

TENİMDEKİ MÜHÜR'ÜN ÇOK SATAN YAZARI

Burcu

ANDREA KANE

kalbimdeki
mühür

Çeviren

Esra Gül Coşkun

siyahinci

ANDREA KANE BBurcu

kalbimdeki mühür

Breanna Colby tüm hayatı boyunca korkunun uçurumlarında yaşamıştır ve tek neşe kaynağı yakın zamanda çok sevgili kuzeni Anastasia'yla yeniden bir araya gelmesidir. Şiddet yanlısı babasının hapse tıkalmasıyla birlikte, baskı altında yaşamış genç kadın kozasından çıkıp o güne kadar yaşamadığı bütün güzellikleri yaşayabilecektir. Ancak bütün gölgelerin ortadan kaybolmadığını ve geçmişten gelen bir belanın hem kendisine hem de Anastasia'ya sinsi sinsi yaklaştığını fark eder. Yetkililer, karanlıklarda pusuda bekleyen kiralık katili yakalayamayınca Colby ailesi yakalanması zor olan kişileri bulma konusunda bir numara olan, zeki ve teklifsiz Royce Chadwick'e başvururlar.

İnatçı, özgür ruhlu Royce ise kendi koyduğu kurallara göre hareket eden, yalnızlığı seven biri olmuştur her zaman. Zayıflığa çok az tahammülü vardır. Narin Breanna Colby onu oldukça şaşırtmıştır, çünkü genç kadının kırılğan dış görünüşünün altında aslında çok güçlü biri vardır. İkisi yan yana, çok büyük bir tehlikeyle yüzleşirken Royce var olduğunu bile hayal etmediği bir kadını keşfeder –bu çok hoşuna gitmese de gönlünü kaptırdığı kadını. Ama Royce önce davranıp katili öldürmediği sürece Breanna'yla bir gelecekleri asla olmayacaktır.

₺22.00

siyahinci

kalbimdeki
mühür

ANDREA
KANE

Kalbimdeki Mühür / Andrea Kane
The Silver Coin / Andrea Kane

Siyahinci / 12

Bu kitabın her türlü yayın hakkı, anlaşmalı olarak
Siyahinci Yayınlarına aittir. Kaynak gösterilip alıntı yapılabilir.
İzinsiz hiçbir yolla çoğaltılamaz. Siyahinci Yayınları
Veritas Yayıncılık Dağ. San. ve Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Yayın Yönetmeni: M. Kemal Avcı
Yayın Koordinatörü: Atakan Kelleci
Editör: Oğuz Tektaş
Çeviren: Esra Gül Coşkun

Kapak Tasarımı: Hüseyin Özkan
Mizanpaj: Özlem Özkan

Baskı: Barış Matbaa ve Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok Kat: 2 No. 291 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 674 85 26

ISBN: 978-605-4266-51-7

Sertifika No 11198

İstanbul 2012

siyahinci

Gökaltın Mh. 54/2 Sk. No:2/2 34020 Zeytinburnu/İSTANBUL
Tel: (0212) 416 36 48 Faks: (0212) 416 36 49
bitgi@siyahinciyayinlari.com
facebook.com/siyahinciyayinlari

kalbimdeki
mühür

ANDREA KANE

Çeviren: Esra Gül Coşkun

1

Londra, İngiltere
Aralık, 1817

Q kız ölecekti.

Sadece ne zaman, bunu bilmiyordu.

Londra'daki kafelerden birine girip köşedeki masalardan birine sakince oturdu, sonra da çayını yudumlayarak arnavutkal-dırımı işlek sokakları seyretmeye başladı. Londra her zamanki gibi görünüyordu. Buradan ayrılırken hava daha ılıktı, şimdiyse mevsim kıştı. Şehri kalın bir battaniye gibi örten sis dağılmış, yerini ince bir buğuya bırakmıştı. Oradan oraya koşturan müşterilerin ve ağır ağır yürüyen atların ağzından çıkan dumanlarla birleşerek biraz daha yoğunlaşıyordu bu buğu. Herkes bir telaş içindeydi, dükkân sahipleri sık aralıklarla kapı önüne çıkıp son bir müşteri daha gelir mi diye bakıyorlar, sonra da dükkânlarını kapatıyorlardı. Birer birer, paltolarının yakalarını kaldırıp aceleyle kendilerini bekleyen ailelerine, evlerine gidiyorlardı.

Ne kadar da dokunaklıydı.

Ve ne kadar doğal.

Bu insan kalabalığı onun fark edilmemesini sağlarken hem de akşamın bu erken saatlerinde ilginç, seyirlik bir manzara oluş-

turuyordu. Özellikle bu kafeyi seçmişti, çünkü buranın müşterileri genellikle sanatçılar ve yazarlardan oluşuyordu, bunlar da kendinin kim olduğunu hayatta bilemezlerdi. Bu yüzden akşam çayının tadını tek başına çıkararak bir adamdı şimdi o.

Ve olur da meslektaşlarından biri içeri girip onu fark ederse şüphesiz selam verir, lord hazretlerinin (yani kendinin) nereye gittiğini ve yurtdışına yaptığı bu gezinin neden uzadığını sorardı.

Mevkisi ve durumu nedeniyle de açıklaması, hiçbir soru sorulmadan ya da şüphe duyulmadan kabul edilirdi.

Ah, gerçek kimliğini saklıyordu. Bunu pek çok şekilde yapıyordu ve her biri de gayet tatmin ediciydi.

Fincanını bırakıp ellerine, özellikle de sağ eline baktı ve eldivenlerini biraz daha çekiştirdi. Alman hekim çok becerikliydi, diye düşündü; elini kaldırıp avuç içine baktıktan sonra geri indirdi. Aynı ölçülerde. Aynı şekilde. Konik uçlu parmağına kadar aynı... Eldivenlerini giyiyorken kimse sağ işaret parmağının sahte olduğunu anlayamazdı. Ah, eklem yerinden bükemiyordu, tahtayı eğip bükemezsiniz tabii ki ama o parmağını kullanmak için bir nedeni de yoktu zaten. Artık yoktu. Artık yedeğini kullanıyordu: Orta parmağını. Bu parmağını da kusursuz bir şekilde eğitmiş, her an harekete geçecek duruma getirmişti. Ayrıca kendine özel yapılmış yeni bir silahı da vardı, bunu da önceki silahını tasarlayan usta hazırlamıştı. Her iki silah da eşsizdi. Ama bu yenisi büyüleyiciydi ve türünün tek örneği sayılabilecek bir başarıydı. Fiziksel engeli nedeniyle bu silahı kullanmada ustalaşmak için bütün becerilerini ve dikkatini kullanmıştı. Ama bunda ustalaşması da neredeyse öncekindeki gibi çabuk olmuştu.

Evet, silahın yapılması ve bunu düzgün bir şekilde kullanacak duruma gelmesi İngiltere'den ayrıldıktan sonraki bir ay içinde gerçekleşmişti. Ama acıyla başa çıkmak... İşte bununla, ülkeden uzakta geçirdiği üç ayın her günü uğraşmıştı.

Hâlâ ortaya çıktığı oluyordu, bazen öyle ani geliyordu ki acı, neredeyse yüksek sesle çığlık atıyordu. Asla gitmeyecekti bu acı. Bunu biliyordu. Bir gün bile gitmeyeceğini...

Ama bu, onu yolundan alıkoyamayacaktı.

Hiçbir şey bunu yapamazdı.

Sanki onunla alay edercesine kafenin ön kapısı açıldı ve soğuk aralık havası içeri girdi. Dondurucu soğuk içeriye dolarken köşesindeki yerinde onu buldu ve elindeki zonklamayı tetikledi. Dişlerini sıkarak şiddetli acının dinmesini bekledi, kış aylarının çok eziyetli geçeceğini çaresiz bir şekilde kabullendi. Soğuk, içini kemiren acıyı daha da artırıyor, ızdırabını sanki içinde delikler açarak daha da keskinleştiriyordu.

Buna katlanmaktan başka seçeneği yoktu.

Lanet olsun şu kışa.

Şu acıya da...

Ve Breanna Colby'ye de.

Çayını bitirirken bu sıcak içeceğe acısını dindirmede hiçbir işe yaramadığı için sessizce küfrediyordu. Bir içki. İhtiyacı olan şey buydu. Bu zonklamayı kesecek güzel, sert bir içki.

Masaya birkaç bozukluk bırakıp oradan ayrıldı, en yakın bira-haneye doğru giderken ellerini ceplerine soktu.

İçerisi karanlık ve duman altıydı ama kendine bir konyak alırken etrafına pek de aldıriş ettiği söylenemezdi. İçkisini üç büyük yudumda bitirdi.

Bu içki harikalar yaratıyordu, tüm bedenini yakarak geçiyor, eklemesindeki hassas sinir uçlarına doğru gidiyordu.

Tüm bunlar sona erdiğinde kışları daha ılık bir yerde geçireceğine dair yemin etti, böylece acısı daha katlanılabilir olacaktı. Orada tek başına yaşayabilirdi. Orada zaferlerinin tadını çıkarabilirdi.

Özellikle de çok yakında kazanacağı zaferin... Uzun zamandır bekliyordu bunu. Kendine bunu yapan sefil kahpeyi ortadan kaldıracaktı. O kahpe onu üç ay süren bir ıstıraba ve hayat boyu sürecek bir işkenceye maruz bırakmıştı.

Acı çektiği her günün, koluna vuran acıyla kan ter içinde uyandığı her bir gecenin hesabını verecekti o kız. Ah evet, hesabını verecekti. Önce çok değerli kuzeninin gözleri önünde ölmesini seyrederek, sonra da kendine atılacak kurşunun namludan ne zaman çıkacağını merak ederek...

Hemen olmayacaktı bu. Ah hayır, süründürecekti onu. Ona işkence etmenin tadını çıkaracaktı. Onu korkudan delirtene kadar dehşete düşürecekti.

Ta ki, son bir panik dalgasıyla ondan kaçamayacağını fark edene kadar...

Onun asla başarısızlığa uğramayacağını, hedefinden asla şaşmayacağını anlayana kadar...

Ölmesi için tek ama tek bir kurşunun yeterli olduğunu anlayana kadar...

Katili tarafından izlendiğini, kendiyle oyun oynandığını ve o rezil hayatına ne zaman ve nerede son verileceğini anlayana kadar...

Ah, Leydi Breanna Colby... İşte o zaman seni öldürmem için yalvaracaksın.

Ve sonra öleceksin.

2

Kent, İngiltere

*M*edford Malikânesi arazileri hareketli günler yaşıyordu, çünkü kalabalık bir işçi grubu ellerinde çekiçler ve testelerle sonunda çok güzel olacak bir evin iskeletini hazırlıyorlardı. Bu ev hâlihazırdaki malikânenin tam karşı tarafına düşüyordu.

Duvarcılar iskelelerin üstünde dikilip harçları yayıyor ve binanın son tuğlalarını diziyorlar; marangozlar ise kirişleri ve kalasları palangalarla yukarı taşıyıp yerlerine çiviliyorlardı. Taş ustaları birkaç yatak odasında yer alacak mermerden şömineleri inşa ediyorlar ve kapı önündeki merdivenlerde, yürüyüş yollarında kullanılacak taşları şekillendiriyorlardı.

Breanna kollarını göğsünde kavuşturmuş, otuz metre kadar uzaktan bunları seyrediyor ve hoşnut bir şekilde başını sallıyordu.

Anastasia ve Damen'in evlerinin inşaatı çok iyi gidiyordu.

Her şeyin bu kadar kısa sürede yapılmasını istedikleri için bunu başarmak kolay olmamıştı. Breanna çiftin evlenmesinden bir hafta önce, kuzeninin zevkini bildiği ve Damen'inkini de tahmin ettiği için, birkaç plan karalayarak süreci hızlandırmıştı. Sonra bu karalamaları müstakbel yeni evlilere gösterip hemen ve şartsız onaylarını almıştı.

Breanna şimdi durduğu yerde gülümseyerek onları düşündü. İki birbirlerine o kadar dikkatle bakıyorlardı ki onlara gösterdiği karalamaları incelediklerinden bile şüphe ediyordu. Aslına bakılırsa, onlara kocaman bir lazımlık resmi çizip bunun yeni malikâneleri, İngiltere'deki en güzel ev olacak malikâne olduğunu söylese yine de çok beğenirlerdi.

Ey aşk, nelere kadirdi böyle...

Stacie ve Damen böyle bir aşkı hak etmişlerdi. Tanrı şahitti, evlenebilecekleri günü beklerken cehenneme gidip dönmüşlerdi adeta. Ve o gün gelmişti, bu mükemmel çifti birleştiren harika gün... Karalamalara gelince, onları gerçekten incelemiş olup olmamaları önemli değildi. Breanna'nın içgüdüleri evi beğeneceklerini söylüyordu.

O gün hemen harekete geçmişti. Sheldrake Markisi ve Markizi'nin evlerinin olabildiğince çabuk ve en iyi şekilde bitirilmesi gerektiği düşüncesiyle, en iyi mimarlar ve ustalar işe alındı.

Tüm çalışanlar bu düşüncüyü kalpten benimsedi ve birkaç gün içinde planlar çizildi. O planlar da düğünden bir gün önce Breanna tarafından onaylandı. Stacie bununla kendisinin ilgilenmesi için yalvarınca böyle bir şey yapmıştı. Müstakbel gelin yerinde oturup çizimlere bakamayacak kadar heyecanlıydı ve neşeli bir şekilde, ailedeki sanatçı ruhlu kişinin Breanna olduğunu söylemişti. Bu yüzden de planlara onun bakması daha mantıklı olmaz mıydı? Breanna en sonunda pes edip işi üstlendi. Sonuç olarak her şey programa göre devam etti ve Stacie ve Damen balayı için seyahate çıktıklarında işçiler araziye geldiler ve inşaat başladı.

İşlerin gidişatına bakılırsa malikâne mart ayında, sezon başlamadan önce bitmiş olacaktı.

Breanna bahçelerde dolaşp inşaatın şekillenmesini seyrederken saçlarıyla oynuyordu. Damen bu evi doğanın izin verdiği kadar çocukla doldurmak istediğini açık açık belirtmişti. Damen ve Stacie'yi tanıyorsa... Şey, Breanna bu evin hazır olmasını istiyordu.

Mantosunun kenarlarından tutarak yürürken malikânenin detaylarını ve cephelerini dikkatle inceliyor, başını sağa sola eğiyordu. Gösterişli hiçbir şey yoktu. Sadece ışık ve sevgiyle dolu, ferah, havadar, sevimli bir ev olacaktı.

Özellikle de sevgiyle dolu bir ev...

Stacie ve Damen'in şu sıralar her an dönebileceklerini düşünüp heyecanla gülümsedi. Neredeyse üç aydır yoklardı ve Stacie, Noel için geri döneceklerine dair söz vermişti.

Balayı Breanna'ya gelen mektuplara bakılırsa oldukça heyecanlı geçiyordu. Stacie ve Damen'in Vefa ve Güven Bankası ekim ayında açılmış ve şimdiden büyümeye başlamıştı. Stacie'nin mektuplarına iliştiirdiği gazete kupürlerine bakılırsa Lockewood ve Colby ailesinin mükemmel ortaklığının ürünü olan banka, Philadelphia'da parasal anlamda bir zafer kazanmıştı. Hatta bankanın durumu o kadar iyiydi ki çiçeği burnunda çiftin işyerine uğraması bile gerekmiyordu, böylelikle Bay ve Bayan Lockewood olarak tüm zamanlarını Philadelphia'nın tadını çıkararak, arada sırada partilere katılarak ya da tamamen baş başa geçiriyorlardı.

Breanna'nın gülümsemesi Stacie'nin tüm söylediklerini -ve söylemediklerini- düşünürken büyüdü. Stacie on yıl boyunca yaşadığı şehri, oradaki insanları, yerleri Damen'la paylaşmanın ne kadar harika olduğunu sayfalar boyunca yazmıştı. Ama yolculuklarının gizli kısımları hakkında çok az şey anlatmıştı.

Nedenini anlamak için münecim olmaya gerek yoktu. Stacie ve Damen arasındaki tutkuyu düşünecek olursa... Şey... Katılmaları gereken partilerin az olması isabet olmuş diye düşündü. Bırakın dans etmeyi, yürüyecek hallerinin kalacağından şüpheliydi.

Her halükârda Noel'e sadece birkaç hafta vardı. Ve Stacie de sözlerini her zaman tuttuğu için o ve Damen'in çoktan yola çıkmış olmaları gerekiyordu. Breanna onu ve onun yakın zaman sonra tamamlanacak evini gördüğünde yüzünün sevinçle aydınlanmasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Büyükbabalarının hayalini gerçekleştirmek için attıkları ilk adımdı bu.

Breanna başını kaldırıp gökyüzüne baktı, büyükbabasının güven veren varlığını neredeyse hissedebiliyordu. Stacie ve kendisinin Medford Malikânesi arazilerini paylaştıklarını, çocuklarını burada doğurduklarını görse ne kadar da mutlu olurdu. Büyükbabalarının ona ve Stacie'ye o sikkeleri verirken istediği buydu, Colby ailesinin üyeleri arasında sonsuza kadar sürecek bir bağ...

Bunu düşünmek genç kızın gözlerinin mutluk gözyaşlarıyla dolmasına neden oluyordu her zaman.

Breanna kendi evine, Bow Sokağı'ndan gelen polislerin babasını tutuklayıp Newgate'e kapattıkları o korkunç ağustos gününden beri çalışanlarıyla birlikte yaşadığı eve doğru yürümeye başladı.

Bugün bile o olaylar midesini bulandırıyor, babasının işlediği suçlar ürpermesine neden oluyordu. Babası zalim ve affedilemez bir adamdı ve ona karşı duyduğu azıcık sevgi de yaptıklarını ve yapmaya niyetlendiklerini öğrendiğinde sönüp gitmişti. Tutuklanmanın ertesi günü babasının odasını kapattırmıştı; artık çalışanlar George Colby'nin kızının hayatında bir yere sahip olmadığını anlamışlardı.

Evdeki herkes onu örnek alıyor ve hiçbiri de gazetelerdeki dehşet verici haberlere, Medford Vikontu'nun ahlaksız işlerini ve cinayete teşebbüsten müebbet hapis yatacak olmasını tüm detaylarıyla anlatan yazılara rağmen hiçbir şey söylemiyordu.

Breanna ve onu büyüten değerli çalışanlar arasında kelimelere gerek yoktu. Küçükhanımlarının yaşadığı duyguların aynılarını, yani en azından şaşkınlık ve korkuyu onlar da yaşamıştı. Keder ve utanç konusunda ise genç kız yalnızdı. Ne de olsa George Colby çalışanların sadece işvereniydi, ama Breanna'nın babasıydı. Genç kızın bunu kabullenmesi epey zaman almıştı, ama şimdi her şey geride kalmıştı ve kalbindeki yaralar da zamanla iyileşecekti.

Breanna özgürdü, babasının tehdit edici varlığı yoktu artık. Sanki omuzlarından kocaman bir yük kalkmıştı da gerçek Breanna asla mümkün olamayacağını düşündüğü, rahat bir şekilde ortaya çıkmıştı ve bu arada çalışanlar da sessizce ona destek oluyorlardı. Ne de olsa onlar genç kızın gerçek ailesiydi, çok sevdiği kuzeni Anastasia'yı saymazsak sahip olduğu tek gerçek aile...

Malikâneye varınca Breanna durdu, birden kutlama yapma isteği duydu içinde. Hayatı ilk kez mükemmel, umutla dolu görünüyordu gözüne. Stacie evlenmişti, mutluymuş ve şimdi evine doğru geliyordu; ev partileri ve kahkahalarla dolu bir tatil sezonu başlamak üzereydi ve kendi önünde de yaşayacağı, uzun bir hayat vardı. Babasının tutuklanmasının yarattığı travma ve skandal etkisini yitirmeye başlar başlamaz o da ilk başlarda ürkekçe ama daha sonra başarıyla hayatına kaldığı yerden devam etmişti.

Kendini toplumdan dışlanmaya hazırlamıştı. Özellikle de yüksek sosyete tarafından. Ama neyse ki insanlar genç kızın içinde bulunduğu duruma daha anlayışlı yaklaşmışlar, nasıl olursa onun tek suçunun George Colby'nin kızı olduğu sonucuna varmışlardı; bu da bir karakter kusuru değil sadece kaderin bir oyunuydu. Sonra ziyaretçiler birer birer gelmeye başladılar; ilk başta evlerin anneleri merhametli kalpleriyle onu teselli edip rahatlatmışlardı. Ardından onların kızları, Breanna'nın iki sezon önce katıldığı birkaç partide gördüğü genç kızlar geldiler.

Ve sonra, büyük dönüm noktası gerçekleşti. Geçen yaz Anastasia'nın sosyeteye takdiminden beri Breanna'ya karşı daha yakın davranan Leydi Margaret Warner genç kızı ziyarete gelmişti. Leydi Margaret'in gelişi onu örnek alan ve asil ailelere mensup genç kadınlar çevresi için Breanna Colby ile arkadaşlık kurmanın sosyal olarak kabul edilebilirliğine dair bir işaret olmuştu. Leydi, üstü kapalı da olsa diğer genç kadınlara kendisini takip etmelerini söylemişti. Bunun üzerine onlar da yavaş yavaş Medford Malikânesi'ne gelmeye başladılar. İlk başta evet, amaçları dedikodu yapmaktı, ama Breanna'nın sanatsal yeteneklerini öğrenince bu kez yaptıkları elişlerini göstermek, çizimleri konu-

sunda ona fikrini sormak için gelmeye başladılar. Tabii, Breanna sıcak ve cesaret verici bir tavırla yanıtlar verince onlar da genç kızı evlerine davet etmeye başladılar.

Breanna geçirdiği dönüşüme şaşırıp kalıyordu. Aslına bakılırsa her zaman inandığı gibi yalnızlıktan hoşlanan biri olmadığını keşfetti. Aksine, baskıcı babası gittikten sonra arkadaşlık için, birileriyle paylaşımında bulunmak için büyük bir açlık duyduğunu fark etmişti.

Çok kısa sürede arkadaşlar edinmişti; ev ziyaretlerine, davetlere katılmaya başlamıştı. Artık günlerini porselen biblolarını tekrar tekrar düzenleyerek, çizim yaparak ve kitap okuyarak tek başına, tecrit edilmiş gibi geçirmiyordu. Günde birkaç kez konukları geliyor, hatta aralarında mutlaka bir ya da iki beyefendi de oluyordu. Gerçi hiçbiri Breanna'yı etkileyememişti. Hoş onun da etkilenmek, büyülenmek gibi bir derdi yoktu. Tek istediği diğer gençler gibi eğlenmekti: Biraz muhabbet, gezintiler yapma, belki ufak flörtler; yani bu güne kadar mahrum bırakıldığı şeylerdi istediği.

Ne olmuş yani o beyefendiler boş konuşan tiplerse, neşeli değil de sıkıcılar mı? Zaten neşeli erkekler ilgisini çekmiyordu. Kendini güvenilir, sakın, efendi erkeklerin yanında rahat hissedebiliyordu.

Yine de şu son birkaç haftada biraz sıkılmış, tuhaf şekilde huzursuz hissediyordu.

Neyse, Stacie döner dönmez bunların hepsi bitecekti.

Evin girişindeki merdivenlerin ilk basamağını çıkarken *bizim ev partimiz* diye düşündü birden. Stacie'nin gitmeden önce yapmalarını teklif ettiği partiydi bu.

İçi heyecanla doldu. Kuzenin, ikisinin yetişkinliğe adım atmalarını Medford Malikânesi'nde verilecek bir partiyle kutlama fikrini hatırlayınca *bu fırsatı nasıl kaçırabilirim ki*, diye düşündü. Stacie herhangi bir tarih belirlememişti. Evet, şu sıralar tam zamandı. Stacie'nin yirmi birinci doğum günü ekim ayında ve

kendisinininki de daha geçen haftaydı. Dahası, bu kutlama sadece doğum günleri için değil Stacie ve Damen'ın eve dönüşleri için de yapılabilirdi. Ve böylece tatil sezonunu başlatmış olurlardı.

Çok uygundu gerçekten de. Bu fikri düşündükçe daha çok seviyordu. Aslına bakılırsa hemen Wells'le birlikte oturup davetli listesini hazırlamaya başlasalar iyi olurdu. Davetiyeler birkaç gün içinde gönderilirdi. Ama Noel'e sadece iki hafta kalmışken bu kadar süre yeterli miydi?

Mantosunun eteklerini avuçlayıp merdivenleri hızla çıktı ve kapıdan hızla girince içeride bekleyen Wells'le çarpıştı.

“Ah Wells, özür dilerim.”

Kâhya, duruşunu dikleştirip üniformasını düzeltti ve genç kıza rahatsız olmaktan çok eğlendiğini gösterir bir bakış attı. “Sorun değil Bayan Breanna. Gerçi kabul etmem gerek, bir an Bayan Stacie döndü sandım.”

Breanna'nın gözleri parladı ve yüksek sesle kahkaha attı. “Daha gelmedi. Ama bugün yarın gelir. Bu kadar telaşlı olmamın nedeni de bu. Stacie ve benim o geri döndüğünde vermeyi düşündüğümüz ev partisini hatırlıyor musun? Sence bu partiyi hem eve dönüş, hem Noel ve hem de doğum günlerimiz için versek nasıl olur? Hepsi bir arada yani.” Wells cevap vermek için ağzını açınca Breanna devam etti: “Biliyorum, biliyorum. Konuklarımıza haber vermek için yeterince vakit yok. Bunu daha önce yapmam gerekirdi. Ama tamamen aklımdan çıkmış. Belki davetiyeleri elden, kendim verirsem işimiz kolaylaşır.” Genç kız umut dolu gözlerle Wells'e baktı.

“Pek sanmıyorum.” dedi Wells.

Breanna'nın suratı anında düşmüştü. “Peki, o zaman... Biz de Noel tatilinden sonra veririz partiyi.”

“Öyle bir şey yapmayacağız.” Wells gözlüklerini düzeltti. “Yaptığımız o kadar hazırlıktan sonra olmaz.”

Breanna şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Anlamadım?”

“Bayan Charles ve ben. Kasımın ilk yarısı bitene kadar bekledik. Siz partiyi planlamaya başlamayınca biz başladık. Davetli listesi aralığın ilk günü tamamlanmıştı ve davetiyeler de geçen hafta gönderildi. Bayan Rhodes menü üzerine epey kafa patlattı ve sanırım o ve Bayan Charles müzisyenleri de ayarladılar. Bayan Stacie eve döndükten bir gün sonra ikiniz elbiseleriniz için kumaş seçebilirsiniz. Bir hafta içinde dikilirler. Tabii ki benim unuttuğum son dakika düzenlemeleri gibi şeyler ikinize kalmış.”

Breanna inanamıyormuş gibi baktı ve birden kahkahalarla gülmeye başladı. “Bari bu parti ne zaman olacak, onu da söyle.”

“Aralığın yirmi sekizi ve yirmi dokuzunda. O zamana kadar Bayan Stacie ve Lord Sheldrake çoktan gelip yerleşmiş olurlar ve biz de konuklarımız gelmeden önce ailecek, sakın bir tatilin tadını çıkarınız. Bu süre ayrıca akın akın gelen ziyaretçileriniz yılbaşı günü buraya varmadan önce size biraz olsun nefes aldiracaktır.” Wells’in dudakları seğiriyordu. “Bayan Stacie’nin yeni evini görmeye gitmediğiniz nadir zamanlarda gelen ziyaretçilerden bahsediyorum. Bu kadar yoğun olunca partiyi vermek istediğinizi hatırlayamamanıza ve bu yüzden bir plan yapmamamıza şaşmamalı.”

Breanna gülmeyi bırakıp Wells’e utangaç bir bakış attı. “Haklısın. Özür dilerim.” Parmak uçlarında yükselip Wells’in buruşmuş yanağını öptü. “Sen arkadaşım, beni sayamayacağım kadar çok kere kurtardın. Beni sürekli şaşırtıyorsun.”

Wells genç kızın mantosunu alıp asarken hafifçe gülümsedi. “Siz ve Bayan Stacie beni genç tutuyorsunuz. Yorgun ama genç.” Sonra yeniden genç kıza dönüp düşünceli bir tavır takındı. “Ancak arada bir fark var. Bayan Stacie büyükbabanızın bulması için dua ettiği geleceğe sahip şimdi. Mutlu ve diğer yarısını buldu. Ama siz... Sizin için endişeleniyorum Bayan Breanna. Hâlâ arıyorsunuz. Kendi mutluluğunuzu nadiren düşünüyorsunuz. Bu yüzden bunu sizin yerinize yapmak bana düşüyor.”

Breanna kuru bir sesle, "Mutluluk derken, düzgün bir evliliği kastediyorsun sanırım." dedi. "Şey, endişelenmene gerek yok. Evliliği neredeyse hiç düşünmüyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden endişeleniyorum ya zaten."

Breanna yaşlı adamın üzüntülü ses tonuna gülmek için dudaklarını ısırdı. "Hayallerini yıktığım için çok üzgünüm Wells. Ama eğer bu partiyi benim müstakbel eşimle tanışacağım umuduyla planladıysan hayal kırıklığına uğrayacağın kesin. Hiç şüphesiz, davet ettiğin bütün konukları tanıyorum. Ve adayları şöyle bir hatırlayacak olursam..." Genç kız burnunu oynattı. "Neyse, önümüzdeki yıl içinde evlenmeyi düşünmüyorum diyelim." Birden aklına bir şey geldi ve şüpheli bir ifadeyle tek kaşını kaldırıp Wells'e baktı. "Davetlilerin hepsini tanıyorum, değil mi Wells? Olası taliplerimle görüşmeler falan ayarlamadın, değil mi?"

Wells iç çekti. "Ne yazık ki hepsini tanıyorsunuz. Gerçi denemedim değil. Sadece aklımdaki beyefendiler müsait değillerdi; ya uzaklarda olacaklarından ya da talihsiz seçimleri yüzünden sizden hiç şüphesiz daha alt seviyedeki kadınlarla birlikte olduklarından. Ancak umuyorum ki Lord Sheldrake birilerini..."

"Hayır." diyerek araya girdi Breanna. "Damen'in Aşk Tanrısı Eros'u oynamasını istemiyorum."

"Ama..."

"Kesinlikle hayır." Başını kararlılıkla sallıyordu genç kız. Bu hareketi düzgünce toplanmış kestane rengi saçlarından bir buklenin yerinden çıkmasına, sonra da omzuna düşmesine neden olmuştu. Serbest kalan bukleyi alıp hemen yerine sıkıştırdı. "Geleceğimi kadere bırakıyorum. Sen de öyle yap bence." diye ekledi anlamlı bir ses tonuyla.

Wells fikirlerini daha fazla savunamadan kapı çalındı.

Breanna etrafında dönüp soran gözlerle kapıya baktı. "Birini bekleiyor muyuz?"

“Belki de kaderiniz gelmiştir.” dedi Wells, alaycı bir şekilde.

Breanna da sıırttı. “O zaman içeri alalım.”

Wells söyleneni yapıp kapıyı açtı.

Basamakta üniformalı bir postacı vardı ve kışın ayazına karşı koymak için yakasını kaldırmıştı. Ellerindeki kutuyla, “Leydi Breanna Colby için bir paket var.” dedi Wells’e.

“O benim.” Breanna kapıya çıkıp paketi aldı ve meraklı bir şekilde inceledi. “Kimden gelmiş, merak ettim.” diye mırıldandı, sonra postacıya bahşişini verip elindeki incelemeye devam etti.

“Belki de taliplerinizden biri göndermiştir?”

Kutunun üst kısmını açmaya çalışırken, “Talibim falan yok.” diye düzeltilti Breanna. “Benim sadece...” Kutuyu açıp içindekilere bakarken sesi gittikçe alçalmıştı. “Bu da ne...” Kutuyu koridordaki bir masaya koyup içindeki kırmızı saçlı, yeşil gözlü iki oyuncak bebeği çıkardı. Bebeklerin ikisinde de soluk mavi, günlük elbiseler vardı. İki elbisenin de aynı yeri, tam kalbi yırtılmıştı ve kırmızı bir boyayla işaretlenmişti.

Kırmızı boyayı gören herkes bunun kanı çağırıştırdığını anlardı.

“Kim göndermiş bunları?” dedi Wells, oyuncak bebeklere kaşlarını çatıp bakarken.

Breanna’nın midesinde bir korku düğümlemeye başladı; nedenini açıklayamıyordu ama bu düğüm her geçen saniye büyüyordu.

Kalbi hızla çarparken tekrar kutunun içine baktı ve mutlaka fark edilsin diye bebeklerin başlarının altına koyulmuş ufak notu buldu.

Kâğıdı açtı, kendini sakinleştirmeye çalışırken dudaklarını yaladı.

Nottaki kelimeler üstüne üstüne geldi sanki. Yazılanları iki kez okudu; korkunun soğukluğu pençelerini acımasızca geçiriyordu genç kıza. “Aman Tanrım.” Notu elinden düşürdü, geri geri giderken beti benzi atmıştı.

“Bayan Breanna?” Wells’in telaşlandığı açıkça görülüyordu. “Ne yazıyor?” Sonra yere eğilip notu aldı. Gözlüklerini düzelterip yüksek sesle okudu: *“Sizi unutacağımı mı sandınız? Asla. Şimdi intikam zamanı. Durumu eşitlemek için geri döndüm. Tek bir kurşun... Tek ihtiyacım bu. İkinize birer tane. Önce kuzenin, sonra sen. Çok yakında... Diyeceğim o ki Bayan Breanna, korkun ben-den. Korkun ve bekleyin.”*

3

“Tüm hikâyeyi tekrar anlatın bana. Olabildiğince sakin bir şekilde.”

Cecil Marks kızıl renkteki yeleğini çekiştirirken ve bir grup hırsız küfürler edip polislerle mücadele ederek Bow Sokağı ofisine sürüklenirlerken oluşan gürültüye aldırış etmemeye çalışırken masasında öne doğru eğildi. Kendisi de üç yıldır burada çalışıyor ve hâlâ sokakları karış karış arayıp suçluları bulmayı, onları buraya getirmeye ve bu karmaşayla uğraşmaya tercih ediyordu. Ama son zamanlarda Londra’da işlenen cinayetlerden ve bunları takip eden soruşturmalardan sonra... Şey, merkez ofise yakın kalmaktan başka çaresi yoktu.

Önündeki not defterine, sonra da karşısında oturan ve yanındaki yaşlı kâhyanın rahatlatmaya çalıştığı, soluk benizli genç kıza baktı. Böyle bir günde ihtiyacı olan son şey buydu. Yarım düzine zanlıyı sorgulamıştı, sayfalarca rapor okumuştur ve hiç de sınırları bozuk bir genç kızın korkularını yatıştırma havasında değildi.

Gerçi, Leydi Breanna Colby sıradan bir genç kız değildi.

Kelimenin gerçek anlamıyla bir leydiydi. Marks onu son görüşünde bunu anlamıştı. Ve gerçek bir güzeldi, hem de fazlasıyla güzel. Parlak bakır renginde saçları ve yeşim taşına benzeyen

gözleri vardı. Narindi ve aynı zamanda da kraliyet ailesindenmiş gibi asildi. Marks onun başı dik şekilde babasının götürülüşünü seyredişini, dökmeyi reddettiği gözyaşlarıyla parlayan gözlerini, belli etmemeye çalıştığı kederini ve utancını hatırladı. Kendini bu kadar dizginleyebilen bir kadınla nadiren karşılaşırdı insan. Güzeldi ve duygusal anlamda güçlü olması da cabasıydı.

Evet, o bu felaketten sağ kurtulmuştu. Ancak şu an karşısındaki Leydi Breanna her an kontrolünü kaybedecekmiş gibi duruyordu.

Marks bunun nedenini gayet iyi anlayabiliyordu. Yerinde olsa kendisinin de cesareti kırılırdı. Sorun şuydu ki genç kızın durumuna ayıracak zamanı da, kaynağı da yoktu. Yani tek bir tehdit yüzünden bunu yapamazdı.

“Leydim...” dedi, genç kızın anlattıklarını ikinci kez dinlerken. “Sinirlerinizin bozulduğunu biliyorum. Ama birileri size fiilen zarar vermeye teşebbüs etmedikçe elim kolum bağlı. Tabii bahsetmediğiniz bir şeyler varsa durum değişir. Bu adamın yaptığı daha bariz bir şey var mı? Eğer varsa bana anlatın ve ben de bir şeyler yapmaya çalışayım.”

Breanna kesik kesik nefes aldı. “Sadece bu kadar. Henüz bir şey yapmadı. Ama yapmaya niyetlendiği çok açık.”

“Size bu paketi gönderdiğini söylüyorsunuz.” Mark masada açık duran kutuya işaret etti parmağıyla. “Bu iki oyuncak bebek ve not.”

“Sadece iki bebek değil.” diye düzeltti Breanna. “Şekilleri bozulmuş iki bebek. Ve o da sadece bir not değil. Bir tehdit. Bunu anlamamış olamazsınız.”

Marks iki bebeği de eline alıp üçüncü kez inceledi, sonra notu tekrar okudu. “Kabul ediyorum, bunları gönderen her kimse sapığın, hatta delinin teki. Ama sizi öldüreceğine dair bir kanıt mı dersenez...”

“Bay Marks, lütfen bana büyüklük taslamayın. Hepiniz babamın tutuklandığı gece olanları, daha doğrusu o tutuklandıktan sonra olanları hatırlarsınız.”

Marks boğazını temizledi. “Şu nişancıdan bahsediyorsunuz.”

“O adam kendi keyfi için orada bulunmuyordu. Anastasia’yı öldürmesi için babamın muhbiri aracılığıyla kiralanmış bir katildi. O Stacie’yi vurmadan ben onu elinden yaralayınca kaçtı. Görünüşe göre, ifşa edilebileceğini fark etti, bu yüzden de onu ele verebilecek kişiyi, yani Bay Cunnings’i öldürdü, sonra da ortalıktan kayboldu.”

“Biz de Cunnings’i onun öldürdüğüne inanıyoruz.” dedi Marks, başını kaşırken. “Katil asla bulunamadı, ne de kimliğini tespit edebilecek bir ipucu bulabildik.” Breanna’nın suratındaki kederi görünce vicdan azabı duydu. “Ama evet...” dedi. “Cunnings’i öldürenin kuzenimize nişan alan kişiyle aynı olduğundan oldukça eminiz.”

“Ve ben o adamı sakat bıraktım.”

Marks’ın dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Bu notun neden ondan geldiğini düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Belki gerçekten öyledir. Tamam, muhtemelen gönderen oydu. Soru şu: Biz bu durum için ne yapabiliriz? Üç ay önce bu adamı bulamadık. Size onu şimdi bulmanın daha kolay olacağını düşündürten şey ne?”

“Yeniden ortaya çıkması.” Breanna elbisesinin eteğini sıktı, kaşlarının arasında belirgin bir kırışıklık oluşmuştu. “Efendim, ben Bow Sokağı için çalışmıyorum. Size işinizi nasıl yapacağınızı söyleyecek değilim. Ama bu adamın sadece sizin soruşturmalarımızın kapanmasını beklemek için değil, yaralarının da iyileşmesine zaman vermek için ortadan kaybolması olası değil mi? Ancak şimdi, işine kaldığı yerden devam edebilecek. Gönderdiği not da bunu kanıtıyor.”

“Size katılıyorum. Sizinle iletişime geçmeden önce ortalığın kokusunu almak için beklemiş gibi görünüyor. Ama bu onu yakalamanın, eskisine oranla daha kolay olacağı anlamına gelmiyor.

Kiralık katiller ortalık yerlerde dolaşmazlar. Ne de müşteriler bulmak için gazetelere ilan verirler.” Marks not defterini kapadı. “Dahası, para almadan, yani büyük paralardan bahsediyorum burada, çalışmazlar. Babanız hapisteyken hiç kimse parasını verip sizi ve kuzeninizi öldürtmek istemeyecektir. Yani adam neden riske girsin ki? Karşılığında hiçbir şey almayacakken neden ya-kalanma riskini göze alsın? Bunu yapmayacaktır.”

“İçgüdülerim bana tersini söylüyorlar.”

“Kabalık etmek istemem leydim ancak burada son derece çirkin cinayetlerin soruşturmasının tam ortasıdayım. Bu davaları sizin içgüdülerinizin peşinden gitmek için bırakamam.”

Breanna hayal kırıklığına uğramıştı. “Anlıyorum. Ben hiçbir şeyi bırakmanızı falan istemiyorum zaten. Gazeteleri okudum. Ne kadar meşgul olduğunuzun farkındayım. Sizden tek istediğim bu meseleyi biraz araştırmanız, belki mesai saatlerinizden sonra.” Dudaklarını birbirine bastırıp zarif bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. “Söylediklerimle haddimi aştıysam özür dilerim. Ama unutmayın, burada sadece benim hayatım tehlikede değil. Kuzenim de var. Lord Sheldrake, eşine yöneltilmiş tehditleri ortadan kaldırmada vereceğiniz her türlü yardımı takdir edecektir.”

Leydi Breanna’nın manalı sözleri Marks’ı etkilemişti. Sheldrake Markisi’nin kim olduğunu, Londra iş ve cemiyet hayatında ne kadar önemli biri olduğunu çok iyi biliyordu. Ayrıca onun İngiltere’deki -belki de tüm dünyadaki- en güçlü banka olan Lockewood’un sahibi olduğunu da biliyordu. Tabii ki, Sheldrake’in sağ kolu olan Cunnings’in Lockewood Bankası’nda cinayete kurban gittiğini atlamamak olmazdı. Cunnings öldürülmüştü çünkü bir sürü hayatı mahveden ve markiye de büyük zararlar veren çirkin bir kumpasa alet olmuştu.

Evet, eğer bu katil gerçekten de ortaya tekrar çıktıysa Sheldrake onun bulunmasını ve bu kâbusun tam anlamıyla sonlandırılmasını isteyecekti. Özellikle de katilin hedefi artık Sheld-

rake Markizi olan Leydi Anastasia iken... Ve herkes Damen Lockewood'un eşine nasıl bir hayranlık beslediğini biliyordu.

Kahretsin, dedi Marks içinden. Leydi Breanna'ya kinle karışık bir saygıyla baktı. Bu kadın sadece güçlü ve güzel değildi, aynı zamanda akıllıydı da.

"Pekâlâ." derken başını salladı Marks. "Burada olan bitenden fırsat buldukça bir şeyler yapmaya çalışırım. Öncelikle, pake-ti evinize getiren kurye şirketiyle başlayacağım. Ondan sonra, Cunnings cinayetinin detaylarını gözden geçireceğim. Belki oradan bir şeyler çıkabilir."

Ses tonu tam aksini söylüyordu ama...

"Belki de Bay Cunnings'in iş arkadaşlarıyla konuşmalısınız." dedi Breanna. "Biliyorum, cinayetin hemen ardından bunu yaptınız. Ama üç ay önceydi bu. Belki birileri size yeni bilgiler verebilir. Kim bilir? Belki de Bay Cunnings'in daha az bilinen -kadın ya da erkek- arkadaşlarından biri onu bu katille görmüştür ama o zaman buna bir anlam verememiştir. Ama şimdi onlara aradığınız zanlının birkaç aydır gözden kaybolduğunu, ancak yakın zaman önce tekrar ortaya çıktığını söylerseniz onlar da bir şeyler hatırlayabilirler."

Marks tek kaşını kaldırdı. "Bu sizce de biraz zorlama olmaz mı?" Breanna'nın itirazlarını elini kaldırarak savuşturdu. "Deneyeceğimi söyledim. Ve deneyeceğim. Ama hiçbir şey için söz vermiyorum." Şu anki cinayet soruşturması üzerinde çalışmaya devam etmek için hevesle ve sabırsızca kıpırdandı. "Bana birkaç gün, hatta bir hafta zaman verin. Etrafı sorup soruşturmayı bitirince Kent'e gelip bulduklarımı size aktarırım."

"Teşekkürler efendim." Breanna masaya doğru uzandı. "Notu ve paketi burada bırakayım mı?"

"Hımm? Hayır. Yanınızda götürün. Bu karışıklıkta bunları kaybederler muhtemelen. Eğer tekrar görmem gerekirse size ha-

ber veririm.” Marks güven verici olduğunu umduğu bir gülümsemeye Leydi Breanna’ya baktı. “Şimdi evinize gidin. Ve endişelenmemeye çalışın. Bu deli adam istediği şeyi yapmış zaten: Sizin ödünüzü koparmış. Tüm yapabileceği de bu kadar zaten.”

Bow Sokağı ofisinin tam karşısında iyi giyimli bir adam palatosunun yakasını kaldırdı, hiç acele etmeden oradan uzaklaştı ve yürümeye devam etti.

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeye, *harika*, diye düşündü. *Bow Sokağı’na geldi. Ona yardım edemezler tabii ki. Ellerinde hiçbir şeyleri yok. Ama o korkmuş. Güzel. Korkmakta haklı. Ve bu sadece bir başlangıç.*

Bunları düşünürken köseyi döndü ve gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra arabanın koltuğuna yorgun bir şekilde başını yaslarken, “Bay Marks’ın yardımının dokunacağından şüpheliyim.” dedi Breanna. “Son derece küçümsenmiş hissediyorum kendimi. Bana inandığından bile şüpheliyim.”

“Ah, size inandı.” dedi Wells gergin bir ses tonuyla. “Sadece durumunuz, ona göre, ivedilik taşımıyor. Elinden geleni yapacaktır. Sizin için olmasa da Lord Sheldrake’in hatırına yapacaktır.” Wells dudaklarını büzerek ekledi: “Bayan Breanna, içeride dilimi tuttum çünkü sarf edeceğim sözler size iyilik yapmaktan çok zarar verirdi. Ama madem şimdi başbaşayız, güvenliğinizi yalnızca Bow Sokağı’ndakilere bırakmak niyetinde olmadığımı bilmenizi istiyorum. Abartıyor olabilirim ama fazladan koruma tutmayı planlıyorum.”

Breanna hevesle ona katıldı. “Bence bu mantıklı olur, özellikle de bu günlerde Medford’a gelen giden çok oluyorken. Hem Damen ve Stacie’nin yeni evlerini tamamlamak için gereken bunca işin gücün arasında...” Breanna derin bir iç çekti. “İlk kez onun uzakta olmasından dolayı içim rahat. Böylece tehlikeden uzak kalıyor. Umarım Bay Marks haklıdır da bu adam sadece bizi korkuttuğuyla kalır. Eğer öyleyse Stacie’nin bundan haberi olmasına bile gerek kalmaz. O çok gözü pektir ve işleri nasıl halledeceğini düşünmek bile istemiyorum. Ama eğer Bay Marks

yanılıyorsa...” Breanna yutkundu. “Diyelim ki yanılıyor, diyelim ki katil tehditlerini hayata geçirmeye kararlı... O zaman Stacie eve geldiğinde olanları ona anlatmak için yeterince vaktimiz olacak. O zamana kadar olanlardan habersiz, mutlu bir şekilde kalsın.”

Çok uzaklarda, İngiltere’ye doğru giden bir gemide Anastasia Lockewood birden uyandı. Gözlerini hemen açıp doğruldu, alnı terden ıslanmıştı.

“Sevgilim?” Damen de anında uyanıp doğruldu. “Miden mi bulanıyor yine?” Bacaklarını yatağın yan tarafından sallandırıp aşağıdaki lazımlığa uzandı.

“Hayır.” Anastasia kabı istemediğini eliyle işaret etti; memleketine yaptığı bu seyahatte bu kaba ne kadar sık ihtiyacı olduğunu düşününce irkildi. “Ben iyiyim. Gerçekten.” Üstlerindeki örtüye iyice bürünüp dizlerini kendine doğru çekti ve çenesini diz kapaklarına yasladı. “En azından fiziksel olarak.”

Rahatlayan Damen genç kadının yanına yerleşip saçlarını düzeltti ve çıplak omzuna öpücükler kondurdu. “O zaman ne var?”

“Bilmiyorum.” dedi Anastasia kaşlarını çatarken. Yattığı yerden mütevazı kamaralarına bakıyor, Londra’ya demir atmalarına kaç gün kaldığını merak ediyordu. “Ama içimde bir huzursuzluk var. Evde bir şeyler yolunda gitmiyor sanki.”

Damen mırıltıyla, “Ev derken Breanna’yı kastediyorsun.” dedi.

“Evet, Breanna.”

Damen başını salladı. Karısının, kuzeniyle arasındaki bağı çok iyi biliyordu. Onların birbirleriyle ne kadar uyumlu olduklarını bizzat görmüştü. Kuzenden çok iki kız kardeş, hatta ikiz gibi görünüyorlardı, ama bu benzerlik sadece fiziksel görünüşleriyle sınırlı değildi.

“Neredeyse geldik.” diyerek genç kadını avutmaya çalıştı. “Breanna da tahmin ediyordur. Belki o da senin gibi huzursuz hissediyordur kendini. Belki de sen onun bu huzursuzluğunu hissediyorsundur. Ne de olsa aylardır uzaklardayız.”

“Sanırım öyle.” dese de çok da ikna olmuşa benzemiyordu Anastasia. “Breanna da benim gibi eve dönüşümü bekliyordur muhtemelen.” Durdu. “Doğum günü geçen haftaydı.” diye devam etti, sanki Damen’ın haklı olduğuna ikna etmek istiyordu kendini. “Sonunda reşit oldu. Ben gitmeden önce konuştuğumuz partiyi planladı mı, merak ediyorum.”

“Planladığından eminim. Aslına bakılırsa şu an yorgunluktan bitmiş haldedir. Hem ev partisini planlıyor, hem de evimizin inşaatını yakından takip ediyordur. Eve varıp ona yardım edeceğimiz günü ipe çektiğinden eminim.”

“Doğru aslında.” Anastasia biraz olsun rahatlamıştı. “Çalışanların desteği olsa da detaylara gömüldüğünden, tüm hazırlıkları bizzat denetlemek istediğinden hiç şüphem yok.”

“Hı hı.” Damen kolunu Anastasia’nın beline atıp avucunu genç kadının hâlâ dümdüz olan karnına koydu. “Diğer yandan, belki de ona vereceğin bir haber olduğunu hissediyordur.”

Anastasia omzunun üstünden alaycı bir bakış attı. “Eğer hissettiyse muhtemelen her tarafa lazımlıkları diziyordur. On adımda bir o kaplara ihtiyacım oluyor çünkü.”

“Denizde olduğumuz için böyle oluyor. Gemideki doktor eve varır varmaz, ayaklarını sağlam bir şekilde yere basar basmaz bulantılarının azalacağını söyledi.”

Anastasia gözleri parlayarak güldü. “Doktor seni sakinleştirmek için her şeyi söylemiştir. Günde altı kez adamı rahatsız edip yaşadığım her şeyin normal olup olmadığını sorarak içini rahatlatmaya çalıştın. Zavallı adam kamarasına dalıp hamile karınla ilgili sorular sormak için kendisini sıkıştıracağını korkusuyla muhtemelen geceleri kapısını sürgüleyip yatıyordu.”

Yaptıklarından en ufak pişmanlık duymayan Damen da kırdayıp genç kadını göğsüne bastırdı. “Bırak da endişeleneyim. Yeni bir kocayım ve baba adayım. Ayrıca son üç haftadır yataktan adımını atar atmaz ya bayılmış ya da kusmuş olan karıma da deliller gibi aşığım.”

“O zaman o yatakta kalmalıyım, yatağın içinde.” Dikkatini daha hoş konulara vermeye çalıştı. Dudaklarıyla kocasının gö-

ğüslerini, kaslı karnını okşadı. Damen'in kalp atışlarının hızlandığını hissedince gülümsedi. "Ne de olsa sırt üstü yatınca kendimi daha iyi hissediyorum. İyiden de öte hatta." Elini aşağılara indirip amacına ulaştı, Damen'in sertleşmiş organını ufak, kıskırtıcı dokunuşlarla okşamaya başladı. "O yüzden, daha iyi hissetmemi istiyorsan..."

"Daha fazlasını söylemene gerek yok." Büsbütün arzusuyla dolan Damen genç kadını sırt üstü yatırıp dudaklarını dudaklarıyla ve bedenini bedeniyle örttü. "Daha iyi hissedemezsin." diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Şimdiden daha iyi hissetmeye başladın bile."

"Göster o zaman." diye fısıldadı Anastasia, kollarını genç adamın boynuna dolarken.

Damen kendisinden isteneni yaptı; genç kadının tenine, dudaklarına aşk sözcükleri fısıldıyor, vücutlarını yavaşça, nazikçe birleştiriyordu.

Sevişmeleri her zamanki gibi yakıcıydı, Anastasia bunu tüm hücreleriyle, ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Bedeni eriyip güçsüz düşmüştü sanki.

Ama sonra Damen onu güven veren kollarıyla sarınca genç kadın uykusunun geldiğini hissetti.

O huzursuzluk hissi, davet beklemeden tekrar geldi; rahatsız edici kollarını Anastasia'nın zihnine sokmaya çalıştı. Tıpkı bitmek bilmeyen mide bulantıları gibi bu his de gitmiyordu bir türlü.

Yatakta huzursuzca kıpırdanırken *bir şeyler yolunda gitmiyor* diye düşündü.

Bakışları kamaranın ufak lombozuna kaydı ve dışarıdaki rüzgârın onları bir an önce İngiltere'ye ulaştırmasını diledi.

Breanna'nın kendisine ihtiyacı vardı.

Eve gitmesi gerekiyordu.

The Times'ın manşeti oldukça kaygı vericiydi.

Görünüşe göre Bow Sokağı ne kadar çalışsa da iki önemli asilzadeyi öldüren kişiyi hâlâ tespit edememişti.

Ancak bu kişilerin uşakları ve tanıdıkları da dâhil olmak üzere onlarca kişiyi sorguladıktan sonra bazı teoriler geliştirebilmişlerdi.

Yemek odasındaki sandalyesinde arkasına yaslanıp manşetin altındaki haberi okurken *ilginç*, dedi kendi kendine.

Okumaya devam ettikçe konuya ilgisi artıyordu.

Cinayetler hâlâ çözülemediği için Bow Sokağı çalışanları iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğuna, en azından katilin aynı kişi olduğuna dair ürettikleri ilk teoriyi değiştirmeye başlamıştı. Bunun yerine, bir cinayetin diğerinden ilham alınarak gerçekleştirildiğini, ancak iki cinayetin de farklı katiller tarafından işlendiğini düşünüyorlardı. Ve bunlar işinde ustalaşmış iki katil tarafından değil, iki kadın tarafından işlenmişti. İki kadın da kurbanlarıyla aynı ilişki içindelerdi ve öldürme gerekçeleri de benzeşiyordu.

Kadınlar mı?

İşte bu, merak uyandırıcı bir noktaydı.

Adam biraz daha öne eğilip okumaya devam etti.

Açıkça görülüyordu ki Bow Sokağı bu meşhur asilzadelerin karılarının aradıkları katiller olduğu sonucuna varıyordu. Söz konusu kadınlar planlarını birlikte yapmamış olabiliyorlardı, ancak gerekçeleri hiç şüphesiz aynıydı: Açgözlülük ve özgürlük arayışı.

Adam Bow Sokağı'ndakilerin açıklamalarını okumaya devam ederken neredeyse yüksek sesle gülecekti.

Gerçek şuydu ki iki kadın da kocaları öldürüldüğü sırada gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuşlardı. Başlangıçta, ikisinin de kaçırıldıkları sanıldı. Ama şimdi, aradan bir haftadan fazla zaman geçmesine rağmen fidyeye istendiğine dair bir not gelmemişti, ne de bu kadınların nerede olduğuna dair bir ipucuna rastlanmıştı. Bu yüzden kadınların kocalarını öldürüp belki sevgilileriyle birlikte ve yerini yalnızca kendilerinin ve kocalarının bildiği nakit ya da mücevherler gibi birtakım gizli servetleri yanlarına alarak kaçmış olmaları olasılığı gittikçe daha mantıklı hale geliyordu.

Ne kadar zekice, diye düşündü dişlerini gösteren kocaman bir gülümsemeye. Bow Sokağı ve onların eşi benzeri görülmemiş dâhileri olmasa halimiz nice olurdu?

Haber, herkesin rahat olmasını, yetkililerin çok sıkı çalıştıklarını ve faileri yakalamaya kararlı olduklarını bildirerek sona eriyordu.

Gazeteyi katlayıp masanın üstüne bırakırken *boşa zaman kaybediyorlar, diye düşündü. Bow Sokağı onları asla bulamayacak. Hiç kimse bulamayacak. İkisi de sonsuza kadar ortadan kayboldular.*

Tam ikinci çöreğinden bir ısırık alıyordu ki kapının çalındığını duydu.

Kâhyası içeri girdi. "Affedersiniz lordum, ancak Bow Sokağı'ndan bir beyefendi sizi görmek istiyor. Bay Marks diye biri. Sizinle bizzat konuşmak için ısrar ediyor."

Son derece dikkatle saklamaya çalıştığı bir endişe kırıntısı su üstüne çıkmıştı işte.

Lokmasını yavaşça çiğneyip yuttu, sonra peçeteyle ağzını sil-di. “Hâlâ bekliyor mu?” Ayağa kalktı, eldivenlerini takarken alnı endişeyle kırıştı. “Ne için geldiğini söyledi mi?”

“John Cunnings’le ilgili bir şeymiş efendim. Görünüşe göre yetkililer tekrar onun tanıdıklarıyla görüşüyorlar. Neden olduğunu konusunda bir fikrim yok.”

Ah, ama kendisi nedeni biliyordu. Tam olarak hem de...

Ya da daha net konuşması gerekirse, kim yüzünden olduğunu...

Breanna Colby yüzündendi.

“Anlıyorum.” dedi aklından bir sürü şey geçirirken.

Marks’ın ziyareti Leydi Breanna’nın üç gün önce Bow Sokağı’na gidişiyle bağlantılı olmalıydı. Sefil kahpe... Görünüşe göre kendi düşündüğünden daha fazlasını başarmıştı o genç kız, polisi kendisine yardım etmesi konusunda ikna edebilmişti.

Yine de bu görüşme son derece rutin olmak zorundaydı. Bow Sokağı’nın onu Cunnings’le ilişkilendirmek için kanıtı yoktu, ilk soruşturmada olduğu gibi. Ve şu anki cinayet soruşturmasında da yine kendisini suçlayabilecekleri bir şey yoktu. Onlar kaçak eşleri arıyorlardı, herkesçe tanınan centilmenleri değil.

Onlara kendinin suçlu olduğunu hissettirmemek için her şeyi yapardı. Düşmanca da davranmazdı. Aksine, nazik, güler yüzlü ve son derece işbirlikçi bir tavır takınırdı.

Ve Marks da geldiği zaman kendisi hakkında ne düşünüyorsa giderken de aynı şeyleri düşünürdü.

Leydi Breanna ise tamamen farklı bir konuydu. Bu arsız hareketinden dolayı cezalandırılması gerekiyordu.

Bunun düşüncesi bile heyecanlanmasına, kanının hızlanmasına neden oldu. Genç kızın korkularını daha da artıracak bir cezalandırma yöntemi bulacaktı.

Sonuç olarak bunun verdiği neşeyi daha da artırmış olacaktı.

“Efendim?” dedi kâhya. “Bay Marks’a ne söyleyeyim?”

Zarif bir şekilde, “Tabii ki içeri al.” dedi ellerini arkasında kavuştururken. “Sorduğu her şeyi cevaplayacağım.”

Ve sonra da sevimli Breanna Colby ile uğraşacağım.

Dört gün sonra Bow Sokağı raporunu hazırlamıştı.

Marks Medford’a tam öğle yemeğinden önce vardı. Oturma odasının kapı çerçevesine yaslanarak -ki bu hareketi ziyaretinin uzun sürmeyeceğini açıkça gösteriyordu- bulduklarını Breanna ve Wells’e anlattı.

Yaptığı görüşmelerin ve bunlardan çıkardığı sonuçların hepsini kelimesi kelimesine okudu. John Cunnings’in tüm tanıdıklarıyla; yasadışı yollardan elde ettiği paraları birlikte çarçur ettiği kadınlardan, iş yaptığı adamlara, komşularına, sahip olduğu birkaç arkadaşına kadar herkesle konuşmuştu. Hiç kimse bu katil hakkında bir şey bilmiyordu, ne de Cunnings’i öldürmek isteyecek birini tanıyorlardı. Aslına bakılırsa, Cunnings’in yasadışı işleriyle ilgili üç ay önce ne biliyorlarsa şimdi de onu biliyorlardı. Onu da gazetelerde okuduklarından öğrenmişlerdi zaten.

Raporunu okumayı bitiren Marks duruşunu dikleştirdi ve kızıl renkli yeleğini düzeltti. “Elimdeki tüm bilgiler bunlar leydim.” Not defterini kapadı. “Başka tehditler aldınız mı?”

Breanna başını salladı. “Hayır.”

“O zaman tehlikede olmadığınızı söyleyebilirim. Aynı şekilde kuzeniniz Leydi Sheldrake de güvende. Ayrıca, konu şüpheli. Üstünde ilerleyebileceğimiz bir ipucu yok.”

“Ama Bay Marks...”

“Ben elimden geleni yaptım leydim.” Marks’ın dudakları düz bir çizgi halini almıştı. “Şu an üstünde çalıştığım cinayet soruşturması varken bu konuya bir saatimi daha harcayamam. Size tavsiyem: Dikkatli olun. Tek başınıza dışarı çıkmayın. Kuzeniniz gelince ona da aynısını söyleyin. Birkaç koruma tuttuğunuzu fark

ettim. İyi fikir. Adamlarınız ne kadar çok olursa o kadar iyi olur. Bunlar o deliyi korkutacaktır, eğer tehditlerini gerçekleştirmeyi planlıyorsa tabii. Ki bence böyle bir şey yapmayacak.” Bunları söyledikten sonra şapkasına hafifçe dokunup selam verdi. “İyi günler leydim.”

Marks’ın arabasının en dıştaki demir kapılardan çıkıp Medford Malikânesi’nin dışındaki yolda ilerleyişini seyrederken yol kenarındaki çalıların arasında çömeldi.

Güzel. Bow Sokağı’nın işi bitti. Şimdi tek başına kaldı Breanna. Bu da ne zaman istersem saldırıya geçebileceğim anlamına geliyor. Ama acelem yok. Doğru zamanı bekleyeceğim.

İki gün sonra üstünde Lockewood ailesinin arması olan bir araba ana yoldan ayrıldı ve Medford Malikânesi’ne doğru ilerlemeye başladı.

Arabanın içindeki Anastasia demir kapıların iki tarafında duran iri yarı adamları görünce kaşlarını çattı.

“Bunlar da kim?” diye sordu, pencereye iyice yaklaşmış adamlara bakarken. “Ve neden muhafızlar gibi, suratlarında sert bir ifadeyle dikiliyorlar?”

“Bilmiyorum.” Damen bile şaşırılmış görünüyordu, kapıdaki iki adamdan biri sürücüden durmasını isteyince kaşlarını çattı.

“İsimlerinizi alabilir miyim lütfen?” dedi, pencerelerden içeri bakarak. “Sonra geldiğinizi içeri haber verip... Ah, bağışlayın beni Leydi Breanna. Dışarı çıktığınızı bilmiyordum.” Eğilip selam verdikten sonra arabadan uzaklaştı ve geçmeleri için işaret verdi. “Devam edebilirsiniz.”

“Ama ben...”

Damen Anastasia’yı kolunu hafifçe sıkarak durdurdu. Korumaya, “Teşekkürler.” dedikten sonra sürücüye devam etmeleri için işaret verdi.

“Neden beni susturdun?” diye sordu Anastasia kocasına dönüp. “Beni Breanna sandı.”

“Biliyorum.” dedi Damen. “O şekilde olmasını istedim. Böylece daha fazla açıklamaya gerek kalmadan, daha çabuk eve varacağız. Ne kadar çabuk varırsak neler olup bittiğini o kadar çabuk öğreniriz.”

Anastasia cevap vermek için ağzını açmıştı ki dikkatini daha cazip bir manzara çekti. Malikâneye doğru ilerlemeye devam ederlerken pencereyi işaret etti. “Damen, bak!” Sol taraflarında duran ve işçilerin arı gibi etrafında çalıştığı zarif yapıyı görünce gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Bu bizim evimiz. Baksana kaba inşaatı tamamlanmış bile. Hatta neredeyse ev bitmiş diyebilirim.”

“Çok ah almış olmalıyım.” Damen başını salladı; o da Anastasia gibi yokluklarında kaydedilen gelişmelere şaşır kalmıştı. “Çünkü Breanna bu insanları gece gündüz çalıştırmıştır.”

“Breanna da gece gündüz çalışmıştır.” diye eklemeye Anastasia. “Eğer onu tanıyorsam tüm bu inşaatı kendisi denetlemiştir. Aslında...” Araziyi dikkatle inceledi, kuzeninin parlak saçlarını görene kadar da bakınmaya devam etti. “İşte orada!” Hemen başını çevirdi. “Dixon, hemen dur!” dedi sürücüyeye.

Şaşkına dönen sürücü arabayı güçlükle durdurdu.

Damen kahkahasını bastırmaya çalışarak, “Bavullarımızı eve götürürsün.” dedi sürücüyeye. “Biz yürüyerek geliriz.”

“Tabii ki lordum.” Dixon yolculara doğru düzgün yardım etmek niyetiyle yerinden indi ama kapıyı açmasıyla kendini yerde bulması bir oldu. Anastasia adeta koşarak inmişti aşağı.

“Ah Dixon, başıyla beni. Bir şeyin yok ya?” dedi endişeyle. Ama sürücünün doğrulduğunu görünce rahatladı.

“İyiyim leydim.” dedi Dixon, üniformasındaki tozu toprağı silkeleyen.

“Şükürler olsun.” Sonra eteklerini topladı, yarışa başlamaya hazır bir safkan gibi görünüyordu bu haliyle. “O zaman izin verirsen...”

Ama cevabı beklemedi bile.

Elini kolunu sallaya sallaya, “Breanna!” diye bağırarak koşmaya başladı.

Damen da aşağı inip yerde yarı oturur şekilde duran sürücüye elini uzattı. “Kendini suçlama Dixon.” diye teselli etmeye çalıştı onu; hâlâ şaşkın şaşkın bakan adamın ayağa kalkmasına yardım ederken gülmemek için zor tutuyordu kendini. “Karımla başa çıkmak imkânsıza yakındır.”

“Evet efendim. Teşekkürler efendim.” Ceketinin yeniyle alnını silen Dixon hızla koşan Anastasia’ya baktı. Sonra başını sertçe sallayıp tekrar arabadaki yerine geçti ve malikâneye doğru sürdü.

Damen kahkahalar atarak Stacie’nin kuzenine doğru koşmasını, inşaatın gürültüsü arasında sesini duyurmaya çalışıp elini kolunu sallamasını seyretti.

Çok geçmeden Breanna başını kaldırıp bakınca Stacie’yi gördü ve o da koşmaya başladı.

“Stacie!”

İki kuzen kucaklaştılar ve birbirlerinin kollarından ayrılınca tüm işçilerin ağızları açık şekilde kendilerine baktıklarını görünce gülmeye başladılar, epey hoş bir manzara yaratmış olmalıydı.

“Gelmişsin. İnanamıyorum!” Breanna Stacie’nin ellerini sımsıkı tutup tepeden tırnağa inceledi. “Harika görünüyorsun. Adeta ışık saçıyorsun etrafına. Evlilik sana yararmış.” Stacie’nin arkasına baktı ve kendilerine doğru gelen Damen’ı görünce gülümsedi. “Ve işte bu ışıltının nedeni olan adam da geliyor. Evine hoş geldin Damen.”

“Breanna.” Damen genç kızın elini öptükten sonra ikisi candan bir şekilde kucaklaştılar.

“Evimiz.” dedi Stacie, hızla şekillenen malikâneye bakarken heyecanlanmadan edememişti. “Bu kadar gelişme kaydettiğine inanamıyorum. Tanrım, eylülden beri hiç uyumadın mı yoksa?”

Breanna'nın şişmiş, kızarmış ve etrafında koyu halkalar belirmiş gözleri umutla parladı.

Kendi nedenlerinden dolayı Stacie'nin sorusunu cevaplamak yerine başka bir soru sordu: "Hoşuna gitti mi? Kendi kafama göre şekillendirdiğim bazı kısımlara itiraz edeceğinden biraz da olsa korkuyordum. Ama evlilikten önce o kadar meşguldün ki seni şöyle bir oturtup çizimlerime baktırmaya fırsat bulamadım. Ve kış da iyice bastırıldığı için temeli bir an önce atmak zorundaydık. Ya hemen başlayacaktık, ya da bahara kadar bekleyecektik. Ama o durumda eviniz bir sonraki sonbahara kadar hazır olamayacaktı. O zamana kadar Londra'da kalmanıza da dayanamazdım. Bu yüzden çalışmalarını hemen başlattım. Tabii ki odaların dekorasyonunu siz yapacaksınız."

"Tabii ki biz yapmayacağız." diye düzeltti Stacie. "Ben o konularda hiç yetenekli değilimdir, bilirsin. Yardımına ihtiyacım var, hem de tek tek bütün mobilyalar konusunda." Yarı bitmiş malikâneye tekrar baktı, gözleri nemleniyordu. "Hepsini bizim için yaptın. Breanna, sen olmasan ben ne yapardım?" Ağlamak için güçlkle yutkundu.

Breanna şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Stacie, ağlıyorsun. Ne oldu şimdi?"

"Çünkü duygulandım. Çünkü evde olduğum için çok mutluyum. Çünkü seni özledim. Çünkü biz burada yokken bu kadar şey yaptığına inanamıyorum. Çünkü..."

"Demek istediğim bu değildi." diyerek araya girdi Breanna, hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu. "Neden mutlu olduğunu biliyorum. Eve döndüğün için, yaptıklarım hoşuna gittiği için ben de en az senin kadar sevinçliyim. Ama sen hiç ağlamazsın ki. En azından eskiden ağlamazdın."

"O eskidendi." dedi Stacie, gözyaşlarını silerken. "Şimdi farklı. Bu günlerde her şeye ağlıyorum. Ağlıyorum, bayılıyorum ve kusuyorum. Ben hiç böyle değildim."

İki kuzen göz göze geldiler.

“Sen hamilesin.” Breanna bunu soru sorar gibi değil de bir gerçeği dile getirir gibi söylemişti. Stacie’nin ellerini tekrar tutup mantosunun altındaki karnına baktı, sanki o kadar kıyafetin üstünden orayı görebilecekti. “Biliyordum. Ah Stacie, o kadar sevindim ki...” Kuzenine, sonra Damen’a sarıldı, şimdi kendi gözleri de yaşarmıştı. “Teyze olacağım. Kuzeniz belki ama önemli değil, benim için sen kuzenden çok kardeşsin. Bu yüzden bu bebek bana Breanna Teyze diyecek.” Sonra bir an ciddileşti. “Siz iyisiniz değil mi, yani sen ve bebek?”

“Biz iyiyiz. Ama Damen değil.” Anastasia kocasına alaycı bir bakış fırlattı. “Oradan eve gelene kadar heyecandan, gerginlikten öldü bitti. Gemi doktoru Damen’la günde birkaç kez karşılaşıyordu muhakkak. Buraya gelip limana demir attığımızda gemiden ilk inenin o doktor olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Aceleyle oradan uzaklaşayım derken neredeyse üç yaşlı kadını yere seriyordu. Adam şimdi muhtemelen bir birahane kendinden geçmiş bir halde önümüzdeki altı ay boyunca Lockewood Bankası’ndan nasıl uzak duracağını hesaplarını yapıyordu.”

Breanna ufak bir kahkaha attı. “Bunu bir uyarı olarak kabul ediyorum. Wells her gece yatmadan önce içmesi için Damen’a ağzına kadar dolu bir brendi kadehi bırakır.” Bakışları umut doluydu. “Yani eğer burada kalırsanız. Burada kalacaksınız, değil mi? Biliyorum burada çok da baş başa kalamazsınız ama...”

“Arabacıyı eşyalarımızı malikâneye götürmesi için gönderdim bile.” diyerek araya girdi Damen. “Stacie’nin seni ne kadar özlediğini bildiğimden ikinizi tekrar ayırmayı asla düşünemezdim. Hem bu sayede evimizin inşaatını artık kendimiz denetleyebiliriz. Düzeltiyorum, artık ben denetleyebilirim diyecektim. Stacie inşaat alanına şu an olduğumuzdan daha fazla yaklaşamaz. Ben bankadayken ona göz kulak olacağın konusunda sana güveniyordum. Bunun için sana sonsuza kadar minnettar olurum.”

Anastasia gözlerini devirdi. “Ben hamileyim Damen, sakat değilim. İyiyim merak etme.” Kocasının söyleyeceklerini engellemek için elini kaldırdı. “Bir kuzu kadar uysal olacağım.”

“Hiç inanasım gelmedi ama neyse...”

“Ben Stacie’yle ilgilenirim.” Breanna elini kuzeninın saçlarında gezdirdi ve Stacie, onun parmaklarının titrediğine yemin edebilirdi. “Söz veriyorum Damen. Ona zarar gelmesine asla izin vermem. Asla.”

Breanna’nın tuhaf şekilde ciddi ses tonu Stacie’nin aklına kurt düşürdü. Ama daha ağzını açıp bir şey diyemeden kuzeni lafa girdi:

“Size anlatacağım o kadar çok şey var ki...” dedi. Stacie’nin meraklı bakışlarını görünce başını çevirdi.

Ama Stacie onun suratındaki endişeli gölgeleri görmüştü.

“Senle konuştuğumuz partiyi veriyoruz.” dedi Breanna neşyle. “Burada. Noel’den sonraki hafta. Wells, Bayan Charles ve Bayan Rhodes her şeyi planladılar. Bu hem Noel, hem doğum günü ve hem de eve dönüşünüzün kutlaması olacak. Hepsi bir arada. Yüksek sosyetenin uzun süre konuşacağı bir parti olacağından eminim. Ayrıca, başka yerlerde de bir sürü partiye davetliyiz. Tabii ki hangi davetleri kabul edip hangilerini etmediğini bana söylemen gerekecek.”

“Breanna.” Stacie daha fazla dayanamamıştı. Ağlamak ne kadar kendi huyu değilse, böyle amaçsızca gevezelik etmek de Breanna’nın huyu değildi. Kuzeninın sakladığı şeyi öğrenmenin zamanı gelmişti.

Stacie kuzenini susturup çenesini kaldırdı ve ilk kez ona yakından baktı. Hayır, Breanna’nın gözlerinin altındaki koyu halkalar hayal gücünün bir ürünü değildi, ne de suratındaki gergin ifade. Ve yanakları da gülümsemediği zamanlarda oldukça so-luktu.

“Neler oluyor?” diye sordu Stacie. “Bana hiçbir şey yok falan deme. Sana inanmam. Son bir haftadır içimde hep tuhaf bir his vardı, sanki burada kötü bir şeyler oluyormuş gibi hissettim durdum. Şimdi, neler oldu anlat.”

Omuzları anında çöken Breanna rol yapmayı bıraktı.

“Sana söylemek zorunda kalmayayım diye dua ettim hep.” dedi ellerini sımsıkı kenetlerken. “Siz eve gelene kadar her şey çözülsün diye dua ettim. Ama olmadı. Ve şimdi bir de bebek var düşünmemiz gereken... Bu yüzden bilmek zorundasınız.”

“Neyi bilmek zorundayız?”

“Yaklaşık bir hafta önce eve bir paket geldi, daha doğrusu paket ve içinde bir not.” Birkaç saniye durakladı. “Bunlar birer uyarıydı.”

“Uyarı mı?” dedi Stacie. “Kimden gelmiş?”

“Babamın seni öldürmesi için tuttuğu adamdan.”

“Ne?” Stacie’nin yüzü kireç gibi olmuştu. “Yani beni öldürmeye çalışan kiralık katilden mi?”

“Evet.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” Damen’in çenesindeki bir kas seğirdi. “Paketin içinde ne vardı? Notta ne yazıyordu? Nasıl bir uyarıydı?” Damen’in soruları havayı bir bıçak gibi keşiyordu ve hemen korumacı bir içgüdüyle karısını kendine doğru çekti. “Breanna, bize her şeyi anlat.”

Breanna da bitkin bir şekilde başını sallayıp olan biten her şeyi, Bow Sokağı’na yaptığı ziyaret ve oradaki görevlilerin hiçbir şey bulamamasına kadar, bütün detaylarıyla anlattı. “Ama içimden bir ses bunu onun gönderdiğini söylüyor. Sanırım her ne kadar bu işten elini çekse de Bow Sokağı da benle aynı fikirde.”

“Bu da fazladan güvenlik önlemlerini açıklıyor.” dedi Anastasia, yüksek sesle düşünürken. “Ve benim huzursuzluğumu.”

“Evet. Wells kapıdaki korumaları tuttu.”

“Bow Sokağı böylesine bariz bir delili nasıl görmezden gelir?” diye sordu Anastasia, başını kaldırıp kocasına bakarak.

“Henüz bir suç işlenmemiş.” dedi Damen, düşünceli hali yüzünden alını kırışmıştı. “Paketi sana teslim eden postacıyla konuşular mı?”

“Evet.” dedi Breanna, başını sallayarak. “Postacı, paketi gönderen kişiyle hiç iletişime geçmemiş. O gün mesaisine başladığında amiri bu kutuyu ona vermiş. Ve amirin söylediğine göre de paket işyerinin kapısına öylece bırakılmış, yanında teslimat talimatlarını içeren bir zarf ve on poundluk bir banknot varmış.”

“O zaman Bow Sokağı ipuçları konusunda çıkmaza düşmüştür. Ayrıca, Londra’da aldığımız gazetelerin manşetlerine bakılırsa şu cinayet soruşturması nedeniyle oldukça yoğunlar.” Damen dudaklarını büzdü. “Bizim yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Ve Marks’ın haklı olma ihtimali her zaman için var, yani bu çılgın adam tehditlerini savurmaya başladığı hızda sona da erdirebilir.”

“Buna kendin bile inanmıyorsun.” dedi Stacie alçak bir sesle.

Damen ciddi bir ifadeyle Stacie’nin gözlerine baktı, endişesini tam olarak yansıtmamaya çalışıyordu ama düpedüz yalan söyleyerek de durumun ciddiyetini yalanlayamazdı. “Evet, inanıyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Breanna duruşunu dikleştirdi, kendi korkularıyla mücadele ettiğini ve onları yenmeye kararlı olduğunu göstermeye çalışıyordu sanki. “Bay Marks raporu sunmaya geldiği günden beri ilk kez cesaret edip dışarı çıktım. Buradaki denetlemeleri yapamayacak kadar telaşlı ve dalgındım. Ama bu sabah uyandığımda bir karar aldım. Kendi evimde yine bir mahkûm gibi dolaşmaya niyetim yoktu. Babam yoktu artık. Onun bana yaşattıklarını başka hiç kimse yaşatamazdı.

“Ayrıca...” diye devam etti, sesindeki gerginlik azalıp yerini beklentiye ve sabırsızlığa bırakırken. “Buraya gelip evinizin ne âlemde olduğunu görmemiz için sabırsızlanıyordum.” Stacie’nin ellerini tutup her şeye rağmen o ve Damen’in evlerinin şekillenişini seyretme zevkini olabildiğince yaşamalarını umdu. Paket konusunu evi görmelerinden sonra açtığı için memnundu. “Bunun eve dönüşünüzü gölgelemesine izin vermeyelim. Gelin. Size

yeni malikânenizi göstermek istiyorum, en azından tamamlanmış kısımlarını.”

“Tabii ki.” dedi Anastasia. Damen’a yalvaran gözlerle bakmıştı, binlerce şey anlatıyordu o bakış. Ondan Breanna’nın ihtiyaç duyduğu huzuru -kısa süreliğine de olsa- sağlamasını istiyordu. O paketin akla getirdiği korkunç olasılıklar üzerinde düşünmeleri için bol bol zamanları olacaktı. Ama şimdi evde olmalarının tadını çıkarma zamanıydı. Kendi iyilikleri için...

“Pekâlâ.” Damen onu anladığını gösterircesine başını salladı ama yine de bir süre tedirgin bir şekilde araziye göz gezdirdi. “Ama...” diye de ekledi, içini kemiren endişeyi hâlâ tamamen aklından çıkaramıyordu. “Daha sonra o bebekleri ve notu görmek istiyorum.”

“Tabii ki.” dedi Breanna, şimdi biraz daha rahatlamıştı. “Ah Damen, bu arada... Eğer Wells’i, artık burada olduğuna göre güvenliğimizi sağlayacak başka bir güçlü ve iri yapılı adam daha olduğuna ikna edebilirsen çok sevinirim. Zavallı adam muhafazlık, kâhyalık, bekçilik, her şeyi yapmaya çalışıyor. Zayıf düşecek diye korkuyorum.”

“Malikâneye varır varmaz onunla bu konuyu konuşacağım.” Damen’ın dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı. “Sen ve Stacie’ye gelince, hiçbir şey ve hiç kimse size yaklaşamaz. Buna güvenebilirsiniz.” Boğazını temizledi, bu sohbeti sonraki bir zamana ertelemek istiyordu. “Şimdi, yeni evimizde bir tur atalım bakalım.”

İki kadını ön tarafına alırken dikkatli gözlerle omzunun üstünden bakıp araziyi bir kez daha taradı.

Hemen yakınlarında çalışan birkaç işçi haricinde her şey sakin görünüyordu.

Güvendeyiz, diye düşündü. En azından şimdilik.

5

Demek burası Leydi Breanna'nın odası.

Eşikte durup kadını zevklere göre döşenmiş odayı incelerken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Parlak maundan yapılmış mobilyalar. Üstü tenteli yatak. Bembeyaz yatak örtüleri. Komodinin, şifonyerin ve şömine rafının üstüne dizilmiş ufak porselen biblolar.

Hepsi de düzenli, zarif ve sağlam. Tıpkı ait oldukları kişi gibi.

Ama o kişi yakın zaman sonra sapasağlam olamayacaktı.

Aynada kendi yansımasını görünce işçi kıyafetleri içindeki tuhaf görüntüsüne güldü. Üstüne zor olmuşlardı. Yine de bu kılıkla içeri girebilmişti. Bugünün beklediği gün olduğunu biliyordu. Londra'daki dedikoduları, yani Sheldrake Markizi'nin balayından döndüğünü duyar duymaz Breanna'nın sonunda saklandığı yerden çıkacağını tahmin etmişti. Hiç olmazsa yeni evli çifte kısmen bitmiş olan malikânelerini göstermek için çıkacaktı.

Ama genç kız erkenden, hatta kuzeni bile gelmeden önce dışarı çıkarak kendisini şaşırtmıştı. Anlaşılan eve tıkalı kalmaktan sıkılmıştı artık. Belki de bir haftadan beri yeni bir tehdit almanın cesaretlenmişti. Her halükarda dışarı çıkıp inşaat alanına gitmişti işte.

Bu da kendisine pusuya yatması için mükemmel bir fırsat vermişti.

Anastasia ve yeni eşi de gelince, buraya gelmişti ve aklındaki hayata geçirecekti.

Ahırdan aldığı merdiven işine çok yaramıştı. Merdiveni evin arka tarafına, yani ormanlık araziye bakan tarafına dayayıp ikinci kattaki koridor pencerelerinden birine tırmanmıştı.

Koridorda ilerleyip Breanna'nın odasını bulmuştu.

Şimdi eldivenli ellerini birbirine sürtüp şömineden tuvalet masasına doğru yavaşça yürüdü. Tembel tembel dolaşım eşyalara dokunuyordu. Akıllıca bir seçim yapmalıydı. Kişisel bir şey olmalıydı. Genç kızın yokluğunu fark edemeyeceği bir şey. Ayrıca kendisi için değerli olan bir şey.

Gümüş saplı saç fırçasını kaldırdı, sonra fikrini değiştirdi. Hayır. Bunun kaybolduğunu hemen fark ederdi.

Porselen biblolar.

Odanın içinde gezinip onlarca ufak bibloyu incelerken hangisinin kaybolduğunu daha geç fark edeceğini merak etti.

Hiçbiri olmazdı.

Breanna bir koleksiyoncuymuştu. Hazinesiyle büyük gurur duyduğu aşikârdı. İçlerinden biri bile kaybolduysa genç kız hemen fark ederdi.

Hayır. Başka bir şey bulmalıydı.

Hemen yan taraftaki sade oturma odasına göz gezdirdi.

Masanın üstünde düzgünce bırakılmış bir karalama defteri ve yanında da bir tüy kalem, birkaç kurşun kalem ve bir yığın kâğıt vardı.

Karalama defterinin sayfalarını karıştırırken *yetenekli kızmış*, diye düşündü. Çizimlerin hepsinde farklı yapım aşamalarındaki odalar vardı. Bir yatak odası; dört tarafı sütunlu, geniş bir karyo-

la. Ceviz ağacından yapılmış raflarında kitaplar dizili, etkileyici bir kütüphane. Bir oturma odası. Bir çocuk odası. Her sayfada halılar, perdeler ve tablolar üzerine Stacie'nin sevdiği renk ve dokular düşünülerek alınmış tavsiye notları vardı.

Görünüşe göre bunlar Leydi Breanna'nın hemen karşı tarafta inşa edilen malikâne için ürettiği fikirlerdi.

Başını sallayarak defteri kapattı ve yerine koydu. Sonra yığın halinde duran kâğıtları eline aldı.

Ah... Burada da defterdekilerden daha belirsiz çizimler vardı. Bunların, genç kızın düşünceli anlarında yaptığı, sonra da konu dışı bularak ayırdığı soyut karalamalar olduğu açıktı. Bir çiçek buketi. Okyanustaki bir gemi. Yağan kar yüzünden bembeyaz bir battaniyeyle örtülmüş gibi görünen malikâne.

Bu kış manzarasına bakarken gözleri zafer kazanmışçasına parladı. Bu sadelik... Her tarafta bembeyaz kar... Evet. Bu çizim işine yarayacaktı.

Kâğıdı katlayıp cebine koydu. Hemen masayı tekrar düzenleyip eski haline getirdi.

Şimdi şu kişisel eşyayı bulmaya gelmişti.

Bunun için genç kızın kendini gerçekten de saldırıya uğramış ve eşyaya son dokunuşunu yaptığında dehşete düşmüş hissedeceği bir şey bulması gerekiyordu.

Çok düşünmedi. Şifonyere gidip aradığı şeyi bulana kadar çekmeceleri tek tek açıp karıştırdı.

Bir kombinezon. Beyaz renkte. Süssüz ve lekесiz.

Ama şimdilik lekесizdi.

Giysiyi ceketinin altına sıkıştırıp bütün çekmeceleri tekrar kapattı.

İşini bitirince odadan çıktı ve geldiği yolu, yani koridoru, pencereyi ve merdiveni takip edip aşağı indi.

Merdiveni ahıra bırakıp orada bulduğu birkaç aleti aldı, bunların ne işe yaradıklarına dair bir fikri yoktu ama inşaatta kullanılabilecek şeylere benziyorlardı. Ne de olsa birileri onu durdurursa orada çalışan işçilerden biri gibi görünmek zorundaydı.

Aylak adımlarla yürüyüp arazinin ormanlık alanına girdi. Şapkasını önüne düşürdü; sürekli sağına soluna bakıyor, yalnız olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Yalnızdı.

Bir dahaki sefere malikâneye bu yoldan giremeyebileceğini düşündü. Hediyelerini buraya gönderdiği zaman içeri girmiş olduğu anlaşılacaktı ve o zaman da korumalar şimdiki gibi sadece en dış kapıda değil arazinin her tarafında dolaşacaklardı. O çalışan kâhya bu işin icabına bakardı kesin.

Ah, olsun. Başka yolları denerdi o da. Daha geleneksel yolları.

Leydi Breanna'nın kendisine bizzat teklif ettiği yolu.

Ana yola çıkmıştı, tam ağaçların arasına gizlediği arabasına doğru yürüyecekti ki bir ses duydu:

“Hey sen! Ne yapıyorsun orada?”

Donup kaldı, eli hemen cebindeki tabancasına gitti.

Başı öne eğik bir şekilde yavaşça adama doğru döndü, yüzü görünmüyordu ama kasketinin çıkıntısından rakibinin hareketlerini görebiliyordu.

Bu gürbüz ve üniformalı adamın bir işçi olmadığını ilk bakışta anlamıştı.

Güzel. Bu da adamın inşaattaki işçileri tek tek tanımadığı anlamına gelirdi ki bu gerçek, hayatını kurtarabilirdi.

Yerdeki toz toprağa bakarak, kıyafetlerinin gerektirdiği role büründü: “Bir şeyler içmek istiyorum.” diye mırıldandı. “Sabah-tan beri o tuğlaları diziyorum.”

“İçki mi?” Adamın sesi anlayışlı olmaktan çok yargılar gibi çıkmıştı. “Daha öğlen bile olmadı.”

Hiç vicdanı yokmuş adamın diye düşündü, tabancasını daha sıkı kavrarken. İyiyeye işaret değildi bu.

Yine de son kez şansını denedi.

“Pekâlâ, efendim.” dedi yarım adım geri atarken. Görünüşte geri çekiliyormuş gibi görünüyor ama aslında avını daha iyi görmeye çalışıyordu. “İşe geri dönerim ama önce bir bira içeyim.”

Adamın cevap vermesini sabırsızlıkla bekledi; öylece gitmesini, durumu ikisi adına da kolaylaştırmasını umuyordu.

Ama öyle olmadı.

Adamın gözleri şüpheyle kısıldı. “İşe geri dönmeye hevesli görünmüyorsun. Aslına bakılırsa susamış bir iççiden çok buradan kaçmaya çalışan bir hırsıza benziyorsun.” Bir adım öne çıkıp elini cebine, hiç şüphesiz tabancasına attı. “Benimle geliyorsun. Kim olduğunu anlarız birazdan.”

“İşte bu konuda yanılıyorsun.” Başını birden kaldırıp diğer adam daha kendininkini çıkaramadan tabancasını çıkardı. “Kim olduğumu öğrenemeyeceksin. Kimse öğrenemeyecek.”

Korumanın fal taşı gibi açılmış gözleri bir adama, bir tabancaya gitti; karşısındakini hafife almak gibi ölümcül bir hata yaptığı için korkusu iyice artmıştı.

Bağırarak için dudaklarını araladı.

Ama bağıramadı.

Tek bir mermi kalbine saplandı.

Daha yere düşmeden ölmüştü.

Katil ise rahatlamaktan çok sinirlenmişti. Ayaklarının dibinde yatan cansız adamı görmek ne kadar da sinir bozucuydu. Şimdi cesedi ortadan kaldırması ve bu ölüme bir kılıf uydurması gerekecekti. Ne de olsa Bow Sokağı'nın, muhafızı burada bulup ci-

nayeti Medford Malikânesi'yle ve Leydi Breanna'ya gönderilen paketle ilişkilendirmesini istemezdi. O durumda dava yeniden açılırdı.

Hayır. Cesedi buradan kaldırıp başka bir yere taşımak zorundaydı. Onu öyle bir yere ve öyle bir şekilde bırakmalıydı ki bu adamın -Medford Malikânesi'nde devriye gezerken- öldürülmüş olmasına bir açıklama getirilebilirdi.

Ama nereye götürecekti? Hem neden biri çıkıp hiç tereddüt etmeden bu adamı öldürürdü ki?

Cevap ironik olduğu kadar da ortadaydı aslında; çünkü bunu ortaya atan kurbanın kendisiydi.

Soygun.

Evet, bunu bir hırsızlığın sonucuymuş gibi, adam haydutun isteklerine karşı çıktığı için bunu canıyla ödemiş gibi gösterecekti.

Hemen etrafına baktı, hâlâ yalnız olduğundan emin olmak istedi.

Yalnızdı.

Uzaktaki inşaat alanından çekiçlerin ve diğer aletlerin pat küt sesleri sağır edici bir yükseklikte gelmeye devam ediyordu. O yüzden normalde bu mesafeden duyulması gereken silah sesi o gürültünün içinde yutulup gitmişti. Şans yanındaydı.

Sonuç olarak ortamı ayarlamak için yeterince zamanı vardı.

Ne yapacağına karar verince yere eğilip korumamın ceplerini boşalttı. Yaptığı ilk iş adamın tabancasına el koymaktı. Tahmin ettiği gibi sıradan bir çakmaklı tabancaydı. Hiç de etkileyici ve yaratıcı değildi.

Tabancayı eline alıp küçümseyen bir bakış attıktan sonra cebine koydu, bunu daha sonra elinden çıkarırdı. Sonra adamın ceket cebinde bulunduğu birkaç banknotu ve bozuk parayı aldı. Sade ve eski bir saat çıkarınca suratını buruşturdu. Ne kadar ucuz ve

zevksizdi. Ah, neyse... Bunu eve götürüp ortadan kaldırırdı, böylece geride kendisini işaret edecek hiçbir iz bırakmamış olurdu. Doğru, başına bela almıştı. Yine de, eğer kendini korumak ve yetkilileri bu cinayetin bir hırsızlık sonucu işlendiğine ikna etmek istiyorsa bunu yapması gerekiyordu.

Adamın ceketini iki yerinden yırttı, gömleğini ve yeleşini çekiştirdi. Birkaç dakika sonra cesedi yola sürükledi. Ağır ağır ilerleyerek, korumanın devriye gezerken varması gereken yere, arazinin arka kısmıyla ön kapıları arasında bir yere, çalıkların arasına çekti.

Suratını tiksintiyle buruşturarak eldivenlerindeki tozu toprağı silkeledi, aynı anda arabasını bıraktığı tenha yere doğru yürümeye başladı.

Arabasına bindi, sürücü koltuğuna geçip dizginleri eline alırken *yeteneklerimi böyle küçük düşürücü şeylerle harcamak ne kadar can sıkıcı* diye düşündü.

Diğer yandan o koruma, varlıklı birine benziyordu. Doğru, üst tabakadan biri değildi ama beş parasız serserinin teki de değildi. Ahlaklı, ciddi biriydi. Muhtemelen çocuklarını da o şekilde yetiştiriyordu.

Belki bir kızı vardı. Kadınlığının eşliğinde, hatta belki bakire bir kızı vardı. İşte bunu araştırırsa işine yarayabilecek bir şeyler çıkabilirdi.

Katilin siniri geçti. Öldürdüğü herifin adını bulup geçmiş, ailesi hakkındaki bilgilere ulaşmalıydı. O zaman bu kız meselesinin peşinden gitmeye değip değmeyeceğine karar verirdi.

Bu düşünce, kendisine Avrupa'dan bir mektup gelmiş olabileceğini hatırlattı. İçinde yazanları okumak için sabırsızlandığı bir mektup...

Bunun üstüne atları dörtnala sürmeye başladı.

Jamie Knox'un cesedi iki saat sonra bulundu.

Dakiklığıyla tanınan Knox rapor vermek için ön kapıya gelmeyince yirmi dakika içinde yokluğu fark edilmişti. Ve malikâneye sadece bir buçuk kilometre uzakta oturduğu ve işe arabayla değil de yürüyerek gidip geldiği için, görevlilerden birini adamın yaşadığı eve gönderip neden gelmediğini öğrenmenin mantıklı olacağı düşünüldü.

Knox'un şaşkına dönen karısı kocasının her zamanki saatinde evden çıktığını söyledi. Bu durum herkesi şüphelendirdi, o kadar ki işe gidip gelirken kullandığı yolu dikkatle araştırdılar.

Knox'un çalılar arasındaki cansız bedenini genç bahçıvanlardan biri buldu.

Gözleri korkuyla büyüyen genç, cesedin yanından hemen uzaklaşıp ön kapıya doğru var gücüyle koşmaya başladı. Ağlamaktan ve duyduğu dehşetten dolayı titreyen bir sesle muhafızlara olan biteni anlatmaya çalıştı.

Birden bir gürültü koptu.

Gürültüyü duydukları sırada Breanna çayların oturma odasında servis edilmesini ayarlıyor, Wells de Anastasia ve Damen'ı bebek haberi nedeniyle tebrik ediyordu.

"Neler oluyor böyle?" diye mırıldandı Breanna, aynı anda cama doğru yürüyüp perdeleri kenara çekti ve dışarı baktı. "Bir sorun var sanırım."

Perdeyi kapatıp Wells'e döndüğünde beti benzi atmıştı.

"Hemen bakıyorum." dedi yaşlı kâhya.

"Ben de geliyorum." dedi Damen. Oturduğu kanepeden kalkıp Wells'i takip etti.

Anastasia ve Breanna göz göze geldiler. Sonra ikisi de tek kelime etmeden oturma odasından çıkıp erkekleri takip ettiler.

Wells daha ulaşmadan kapı yumruklanmaya başlamıştı.

Yaşlı adam hemen koşup kapıyı açtı.

“Neler oldu?” diye sordu, karşısında araziyi korumaları için bizzat kiraladığı güvenlik elemanlarının şefi Albert Mahoney duruyordu.

“Adamlarımdan biri...” diye cevapladı Mahoney, lafı hiç döndürüp dolaştırmadan. “Knox. Öldürülmüş. Biri onu vurmuş.”

“Aman Tanrım.” Breanna eliyle ağzını kapadı. “Burada mı?”

“Hayır hanımefendi. İşe gelirken.” Mahoney suratında gergin, yorgun bir ifadeyle Breanna’ya dönüp yutkundu. “Anladığımız kadarıyla soyulmuş. Cebindeki paralar alınmış. Saati de öyle. Ve tabii ki tabancası da. Kendisine arkadan saldırılmış olmalı, o yüzden tabancasını çekme fırsatı bulamamış. Karşısındakiyle mücadele ettiğini tahmin ediyorum. Ve hırsız onu vurmuş.”

“Kapılarımıza ne kadar yakınlıktaydı?” diye sordu Anastasia. “Onu tam olarak nerede buldunuz?”

Anastasia’yı ilk kez gören Mahoney önce genç kadına, sonra Breanna’ya baktı.

“Bay Mahoney, bu benim kuzenim, Sheldrake Markizi.” dedi Breanna, titrek bir sesle. “Ve eşi Lord Sheldrake, Lockewood Bankası’nın sahibi. Adını duyduğunuzdan eminim.”

“Duydum.” dedi Mahoney, yarı eğilip selam verirken. “İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Keşke böyle korkunç şartlar altında tanışmasaydık.”

“Keşke.” dedi Damen da.

“Rahat konuşun Bay Mahoney.” dedi Breanna. “Hem kuzenim, hem de eşi sizin neden işe alındığınızı biliyorlar. Olay kenarlarını de ilgilendirdiği için tüm hikâyeyi anlattım onlara.”

“Pekâlâ.” Mahoney anladığını belirtmek için başını salladı ve sonra Anastasia’ya döndü. “Knox’u malikâneye çıkan yolun kenarındaki çalılar arasında bulduk, arazinin arka tarafıyla ön kapıların arasında bir yerde kalan dönemeçte.”

“Knox’un bir hırsız tarafından vurularak öldürüldüğünü söylüyorsunuz.” dedi Damen. “Hırsız olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Mahoney huzursuz bir şekilde öksürdü. “Hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyoruz. Suçlu bulunmadı henüz. Ama Knox’un üstündeki değerli eşyalar çalınmış. Bu yüzden hırsız olduğunu tahmin ediyorum. Aksini iddia edecek bir kanıtınız olmadığı sürece.”

“Ki yok.” dedi Damen elini saçlarından geçirirken.

“Medford Malikânesi’ne girme girişiminde bulunulmamış.” dedi Mahoney. “Bu yüzden o adamın sizi tehdit eden kişi olduğunu sanmıyorum.”

“Tabii ki bu adam Knox onu korkutup kaçırdığı için de böyle bir girişimde bulunmamış olabilir. Ya da içeri girme niyetinde değildi de sadece araziye incelemek, Breanna’nın neler yaptığını seyretmek için gelmişti. Bir sürü olasılık var. Ama hiçbiri için budur diyemiyoruz. Hepsi tahminden öteye gitmiyor, yani Bow Sokağı’na buraya getirtip bir şeyler yapmalarını sağlamaya yetmiyor.” Damen bunları söyledikten sonra antreyi arşınlamaya başladı.

Mahoney genç adama bakıp: “Bir polis memurunun gelmesi için haber yolladım efendim. Tüm bilgileri toplayacak ve naaş için gerekli işlemleri yapacak. Eğer memurun bilmesi gerektiğini düşündüğünüz bir şey varsa...”

Damen başını sallayıp “Hayır.” diyerek adamın sözünü kesti. “Hiçbir şey yok. Sadece kötü bir his. Ve bu da kanıt yerine geçmiyor.”

Mahoney, “Evet efendim, geçmiyor.” deyip boğazını temizledi. “Müsaadenizle ben işime döneyim. Herkesi sakinleştirmem gerekiyor, gelecek polis memurunun...”

“Gidebilirsiniz.” Damen Mahoney’e gitmesi için işaret etti. “Ne yapmanız gerekiyorsa yapın.”

“Bay Knox’un bir ailesi var mıydı?” diye sordu Breanna, parmaklarını birbirine öyle kenetlemişti ki eklemeleri acıyordu.

“Evet, hanımefendi. Bir karısı ve iki yetişkin oğlu vardı.”

“Karısının... Haberi var mı?”

Hüzünlü bir ifadeyle, evet anlamında başını salladı Mahoney. “Oğulları yakınlarda yaşıyorlar. Ellerinden geldiğince annelerine yardım edecekler. Ama işte... Onların da kendi aileleri var.”

“Bayan Knox’a tüm giderlerini bizim karşılayacağımızı söyleyin.” dedi Breanna. “Düzgün bir cenaze töreninden istediği her şeye kadar... Bütün masrafları, giyecek, gıda... Ne olursa. Ve lütfen kendisine ne kadar üzüldüğümüzü iletin.” Boğulur gibi olunca başını başka tarafa çevirdi.

“Bunun için minnettar olacağından eminim. Biliyorum, benim karım olurdu çünkü.” Mahoney durup ayaklarına baktı. “Leydi Breanna, patavatsızlık ediyorsam affedin ama kendinizi suçlamayı bırakın lütfen. Knox bu işin risklerini biliyordu. Hepimiz biliyoruz. Çoğu zaman zorlukların üstesinden gelebiliyoruz. Ama bazen olmuyor. O tetiği çeken hırsızdı, siz değildiniz.”

Breanna keyifsiz bir şekilde başını salladı. “Evet... Hırsız.”

Ortama kasvetli bir sessizlik çöktü.

“Ben gidiyorum.” dedi Mahoney, en sonunda. “Eğer bana ihtiyacınız olursa haber edersiniz.”

Wells, Mahoney gittikten sonra kapıyı kapadı. “Bunun bir hırsızlık işi olmadığını düşünüyorsunuz.” dedi Damen’a, bir soru değil de tespit gibiydi bu.

Damen’in bakışları düşünceliydi. “Eğer öyleyse bile hırsızın ortaya çıkışı size de son derece tesadüfi gelmedi mi?”

“Evet, doğru.”

Breanna iki erkeğe bakıp şöyle dedi: “Bunu yapanın o olduğunu düşünüyorsunuz. Şey, ben de öyle düşünüyorum.”

“O olabilir diye düşünüyorum.” diye düzeltti Damen.

“Eğer oysa mesajı çok açık.” dedi Anastasia, endişe dolu gözlerle. “Bize hiçbir korumanın kendisini engellemeyeceğini gösteriyor.”

“O zaman buraya tıklandık demektir.” Breanna’nın yanakları kızarmıştı, korktuğu kadar öfkelenmişti de. “Dışarı çıkamayız, kendimizi koruyamayız.” Wells’e baktı. “O partiyi de kesinlikle veremeyiz. Çok riskli olur. İptal etmek zorunda kalacağız.”

“O partiyi iptal etsek bile, onu niyetlendiği şeyi yapmaktan alıkoyabileceğimize dair bir garanti yok ki.” Anastasia’nın eli henüz doğmamış çocuğunu korumak istercesine kendiliğinden karnına gitti.

Damen bu hareketi görünce boğazının düğümlendiğini hissetti. Belki de aşırı tepki veriyor, hayal güçlerini fazla serbest bırakıyorlardı. Ama ailesinin iyiliğini, kendi içinin rahat etmesini istiyorsa, böyle bir riski göze alamazdı.

Birden bir karar verdi.

“Şehre inmem lazım.” dedi paltosunu alırken.

“Şehre mi? Neden?” Anastasia hemen eşinin yanına koşmuştu. “Damen, neler planlıyorsun?”

Damen genç kadının yanağını okşayıp burnuna ufak bir öpücük kondurdu. “Konuşmak istediğim biri var. Bize yardım edebileceğini düşündüğüm biri.”

“Kim peki?”

“Royce Chadwick.” Damen paltosunu giymişti. “Onu tanımazsın. Düğünümüze gelememişti, ülke dışındaydı. Ama benim eski bir arkadaşım. Oxford’da beraber okuduk. Royce oradan çıkıp orduya katıldı. Napolyon’la yaptığımız savaşta görev almış başarılı bir strateji uzmanıydı. O zamandan beri de... Yaptığı işte en iyisi olmaya devam etti diyelim.”

“Nasıl bir iş bu?”

“İnsanları buluyor, bulunamayan ya da bulunmak istemeyen insanları.”

“Royce Chadwick.” diye tekrarladı Wells. “Searby Kontu’nun kardeşi değil mi?”

“Evet, kardeşler. Gerçi Edmund ve Royce birbirlerinden çay ve şarap kadar farklıdır.”

“Demek öyle.” Wells kaşlarını çatmıştı. “Eğer kulağıma gelen dedikodular doğruysa kontun kardeşi biraz delidolu, haşarı ve gözü pek biri.”

Damen hafifçe gülümsedi. “Evet, Royce sizin ağırbaşlı salon erkeklerinizden değildir. Kendi koyduğu kurallara göre yaşar. Ama inanılmaz derecede beceriklidir, dürüsttür ve cin gibidir. Ve daha önceden dediğim gibi kayıp insanları -hatta Bow Sokağı’nın bulamadıklarını bile- bulma konusunda tanıdığım en iyi adamdır.”

“Mesela borçlarını geri ödemeyen adamları buluyor, değil mi?” diye bir tahminde bulundu Stacie. Damen’in Royce Chadwick’in işlerini böyle birinci elden bilmesinin nedenini, çaktırmadan öğrenmek istiyordu.

“Aynen.” dedi Damen gülümseyerek. Eşinin, tanıdığı ve sevdiği sezgilerine hayranlık duyuyordu. “Royce benim ve bankam için iyi işler yaptı.” Durdu ve Stacie’nin yüzünü avuçları arasında alıp tepesinde parlayan saçlarından öptü. “Hiçbir yere kırıdamayın.” Bakışları Breanna’ya kaydı. “İkiniz de. Bu durumda daha tedbirli olmak iyi olur. Wells, ikisini de gözünün önünden ayırma. Ben bugün akşama doğru, bir plan yapmış olarak geri dönerim.”

6

*R*oyce Chadwick Bond Sokağı'nda yaşıyordu.

Aynı zamanda ofis olarak kullandığı evi üç katlı, etrafı çitlerle çevrilmiş ve önünde yüksek bir kapısı olan bir binaydı. O civardaki diğer tüm evler gibi onunki de etrafına ölçülü bir zenginlik ve güç havası yayıyordu. Bu öyle bir durumdu ki gelip geçenler hem ikinci kez eve bakmak istiyor, hem de ev sahibinin mahremiyet istediğini anlıyordu.

Aslında bunların aynısını Royce'a baktığınızda da hissediyordunuz.

O ve Damen Oxford'da tanışmışlardı. Her ne kadar yaşam felsefeleri birbirlerinininkinden çok farklı olsa da aralarında hemen bir arkadaşlık oluşmuştu.

Damen yaşadığı kötü olayları bile kendi yararı için kullanırdı. Hayatla, onun getirdiği zorluklarla yüzleşip bunlardan daha bilgili, daha özgüvenli olarak çıkardı ve kendi başarısına giden yolda ilerlemeye devam ederdi.

Royce ise karşılaştığı zorlukları kendisi yaratırdı.

Cüretkârı, her zaman muhalifti; mevcut durumu asla kabul lenmeyip dünyaya meydan okurdu ve taviz vermekten nefret

ederdi. Her zaman uçlarda yaşar, kuralları elinden geldiğince esnetirdi. Ki bu gerçek yüzünden -ve okulun dar görüşlü yönetiminin de etkisiyle- birden fazla kez Oxford'dan kovulma tehlikesi yaşamıştı.

Ama kahretsin ki çok zekiydi. Zeki ve kendi tarzına göre onurlu. Doğru, geleneklere uyan biri değildi, kimselere anlatmadığı bir yöntemle hareket ediyordu. Ve evet, kendi kurallarına göre yaşıyordu, başını sık sık belaya sokan kurallara göre... Ama asla insanları kullanmaz, asla kendinden daha az zeki ya da güçsüz insanlardan faydalanmaya kalkmazdı. Tam tersine, istediği şeye ulaşmak için kendi zekâsına ve becerilerine güvenen, yalnızlığı seven adamın tekiydi; bunun nedeni kısmen dürüst bir adam olması ve kısmen de diğerlerinin alelade hallerini kabullemeyi reddetmesiydi. Sorgular, meydan okurdu ama yine de araya kendi sembolik çizgisini çekerdi -amaçlarına ulaşmak için de bu çizginin- diğer tarafına geçmezdi.

Kısacası, pervasız ya da değil, Royce Chadwick iyi bir adamdı. Damen'in hayran olduğu ve şu anda ihtiyaç duyduğu adam...

Arabasını evin kenarında durduran Damen aşağı inip hızlı adımlarla merdivenleri tırmandı ve kapıyı çaldı.

Buz mavisi gözlere, gümüş rengi saçlara ve ifadesiz bir yüze sahip yaşlı bir adam kapıyı açtı. "Evet? Ah, Lord Sheldrake." İnce dudaklarını öyle bir büzdü ki bir an yüzünde kaybolmuş gibi göründüler. "Affedersiniz efendim. Bir randevunuz olduğunı bilmiyordum."

"Özür dilemene gerek yok Hibbert. Yoktu zaten."

Damen antreye adım attı, arkadaşının bu iş için biçilmiş koftan olduğunu biliyordu. Ancak bu yaşlı adamı geçip yürümek tek elinizle bir orduyla mücadeleye girişmek gibiydi. Hibbert, Royce için bir kâhyadan, bir uşaktan, hatta bir kâtipten daha fazlasıydı. Hibbert bunların üçünü birden yapıyordu ve işverenini dış dñn-

yaya karşı koruyan iyi bir muhafızdı. Dahası, Royce'un sağ kolu, danışmanı ve sık sık da gözü kulağı oluyordu. Hibbert'in kibar, yaşlı görünüşü Royce'a bilgi toplamada yardım ederken çok işine yarıyordu. Hiç kimse o yaşlı, mülayim görünüşün altında zeki, kurnaz ve tilki çevikliğine sahip bir adam olduğundan şüphelenmiyordu.

“Royce evde mi?” diye sordu Damen, lafi hiç uzatmadan. “Çünkü eğer evdeyse onunla görüşmem lazım. Hemen.”

Hibbert tek kaşını kaldırıp baktı. “Daha önce böyle aşırı gergin olduğunuzu hiç görmemiştım lordum.”

“Çünkü buraya genellikle paramı tehdit eden bir şey söz konusu olduğunda geliyorum. Bu kez tehdit edilen karım.”

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. “Anlıyorum.” Damen'in suratını düşünceli gözlerle, uzun uzun inceledikten sonra başını salladı. “Lord Royce'un ofisine geçin. Nerede olduğunu biliyorsunuz zaten. Sizin için programında bir değişiklik yapabilir mi öğreneyim.”

“Çok iyi olur.” Damen koridora girip Royce'un işleri için kullandığı odalardan birine girdi. Kanepeyi geçip kitaplığa doğru yürüdü. Ciltlerin üstünde sabırsız bir şekilde parmaklarını gezdirdi, sırtlarında ne yazdığını görmüyordu bile. Sonra pencereye doğru yürüyüp dışarıyı seyretmeye başladı.

Damen aşırı tepki verdiğini umut ediyordu. Belki de Knox'ü öldüren gerçekten de bir hırsızdı. Belki de olayın Breanna'ya gelen paketle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de ne Anastasia ne de Breanna tehlikede değildiler.

Ama belki de tam tersi doğrudu.

“Hibbert haklıymış. Bu, sen değilsin.”

Damen dönüp Royce Chadwick'in kapıda dikildiğini görünce çok sevindi. “Evet, gerçekten de ben değilim.”

“Hoş geldin.” Uzun boylu, geniş omuzlu adam duruşunu dikleştirip kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra çok koyu oldukları için insanların genellikle siyah olduğunu düşündükleri gece mavisi gözleriyle Damen’ı iyice bir süzdü. “Her ne kadar geç olsa da tebrik ederim, evlenmişsin. Düğününe gelemediğim için üzgünüm. Elimden gelen bir şey yoktu. Hindistan’dan buraya geliyordum ve yolu ancak yaralamıştım.” Royce köşeli çenesinde elini gezdirirken arkadaşının ne kadar sıkıntılı olduğunu fark etti. “Balayından yeni dönmüş bir adam için fazla berbat görünüyorsun. Evlilik yaramadı mı yoksa?”

“Öyle bir şey değil.” Damen neşeli bir havada değildi. “Aslına bakılırsa keşke Stacie’yle buraya hiç dönmeseydik demeye başladım. En sonunda güvendediydi. Dönmeseydik tek endişem, onun sürekli kustuğu için ne kadar güçsüz düştüğü üzerine olacaktı.”

Royce meraklı kaşlarını kaldırdı. “Kusmak mı dedin? Bu, başka bir haberinin daha olduğu anlamına mı geliyor?”

“Aslına bakılırsa, evet.”

Bir ıslık sesi geldi. “Etkilendim doğrusu. Sadece üç aylık evlilikten sonra... Balayından dönmek istememene şaşmamalı.” Royce asıl ofise girmeden önce Damen’a alaycı bir şekilde selam durdu ve sonra arkadaşına kendisini takip etmesini işaret etti. “O zaman tekrar tebrik ediyorum.”

“Royce, konuşmamız lazım.” Damen odaya girip kapıyı kapadı.

“Anladım zaten. Hibbert konunun acil olduğunu söyledi.” Royce şakacı halinden sıyrılıp maun masasının kenarına tünedi ve delici bakışlarını Damen’a odakladı. “Ayrıca karın için endişelendiğini de söyledi. Bu telaşlı haline bakılırsa durum ciddi olmalı.”

“Öyle. En azından öyle olduğunu düşünüyorum.” Damen durup sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

“Otursana. Sana içecek bir şeyler ikram edeyim.” Royce masasının önündeki koltuğu işaret edip büfeye gitti ve iki kadehe Madeira şarabından doldurdu. “Al bakalım. İç şundan. Buna ihtiyacın olduğu çok açık. Sonra sorunun ne olduğunu anlattırısın. Seni daha önce bu kadar gergin görmemiştım hiç.”

“Ben de daha önce bu kadar gergin hissetmemiştim.” Damen kadehindeki fondip yaptı. “Hem daha önce birine karşı Stacie’ye hissettiğim şeyleri hissetmemiştim hiç. Ve bir de yolda bir bebek varken...” Başını kaldırıp arkadaşına baktı. “Royce, senden birini bulmanı istiyorum.”

Royce gözlerini kıstı. “Kimi?”

“Sorun da bu işte. Bilmiyorum. Adını bilmiyorum, nerede yaşadığını, neye benzediğini bilmiyorum. Her ne kadar içgüdülerim bana öyle olduğunu bağıra bağıra söylese de onun İngiltere’de olduğundan bile emin değilim. Tek bildiğim onun bulunmasını istediğim. Bulunup hapse tıkmamasını istediğim.”

Royce içkisinden birkaç yudum aldı. Damen’in isteğine şaşırılmışsa bile bunu dikkatle gizlemeyi başarıyordu. “En baştan başla. Bilmediklerinle değil, bildiklerinle. Seni buraya getiren şartları, endişelerinin nedenlerini.”

Damen başını salladı. “Eminim Hibbert sen Hindistan’dayken kendisinden kimi araştırmamı istediğimi sana anlatmıştır.”

“Medford Vikontu. Evet, bana anlattı. Bana Medford’un uçan kuşa bile borcu olduğunu anlattı. Ve bu borçları bazı karanlık işlere karışarak ödediğini söyledi, hiçbirimizin aklına gelmeyecek kadar karanlık işlermiş. Ama Medford şimdi hapiste. Bu yüzden bir tehdit oluşturması zor görünüyor.” Bir iki saniye durakladı. “Senin buraya gelme nedenin vikontun tutuklanmasından sonra

yaşananlarla ilgili olabilir mi? Yani, Medford'un Cunnings aracılığıyla kiraladığı ve karını öldürmek isteyen katille?"

"O zaman, olanları duymuşsun."

"İngiltere topraklarına adımımı attığım anda hem de. Bu seni şaşırttı mı?"

Damen omuzlarını silkti. "Aslında şaşırtmadı. Bazı şeyler saklanamıyor. Tüm detayları biliyor musun?"

"Bow Sokağı'ndakilere birkaç soru sordum. Onlar da cevap verdiler. Bu kiralık katil karına nişan almış ama onu vuramadan kuzeni adamı yaralamış. Böylece adam oradan kaçmış, sonra da Cunnings'i -sonsuz dek- susturmak için öldürmüş ve ortadan kaybolmuş. Aşağı yukarı böyle mi?"

"Son söylediğin hariç evet, öyle. Adam ortadan kaybolmadı -en azından sonsuza kadar."

Royce kadehini dudaklarına götürmüştü ki durdu. "Geri döndü yani."

"Kahretsin ki öyle görünüyor." Bunun üzerine Damen Royce'a, Breanna'ya gelen notu ve paketi, sonrasında genç kızın Bow Sokağı'na gidişini ve Wells'in tuttuğu korumaları anlattı. En sonunda da oraya gelmeden önce, sabah saatlerinde öldürülen Knox'tan bahsedip korumanın sözde hırsız tarafından öldürülüp bırakıldığı noktayı tarif etti.

Royce içkisini ağzında gezdirirken kaşlarını düşünceli bir şekilde çatıp dikkatle dinledi. Damen anlatmayı bitirince, büyük bir yudum daha alıp kadehini masaya bıraktı. "Neden endişelendiğini anlayabiliyorum." dedi. "Bow Sokağı'na gelince, onlardan daha fazla şey yapmalarını beklemezdim zaten. Şimdi onlar yüksek sosyetenin yüreğini ağzına getiren cinayetlerin soruşturmalarıyla fena halde meşguller. Tabii, onlara üzerinde çalışmak için gerçek bir kanıt verememiş olmanızdan bahsetmiyorum bile.

Bu durum karına ve onun kuzenine yöneltilen tehdidin gerçek olmadığı anlamına gelmiyor, sadece bu katili yakalaması için Bow Sokağı'na güvenemezsin demek oluyor.”

Damen öne doğru eğildi. “Katılıyorum. Sorum şu, bu adamın yakalanması için sana güvenebilir miyiz peki?”

Royce düşünceli bir şekilde ensesini ovuşturdu. “Bu gerçekten de çirkin bir durum Damen.”

“Ne zamandan beri böyle şeyler seni yıldırır oldu? Genelde, zorluk ne kadar büyükse sen de onu aşmak için o denli kararlı olurdun. Tanrım... Bu durum seni gerçekten de meraklandırmalıydı: Bilinmeyen bir katil, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda gerçekleşebilecek bir suç. Tam da senin başarılı olduğun türde bir tehlike. Öyleyse, seni durduran şey ne?”

“Bu suç, insan hayatını ilgilendiriyor çünkü. Senin sevdiğin insanların hayatlarını.”

“Bu gerçek seni korkutmamalı, aksine isteklendirmeli.”

“Korkmuyorum. Gerçekçi davranıyorum. Adını, neye benzediğini bilmediğimiz bir katili bulmak benim uzmanlık alanıma girmiyor.”

“Katil dediğin de aşırı derecede şiddet yanlısı bir suçludan başka biri değil. Ve sen suçluların akıllarını okuyabildiğin için onları takip edip yakalayabiliyorsun.”

“Benim aradığım suçluların bir adı var, bir yüzü var.” diye hatırlattı Royce. “Sense tamamen farklı bir şeyden bahsediyorsun.”

“Öldürmekten hoşlanan adamlarla muhakkak karşılaşmışsındır. Orduda geçirdiğin onca zaman... Orada tetiği çekmekten gerçekten de zevk alan askerler olmuştur mutlaka.”

Royce cevap olarak dişlerini sıktı, koyu renk gözleri parlıyordu. “Başkalarını öldürmekten zevk alan adamlarla, başkala-

rını gerçek anlamda öldürmeden mahvetme konusunda usta olan adamlarla karşılaştım. Ve sadece orduda da değil. Yani, bu katilinki gibi bir zihni okuyabilir miyim? Evet. Ama benim nasıl çalıştığımı bilirsin Damen. Benim taktiklerim risk almayı içerir, hem de büyük riskler. Karının hayatını tehlikeye atamam.”

“Stacie’nin hayatı zaten tehlikede.”

Sessizlik çöktü.

Damen kadehini masaya biraz sertçe bıraktı. “Şimdi bu, bana yardım etmeyi reddettiğin anlamına mı geliyor?”

Royce arkadaşının yüzündeki saf acıyı gördü ve dişlerinin arasından sessizce küfredip en sonunda teslim oldu. “Hayır, sana yardım ederim. Elimden geleni yaparım. Senin bana izin verdiğin kadarıyla...” diye ekledi. “Fikirlerimi ya da yöntemlerimi beğenmeyebilirsin. Yani söz konusu kişiler sana bu kadar yakinken.”

“Ben bunları göze alıyorum.”

Royce başını sallayarak masasının üstündeki bazı kâğıtları karıştırdı. “Sorun şu ki başka bir davanın tam ortasındayım, bir hafta önce almıştım işi. Şimdi bunu öylece bırakamam.”

“Senden böyle bir şey isteyemem zaten. İki davaya da aynı anda bakarsın. Eğer ihtiyaç duyarsan Medford’a da bir ofis kurarsın. Hibbert’i de getirirsin. Bu deli adamı bul, yani...” Damen cümlesini tamamlayamadı, olasılıkları düşününce midesi bulanmıştı.

“Adam deli falan değil.” diyerek düzeltme yaptı Royce. “Öncelikle bununla başlayalım. Yani en azından, senin kastettiğin anlamda değil. Dengesiz olabilir evet, ama son derece kontrollü, sistemli ve zeki. Yoksa kiralık katil olamazdı. Detaycı, düzenli ve mükemmel zamanlamayla çalışan biri olmalı. Bu da demek oluyor ki akli hızlı çalışıyor, hatta belki de tabancası kadar hızlı. Onu deli diye etiketlemek çok vahim bir hata olur -insana pahalıya patlayabilecek bir hata.” Royce düşünceli bir şekilde dudaklarını

büzdü. “O mektubu da görmek istiyorum. Ve oyuncak bebekleri de. Ayrıca Leydi Breanna’yla da görüşüp babasının tutuklandığı gece, daha doğrusu tutuklamadan sonra katilin ortaya çıkışıyla ilgili hatırladığı her şeyi dinlemek istiyorum.” Damen’a ihtiyatlı bir bakış attı. “Bana onu anlatsana.”

“Kimi? Breanna’yı mı?”

“Evet. Kırılgan mı? Kendini kaybetmiş bir kadınla mı uğraşacağım? Ona anılarını tetikleyen sorular sorduğum her seferde bayılıp düşecek bir tip mi? Yoksa ben öğrenmem gereken her şeyi duymadan önce üç mendili sıırıslıkam edebilecek kapasiteye sahip sulu gözün teki mi?”

Durumun ciddiyetine rağmen Damen gülümsemeden edemedi. “Kadınlar söz konusu olunca çok da hoş şeyler düşünmüyorsunuz, değil mi? Tuhaf, yıllardır gördüğüm kadarıyla onlar senin için çok iyi şeyler düşünüyorlar hâlbuki. Bala üşüşen sinekler gibi üstüne saldırıyorlar, ta ki sen sıkılıp yanlarından uzaklaşana dek.”

“Tam tersi, ben de onlar için iyi şeyler düşünüyorum. Onlar -hem yatakta, hem de dışarıda- ideal arkadaşlar, harika sohbetleri var ve sen karının bu konuda hak ettiği övgüden bahsetmediğim için beni azarlamadan önce söyleyeyim, arada sırada iyi iş ortakları oluyorlar. Aslına bakılırsa, kadınların erkeklerden daha akıllı olduklarından sık sık şüpheleniyorum; kadınlar o kadar akıllılar ki bizim kolayca yerle bir olabilecek özgüvenimize zarar gelmesin diye bu gerçeği saklamanın daha iyi olduğunu düşünüyorlar. Ama iş duygulara gelince tüm o bilgelik falan uçup gidiyor. Başlıyorlar sızlanmaya, ağlamaya. İnsanı tatlı sözlerle kandırıyorlar, surat asıyorlar. İşte böyle olunca çileden çıkıp onlardan kaçıyorum. Ben kadınları rahatlatıp teselli edecek adam değilim. Ne de kolayca etkilenip aklı çelinebilecek biri. Bu yüzden soruyorum, Leydi Breanna nasıl biri? Özellikle de şimdi, böyle bir baskı altındaiken?”

“Kendisi olağanüstü bir genç kadındır.” diye dürüstçe cevapladı Damen. “Başından bir sürü olay geçti, özellikle de şu son birkaç ayda. Babasının ne işler çevirdiğini öğrendiğini, yine babasının tutuklanmasının yarattığı skandalı atlattığını düşünürsek... Şaşırtıcı derecede güçlü biri. Ağlayacak ya da bayılacak diye endişe etmek zorunda olmayacağımı düşünüyorum. İkisine de meyli yok.”

“Güzel.” Bu cevabın üstüne Royce tek bir hareketle ayağa kalktı. “Seninle Kent’e gelip bu olanlardan bir anlam çıkarmaya çalışayım, en azından bu katilin kim olduğunu ve ne zaman saldırıya geçeceğini bulmaya çalışırken karını ve Leydi Breanna’yı güvende tutacak kadar.”

“Ne kadar kalabilirsin?”

“Sadece bu gece. Yarın buraya gelip yarım kalan bazı işleri sonuca bağlamam lazım. Edmund’a Noel’i onunla ve ailesiyle geçireceğime söz verdim. Zaten gerekirse Leydi Breanna’nın malikânesine geri dönerim. Anladığım kadarıyla siz de şehirde kalmak yerine onunlasınız?”

“Evet.” Damen başını salladı. “Noel. Neredeyse unuttuyordum bunu.” Damen kaşlarını çatıp mırıldanır gibi konuştu. “Breanna da partisini iptal etmek istiyor.”

“Ne partisi?”

“O ve Anastasia kısa süre önce yirmi bir yaşına girdiler. Hem doğum günlerini, hem de Noel tatilini kutlamak istiyorlardı.”

Royce düşünceli bir tavırla, “Partiyi iptal etmek akıllıca olmayabilir.” dedi.

“Neden?”

“Önce notu okuyayım. Sonra sorunu cevaplarım.” Royce başını yana eğip sordu: “Bu partiyi ne zaman yapmayı planlıyorlar?”

“Aralığın yirmi sekizi ve yirmi dokuzunda. Ama şimdi Knox öldürülmüşken...”

“Dediğim gibi, önce notu okuyayım. Ondan sonra bu parti için bir karara varırım.” Royce kapıyı işaret etti. “Eve, karının yanına dön. Ben de Hibbert’e bilgi verdikten sonra kendi arabamla gelirim.”

“Tamam.” Damen da ayağa kalkıp yüzünde minnettar bir ifadeyle Royce’a baktı. “Teşekkür ederim. Sana minnettarım.”

“Henüz değilsin. Eğer bu katilin kim olduğunu bulursak, başka birine daha zarar vermeden onu durdurursak işte o zaman bana minnettar olursun.”

*R*apıdaki koruma *dur* dercesine elini kaldırdı.

Royce atlarını durdurdu ve beklediği sorgulamanın gerçekleşmesi için Medford Malikânesi kapılarında sabırla beklemeye başladı.

Üniformalı iki koruma elleri muhtemelen silah kullanmaları gerekli olabilir diye ceplerine gitmiş bir şekilde, yavaş ve dikkatli adımlarla Royce'un arabasına yaklaştılar. İlk korumanın clinde bir fener vardı, akşamın iyiden iyiye çöken karanlığında Royce'un suratını daha iyi görmek için kullanıyordu bunu.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu, bu sırada Royce'u tepeden tırnağa, dikkatle süzmüştü.

Daha o gün çalışanlarından biri öldürülmüşken onu kim suçlayabilirdi ki?

"Adım Royce Chadwick. Sheldrake Markisi beni bekliyor."

Koruma Royce'u tekrar süzdü, muhtemelen Damen'in verdiği tarifile karşısındaki adamın görünüşünü kafasında eşleştirmeye çalışıyordu. Görünüşe göre gördüğü şey kendini tatmin etmişti ki rahatladı. "Evet lordum, kendisi sizi bekliyor. Dümdüz ilerleyin." Diğer korumaya kapıları açması için işaret etti.

Bir dakika sonra kapılar, Royce'un faytonunu içeri kabul edecek kadar ve gıcırdayarak açıldılar.

Royce da nazikçe selam vererek atlarını sürdü ve malikâneye giden uzun yolda ilerlemeye başladı. Alacakaranlığın izin verdiği ölçüde manzaranın tadını çıkarıp etrafına bakındı.

İleride bir inşaat alanı görüyordu; kısa süre sonra görkemli bir eve dönüşecek gibi duran geniş bir alandı burası. *Herhalde Damen'in yeni evi olacak*, diye düşündü. Hibbert, markinin yeni malikâneleri tamamlanır tamamlanmaz karısının aile arazisine taşınacağını söylemişti. Görünüşe göre inşaat gayet iyi gidiyordu. Ancak bitmesine epey var gibi görünüyordu.

Bu da işçilerin korku verici bir oranda araziye girip çıkacakları anlamına geliyordu. Yani, katil de buraya çok daha rahatlıkla girip kalabalıkta kendisini kolayca saklayabilirdi.

Royce'a göre yapılacak en mantıklı şey inşaatı durdurmaktı, en azından şimdilik. Diğer yandan katilin Medford Malikânesi'ne erişebilirliğini kendi yararına da kullanabilirdi. Henüz emin değildi. Ancak, bütün bilgileri ve bunları değerlendirecek zamanı bulana kadar hiçbir kapıyı kapatmaya hazır değildi.

Malikânenin önünde yer alan daire şeklinde araba yoluna girip arabasını durdurdu ve yere atladı. Londra'dan ayrılmadan önce bu olayla ilgili tüm detayları Hibbert'le birlikte incelemişlerdi. Sonra kendisi de buraya gelirken, yol boyu bunları düşünüp durmuştu. Leydi Breanna'ya gelen paket, korumanın aşırı tesadüfi denebilecek şekilde öldürülmesi... Olanların hepsi nahış şeylerdi. İçgüdüleri Royce'a Damen'in endişelerinin yersiz olmadığını söylüyordu. Soru şuydu: Bu hayvanı bulup zamanında durdura-bilecekler miydi?

Ön taraftaki basamakları çıkıp kapıyı çaldı.

Gözlüklü, kibar bir adam kapıyı açtı ve ziyaretçilerini şöyle bir inceleyip kim olduğunu anlayınca yüzünde büyük bir rahatlaşma oluştu. "Lord Royce." dedi.

“Evet.”

“İçeri girin.” Yaşlı adam yana çekildi. “Benim adım Wells. Lord Sheldrake sizi bekliyor. Ona göre... Yani ben dua ediyorum. Aslında hepimiz Bayan Breanna ve Bayan Stacie’yi güvende tutabilmeniz için dua ediyoruz.” Wells yerini ve sakın olması gerektiğini hatırlayınca birden durup boğazını temizledi. “Odamız hazırlandı. Uşaklardan birini çantanızı taşıması için gönderiyorum.” Royce’un paltosunu almak için elini uzattı.

“Teşekkürler.” Royce kalın, yünlü paltosunu çıkarıp uzattı. O sırada kâhyayı hızlıca inceledi, gerçi yaşlı adamın son derece sadık olduğunu, şu anda birer yetişkin olan iki kadını da hâlâ çocukmuş gibi gördüğünü ve onlara derinden bağlılık duyduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu.

Bu da hem değerli bir şey, hem de bir engeldi.

Yani, Wells’e herhangi bir konuda, herhangi bir şekilde yardım edebileceği konusunda güvenilebilirdi. Ama aynı zamanda, yaşlı adamın hislerinin olaylara nesnel bir bakış açısıyla bakmasına engel olacağını da tahmin ediyordu.

Ve bu da Royce için sorun olabilirdi.

Damen için de aynı durum söz konusuydu. Karısına deliler gibi âşıktı ve şimdi bir de bebek söz konusu olunca iki katı korumacı olmuştu. Yani onun da bu olaylara her zamanki mantıklı haliyle yaklaşıp yaklaşmayacağından emin olamıyordu.

Bir de kadınlar vardı.

Royce kaşlarını çattı. *Eğer Damen’in karısı bana anlatıldığı gibi cesur ve güçlü iradeye sahip biri değilse Tanrı yardımcım olsun*, diye düşündü. Ve Leydi Breanna’ya gelince... Pekâlâ, olağanüstüden fazlası olsa iyi olurdu. Savaşa girmeye hazır bir askerın manevi gücüne sahip olması gerekiyordu.

“Size oturma odasını göstereyim.” dedi Wells. “Aile orada toplandı. Lord Sheldrake akşam yemeği için hazırlanmadan önce kendileriyle görüşmek isteyeceğinizi düşündü.”

“Doğru düşünmüş. Görüşsem iyi olur.”

Royce sağına soluna bakınarak, Wells’i koridor boyunca takip etti.

Medford Malikânesi ferah ve sıcaktı; hem yıllanmış bir güzelliğin, hem de çağa uygun yeniliklerin hoş bir karışımıydı. Yukarı doğru kıvrılarak çıkan ve ortasındaki boşluğa Doğu işi, pahalı bir halı serilmiş olan maun tirabzanlı ikiz merdivenler, üstlerinde kırmızı meyveli Noel bitkileri ve kardelen vazoları bulunan ufak sehpaarla daha belirgin kılınmıştı. Duvarlarda ise günbatımlarını, karda oynayan çocukları ve renkli bahçeleri tasvir eden, büyük bir özenle yapılmış kanaviçe tablolar vardı.

İlginçti. Sanki burada yaşamış birkaç nesil bu yerin şekillendirilmesinde rol oynamıştı, her biri tuvale kendi fırça darbelerini vurmuştu ama sonunda hepsi bir araya geldiğinde de şafak ve gün gibi birbirine karışan bir tablo ortaya çıkmıştı.

Birazdan tanışacağı kuzenleri giderek daha çok merak etmeye başlıyordu. Birbirlerine çok benzedikleri ve Anastasia’nın eğer doğru hatırlıyorsa Eyaletlerde, Philadelphia’da büyüdüğü dışında, ikisi hakkında çok az şey biliyordu. Damen ona böyle, birden bire ve sırlıslıklam âşık olduğuna göre Anastasia sıra dışı biri olmalıydı, onunla bir iş ortaklığına giriştiğinden bahsetmiyordu bile. Damen’a göre bu ortaklık Anastasia’ya duyduğu kişisel hislerden ziyade genç kadının ticari zekâsına duyduğu saygıdan dolayı başlamıştı.

Peki, Leydi Breanna tüm bunların neresinde kalıyordu? Amerika’da büyümemişti. Burada, kendisini dış dünyadan büyük ölçüde uzak tutup malikâneye hapseden, ancak kendi geleceği için kızının geleceğini kullanmaya çalışan bir baba tarafından büyütülmüştü. Babası öyle bir adamdı ki sadece zalimce ve alçakça davranmakla kalmamış, aynı zamanda amaçlarına ulaşmak için gözünü hiç kırpmadan cinayete başvurabilmişti.

Kızı üstünde nasıl bir etki bırakmıştı bu adam?

Biraz sonra öğrenirdi.

“Lord Royce geldiler.” dedi Wells, oturma odasının kapısından.

İçerideki üç kişi de ayağa kalktı.

“Royce, gelsene.” Damen kolunu narin yüz hatlarına, yeşim rengi gözlere ve omuzlarına dökülen dalgalı, kestane rengi saçlara sahip güzel ve genç bir kadının beline dolamış vaziyette birkaç adım attı. “Karım Anastasia.”

Royce yaklaşip elini öperken Anastasia Lockewood hiçbir çenkenlik belirtisi göstermeden genç adamı inceledi.

“Leydi Sheldrake. Sizinle tanışmak bir zevkti.”

“Ben de sizle tanıştığıma mutlu oldum lordum.” diye cevapladı Anastasia, hâlâ genç adamın yüzünü incelerken. “Bugüne kadar sizin var olduğunuzu bile bilmiyordum. Ama Damen’in kendisi için yaptığınız çalışmalarını anlatışından çıkardığım kadarıyla, birkaç ay önce çok çirkin bir yapbozun parçalarını bir araya getirmede Damen’a yardımcı olmuşsunuz ve sonuçta hayatımı kurtardınız. Bu yüzden size teşekkür ederim.”

Royce ilgiyle başını yana eğdi. Bu açık sözlü, içten kadın insanı gerçekten de ferahlatıyordu.

“Önemli değil.” diye cevapladı Royce, hafifçe gülümseyerek. “Ama korkarım ki bahsettiğiniz araştırma için yaptığınız övgüleri kabul edemeyeceğim. Damen beni aradığında ben Hindistan’daydım. O işi benim yerime ortağım halletmişti.”

Anastasia kocaman, bulaşıcı bir gülümsemeyle baktı. “O zaman benim adıma arkadaşınıza teşekkür edin. Size gelince, arkadaşınızın yetenekleri sizin işinizde ne kadar iyi olduğunu gösterir. Ne de olsa onu siz seçmişsiniz. Ve sadece en zeki işadamları, kendileriyle eşit zekâya sahip ortaklar seçecek kadar akıllıdırlar. Damen’a baksana.”

Royce ufak bir kahkaha attı. “Ne demek istediğinizi anladım.” Arka taraftaki kanepenin yanında bir renklilik ve hareket gözüne takılınca bakışlarını odadaki üçüncü kişiye çevirdi.

Ve kendini ilk bakışta Anastasia'ya çok benzeyen bir kopya gibi görünen kadına dikkatle bakarken buldu.

Ama baktıkça onun bir kopya değil; kendine özgü, farklı biri olduğunu anladı.

Breanna Colby kusursuz hatları ve hemen göze çarpmayan gizli renkleriyle, bir tablodan çıkıp ete kemiğe bürünmüş bir fiğür gibiydi ve son derece erişilmez görünüyordu.

Tam anlamıyla enfesti; zarifti, narindi ve insanı yumruk yemiş gibi sersemleten bir güzelliği vardı. Doğru, yüz hatları kuzeninkinin aynısıymış gibi görünüyordu. Yine de, bir şekilde farklıydı işte. Belki de bu canlı renklerin ve hoş hatların arkasındaki kişilikli böyle hissetmesine neden olan.

Öncelikle, Breanna'nın Anastasia'ninkiler gibi yeşim renginde olan gözleri kuzeninkilere göre daha yumuşak, daha mesafeli duruyordu. Sanki içindeki paylaşmaya gönüllü olmadığı bir parçayı herkesten koruyor, oraya erişebilmeniz için bunu hak etmeniz gerektiğini bildirerek sizle ilgili karar vermeye çalışıyordu. İfadesi düşünceli, şüpheciydi ama son derece terbiyeliydi. Ve kuzeninkiler gibi aynı muhteşem kahverengiye sahip saçları tepesinde topuz yapılmıştı ve tek bir dağınık ya da yerinden çıkmış tutam görünmüyordu. Sevimli, terbiyeli ve suskun biriydi; tam bir leydiydi yani.

O an Damen'ın Breanna'nın neden asla ağlayıp bayılmadığını söylediğini anladı. Karşısındaki, duygularını asla belli etmeyen bir kadındı. Hissettikleri, düşünceleri, tabii ki korkuları sadece kendisine ve onun güvendiği birkaç seçilmiş kişiye özeldi.

Bunun nedenini bile tahmin edebiliyordu Royce.

Çünkü bu genç kadın George Colby gibi bir felaketi atlatmıştı.

Ama adam kızın üstünde başkalarının tahmin bile edemeyeceği izler bırakmıştı.

Evet, Leydi Breanna görüldüğünden fazlasıydı. *Çok daha fazlası.* Royce buna hayatı üstüne bahse girebilirdi.

Damen boğazını temizledi, Royce'u gözlerini dikip baktığı için uyarmak istiyordu. "Royce, sana Leydi Breanna Colby'yi tanıştırayım. Breanna, Lord Royce Chadwick."

"Leydi Breanna." dedi Royce nazik bir şekilde ve eğilerek selam verdikten sonra Breanna'nın elini öpmek için birkaç adım attı.

"Medford Malikânesi'ne hoş geldiniz lordum." Breanna'nın sesi ölçülü, yumuşak ve inişli çıkışlıydı. Anastasia'nın keskin İngiliz aksanı Amerika'da yıllar içinde kaybolmuşken Breanna'nın konuşması son derece saftı, hiçbir şekilde bozulmamıştı.

Royce'un dudakları genç kadının parmak eklemlerini hafifçe okşadı. "Eviniz çok güzel."

"Teşekkür ederim. Sadece bu iltifatınız için değil, iyi niyetiniz için de." Kısa süre tereddüt ettikten sonra ekledi: "Akşamın bu geç saatinde kalkıp buraya geldiğiniz için size minnettarım. Damen bize yardım edebileceğinizi düşünüyor."

Royce tek kaşını merakla kaldırıp duruşunu dikleştirdi. "Ama siz öyle düşünmüyorsunuz?"

Breanna eflatun renkli elbisesinin eteğini parmakları arasında ovuşturdu. "Emin değilim. Damen'in içgüdülerine güvenmediğimden değil. Güveniyorum. Sadece..."

"Sadece ben yabancıyım ve benim yanımda kendinizi rahat hissetmiyorsunuz."

Genç kızın yeşil gözleri şaşkınlıkla parladı ve utanarak başını salladı. "Evet, öyle."

"Çekincenizi anlıyorum. Ama inanın bana, ben ne yaptığımı çok iyi bilirim. *Nasıl* yaptığım ise tamamen farklı bir hikâye. Yöntemlerim hoşunuza gitmeyebilir, özellikle riskli olabildikleri zamanlarda. Önerim şu: Aldığınız pakete ve nota bir bakayım, sonra da size birkaç soru sorarım. Yemekten sonra da stratejimi tartışırız. Eğer hoşunuza gitmezse ben giderim."

“Ve o zaman da başladığımız yere geri döneriz.” diyerek araya girdi Damen.

Breanna uysal bir şekilde iç çekti. “Kesinlikle öyle olur. Pekâlâ lordum. Sizin yöntemlerinizi deneyelim.” Odanın karşı tarafına gidip küçük sehpalardan birinin üstünde duran paketi aldı ve tikintiyle ürpererek Royce’a verdi. “İşte, bunu gönderdi.”

Royce kutuyu açıp iki bebeği de dikkatle inceledikten sonra yerlerine koydu. Sonra dikkatini nota verdi.

Başını kaldırıp Breanna’nın meraklı bakışlarıyla karşılaşmadan önce notu üç kez, dikkatle okudu.

“Oturun.” dedi Royce, kanepayı işaret ederek. “Babanızın tutuklandığı gece olanlar hakkında hatırladığımız her şeyi duymak istiyorum. Bow Sokağı’nın onu alıp götürmesinden başlayarak anlatın.”

Breanna kaşlarını hafifçe çatıp başını yana eğdi. “Bebekler ve not hakkında bir şeyler söylemeyecek misiniz?”

“Evet, ama tüm bilgileri öğrendikten sonra. Şimdi oturun ve bu katille karşılaşmanızı anlatın.” Breanna kanepeye otururken Royce Anastasia ve Damen’a dönüp şöyle dedi: “Tüm hikâyeyi Leydi Breanna’dan dinlemek istiyorum. Onu bölmeyin. Anlatıklarını bitirince ikinize de onun söylediklerinden farklı ya da anlattıklarına ek bir şey hatırlayıp hatırlamadığımızı soracağım.”

“Diğer bir deyişle, sessiz olalım yani.” diye ekledi Anastasia.

Royce kanepenin kolçağına tüneyip kollarını göğsünde kavuşturdu ve tüm dikkatini Leydi Breanna’ya verdi. “Başlayın lütfen.”

Breanna dudaklarını ıslattı, zihni o geceye geri giderken başını yere eğip bakışlarını yerdeki halıya odakladı. “Bow Sokağı’nın adamları babamı götürmüşlerdi. Damen, Stacie ve ben bir süre daha iskelede kaldık. Sanırım, gerçeği algılayabilmek için biraz beklemeye, bu kâbusun sonunda tamamen bittiğine kendimizi ikna etmeye ihtiyacımız vardı. Stacie’nin güvende olmasının

getirdiği rahatlamaıyla dizlerimin bağı çözülmüştü sanki. Babamın ağzından o itirafı alayım derken korkunç bir risk almıştı. En sonunda yürümeye başladık. Stacie önden gidiyordu. Damen ve ben de tam onun arkasındaydık. O an çok tuhaf bir hisse kapıldım.” Elini hafifçe salladı. “Açıklayamıyorum. Sadece bir çift gözün bana baktığını hissettim. Hemen yanımda taşıdığım tabancaya uzandım. İşte o an katili gördüm.”

“Onu gördünüz.” diye tekrarladı Royce. “Ne kadar net?”

“Tam göremedim. Bizden uzaktaydı. Gece olduğu için etraf karanlıktı, üstelik sis de vardı. Sadece bir adamın silüetini ve parıldayan tabancasını gördüm. Adamın elini kaldırıp Stacie’ye nişan aldığını gördüm. Onun kim olduğunu ve niyetini tam olarak biliyordum. Onu durdurmam gerekiyordu. Ben de vurdum. O an çok az hatırlıyorum. Tek hatırladığım bir şeyler yapmak zorunda olduğumdu, yoksa Stacie’yi öldüreceğini biliyordum. Bağırıp Stacie’yi uyarmaya vaktim yoktu. Sadece tabancamı ateşleyecek kadar vakit vardı. Ve ben de ateşledim.”

“Sonra neler oldu?”

“Katil çılgık attı. Tabancası yere düşmüştü. Düşüğünü duydum. Elini tutuyordu. Sonra yere eğilip tabancasını aldı. O an Damen da kendi tabancasını çıkardı. Katil döndü ve kaçmaya başladı. Ondan sonra tam anlamıyla gece onu yuttu diyebilirim.”

“Bir şey söylemedi mi? Size bağırmadı mı?”

“Hayır. Sesini hiç duymadım, acıyla çılgık atması dışında tabii.”

“Peki ya görünüşü? Bununla ilgili neler hatırlayabiliyorsunuz?”

“Sadece uzun boylu olduğunu hatırlıyorum. Ve yapı olarak da biraz zayıftı. Yüz hatlarını göremedim, hatta saçlarının rengini bile.”

Royce düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. “Ve bu katilin kim olduğunu bilen tek kişi de John Cunnings’ti. Tabii ki...” Genç kızın gözlerine baktı. “Babanızın bu konuda bir bilgi veremeyeceğinden emin misiniz? Biliyorum, onu Newgate’te ziyaret etmek sizin için hoş olmaz ama...”

Breanna Royce’u şaşırtarak başını kaldırdı ve kararlılıkla iki yana salladı. “Hayır, bilmiyorsunuz lordum. Newgate’e gitmenin ne kadar nahoş olacağını kastetmiyorum. Ben burada, babamla yüzleşme düşüncesinin bile ne kadar tatsız olduğundan bahsediyorum. Ancak, zaten bu konu dışı bir şey. Çünkü ne kadar içim daralsa da bunun işe yarayacağını bilsem gider konuşurdum onunla. Ama işe yaramaz. Babam bize bilgi veremez. Bunu çok iyi biliyorum. Çünkü babam Bay Cunnings’le konuşup ondan bir kiralık katil bulmasını istediği zaman Wells ve ben de o birahane dedik.”

“Gerçekten mi?” Royce merakının zirve yaptığını hissediyordu. “Konuştuklarını duydunuz mu?”

“Her kelimesini. Babam Cunnings’e bu adamla tanışabilmek için baskı yapıyordu. Cunnings ise reddediyordu. Tek irtibat noktası olma konusunda ısrar ediyordu. Tanıdığı bu katilin, bu şekilde olmasını tercih ettiğini söyledi. Hiçbir isim geçmedi. Bu tetikçi her kimse bir tek Cunnings tanıyordu onu. Bay Cunnings’in öldürülmesinin nedeni de bu zaten.”

“Katilin onu ortadan kaldırması gerekiyordu. Size katılıyorum.” Royce parmaklarını çenesine yasladı. “Şimdi yine babanızla Cunnings arasında geçen bu konuşmaya dönelim. Cunnings’in başka neler söylediğini anlatın bana, katilin ismini vermeyi reddetmesi dışında. Katil hakkında başka ne gibi bilgiler verdi?”

Breanna kenetlediği ellerini kucağına koydu. “Cunnings onu bir süredir tanıdığını söyledi. Adamın başarılarının etkileyici olduğundan bahsetti. Babama Stacie nerede olursa olsun bu adamın onu bulup öldüreceğine dair güvence verdi. Onun usta bir avcı ve çok daha iyi bir nişancı olduğunu söyledi. Ah... Ve bir de pahalı

olduğunu söyledi. Çok pahalı hem de. Ancak adamın buna değeceğini, kendi kulvarında çok başarılı olduğunu ima etti. Bunlar sorunuzu cevaplıyor mu lordum?”

“Aslına bakılırsa cevaplıyor.” Royce hâlâ elinde duran nota bakıp yazılanları tekrar okudu. Sonra ayağa kalkıp kâğıdı indirdi ve Breanna’ya ciddi bir bakış attı. “Leydim, bu adam tehditleri konusunda son derece ciddi. Korkmakta haklısınız.”

Breanna irkildi ama bakışlarını kaçırmadı. “Ben de öyle tahmin etmiştim.”

“Bundan eminim.” Royce farklı bir değerlendirme yapabilmeyi umarak kaşlarını çatı. Normalde, soruşturmalarında yer alan insanlar söz konusu olduğunda kişisel hisler beslemezdi. Ama bu durumda... Kahretsin, bu durumda söz konusu şey paradan ya da insanların kayıp akrabalarını bulmaktan fazlasıydı; bu hayat memet meselesiydi. Dahası, Leydi Breanna’nın kendine hâkim oluşuna hayran olmadan edemiyordu. Özellikle de daha az önce en büyük korkusunun, yani bir katilin hedefinde olduğunun bir başkası tarafından da dile getirildiğini duyduktan sonra... Genç kadın inanılmaz derecede güçlüydü. Ama aynı zamanda öyle hassas, savunmasız bir hali vardı ki Royce *keşke onun bu çilesini ortadan kaldırmanın bir yolu olsa*, diye düşündü.

Ama öyle bir yol yoktu.

Onun hayatta kalma olasılığını yükseltmenin tek yolu ona karşı olabildiğince dürüst olmak, tam olarak nelerle karşı karşıya olduğunu anlatmaktı. Sonra da kendisi onu korumak için elinden geleni yapacaktı.

Royce boğazını temizledikten sonra konuşmaya devam etti. “Yaptığınız tek hata bu katilin hayatınızdan çekip gideceğini düşünmek olmuş. Asla gitmez. Çünkü kibri buna izin vermez. Şimdi o adam herkesten üstün olduğunu, hiç kimsenin kendisine engel olamayacağını düşünüyordur. Ama siz onun bu inanışına meydan okudunuz. Sadece bu da değil, onu -kim bilir ne kadar kötü bir şekilde- sakatlayacak kadar da küstahtınız. Tahminimce

onu bir süreliğine iş yapamaz hale soktunuz, bu da son birkaç aydır neden ortalarda görünmediğini açıklıyor. Muhtemelen yaraladığınız elini iyileştiriyor, nişancılığını eski haline olabildiğince döndürmeye çalışıyordu. Şimdi geri döndü. Aylarca, öfkesini ve intikam isteğini besledi. Size haddinizi bildirmeye ve yaptığınız şeyin cezasını çektirmeye kararlı.” Sonra Anastasia’ya baktı. “Tabii ki, üstlendiği ama asla tamamlayamadığı işini bitirdikten sonra...”

Breanna şaşırmişti. “Şimdi siz, onun Stacie’yi sadece benden intikam almak için değil de insanları öldürmede usta biri olduğunu kanıtlamak için mi öldürmek istediğini söylüyorsunuz?”

Royce başını salladı. “Sadece insanları öldürmede değil, üstlendiği görevleri tamamlama konusunda da. Size, herkese ve kendisine asla başarısız olmadığını kanıtlamak istiyor. Bir tahmin yürütmem gerekirse Markiz, bu katilin ilk başarısızlığı. Bunu öylece bırakıp gitmeyecektir.”

Damen söylendi. “Öyleyse geri dönmesinin nedeni...”

“Karnızı ve Leydi Breanna’yı öldürmek istemesi. Bu sırayla.” Royce lafi eveyip gevelemiyordu. “Ama öncelikle Leydi Breanna’ya işkence etmek istiyor. Onun olabildiğince çok ıstırap çekmesini ve korkmasını istiyor. Böylelikle, kaybettiği güç duygusunu tazeleyebilecek.”

Breanna ayağa kalkıp huzursuz bir şekilde odada dolanmaya başladı. “Lordum söyleyin bana.” dedi en sonunda. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?”

Royce vereceği cevabı dikkatlice düşündü. “Bana göre biz onun kim olduğunu öğreninceye kadar onu kendinizden uzak tutmanın, size saldırmasını engellemenin tek yolu o yokmuş gibi davranmak.”

“Anlamadım.”

“Şimdi o, sizin kontrolü kaybetmenizi bekliyor. Aslına bakılırsa bunu dört gözle bekliyor. Bu yüzden bu zevki ona tattır-

mamalsınız. Ne olursa olsun soğukkanlılığınızı korumalı, onun tehditlerinden korkmuyormuş gibi davranmalısınız. Onu, yaptığını şeylerin istenen etkiyi yaratmadığına inandırmalısınız. Bu da onun denemeye devam etmesini sağlayıp bize zaman kazandırıcaktır. Eğer sizi istediği gibi iyice korkuttuğunu düşünmezse planının bir sonraki aşamasına geçmeyecektir.”

“Ki o aşama da beni öldürmesi oluyor.” diye açıkladı Anastasia.

“Evet.”

“Burada bir sorunumuz var Royce.” diye araya girdi Damen. “Her ne kadar bunun o pisiği karımın peşine düşmekten caydıracağına sevinsem de söylediğin şey Breanna için her şeyi daha da kötüleştirmez mi? Eğer Breanna böyle soğukkanlı kalırsa adam onu korkutmayı denemeyi takıntı haline getirmez mi?”

Royce başını salladı. “Evet. Adam eylemlerinde daha cüretkâr, daha sert olacaktır. Ayrıca daha da öfkelenip daha büyük hayal kırıklığına uğrayacaktır. Bunun bizim açımızdan olumlu sonucu ise bu halinin ona hata yaptırabilme olasılığı.” Bir süre durdu. “Olumsuz sonucu ise, onu daha tehlikeli birine dönüştürebilme olasılığı. Özellikle de öfkesinin asıl hedefi olan Leydi Breanna’ya karşı. Bu olasılıklarda risk söz konusu, hem de büyük risk. Diğer yandan, risk zaten var. Profesyonel bir katil, bu iki kadını öldürmeye kararlı. Tehlikeyi ortadan kaldırmanın tek yolu katilin kendisini ortadan kaldırmak. Benim yapmaya çalıştığım şey de tam olarak bu. İşleri benim yöntemlerimle yürütmeye karar vermesize kalmış.”

Sessizlik odayı kalın bir battaniye gibi örttü.

İlk konuşan Breanna’ydı.

“Stratejinizi bizimle akşam yemeğinde tartışacağınızı söylemişsiniz. Şimdi bu, aklınızda belli bir plan mı var demek oluyor?”

“Bir planın ilk aşamaları, evet.”

“O halde duymak isterim.”

Royce genç kadının istediğini düşünürken dudaklarını büzdü. Prensipten olarak, henüz tamamlamadığı stratejilerini Hibbert’ten başkasıyla asla paylaşmazdı. Ama bu durumda, bu iki kadının hayatı söz konusuysa, onlara bir açıklama borcu yok muydu, hiç değilse kendilerini onun ellerine teslim edip etmemeye karar verme konusunda yardımcı olması için?

“Pekâlâ.” dedi Royce. “Ama unutmayın, burada tartıştığımız her şeyi gözden geçirmek zorundayım. Katili vurduğunuz gece olanlarla ilgili Damen’in ya da kuzeninizin anlatacağı şeyleri henüz duymadım. Ayrıca, birkaç sorum daha var. Mesela, öldürülen koruma konusuna hiç değinmedik bile. İhtiyacım olan tüm bilgileri edinene ve siz de benim yöntemlerimi kabul ettiğinize karar verene kadar planımın bazı detayları bir işe yaramayacaktır.”

“Öyle olsun.” Breanna elini saçlarında gezdirdi. “O konuları bir kenara bırakıp fikrinizi açıklayın. İlk baştaki fikirlerinizi yani.”

Anastasia bezgin bir ses tonuyla araya girdi. “İkiniz de sanki bol bol vaktimiz varmış gibi davranıyorsunuz. Bu deli adamın siz planlarınızı yapana kadar sabırla bekleyeceğini nereden biliyorsunuz? Bir şeyler yapıyor olmamız gerekmiyor mu, yani şu an?”

Royce Anastasia’yı hoş gördü, ondan böyle bir tepki bekliyordu. Şöyle bir değerlendirdiğinde onun sabırsız, beklemeyi sevmeyen biri olduğunu tahmin etti. “Zamanımızın sınırsız olduğunu ben de düşünmüyorum.” dedi. “Ama hayır, şu anda bir şeyler yapıyor olmamız gerekmiyor. Yani yapılacak doğru şeye karar vermediğimiz sürece. Eğer Leydi Breanna tavsiyeme uyup sakın kalır ve şimdiye dek olanlara ilgisiz kaldığını dışarıya sergilerse, bu adamın etrafını kuşatmak için bir haftadan fazla zamanımız olacak demektir. Buna neredeyse garanti verebilirim. Adamın akli böyle çalışıyor; bu aşama istediği gibi tamamlanmadan öldürmek isteyecektir.”

Breanna Royce'un söylediklerini düşünürken kanepenin etrafında yavaş adımlarla dolanıyordu. Sonra başını kaldırıp ürkek üma soran gözlerle Royce'a baktı. "Sürekli, benim belli bir şekilde davranmamdan, belli bir şeyi yapmamdan bahsediyorsunuz. Onun beni izlediğine inanıyorsunuz."

"Evet, bulduğu her fırsatta ve korumalara belli etmeden izliyordur."

Breanna'nın rengi biraz solmuştu ama korkmuyordu. "Peki, onun tehditlerinden etkilenmediğimi nasıl göstereceğim?"

"Hayatınıza devam edeceksiniz, gerekli önlemleri göze çarpmayacak bir şekilde alarak tabii ki." diye ekledi. "Zaten fazladan korumalarınız var. Daha çok adam alın. Ne de olsa arazinizin hemen dışında bir adam öldürüldü. Koruma istemeniz son derece doğal. Wells'e talimat verip korumaları arazinin sınırlarına, belli aralıklarla yerleştirmesini sağlayın. Ondan sonra da işinize gücünüzle devam edin."

Bu kez tepki gösteren Damen'di, bir yay gibi gergindi. "İşine gücüne devam mı etsin?"

Royce başını kararlıkla salladı. "Lafın gelişi dedim. Tabii ki Leydi Breanna'nın o korumanın ölümü nedeniyle gergin olması normal. Eğer o sözde haydut yakalanana kadar kuzeniniz evden ayrılmak istemezse kimse şaşırmayacaktır. Ayrıca, eve daha yeni gelen kuzeniyle zaman geçirmek istediği de düşünülecektir. İki kuzen her gün inşaat alanına gidip gelmeli, tabii ki yanlarında sen de olacaksın. Ne de olsa orası senin de evin. Tabii ki inşaatın ne durumda olduğunu görmek isteyeceksindir."

"İnşaatı durdursak daha iyi olmaz mı sence de?"

"Hayır. En azından şimdilik. Bu katilin araziye sızıp hiç fark ettirmeden çalışanların arasına karışması için fırsatları ortadan kaldırmamalıyız. Onu ne kadar serbest bırakırsak, kendi kazdığı kuyuya düşme ihtimali o kadar artar."

Damen dişlerinin arasından bir küfür savurdu. “Bu çılgınlık Şimdi sen bizi iyice tehlikeye atıyorsun. Bundan hiç hoşlanmadım.”

“Hoşlanacağını düşünmemiştim zaten.” diye cevap verdi Royce, gayet sakindi. “Ama ben işlerimi, yani iş bana verilirse, bu şekilde yürütürüm.” Daha fazla açıklama yapmadı. Ama ister dile getirsin, ister getirmesin, eğer bu soruşturmayı yürütecek olursa mutlak kontrolün kendisinde olmasını istediği ve Damen’in itirazlarına rağmen gözü kara taktiklerinden vazgeçmeyeceği anlaşılıyordu. “Bu arada,” diye devam etti, “Önümüzdeki birkaç gün benim görevim ne olacak dersiniz, bu civardaki olabildiğince çok dükkânı ziyaret edip bu bebeklerin nereden satın alındığını bulmaya çalışacağım. Ve kimin aldığını.” Kaşlarını hafifçe çatı. “Gerçi bu konuda çok umudum yok. En azından ilk başlarda Katil muhtemelen izi kolayca sürülemez diye bebekleri uzak bir yerden almıştır.”

“Arama yaptığınız alanı genişletseniz?” diye sordu Anastasia.

“Genişleteceğim. Tatilden sonra. Noel önümüzdeki hafta. Kapalı olan dükkânlara gitmenin bir faydası olmayacaktır. Ve Noel demişken,” diye ekledi Royce, “üçünüz özel bir aile kutlaması yapmalısınız.” Durup Breanna’yla göz göze geldi. “Bu özel kutlamadan sonra da planladığınız gibi partinizi vermelisiniz.”

Gözleri kocaman açılan Breanna derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti. “Bu katile rağmen partinin verilmesini mi istiyorsunuz? Yoksa katil yüzünden mi demeliyim? Gerçekten de risk almanın gerekliliğine inanıyorsunuz, değil mi lordum?”

“Düşmanlarımı alt etmenin gerekliliğine inanırım. Ve bunun için de risk almak gerekiyor.”

“Risk mi?” diye sordu Damen. “O pislik herifi Breanna’nın arazisine davet etmekle kalmadın, şimdi de evine mi davet ediyorsun?”

“Belki.” Royce bu olasılığı dikkatle düşündü. “Bu fırsatı kullanıp araziye ve eve girmek isteyebilir. Ama bu onun için tehlikeli bir adım olur. Başka bir hediye daha bırakmak için eve gizlice girebilir. Ama bunu Leydi Breanna’ya ya da karına zarar vermek için kullanmayacaktır. Etrafta o kadar tanık varken değil. Böyle bir dikkatsizlik ona göre kabul edilemez bir şey; hem bu, onun zekâ seviyesindeki birinin yapacağı bir iş değil.” Royce’un gözlerinde cüretkâr bir ışık yanıp söndü. “Yine de, eğer balo salonuna ya da oyun odalarına sızarsa ben onu bekliyor olacağım.”

“Siz mi?” diye bağırdı Breanna, ince kaşlarını kaldırarak.

“Hı hı.” Royce da yaptığı bu teklife Breanna kadar şaşırmişti. Büyük ev partilerinden nefret ederdi. Sıkılırdı. Yıllardır böyle bir partiye katılmamıştı. Sezonda verilen bir iki ufak balo, *White’s*’ta ve daha kârlı olan at yarışlarında kumar oynamak... İşte sosyal hayatı bunlardan ibaretti. Yine de birden bire Breanna’nın partisine katılmakla doğru kararı verdiğiğine kanaat getirdi. Bir yandan ne şekilde ortaya çıkacağı belli olmayan bir tehlikeye karşı Breanna ve Anastasia’yı korurken, bir yandan da her şey normalmiş gibi göstermenin tek yolu buydu.

“O partiyi vermek zorundasınız.” dedi Royce. “Aksi halde yüksek sosyete anında dedikodulara başlar ve katil de sınırlarınızın bozulduğuna ve korktuğunuza dair duyularınızın anında alır. Yine de tamamen gözü kara değilim. Korunmaya ihtiyacınız olduğunun farkındayım. Bu yüzden bu konuyu hallolmuş bilin. Tüm konuklarınız gidene kadar o oyuncak bebekleri daha uzak dükkânlarda soruşturma işini erteleyeceğim. Bunun yerine kutlamalar başlamadan önce, tam zamanında Medford Malikânesi’ne geleceğim. Eğer o katil ortaya çıkarsa düzgün bir şekilde karşılanacak.”

“Onu siz mi karşılayacaksınız?”

Royce’un dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. “Bir tatil kutlamasına davet edilmeden gelmenin hödüklük olduğunu bi-

liyorum. Ama hizmetlerimden faydalanmak isterseniz benim de yapacağım şey tam olarak bu.”

“Anlıyorum.” Leydi Breanna genç adamın söylediklerini kabul etmişti ve Royce ilk kez o çok ciddi gözlerin zengin, parlak bir yeşim rengine dönüşüp içinde neşeli parıltılarla baktıklarını gördü. “Pekâlâ, beni uyardığınız için teşekkür ederim.”

Royce başını hafifçe salladı. Bu katili öldürüp Leydi Breanna’nın gözlerine o parıltıyı tekrar yerleştirdiğini düşünürken harekete geçmek için büyük bir istek duydu içinde. “Önemli değil.”

8

Möbel sabahı... Malları sevk etmek için mükemmel bir zaman...

Londra tersanelerine alışılmadık bir sessizlik çökmüştü; işçiler aileleriyle birlikte kiliseye gittikleri için her zamanki koşuşturmaya ara verilmişti. Palangalar ve büyük vinçler sessizdi, içlerinde birkaç mürettebat üyesinin olduğu gemiler soğuk sularla tembel tembel salınıyorlardı. Ufak kar taneleri uçuşuyor, tersaneyi donuk, beyaz bir örtüyle kaplayıp Thames'in tuhaf durgunluğunu daha da artırıyordu.

Depoları bölen ana yolda ilerledikçe katilin ayak sesleri yankılanıyordu. Etrafına bakınıp ıssız binaları ve yolu gördükçe, aileleriyle birlikte kilisede toplanan denizcileri ve işçileri düşündükçe gülümsüyordu.

Hemen ileride hayat bulan dâhice stratejisinden haberdar olmamaları ne kadar acıydı.

Kapsamlı bir çalışma yapmıştı. Mallarını iletmeleri için doğru mürettebatı organize etmişti. Seçtiği mallar da mükemmeldi tabii. Çeşitleri hiçbir iz bırakmadan hazırlamıştı, onların değerini düşürecek bir iz bırakmadan yani...

Ve tüm ayarlamaları Londra halkı dua etmekle meşgulken, ortalık yerde yapmıştı.

Adamlara talimatları vermesi uzun sürmemiştir. Bunlar her zaman kullandığı adamlardı; geçmişte de kendisi için çalışmışlardı ve hepsi de kanun adamlarından çok kendisinden korkarlardı. Korku harika bir tetikleyiciydi. Size paranın bile sağlayamadığı bir sadakat sunuyordu. Çünkü açgözlülükten daha güçlü bir şey varsa o da hayatta kalma, kendini koruma güdüsüdür.

Her şey sorunsuzdu, en azından bu gruptaki mallarda.

Göndereceği mallar üç şanslı erkek için çok hoş birer yeni yıl hediyesi olacaktır.

Gönderilmesi yakın olan bir başka parti daha vardı. Onun planlarını çoktan yapmıştı.

Evet, önünde uzanan hafta gerçekten de güzel geçeceğe benziyordu. Vurulacak başka bir hedef, ayarlanacak başka bir seviyat ve -en neşe verici olanı ise- bu dört gün içinde Medford Malikânesi'ne yapacağı ufak yolculuk.

Son derece dikkatle yapacağına inandığı bir yolculuktan bu. Ne de olsa Leydi Breanna kapılarını yüzlerce konuğa açacak değildi. Şimdi yapamazdı. O bebeklerden, nottan, korumadan sonra yani. Parti tabii ki iptal edilecekti.

Ama edilmemiştir.

Beklentileri gitmiş, yerine bir haftadan beri içinde kaynayan ve gün geçtikçe de yoğunlaşan bir öfke gelmişti. Dişlerini sıkıp Leydi Breanna'nın geçen hafta yaşanan olaylara verdiği bu beklemedik tepkisini -daha doğrusu bir tepki vermeyişini- düşündü uzun uzun. Ah, o kahrolası küçük fahişe! Korkuyla cıyaklamak yerine sanki her şey yolundaymış gibi günlerini kuzeni ve Sheldrake'le birlikte ortalıkta dolaşarak, kahkahalar atıp sohbet ederek geçiriyordu. O korumanın evinin yakınlarında öldürülmüş olması gerçeğine rağmen hâlâ paniklememiş, kendini eve hapsedip tatil kutlamalarını iptal etmemiştir.

Bunları anlamlı kılan tek bir açıklama vardı, tüm hafta boyunca kendini sakinleştirmek için bu nedene tutunmuştu.

Breanna bağlantıyı kuramamıştı.

Bu sebep çok mantıklı geliyordu. Ne de olsa o cinayeti bir haydutun işi gibi gösterme konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Breanna da görünüşe göre bu numarayı yutmuş, bu olayı aldığı paketle ilgisi olduğunu düşünmediği için umursamamıştı. Evet. Bu şekilde olmuştu. Bu şekilde düşününce anlamlı geliyordu, sadece Leydi Breanna'nın değil Lord Sheldrake'in davranışları da. Markinin aklı bu iki olayın ilişkili olduğu olasılığını düşünecek kadar iyi çalışıyordu. Ve karısına ne kadar bağlı olduğu düşünülürse onu tehlikeye atması imkânsız geliyordu. Bu yüzden, kanıtları incelemiş ve o bebekleri Leydi Breanna'ya gönderen kişinin arazinin hemen dışında korumayı öldüren kişi olamayacağına kanaat getirmiş olmalıydı.

Katilin dudakları kıvrıldı, neşesi yerine geliyordu.

Ne kadar hoştu. Tüm aileyi kandırmıştı.

Aptallar...

Aslında böyle öfkelenerek zamanını boşa harcıyordu. Çünkü her ne kadar Leydi Breanna'nın korkudan titrediğini göremediği için hayal kırıklığına uğramışsa da bunun kendisi için ne anlama geldiğini düşünüp aynı oranda seviniyordu. Şimdi, planının bir sonraki aşamasını kolaylıkla uygulamaya koyabilirdi. Medford Malikânesi'ne gizlice ya da zor kullanarak girmesine gerek kalmamıştı. Sadece diğer konuklarla beraber ön kapının oralarda dolaşıp leydi hazretlerine getirdiği hediyeyi bırakmak için uygun anı kollaması yeterli olacaktı.

Leydi Breanna bu hediyeyi aldıktan sonra da kahkahalar atamazdı herhalde.

Hayır, tam tersine dehşete kapılıp korkuyla titrerdi. O bebeklerin münferit bir olay olduğuna, korumanın ölmesinin sadece bir tesadüf olduğuna, evinde güvenle oturduğuna dair umutları da suya düşerdi.

Onun gözlerindeki dehşeti görmek için sabırsızlanıyordu.

Soğuk bir rüzgâr esince ürperdi, eldivenlerini iyice düzeltip ellerini ceplerine soktu. Kahretsin, soğuktan nasıl da nefret ediyordu!

Neredeyse *ondan* nefret ettiği kadar...

İkisinin bir araya gelmesi ne iyi olmuştu; o kız kış mevsiminde ölecekti.

Bir ağaç dalı çıtırdayınca refleks olarak hemen paltosunun yakalarını kaldırıp şapkasını önüne indirdi ve yüzünü sakladı.

Birkaç saniye sonra iki kişi -genç bir adam ve ondan daha genç duran bir kadın- bir anlığına görüş alanına girdi. Kıkırdayarak depolardan birine girdiler, adamın şehvetli bakışları birazdan o ahşap depoda tam olarak neler olacağını ele veriyordu. Adam durup etrafı kolaçan etti -geri çekilen katilden başka kimse yoktu zaten- ve yalnız olduklarından emin olunca deponun kapısını kapadı.

Katil başı önünde yürümeye devam etti, içini kıskançlık bürüdüğünü hissediyordu. Ah... O genç çiftin birazdan yaşayacakları zevkli şeyler...

Böyle zamanlarda Maurelle'i özlüyordu.

Onu sadece düşünmesi bile başka hiçbir kadının beceremeyeceği şekilde hızlandırıyordu nabzını.

Onca yıldan sonra bile.

Onu ilk gördüğü günü hâlâ hatırlıyordu. On beş yıl önce, bu naltıcı bir yaz akşamıydı ve onu Paris'in hemen dışındaki yıkık dökük bir genelevin merdivenlerinden inerken görmüştü. Kadınında dolaşan şeytanlar yüzünden gittiği sokağın karşı tarafında volta atıp duruyordu. Sadece kendinin anlayabildiği büyük bir açlıkla tükenirken, huzursuz gözlerle geneleve bakıyor, cinsel ilişkiye girmenin içindeki arzuyu köreltip köreltemeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Sonra onu gördü.

O güne dek gördüğü en çarpıcı kadındı; gür ve siyah saçları, moluk teninin ön plana çıkardığı koyu renkli kocaman gözleri ve her kadının -sahip olsa- övünebileceği harika, kıvrımlı bir vücudu vardı. Onu gördüğü ilk saniye, içindeki çalkantı bir noktaya yönelip beyninden kasıklarına indi.

Tüm geceliğine para ödemişti. Ve her dakikanın tadını çıkar-mıştı. Ama sabah olduğunda ona veda etmek için on iki saat önce olduğundan daha hazır bir durumda değildi. Onu yine istiyordu ve sadece tek geceliğine değil. Maurelle onu sürekli heyecanlan-dırıyordu; ondaki tuhaf, karanlık fakat neşe veren bir taraf katili kutlanamayacağı derecede uyarıyordu. İçinde pençelerini uzatan bir canavar, günlerce ve haftalarca Maurelle'e koşmasına neden olmuştu.

Belki de daha o zamanlarda bile onu eşi olarak görmesinin nedeni buydu.

O hâlâ eşiydi.

Katilin dudaklarındaki gülümseme yavaşça büyüdü.

Bazen, hayatın sunduğu çözümler gerçekten de alaycı olabiliyordu.

Royce erkek kardeşinin yanından ayrılma zamanı nihayet geldiğinde rahatlamasını saklayamadı. Noel'i Edmund ve Jane'le geçirmekten hoşlanmadığından değildi. Biraz sıkıcı olsalar da iyi, düzgün insanlardı ve kendisini ellerinden geldiğince rahat hissettirmeye çalışmışlardı. Ziyaretinin en ilgi çekici kısmı üç yeğeniyle boğuşmasıydı: Thomas, William ve Christopher'la yani. Thomas'ın tam adı Edmund Thomas'tı ve büyüdüğünde babasının unvanını alacaktı; beş yaşındaydı ve Searby Kontu olmak için gereken becerileri kazanmaktan çok ağaçlara tırmanmakla ilgileniyordu. Hareketlilik konusunda ağabeyinden pek de alta kalmayan, dört yaşındaki William ise Royce'u dışarı sürükleyip durmuş, sonra da ona kartoplarıyla saldırmıştı. Ve iki yaşından biraz küçük olan Christopher ise tam anlamıyla bir kasırgaydı ve

kısacık, tombul bacaklarıyla odadan odaya koşturup vazoları ve kristal parçaları yere indirmekle meşguldü.

Yeğenleriyle geçirdiği saatler Royce için hoş bir eğlence olmuştu. Çocuklarla beraber gülüp oynamak üzerinde çalıştığı iki davayı -Vikont Ryder'ın gayrimeşru kayıp kızını ve Leydi Breanna Colby'yi- biraz olsun unutmamasına yardım etmişti.

İki dava da kadınlarla ilgiliydi ve ikisi de sinir bozucuydu.

Ryder yaşlı, umutsuz bir adamdı ve hiç beklenmedik bir şekilde, yaşayan tek varisi olduğunu öğrendiği gayrimeşru kızını bulmaya çalışıyordu. Bir ay kadar önce oğlu Nathaniel ağır bir gripten dolayı aniden ölünce ve öldüğü sırada bekâr ve çocuksuz olunca Ryder'ın soyunu devam ettirip unvanını devralacak biri kalmamıştı. Sorun şuydu ki yaşlı vikont bu gayrimeşru çocuk hakkında çok az şey biliyordu. Tek bildiği, kendi evinde çalışmış ve hamile olduğu anda da işten çıkarılmış alımlı bir hizmetçiyle ihtiraslı bir ilişki yaşadığı ve o kadının da çocuğu Londra'daki bir düşkünlerevinde doğduğu gerçeğiydi. Glynnis Martin adındaki bu hizmetçi bir notla bebeğin doğduğunu kendisine haber vermiş, kızlarına büyükannesinin adı olan Emma'yı verdiğini söylemişti. Ryder notu hemen yok edip hiçbir cevap yazmamıştı. Şu anda çocuğun doğumuyla ilgili başka hiçbir detayı hatırlamıyordu.

Bu bilgi eksikliği, gerçekten de çok kötü olmuştu.

Bu yüzden Royce'un elinde hiçbir şey yoktu, anneyi ya da kızı bulabileceği bir adres ya da nerede olabilecekleri hakkında hiçbir şey... Her ne kadar bunun nafile olacağını bilse de doğrudan, Emma'nın doğduğu düşkünlerevine gitmişti. Gerçi, tahmin ettiği üzere kurum kendisine birkaç ipucu vermişti. Orada çalışan görevliler benzer şartlar altında hamile kalınmış bir sürü gayrimeşru bebeğin doğumuna şahit oldukları için her birini tek tek kayıt altına almakla uğraşmamışlardı. Ancak yirmi yıldan daha uzun süredir orada çalışan hemşirelerden biri Glynnis Martin'e benzeyen birini hatırladığını söylemişti. Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa genç kadın yaklaşık on sekiz yıl önce karnı burnunda

bir şekilde kapılarına gelip kızını burada doğurmuştu. Çocuğun babasına bir not gönderip cevap beklemişti. Hiçbir cevap gelmeyince de umutsuzluğa kapılmıştı. Yaklaşık bir hafta sonra da bir gece bebeğini de alıp ortadan kaybolmuştu.

Sırta kadem basmıştı.

Tıpkı Leydi Breanna'yı tehdit eden katil gibi.

Bu yeni dava Royce'u Ryder'in meselesinden daha çok rahatsız ediyordu; hiç şüphesiz bunda Damen'la çok eski arkadaş olmaları ve birbirlerine saygı duymaları da etkili oluyordu. Royce bir çözüm bulmak, Damen'in karısını korumak için kendini iki kat fazla mecbur hissediyordu.

Tabii ki bir de kuzenleri Breanna vardı.

İki soruşturma da adeta başının etini yiyor, içini kemiriyordu.

Karın içinde üç küçük yeğenle birlikte koşturmak bu haline çok iyi geliyordu.

Ancak bu, Searby'da olmayı daha kolay hale getirmiyordu.

Bu ev onun için karanlık anılardan ibaretti, hiçbir eğlencenin silmeyeceği kadar karanlık anılar...

Bu yüzden Noel'den sonraki gün Edmund ve ailesine veda edip yola çıkınca büyük bir rahatlama hissetti.

O ve Searby'a kendisiyle birlikte gelen Hibbert bir günlüğüne Londra'ya uğrayıp Ryder dosyasını topladılar ve malları arasında bez bebekler de bulunduran ve geçtiğimiz iki hafta içinde bunlardan kırmızı saçlı iki tane satmış olabilecek -Royce'un henüz gitmediği- birkaç dükkânı ziyaret ettiler.

Hiçbiri böyle bebekler satmamıştı.

Ertesi sabah iki adam eşyalarını toparlayıp Royce'un arabasına bindiler ve Kent'e doğru yola çıktılar; yolda giderken o civardaki beş-altı dükkâna da bebekleri sorduktan sonra Medford Malikânesi'ne gittiler.

Royce o bebekleri alan katili bırak, satan kişiyi bile öğrenemediğini düşündüğü için yolculuğun son kısmı epey sessiz geçiyordu. Bir arpa boyu bile yol alamamıştı. Ve Colby'lerin partisi yarın başlayacağı için kendine verdiği ilk mühlet sona ermişti.

Birden, Leydi Breanna'nın kendisi yokken neler yaptığını merak etti. Şimdilik, fiziksel olarak güvende olduğundan emin-di. İçinden bir ses, bu katilin asıl eylemine geçmeden önce genç kadına daha fazla duygusal işkence çektirmek istediğini söylüyordu. Peki ya ruhsal olarak? Sinirleri bu duruma dayanabiliyor muydu? Yeterince kuvvetli miydi?

Bu iki soruya verilecek cevabın da evet olduğuna dair kesin bir his vardı içinde. Leydi Breanna, olağanüstü derecede güçlü bir genç kadındı.

Bu gücün, o ihtiyatla bakan yeşim rengi gözlere yansıdığını, geçen hafta kendisi malikânedan ayrılırken Damen ve Anastasia'nın yanında durup resmen bu davaya bakmasını istediği zaman görmüştü. Sakince, nazik bir şekilde bunun Royce'un taktiklerine uymayı kabul ettiği anlamına geldiğini ve o günden parti gününe kadar yapması gerekenleri aynen yerine getireceğini söylemişti. Sözlerini zaman ayırıp çaba gösterdiği için Royce'a teşekkür ederek ve iyi tatiller dileyerek bitirmişti.

Royce onun resmi konuşmasını dinlemiş, suratındaki kararlı ifadeyi seyretmişti. Bir kez daha, Breanna Colby'nin aslında göründüğünden çok daha fazlası olduğunu; o hassas, zarif maskesinin altında bambaşka biri olduğunu fark edip şaşırmıştı.

Ona yardım etmek için daha da kararlıydı şimdi.

Ancak şimdiye dek, neredeyse hiçbir şey başaramamıştı.

Searby'a yapacağı ziyaret öncesi, Londra'ya gitmek üzere Medford Malikânesi'nden ayrıldıktan sonra bebekleri sormak için şehirdeki birkaç dükkânı ziyaret etmekle kalmamış, ayrıca Bow Sokağı'na gidip Marks'la konuşarak ondan Cunnings'in katili ve bu katilin Vikont Medford'la ve şimdi de Leydi Breanna'ya yöneltilen tehditlerle olası ilişkisi hakkındaki bilgileri almıştı.

Royce'un tahmin ettiği gibi Marks, Cunnings olayıyla ilgili aldığı bütün ifadeleri -hem eskileri, hem de yenileri- kendisine vermeye dünden razıydı. Bow Sokağı çalışanı olarak Marks bu durumdan dolayı vicdan azabı duysa da Leydi Breanna'nın me-necleyi çözmesi için Royce'u işe aldığı duyunca rahatlamıştı.

Royce bu iki tepkiyi de anlayabiliyordu.

Marks rahatlamıştı çünkü tüm zamanını iki asilzadenin cina-yetini çözmek için ayırsın diye baskı görüyordu. Vicdan azabının nedeni ise Leydi Breanna'ya yardım edememiş, onu taciz eden hayvanın kim olduğunu bulamamış olmasıydı.

Royce öncelikleri ya da pişmanlıkları yüzünden adamı na-sıl suçlayabilirdi ki? Marks'ın suratındaki hüznü ifadeyi gör-müştü. Kendisi de Leydi Breanna'ya henüz önemli bir bilgiye ulaşamadığını söylediğinde suratında aynı rahatsız, üzgün ifade olacaktı. Görünüşe göre bu genç kadın herkes üzerinde aynı etki-yi bırakıyordu; onu gören herkeste bir saygı ve koruma duygusu uyanıyordu, bu koruma isteği o kadar güçlüydü ki insan onun için ejderha bile öldürebilirdi. Belki Marks daha önce de buna benzer hisler beslemişti birilerine karşı; ancak Royce için bu ilkti.

İşte bunlardan sonra Royce, elinde Marks'ın hazırladığı ve Cunnings'in arkadaşları ve meslektaşlarıyla yapılmış sıradan görüşmelerden ibaret olan raporlarla birlikte Bow Sokağı'ndan ayrılmıştı. Fena değildi yine de. Searby'da geçirdiği akşam-larda bunları dikkatle inceledikten sonra da ileride başvurmak üzere saklamıştı. Ve şimdi Londra'daki tüm dükkânları ziyaret etmesinin ardından, Hibbert'le birlikte Kent'teki altı ya da yedi dükkâna daha gitmişlerdi. Tahmin ettiği üzere buralardan da be-beklerle ilgili bir bilgi çıkmamıştı. Katilin bebekleri Londra'nın merkezinden ya da Kent'ten satın almadığı anlaşılmıştı.

Pislik herif bu hataya düşmeyecek kadar zekiydi.

"On dakika içinde Medford Malikânesi'ne varmış oluruz." dedi Hibbert, Royce'a yandan bir bakış atarken. "Bu karamsar halinizin nedenini anlatmak ister misiniz?"

Royce oturduğu yerde kıpırdandı, sonra bacak bacak üstüne attı. “Gerçeği mi istiyorsun? O zaman, Damen’in gözlerinin içine bakıp da karısını öldürmek isteyen adam hakkında hiçbir bilgiye ulaşamadığımı söylemeyi dört gözle beklemiyorum diyelim.”

“Yoksa sadece birkaç günlük bir ön araştırmadan sonra bu bilgiye ulaşabileceğinizi mi sanıyordunuz?”

Royce kaşlarını çatı. “Hayır, böyle düşünmedim.”

Hibbert kaşını kaldırıp sordu: “Yüzleşmekten çekindiğini kişinin Lord Sheldrake olduğundan emin misiniz? Yoksa bu kişi Leydi Breanna mı?”

Royce’un kaşları daha da çatıldı. “Aklımın okunmasından hoşlanmıyorum Hibbert. Bunu yapan sen olsan bile. Ama ille de bilmek istiyorsan söyleyeyim: Evet, yirmi bir yaşındaki genç bir kadına, son derece zeki ve dehşete düşürüp öldürmek için yanıp tutuşan bir katilin kendisine doğru yaklaştığını ama benim onu köşeye sıkıştırmak ya da kim olduğunu bulmak konusunda hiçbir şey yapamadığımı söyleyecek olmak hoşuma gitmiyor.” Evrak çantasına dalgın gözlerle bakan Royce konuşmasına devam etti: “Bu günlerde, genç kadınlarla ilgili sorunlarda bir çözüme ulaşma konusunda aşırı derecede yavaş kalıyorum.”

Hibbert derin bir nefes aldı. “Ryder’in kızı tam anlamıyla samanlıktaki iğne. Kız on sekiz yaşında ve herhangi bir yerde yaşıyor olabilir; üstelik babası daha önce onu hiç görmemiş. Elimizde bir eşkâl, başlayacak bir nokta yok ki. Vikont, bu Glynnis Martin’le on dokuz yıl önce onu hamile bırakıp işten çıkardığından beri hiç görüşmemiş. Hatta kızlarının doğumunu haber veren notu bile yok etmiş. Bildiğimiz kadarıyla Emma Martin bırakın babasının hayatta olup kendisini aradığını, adını bile bilmiyor.”

“Bunun konuyla alakası yok. Onu arayan *biziz*, o bizi aramıyor. Adını ve annesinin onu doğurduktan hemen sonra ortadan kaybolduğunu biliyoruz.”

“Glynnis Martin İngiltere’den ayrılmış olabilir.”

“Hangi parayla?”

“Doğru. O zaman başka bir şehre taşınıp adını falan değiştirmiş olabilir.”

“Bu durum, onu ya da kızını bulmamızı engellememeli.”

“Engellemeyecek de zaten. Ama yavaşlatabilir. Adamlarımız tırif ettiğiniz her yeri arıyorlar. Onlardan haber bekliyoruz. Ayrıca, ele geçirebildikleri ölüm belgeleri de getirecekler. Gerçi oradan pek umudum yok. Bakmamız gereken neredeyse yirmi yıl ve tüm ülke var, elimizdeki tek ipucu ise Glynnis Martin diye bir isim. Yani kadın son on sekiz yıl içinde bir zaman diliminde ölmüş olabilir. Aynı şekilde kızı da.”

“Kahretsin.” Royce yumruğunu oturduğu yerin minderine indirince yumuşak döşemede derin izler bıraktı. “Engellenmekten hoşlanmıyorum, birkaç haftalığına olsa bile. Buna izin vermek gibi bir niyetim yok. Yeni yılın ilk gününe bizi Ryder’in kızına götürecek bilgilerle gireceğiz.”

“Anlıyorum.” Hibbert arkasına yaslanıp şüpheli gözlerle Royce’a baktı. “Peki, Leydi Breanna? Onun durumunda ilerlememiz konusunda yaptığınız planlarda da bu kadar hırslı mısınız?”

“Evet.” Royce dişlerini sıkıyordu, ses tonu da iddiası gibi kararlıydı: “Onun peşindeki piç kurusunu bulacağız Hibbert. Onu çok yakında bulacağız.”

“Lord Sheldrake’in hatırıma.” diye ekledi Hibbert.

“Beni kızdırma. Evet, Damen’in hatırı için. Ayrıca karısının ve Leydi Breanna’nın hatırları için. Kahretsin, kendim için. Kaybetmeyeceğim. Bu kez değil.”

“*Bu* kez mi?” Hibbert’in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Hatırladığım kadarıyla daha önce hiç kaybetmediniz.”

Medford Malikânesi’nin demir kapıları görüş alanlarına girerken, “Evet...” dedi Royce da. “Hiç kaybetmedim.”

9

Breanna oturma odasının penceresinden Lord Royce'un arabasının evin önüne gelişini seyrederken onun geri dönüşünden dolayı hem rahatlamış hem de heyecanlanmıştı; bu iki his de kendisini şaşırtıyordu.

Ama onu görmenin kendini rahatlamasına neden şaşırtıyordu ki? Royce Chadwick, kendisinden ve Stacie'den intikam almaya kararlı bir katili bulması ve ortadan kaldırması için güvendiği tek adamdı, tek umuduydu.

O paket geldiğinden beri kâbus gibi bir hayat yaşıyor, Stacie'yle birlikte evden dışarı her çıkışlarında vücudu korkuyla geriliyordu. Damen her zaman yanlarında olsa bile bir yerlerde -hiç şüphesiz kendilerini görebileceği bir mesafede- işinde iyi bir nişancının hayatlarına son vereceği anı hesaplamaya çalışarak beklediğini bilmek dehşet vericiydi.

Ama Lord Royce'un tahmin ettiği gibi katil şimdiye dek saldırıya geçmemişti.

Damen'in arkadaşı ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

Doğru, yöntemleri riskliydi; hem kendisini hem de Stacie'yi saldırıya açık bir konumda bırakıyordu. Yine de uyguladığı taktikler tartışılmaz şekilde mantıklıydı; bu da rakibini çözen, kesin bir zekânın sonucuydu.

Belki de heyecanlı bulduğu kısım buydu. Tehlikeli ya da değil, Lord Royce'un akıl yürütme şekli harikaydı ve onu stratejisini detaylarıyla anlatırken dinlemek bu adamın bu iş için doğru kişi olduğuna dair kanaatini güçlendirmişti. Bow Sokağı çalışanlarında olmayan uyanıklık, yaratıcılık -ve işin peşinden cesurca gitme isteği- onda fazlasıyla vardı.

Lord Royce'un buralardan uzakken neler bulduğunu duymak için sabırsızlanıyordu.

Perdeleri çekip eteklerini toplayarak oturma odasından çıktı, Antreyi yarılamaştı ki Wells ön kapıyı açtı ve Lord Royce yanına da gümüş rengi saçlara sahip yaşlı bir adamla birlikte içeri girdi.

Damen'in ayak sesleri ikinci katın sahanlığında yankılandı, sonra genç adam merdivenlerden inip Breanna'nın önünden geçti ama onu hiç fark etmeden kapıya yürüdü.

"Royce. Hibbert." İki adamı da kısaca selamladı. "Neler buldunuz?"

"Birkaç dükkân sahibiyle konuştuk." diye başladı Hibbert. "Ve Lord Royce da Bow Sokağı'na gitti. Ön araştırmalarımız sonucu..."

"Hiçbir şey bulamadık." diye araya girdi Royce, elini sallayarak. "Hiçbir şey." Başını kaldırıncı Damen'in kederli bakışlarıyla karşılaştı. "Ama bulacağız." Başını teşekkür ederim anlamında sallayıp paltosunu Wells'e uzattı. "Yeni bir olay var mı?"

"Hayır." Adamların yanına doğru yürürken cevap veren Breanna'ydı. "Her şey sizin dediğiniz gibiydi. Üçümüz de kendi işlerimize baktık, Wells her gün posta kutusunu kontrol etti. Ama parti davetiyelerine gönderilen cevaplardan başka o... O adamdan başka bir şey gelmedi."

Royce gece mavisi gözlerini Breanna'ya çevirip onu tepeden tırnağa süzdü, sanki gerçek ruh halini görmek ister gibiydi. "Güzel." dedi sadece. Bakışlarını ondan hiç kaçırmadan yanındaki adamı işaret etti. "Leydim, benim en güvenilir iş arkadaşım Hibbert."

“Merhaba Bay Hibbert.” dedi Breanna hafifçe reverans yaparak. “Ve kuzenimle beni kimse ayırt edemediği için kendimi tanıtip Lord Royce’u bu utançtan kurtarmak isterim. Ben...”

“Leydi Breanna Colby.” diyerek onun yerine cümleyi tamamladı Royce. “Bu konuda size katılmıyorum. Çünkü ben ikinizi ayırt etmede bir sorun yaşamıyorum.”

Genç adamın ses tonundaki bir şey Breanna’nın yanaklarının hafifçe kızarmasına neden olmuştu. “Özür dilerim. Sizi hafife almışım gibi görünüyor.”

“Öyle görünüyor.” Royce hafifçe gülümsedi. “Ancak aynı zamanda sizi utandırdım gibi de görünüyor. O yüzden ben de özür dilemeliyim. Bu arada özrünüz kabul edildi.”

Breanna’nın gözlerinde hiç beklemediği neşeli parıltılar oynayıyordu. “O halde benim sizin özrünüzü kabul etmemem kabalık olur, böyle söyleyeceğimi tahmin ediyordunuz sanırım. Taktikleriniz oldukça başarılı lordum. Tuttuğunuzu koparmanıza şaşmamalı. Pekâlâ. Siz de özrünüzü kabul edilmiş bilin.”

Royce Breanna’ya bakmaya devam ediyordu. “Teşekkür ederim. Çok nazıksınız.”

Hibbert boğazını temizledi. “Leydi Breanna.” deyip hafifçe eğildi ve tek bir bakışla genç kadını değerlendirdi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Teşekkür ederim. Ve Medford Malikânesi’ne hoş geldiniz.” Breanna alt dudağını ısırıp Lord Royce’un hiçbir şey bulamadıklarını açık sözlülükle söylemesini düşündü. “Yani, bebekler Londra’dan satın alınmamış. Hiç şaşırmadım.”

“Ben de.” dedi Royce merakla etrafına bakınırken. “Markiz nerede? Geçen gördüklerimi düşününce kuzeninizin hiçbir şeyi kaçırmak istemeyeceği izlenimine kapılmıştım.”

Breanna’nın alnı hissettiği endişeyle kırıştı. “Kaçırmak istemez zaten. Ne yazık ki şu günlerde iyi uyuyamıyor. Yukarıda, dinleniyor şimdi.”

Royce kaşlarını çattı. “Endişelendiği için mi uyuyamıyor?”

“Hayır lordum.” Anastasia merdivenlerden inerken başını sallıyordu. “Endişeden değil. Hamilelikten.” Genç kadın gülümseyince soluk tenini, gözlerinin altındaki koyu halkaları görmüydünüz sanki. “Aslında, istenmeyen konukları kapıdan sokmamak için yeni ve pratik bir yol düşünmüştüm ben de. Girişe lazımlıkları sıralayacağız. Böylece evi koruyacaklar, hem de içindekileri ziyan olmazlar.”

“İlginç bir fikir.” dedi Royce gülerek. “Bunu bir düşüneyim.” Sonra takdimleri tekrarladı, bu kez Hibbert’e Anastasia’yı tanıyordu.

Yaşlı adam önce Anastasia’ya, sonra Breanna’ya baktı. “Şaşılacak şey...” diye mırıldandı, Damen’ın karısına bakarken. “İkiz değil misiniz şimdi?”

“Kardeş bile değiliz, yani en azından akrabalık anlamında.” diye açıkladı Anastasia. “Babalarımız ikizdi. Annelerimiz kardeşti ve onlar da birbirlerine çok benziyorlardı. Breanna’yla aramızdaki benzerlik, alışılmış bir şey değil ama imkânsız da değil. Ve ikiz olmamıza gelince...” Breanna’ya gülümsedi. “Kalben öyle hissediyoruz.”

“Anlıyorum.”

“Konuklarınız ne zaman gelmeye başlarlar?” diye sordu Royce.

“Yarın sabah.” dedi Breanna, başını olumlu anlamda sallayan Wells’e bakarken. “Davetli listesi hakkında sorularınız olursa Wells’e danışabilirsiniz. Kendisi bana hiç haber vermeden bütün partiyi ayarlamış.”

“Dekorasyon, hazırlıklar, son rötuşlar da Bayan Breanna’nın hediyesiydi.” dedi Wells gururla. “O, dokunduğu her şeyi güzelleştiriyor.”

“Buna şaşırmadım.” dedi Royce ve kutlamalar için getirilmiş bitkileri daha yakından inceledi; antre ve koridorda çobanpüs-

kılleri ve ökseotları, her masanın üstünde ise kardelenler ve sarmaşık vazoları vardı.

“Her şey çok güzel görünüyor.” diye mırıldandı Royce. “Sıcak, davetkâr ve inanılmaz güzel.” Bunları gerçekten de hissederek söylemişti. Özenle yerleştirilmiş her bir süs, renkli her bir çelenk Leydi Breanna’nın şık seçimlerini ve zarafetini yansıtıyordu.

Böylesi bir güzelliği tehdit eden herhangi bir şeyin düşüncesi bile korkunçtu.

Royce düşünceli bir şekilde dönüp Wells’e baktı. “Davetli listesini görmem gerek. Pek çok ismin bana tanıdık geleceğinden eminim. Fazladan koruma aldınız, değil mi?”

“Evet, arazinin çevresi boyunca ve malikâneye açılan bütün kapılarda nöbet tutuyorlar.” diye cevapladı Wells.

“Güzel. O zaman sizin için bir sakıncası yoksa listeyi gözden geçirdikten sonra korumaların başı olan Mahoney’le görüşeceğim. Konuklar buraya gelmeye başladığında her şeyin yerli yerinde olmasını istiyorum. Özellikle de yarın hava kararmaya başladığında korumaların hazır bir şekilde bekliyor olmasını istiyorum. Sürprizler olsun istemiyorum.”

Damen endişeli bir bakış attı. “Katilin hava kararınca mı saldıracağını düşünüyorsunuz?”

“Saldıracağını falan düşünmüyorum. Bir ziyarette bulunmak isteyebilir. Eğer bunu yaparsa hazırlıklı olmam lazım.”

“Umarım ne yaptığını biliyordur Royce.”

Royce’un bakışları hiç değişmedi. “Biliyorum.”

Yaklaşan başka bir arabanın sesi gecenin sessizliğini bozdu.

“Umarım hayatlarımızın en büyük hatasını yapmamışızdır.” diye mırıldandı Damen, kravatını üçüncü kez bağlamaya çalışırken. “Aşağıda daha şimdiden yüzün üstünde kişi var. Giriş kapıları saatte on kere falan açılıp kapanıyor. Balo salonundaki çift kanatlı kapılar içeri biraz hava girsin diye aralık bırakılıyor.”

“Ve arazinin etrafında elleri silahlı düzinelerce adam nöbet tutuyor.” diye hatırlattı Anastasia, Damen’in yanına gelip kravatını bağlarken. Bunu yardımcıları uzun süre önce işi bıraktığından beri kendisi yapıyordu zaten. “Damen, endişelenmeyi bırakmak zorundasın. Hepimiz Royce’un planının en doğrusu olduğunda hemfikiriz. Wells bile bizi aksinin olduğuna ikna edemezdi. Çünkü öyle bir plan yok. Tamam, Breanna ve ben risk altındayız. O katil bulunup durduruluncaya kadar da risk altında olmaya devam edeceğiz. Ve bunu başarmak da bize bağlı.” Elini kocasının çenesinde gezdirdi. “Ayrıca, Royce Chadwick’i arayıp bulan ve yardım etmesi için getiren sen değil miydin?”

“Evet, bendim.”

“Ve hepimiz de onun bu iş için doğru insan olduğunu düşünüyoruz, yöntemleri ne kadar sıra dışı olursa olsun.” Bir anda düşünceli bir hale büründü.

“Aslında, acayip olan onun bu katilin aklını okuyabilmesi. Eğer haklıysa...”

“Eğer yanılıyorsa olacaklardan endişeleniyorum.” Damen parmaklarını genç kadının saçlarından geçirip yanaklarını başparmaklarıyla okşadı. “Sadece endişelenmiyorum, ölümüne korkuyorum.”

Anastasia’nın yeşim rengi gözleri Damen’in suratında gezindi. “Onun yanıldığını falan düşünmüyorsun. Ona güveniyorsun. Eğer güvenmesen asla çalışmazdın onunla. Dahası, *ben de* güveniyorum ona. Aynı şekilde Breanna da. Hepimiz onun yeteneklerine güveniyoruz.” Elini elbisesinin üstünden kaydırıp karnına koydu. “İnan bana neyin risk altında olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden bunun üstesinden gelmek zorundayız ya.”

Damen’in gözleri karardı. “Bir yarım bu deli adamın ortadan kaybolmuş olmasını umuyor.” diye mırıldandı, elini Stacie’nin elinin üstüne koyarken. “Ondan bir işaret gelmeyeli bir haftadan fazla oldu.”

“Royce’a göre adam Breanna’nın bu partiyi yapıp yapmaya-
cağını görmek için bekliyordu. Şimdiye kadar konukların Med-
ford Malikânesi’ne akın akın geldiklerini görmüştür. Bu yüzden
de Breanna’nın endişelerinden sıyrıldığını biliyor ya da böyle
olduğuna inanıyor. Bu duruma kısa süre içinde tepki gösterecek-
tir.”

“Bu durumun beni sakinleştirmesini mi bekliyorsun?”

“Hayır. Bu katili yakalamanın tek yolunun onu tuzağa dü-
şürmek olduğunu fark etmen gerek. Bu alışılmadık sakinlik her
şeyden daha korkutucu. Sanki korkunç bir fırtınanın, her an pat-
layabilecek ve sevdiğin herkesi mahvedecek bir fırtınanın varlı-
ğından haberdar olmak gibi. Sadece bekliyor, güç toplayıp yırtıcı
bir şahin gibi daireler çiziyor.” Anastasia ürperdi. “Bu bekleyiş,
saldırıya hazırlanmak... Dayanılacak gibi değil.”

Damen genç kadını kendine çekip kucakladı. “Biliyorum.”
Daha da sıkı sardı Anastasia’yı. “Bu gece yanından ayrılmıyo-
rum. Bunu nasıl açıklarsın, umurumda değil. Herkese durumun
yüzünden delicesine endişelendiğimi söyle. Ne istersen onu söy-
le. Ama ben yanında olmadıkça yemeyi, konuşmayı ya da dans
etmeyi falan bekleme.”

Yüzü Damen’in yeleğine bastırılmış bir halde duran Anastasia
gülümsedi. “Çok sahiplenici olmaya başladınız lordum. Neyse ki
salondaki en iyi dans eden ve en tatlı sohbet eden adam sizsiniz.
Yoksa bu duruma itiraz ederdim.”

Damen gülümsemedi. “*Seni seviyorum.*” dedi üstüne bastı-
ra bastıra. “Hiç kimse ve hiçbir şey sana zarar veremeyecek.”

Özgürlüğüne düşkün yapısına rağmen Stacie rahatladığı-
nı hissetti ve bu harika adam kendi kocası olduğu için içinden
sessizce şükretti. “Ben de seni seviyorum.” dedi. “Ve kendimi
de, bebeğimizi de korumaya kararlıyım. Söz veriyorum.” Biraz
geri çekilip Damen’a baktı. “Hadi ama biraz eğlenelim. Sonuçta
bu bir *kutlama*.” Dudakları seğiriyordu. “Ayrıca bu, geçen yaz
bankama destek vermelerini isteyerek kendilerini rahatsız etti-

ğim işadamlarının arasına karışmak için ilk fırsatım. Düzeltmem gereken bazı şeyler var. Özellikle de o adamların pek çoğu senin müşterin olunca.”

“Senden özür dilemesi gereken *onlar*.” dedi Damen hemen. “Fikrin harikaydı. Sırf bunu bir kadın düşündü diye kabul etmemek onların kaybıydı ve benim kazancım. Bu sayede senin iş ortağın olma fırsatını yakaladım. Amerika’daki bankamız her gün büyüyor. İnan bana sevgilim, eğer o adamların hissettiği bir şey varsa o da kıskançlık ve pişmanlıktır. Eğer içlerinden biri sana küçümseyici bir laf edecek olursa bana hesap vermek zorunda kalır.”

“Benim parlak zırlı şövalyem...” dedi Stacie yumuşacık bir sesle. “Bana her zaman inandığın ve ihtiyacım olduğunda beni kurtardığın için teşekkür ederim sana.” Suratı düşünceli bir ifadeye büründü. “Bü da aklıma ilginç bir soru getiriyor. Damen, Royce’un... Breanna’ya davranışlarında değişik bir şeyler olduğunu fark ettin mi?”

“Değişik derken?”

“Evet, değişik işte. Bize davrandığı gibi davranmıyor ona. Royce sert ve özgür ruhlu bir adam. Sanırım öyle olmak zorunda, yani yaptığı işi düşününce. Ama Breanna’ya gelince daha nazik, daha merhametli davranıyor. Kullandığı sözcükleri değil, ses tonunu kastediyorum. Sanki Breanna’nın yaşadığı bu çileyi azaltmaya çalışıyor. Ve ona bakışları... Sanki onu içine katmak, anlamak ister gibi. Tam olarak tanımlayamıyorum ama...” Stacie durup hissettikleri için doğru bir kelime aradı.

“Yani Royce’un Breanna’yla ilgilendiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Damen şaşırarak.

Anastasia tereddütte tek omzunu silkti. “*İlgilenmek* kelimesinin doğru bir seçim olduğunu sanmıyorum. Daha çok büyülenmiş gibi. Bu, ya etkilenme ve korumacılık karışımı bir şeyler ya da daha derin bir şeylerin başlangıcı... Emin değilim. Dahası, Breanna da ondan etkileniyor. Bunu hissedebiliyorum. Royce il-

gisini çekiyor, hem de pek çok anlamda. Breanna'nın bana bir şeyler söylediğinden değil. Söylemedi. Bu duygularının farkında olsa bile ne hissettiğini tam olarak anlamaya çalışıyordur. Yine de, Royce'un buraya ilk gelişinden beri Breanna'da bir farklılık var. Bunu görebiliyorum.”

Damen kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Royce Breanna'nın alışık olduğu adamlara pek benzemez. O...”

“O ne? Zevkine düşkün? Deneyimli? Tehlike sever?” Stacie hafifçe gülümsedi. “Biliyorum. Belki Breanna'nın merakını uyandıran da bunlardır.” Elini boş ver dercesine salladı. “Sadece düşünce işte. Yine de göz ardı edilemeyecek kadar ilginç bir düşünce.”

“Bir diğer deyişle tüm gece Breanna'yı yakından takip edeceksin.” diye bir çıkarımda bulundu Damen.

Anastasia'nın suratında muzip bir sırıtış belirdi. “Yakından takip edilmeyi hak ediyor ama. İkimiz tanıştığımızda bizim birbirimize ait olduğumuzu düşününce o da bana aynısını yapmıştı.” Anlamli bir bakış attı. “Bak, haklı çıktık. Zaten biz birbirimizi kalbindekileri okuma konusunda hiç yanılmayız.”

Damen karısının kestane rengi saçlarından bir tutamı parmakları arasına aldı. “Gerçekten de öyle.” diye mırıldandı, suratındaki ifadeden duygulandığı belli oluyordu. “Ve evet, Breanna ikimiz konusunda haklı çıktı. Sen benim hayatımsın. İşte bu yüzden Breanna'nın romantik ilişkilerinden çok güvenliğinin konusunda endişe duyuyorum. Tabii ki Breanna için de endişeleniyorum.”

“Tek söylemek istediğim belki Breanna ve Royce hakkında hissettiklerimde haklıyım ve...”

“Ne demek istediğini biliyorum.” Damen işaret parmağını Anastasia'nın dudaklarına bastırarak onu susturdu. “Ve tüm gece boyunca kuzenini yakından takip edip o ve Royce arasında -her ne kadar olasılık dışı olsa da- bir şeyler olacağını düşünmek istiyorsan bunda özgürsün. Sen onu takip ederken benim de seni

izlemem için yanımda olduğun sürece tabii ki. Dediğim gibi bu gece asıl düşündüğüm şey güvenlik, ikinizin güvenliği.”

Anastasia başını salladı. “Güvenliğim senin ellerinde.” Uzaklara baktı. “Breanna’nın güvenliğinin kimin ellerinde olacağına dair ise tuhaf bir his var içimde.”

Breanna aynadaki yansımasını incelerken eflatun renkli balo elbisesinin üst kısmını süsleyen saten şeritleri düzeltip saçının düzgün olup olmadığını üçüncü kez kontrol etti.

Her şey düzgündü.

Farkında olmadan parmaklarını yanaklarına ve ensesine götürüp başındaki topuzdan saç tutamları çıkıp çıkmadığına baktı. Hiçbir tutamın hainlik yapmadığını görünce yardımcısının bukleler arasına yerleştirdiği inci dizilerini beğeniyle inceledi.

Ortasında ametist taşı bulunan altın küpeleri ve kolyesi sadeydi ve annesinden yadigârdı. Bunların yeterli olmasını umuyordu ama pek çok arkadaşının takip takıştırdığı mücevherleri düşününce kendini tuhaf hissetti. Bu yüzden küpeler ve kolyelerin yeterli olması gerekiyordu.

Bakışları kendini eleştirircesine başından ayakkabılarına kadar gidip tekrar yukarı çıktı ve yüzüne, boğazına gelince durdu. Soluk ve süssüz görünüyordu ama yeterliydi.

Bu gece görünüşümle neden bu kadar uğraşıyorum ki? Diye düşünürken bu durumdan rahatsız olup aynanın karşısından çekildi. Daha önce bir baloya katılmamış değildi. Ve bu gece ilk kez babasıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Babası yerine kiralık bir katil vardı şimdi.

Ürpererek odasını arşınlamaya başladı, sinirlerini yatıştırmak için parmak uçlarını porselen biblolarında gezdirdi.

Hiçbir şey olmayacaktı. Lord Royce buna dair güvence vermişti kendisine. Katil balo salonuna girip ateş falan etmeyecekti.

O zaman neden böyle huzursuz hissediyordu? Bu kadar savunmasız?

Jamie Knox öldürüldüğünden bu yana defalarca yaptığı gibi odasına şöyle bir göz gezdirdi. O günden beri kendini huzursuz, sanki birileri alanını işgal etmiş gibi hissediyordu. Katilin burada -arazisinde- gezdiği düşüncesini zihninden atamıyordu. Bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama onun varlığını hissedebiliyordu. Katil kendisini izliyor, saldırıya geçmek için çöreklenmiş bekliyordu.

Ama buraya gelmemiştii. İçeri yani. Eve ve Breanna'nın odasına kesinlikle girmemiştii.

Odasına girilmediğinden emin olmak için duyduğu açıklanamaz isteğe karşı koyamadığı için her şeyi defalarca kontrol etmişti.

Her şey yerli yerindeydi.

Tuvalet masasındaki her bir çşayı, koleksiyonundaki her bir porselen bibloyu incelemiştii. Özellikle de en sevdiklerini: Çocukluğundan beri kendisiyle birlikte olan porselen âta ve çiçekler arasında oyun oynayan iki küçük kız biblosuna. Bu kızların biblosu onun en sevdiği parçaydı, çünkü çiçeklerin arasına büyük-babasının verdiği kıymetli gümüş sikkeyi saklamıştı.

Hiçbir şeye dokunulmamıştı, ne biblolara ne de gümüş sikkeye.

Ama yine de...

Breanna kendini sakinleştirip yavaş, derin nefesler alıp verirken eldivenli ellerini yumruk yaptı. Bu saçmaydı. Hayal gücünün fazla çalışmasına izin veriyordu. Ve bunlar için bir dayanağı da yoktu. Arazinin her tarafında korumalar vardı ve her kapıda adamlar duruyordu. Ayrıca aşağıda toplanan insanlar ailesi ve arkadaşlarından ibaretti. Ve kendisi de ev sahibesiydi.

Kendine hâkim olmak zorundaydı. Hayatı boyunca içindeki güç sayesinde zorlukları aşmıştı. Şimdi bu gücü kaybetmenin zamanı değildi.

Dahası Royce Chadwick de orada olacaktı.

Bu düşünce durduk yere aklına geldi ve Breanna bunun kendini ne kadar rahatlattığına şaşırıp kaldı. Royce burada çok az zaman geçirmiş olsa da güç, güven ve -taktikleri ne kadar riskli olsa da- emniyet duygularının timsali haline gelmişti.

Bu, onun içinde iyi olduğunu bilmesinden daha fazlasıydı. Breanna bir şekilde Royce'un kendisini koruyacağını içgüdüleriyle hissediyordu. Onu korur ve aynı zamanda heyecanlanmasına neden olurdu; bu Breanna'nın var olduğunu asla bilmediği bir heyecandı ve hiçbir şeyi bunu...

Breanna düşünceyi daha oluşmadan susturdu, aklındakilerin gittiği yöne şaşırıp kalmıştı. Tanrı aşkına, neler düşünüyordu böyle? Lord Royce, Damen tarafından bir iş yapması için tutulmuş bir profesyoneldi. O burada... Burada bunun için bulunmuyordu.

Ne için?

Breanna akli karışmış bir şekilde başını sallarken dikkatini eldivenlerine verip bunları dirseklerine doğru daha düzgün bir şekilde çekti. Gittikçe Stacie gibi düşünmeye başlıyordu, bu yüzden kendi kendine kızdı. Romantik bir yapıya sahip olan Stacie'ydi, kendisi değil.

Ayrıca romantik bir ilişkiyi ilk elden görerek, birbirlerini -gerçekten de- taparcasına seven bir anne babaya sahip olarak büyüyen ve şimdi aynı yoğunlukta bir sevgiyi Damen'la paylaşan da Stacie'ydi.

Sadece Stacie ve Damen -ve sahip olacakları bebek hakkında düşünmek bile Breanna'nın kalbini eritmeye yetti. Eğer sonsuza kadar mutlu yaşayacak, neşeli ve memnun bir hayatı hak edecek iki kişi aranıyorsa bunlar ikisi olabilirlerdi.

Keşke dışarıdaki tehlikeleri kendilerinden uzak tutabilselerdi.

Hayır, diyerek sessizce reddetti Breanna. Bu konuya tekrar dönmeyecekti. Bu gecenin gerektiği gibi -düzgün bir leydi ve cv sahibesi gibi- davranacaktı. Oyalanmayı bırakma ve partiye katılma vaktiydi. Kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. Sonra aynada kendine tekrar bakmadan odadan çıktı ve balo salonuna inen merdivenleri inmeye başladı.

10

“*B*ayan Breanna.” Wells merdivenlerin bitiminde durmuştu ve aşağı inen sanki kendi çocuğuymuşçasına gururla gülümsüyordu. “Çok hoş görünüyorsunuz.”

“Teşekkür ederim Wells.” Breanna yaşlı adamın kolunu hafifçe sıktı, korumalardan birinin bu gece için kâhyalık görevine getirilmesine minnettardı. Böylelikle hem güvenlik artırılmış oldu, hem de Wells balo salonunun kapısında durarak çalışmasının meyvelerini görebiliyordu.

Bir grup yaşlı kadın sohbet ederek yanlarından geçtiler, dedikodularına o kadar gömülmüşlerdi ki Breanna’yı fark etmediler bile. Balo salonunun kapısında parıldayan mücevherleri ve hışırtılar çıkaran ipek elbiseleriyle biraz duraklayıp fısıltılı sohbetlerini bitirdikten sonra aceleyle partiye yeniden döndüler.

Breanna’yı ani ve tanıdık bir tedirginlik dalgası sardı; arka planda kalıp daha cesur, daha konuşkan kuzeninin önden gitmesine izin veren utangaç bir çocuğun anılarıyla uğraşıyordu hâlâ.

Eteklerini parmakları arasında ovuştururken, “Wells...” diye mırıldandı çekinerek. “Rica etsem bana eşlik eder misin? Böyle girişler yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin.”

Wells kaşlarını çattı, Breanna’nın çekingenliğinin farkındaydı ve nedenini de biliyordu. “Babanız yok artık Bayan Breanna.”

diyerek nazikçe hatırlatmada bulundu. “Ve evet, böyle şeylerden nefret ettiğinizi biliyorum. Sizi ilgi odağı haline getirecek her şeyden nefret edersiniz. Ama bu gece ilgi odağı olmanız gerekiyor, Bayan Stacie’yle birlikte. Bu parti sizin onufunuza veriliyor. Başka türlü düşünmeyi reddediyorum.”

Breanna’nın dirseğinden hafifçe tutup onu balo salonuna doğru yönlendirdi. “Yüksek sosyetenin gözünde ben bir kâhyayım. Bu durum beni rahatsız etmiyor. Yaptığım işle büyük gurur duyuyorum. Dahası, siz ve Bayan Stacie de beni aileniz olarak görüyorsunuz ve önemli olan da bu. Diyeceğim şu ki size eşlik etmiyorum. Dediğinizi yaparsam az önce buradan geçen kadınlar bayılırlar ve bu da girişinizin parlaltısına gölge düşürür. *Yapacağım şey* sizi anons etmek, tıpkı Bayan Stacie ve Lord Sheldrake için yaptığım gibi. Ne dersiniz?”

Breanna gruplar halindeki insanları, dans pistinde dönüp dururken kahkahalar atan çiftlerin ışık ve renk şeklindeki hareketlerini, tabaklarına yiyecekler alan ve meyve kokteyllerini içen kişileri seyretti. Salonda daha şimdiden rahat yüz elli kişi vardı.

Breanna boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Lütfen Bayan Breanna.” diyerek üsteledi Wells. Ve işe yarayacağını bildiği bir taktik denedi. “Benim için yapın bunu.”

Breanna buna nasıl hayır diyebilirdi ki? Özellikle de Wells hazinesini dünyaya sunmak üzere olan gururlu bir baba gibi kendisine bakarken.

“Pekâlâ, Wells.” diyebilirdi Breanna. “Haydi, şu işi yapalım da kurtulalım. Herkes bana bakmayı kestiğinde daha iyi hissedeceğim.”

“Zaten iyisiniz.” dedi Wells. “İyiden de öte hatta. Bir dakikadan daha az bir süre içinde etrafınızı hayranlarınız saracak ki bunlardan pek çoğu size layık olmayacak kişiler. Ben bizzat her şeyi takip edip taliplerinizden birinin sizi fazla bunaltmasına izin vermeyeceğim. Daha fazla desteğe ihtiyaç duyarsanız Bayan Stacie ve Lord Sheldrake hemen sağ tarafınızda, Lord ve Leydi

Dutton ve Geldrick Kontu ve Kontesi'yle sohbet ediyorlar. Aslında pek sohbet denemez buna. Her iki adam da geçen yaz Bayan Stacie'nin teklifini beğenmeyip aptallık yaptıkları için ondan deliler gibi özür dilemeye çalışıyorlar. Ve Bayan Stacie de onların kıvrınmasını seyredip eğleniyor. Aynı şeyi Maywood Dükü'ne, Radebrook Marki'sine ve Vikont Crompton'a da yaptı."

Breanna gülmeden edemedi. "Teşekkür ederim Wells. Nerede güvende olacağımı söylediğin ve durum raporu verdiğin için."

"Güvenli bölgeniz... Bunu gündeme getirmenize sevindim." Wells'in neşeli hali kaybolmuştu ve huzursuz bakışları salonda gezindi. "Lord Royce çift kanatlı kapının yakınlarında duruyor. İki koruma da orada. Diğerleri arazinin geri kalanına dağılmış durumda. Geçen hafta Londra'da üç asilzadenin öldürülmesinden sonra hiç kimse bu fazla güvenliği sorgulamayacaktır. Aslına bakılırsa bunun için minnettar bile olurlar. Bu yüzden sakinleşin ve eğlenmeye bakın. Her şey yolunda gidecek."

Breanna yüzünde düşünceli bir ifadeyle başını salladı, gitgide salgın bir hastalığa dönen cinayetleri hatırlayınca midesi bulanmıştı. Üç adam öldürülmüştü ve eşleri de ortadan kaybolmuştu. Durum dehşet vericiydi. Tüm bunların ve kendi ikilemini çevreleyen korkularının arasında bir de...

Endişe dolu düşünceleri Wells'in gür sesiyle bölündü: "Sizlere bu akşamı onurlandıran diğer güzelliği, Leydi Breanna Colby'yi takdim ediyorum. Her ne kadar Leydi Breanna'nın ev sahibi olduğunu bilsem de ona çok mutlu bir yaş günü dilemede bana katılmanızı isteyeceğim için bu görevi ondan geçiçi olarak devralıyorum."

Wells'in son derece gelenek dışı takdimi kalabalıktan kahkahalar ve iyi niyetli dileklerin yükselmesine neden oldu. Ayrıca Breanna'nın -sadece kalabalık önüne çıkmaktan duyduğu heyecandan silahlı katiller yüzünden duyduğu gizli korkuya dönüşen huzursuzluğu da azalmıştı.

Sevgi dolu bir ifadeyle bakıp, “Sen yok musun sen...” dedi Wells’e. Bu adam kendini her zaman bu şekilde anlayabildiği için ona minnettardı. Onun, takdimi bilerek daha sakin ve daha az tantanayla yaptığını biliyordu. Ve bu yüzden onu seviyordu.

Derin bir nefes alıp salona yürüdü, bu arada konuklarını selamlıyor, ev sahibesi olmanın kesinlikle beklediğinden daha kolay olduğunu fark ediyordu. Konuklardan birçoğu yanına yaklaşıp düşünceli davranarak arazinin etrafına çok sayıda koruma yerleştirdiği için Breanna’ya teşekkür ediyorlardı, bekleneceği gibi hepsi de son zamanlarda gerçekleşen cinayetlerden dolayı son derece gerginlerdi.

Breanna bunlara cevap verdikten sonra kendini bir hareketliliğin içinde buldu; dansa kaldırılmıştı, bir eşten diğerine gidiyordu. İçinden, şöyle bir soluklanıp Stacie’yle birkaç kelime sohbet edecek kadar durabilmeyi diledi.

Kuzenin de başı en az kendisinininki kadar kalabalıktı gerçi. Üst tarafı Fransız tülüyle kaplı, cam yeşili harika elbisesi içindeki Stacie de bir nevi talipleriyle uğraşıyordu. Yanından hiç ayrılmayan Damen’la birlikte yarım düzine iş adamının kekeleyerek özür dilemelerini nazikçe dinleyip kabul ediyordu. Breanna onların bu özürlerinin nedeninin hem kâr yapma fırsatını kaçırmalarından dolayı duydukları pişmanlık hem de yaptıkları tüm yatırımlar için çok büyük önem taşıyan bir bankanın sahibi olan Damen Lockewood’un ters bakışlarına maruz kalmaları olduğundan şüphelendi.

Breanna dans pistinde yakışıklı fakat kendini beğenmiş Lord Percy Gilbert’le daireler çizerken Stacie’yle göz göze geldi ve gözlerindeki neşeyi görünce neredeyse yüksek sesle gülecekti. Ah zavallı adamlar... Hiç şansları yoktu.

Müzik sona erdi ve tam Breanna müsaade isteyip Stacie ve Damen’in yanına gidecekti ki yumuşak bir kadın sesinin, “Breanna, biraz konuşabilir miyiz?” dediğini duydu.

Dönüp bakınca Leydi Margaret Warner'ın sabırsız bir şekilde arkasında beklediğini görüp şaşırıldı.

Kalabalıktaki en gözde genç kadın olan Margaret birilerinin yanına, hele de bir baloda, asla yanaşmazdı. *Onların kendisine* gelmesini beklerdi. Etrafı her zaman için bir sürü arkadaş ve hayranla çevrili olduğu ve konuşmayı başlatan hep başkaları olduğu için Margaret sorusunu çekingen, isteksiz fakat içten bir şekilde sormuştu. Doğru, o ve Breanna son birkaç aydır arkadaşlık ediyorlardı ve birlikte kanaviçe yapmakla baloda onu arayıp bulması tamamen farklı şeylerdi.

“Margaret.” Breanna şaşırıldığını çok iyi gizlemişti. “Tabii ki.” Lord Percy'ye gülümsedi. “Bize müsaade eder misiniz?”

“Tabii ki eder.” Margaret cilveli ve büyüleyici tavrını takınmıştı yine. Gilbert'e anlamlı bakışlar atıp uzun, karşı konulamaz kırpıklarını kırıştırırken mırıldanarak şöyle dedi: “Lord Hazretleri, biz hanımların konuşması gereken konular var. Sorun olmaz, değil mi?”

Gilbert eğilip gözlerinde beklenti içinde olduğunu gösteren bir parıltıyla, “Tabii ki olmaz.” dedi.

“Anlayacağınızı biliyordum.” Margaret Gilbert'in koluna çok hafifçe dokundu. “Teşekkürler.” Bunu söyledikten sonra Breanna'yı oradan uzaklaştırıp müzisyenlere yakın bir yere doğru götürmeye başladı, böylelikle konuşacakları şeyler dans tekrar başladığında müzik sesleriyle bastırılacaktı.

Bir sonraki dans başladı ve Margaret durup etrafına bakındı, pembe renkli elbisesi pastel renkli bir bulut gibi ayak bileklerinin etrafında hareketlendi. “Balo muhteşem gidiyor.” dedi Breanna'ya, hiç beklenmedik bir hareketle içten bir şekilde ellerini sıkarak. “Bu parti müthiş bir başarı.”

“Eğlenmene sevindim.” Breanna biraz şaşkın olsa da bu yeni arkadaşına içten bir gülümsemeyle baktı. Margaret'in bu eşi benzeri görülmemiş davranışının arkasındaki gerçek nedeni merak ederek bekledi.

Çok fazla beklemesine de gerek kalmadı zaten.

“Söylesene.” diye fısıldadı Margaret, çok önemli bir sırı paylaşır gibi Breanna’ya doğru iyice eğilerek. “Meraktan ölüyorum. Bunu nasıl yaptın?”

“Neyi nasıl yaptım?”

Margaret ufak bir kahkaha attı. “Mütevazı davranmana gerek yok. Yani bana karşı. Gerçekten etkilendim. Söylesene, onu gelmesi için nasıl ikna ettin?”

“*Kimi* ikna etmişim?” Breanna tam bir aptal gibi hissetmeye başlıyordu.

Margaret’in suratındaki ifade de onun bu hissini ortadan kaldıramadı. “*Kimi* mi?” diye tekrarladı Margaret, duyduklarına inanamıyormuş gibi. “Tabii ki Royce Chadwick’i. Hindistan’dan döndüğünden beri bütün davetleri reddediyordu. Ve ondan önceki sezonda da sadece üç kez ortaya çıktı, onlarda da birer saatten çok kalmadı. Ama sen onu partine gelmesi için kandırmışsın. Nasıl yaptın bunu?”

Breanna gözlerini Margaret’in baktığı yöne çevirince Lord Royce’un bir grup beyefendiyle sohbet ettiğini rahatça görebildi. Zaten Lord Royce’un nerede olduğunu bulmak her yerde, hatta bu kadar kalabalık bir grup içinde bile kolaydı. Boyu ve yapılı vücudu; güçlü duruşu; sert, karanlık halleri ve tehlikeli sayılabilecek derecede yakışıklı oluşu -özellikle de böyle bir elbise içindeyken- herhangi bir kadının dikkatini çekmeye yetiyordu.

Görünüşe göre bunlar *bütün* kadınların dikkatini çekiyordu. Ve Margaret Warner da bunlara dâhildi.

“Ben...” Breanna çaresiz bir şekilde bir cevap bulmaya çalışırken dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Lord Royce’un partilere nadiren katıldığından bahsetmesini hatırladı ama burada bulunmasının böylesi uç bir tepkiye neden olacağı aklına hiç gelmemişti.

Ama gelmesi gerekirdi. Margaret Warner’in suratındaki ifadeye bakılırsa Royce Chadwick yüksek sosyetedeki bekâr ve ne-

fes alıp veren bütün kadınlar tarafından fark edilmekle kalmıyor, aynı zamanda şiddetle arzu ediliyordu.

“Beni merakta bırakma.” dedi Margaret dişlerinin arasından. “Söylesene. Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?”

Breanna en sonunda, “O, Damen’in arkadaşlarından biri.” dedi, ağzı açık bir şekilde ve hiçbir şey söylemeden sonsuza kadar orada bekleyemeyeceğini anlamıştı. “Sanırım ikisi iş arkadaşları.” Az önce söylediği şeyin özel, söylenmemesi gereken bir bilgi olmaması için dua etti. Ama ne yapabilirdi ki? Bir şeyler söylemek zorundaydı.

“O zaman onunla tanışıklığın yok.” Margaret’in yüzü düştü. “Ben de umuyordum ki sen... Yani bir şeyler söylersin de...”

Breanna Margaret’in neyi umduğunu tam olarak anlamıştı. Sorun şuydu: Ona nasıl bir cevap verecekti?

Royce Chadwick başını kaldırıp doğrudan müzisyenlerin olduğu tarafa baktığında ve kendisini hiç zorlanmadan bulduğunda Breanna tam da ne cevap vereceğini düşünüyordu; kendisini böyle rahatlıkla bulabilmesi onun Breanna’nın nerede olduğunu ve balo salonuna girdiği andan beri nerelerde dolaştığını bildiğini düşünmesine yol açtı.

Breanna’nın gözleri gece mavisi gözlerle buluştu.

Bunun yarattığı etki sersemleticiydi, sanki yediği bir darbe yüzünden ciğerlerindeki nefes kesilmişti. Breanna derin bir nefes almak için duyduğu güçlü istekle savaşmak zorundaydı. Bu yüzden Royce kendisine doğru kararlı adımlarla ilerlerken bakışlarını ondan alamadan öylece durdu.

“Breanna?” diye tekrarladı Margaret, Breanna’nın sessizliğinden ve kendisine son derece yabancı olan bir şekilde gururunu kırıp böyle bir soru sorması gerçeğinden dolayı rahatsız olduğu açıkça görülüyordu. “Onunla tanıyor musun, tanışmıyor musun?”

Kendi sesinin, “Evet.” dediğini duydu Breanna. “Onunla tanıyorum.”

“Ya...” Margaret rahatlamış bir şekilde nefesini bıraktı. “O zaman seni onunla Anastasia tanıştırdı. Güzel. Bana da aynı iyiliği yapar mı acaba? Yani, aslında ben onunla -iki kez- tanıştırdım, hatta bir iki kez de dans ettik. Ama hafızasını tazelemekten zarar gelmez. Bu, yapacaklarımı -havadan sudan bir sohbeti, vals yapmamızı, hatta belki ay ışığında ufak bir gezintiyi- kolaylaştırır. Ondan sonrasında, gerisi çorap söküğü gibi gelir zaten.”

Breanna Margaret’in söylediklerini zar zor duyuyordu. Çünkü o anda yanındaki arkadaşının tuzağına düşürmeyi planladığı adam kendilerine doğru yaklaşıyordu.

“İyi akşamlar Leydi Breanna.” Royce eğilip Breanna’nın eldivenli elini dudaklarına götürdü. “Beni bu güzel partiye davet ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Breanna’nın kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu ve birden ona neden bu kadar güçlü bir şekilde tepki verdiğini anladı.

Karşısında duran, farklı bir Royce Chadwick’ti; suçluları kovulayan, onların zihinlerini okuyan amansız adam değildi. Bu, yüksek sosyeteye uygun bir şekilde davranan seçkin, terbiyeli bir asilzadeydi -kibar, hoşsohbet ve tedirginlik verecek derecede karizmatik. Hayır. Hayır, sadece karizmatik değildi. Baştan çıkarıcı. Çekici. Heyecan verici. Hem de düşmanlarını zekâsıyla alt etme yönüyle *hiçbir* alakası olmayan bir şekilde heyecan verici.

Bu adam onun kısa süre önce tanıştığı adamdan çok daha tehlikeliydi.

“Gelmenize’ çok sevindim lordum.” diyebilirdi. Sonra seçtiği kelimenin gelebileceği anlamları düşününce yanaklarının kızardığını hissetti. Söylediklerini böyle gayri ahlaki bir şekilde yorumlamasının nedeninin heyecanından kaynaklanıyor olması için dua ederken buldu kendini.

1 Orijinal metinde kullanılan “to have” fiili “sahip olmak (cinsel anlamda), elde etmek, yemek” gibi anlamlara da gelir. Yani Breanna’nın cümlesi
• “Size sahip olduğum, sizi elde ettiğim için çok sevindim.” gibi bir anlama da gelebilir. (ç.n.)

Eğer Lord Royce sıra dışı bir şeyler algılamışsa bile bunu göstermedi. “Burada olmaktan dolayı çok mutluyum.”

Tanrı’ya şükürler olsun. Fark etmemişti.

“Kızarmışsınız.” diye ekledi öylesine. “Size içecek bir şeyler getireyim mi?”

Fark etmişti işte. Ya da Breanna’nın seçtiği kelimenin edepsiz çağrışımları aklına gelmediyse bile buna verdiği heyecanlı tepki gözünden kaçmamıştı.

Breanna azalan içsel gücünü bir kez daha yardıma çağırdı. “Evet, teşekkür ederim. Biraz sıcakladım. Sanırım hepsi heyecandan.” Göz ucuyla bakınca Margaret’in kararlı bir şekilde yavaş yavaş yaklaştığını gördü. “Lord Royce, Leydi Margaret Warner’la tanışmış mıydınız? Eğer tanışmadıysanız sizi tanıştırayım.”

Royce’un gülümsemesinden asalet akıyordu. “Leydi Margaret’la daha önce tanışmıştık. Nasılsınız leydim?” diye sordu.

“Çok iyiyim, teşekkürler lordum. Ve evet, tanıştırılmamızı hatırlıyorum. Geçen yıl, ilk sezonumda tanışmıştık.” Margaret kirpiklerini kırpıştırıp dudaklarını -neredeysen hiç belli etmeden-islattı ve Breanna bir anlığına, bu flört sanatında arkadaşı kadar ustalaşmayı diledi.

“Bize müsaade eder misiniz?” Lord Royce soruyu Margaret’a sorarken aynı anda Breanna’nın dirseğinden hafifçe tutmuştu. “Ev sahibemiz soğuk bir içeceği hak ediyor.”

“Tabii ki.” Margaret hayal kırıklığına uğradıysa da bunu dikkatle gizliyordu.

Royce Breanna’ya eşlik edip onu punç kâsesinin olduğu masaya götürdü. “İşte.” Breanna’ya bir kadeh uzattı. “Bu iyi gelecektir.”

Neye iyi gelecek ki? Breanna sormak istiyordu. Uzatılan kadehi eli titreyerek aldı ve kendini serinletip sinirlerini yatıştırmak için tüm içkiyi tek seferde bitirdi.

“Biraz daha?” diye sordu Royce.

Bu sadece meyve suyu. Biraz Madeira şarabı, biraz şampanya ve çok az da konyakla tatlandırılmış, diye kendi kendine hatırlattı Breanna. Başını evet anlamında sallayıp ikinci kadehi de ilki kadar çabuk bir şekilde içti ve üçüncüsü için kâseye hevesle uzandı.

Kadehin dördte üçünü bitirmişti ki Royce mırıldanarak, “Bence dördüncüyü içmeden önce biraz nefes almalısın.” dedi.

Sesi neşeli çıkıyordu.

Breanna başını kaldırıp baktı.

Genç adam eğleniyor gibi görünüyordu.

“Bence de.” Breanna onun neden bu kadar eğlendiğini merak etti: Gergin oluşu mu, aşırı susaması mı, yoksa Royce’un gelişine sevindiğini ifade ederken kullandığı aptal kelimeler yüzünden miydi?

Durumu uygun bir şekilde kurtarmak için bunun nedenini bulmak zorundaydı.

“Lordum.” diyerek söze başladı, durdukları yerin تنها oluşuna minnettardı. İsteddiği son şey konuklarının önünde kendini komik duruma düşürmektir. Şimdi içkinin ısıtıcı etkilerini çoktan hissediyor, meyve suyuna karıştırılmış alkol miktarını hafife alıp almadığını sorguluyordu kendi kendine.

“Royce...” diyerek düzeltme yaptı genç adam.

Breanna başını birden kaldırdı. “Anlamadım?”

“Adım diyorum. İlk adım. Royce. Lordum değil, Lord Royce da değil. Sadece Royce.”

Breanna karşısındaki suratı inceledi: Çarpıcı yüz hatları ve erkeksi, köşeli bir çene; gür, kuzgun karası saçlar ve bir çift siyah kaş ve gece mavisi gözlerin süslediği geniş bir alın. Emirler vermesi -ve bunlara uyulmasına- altışık bir ağız.

Bakışları orada, genç adamın dudaklarındaki ufak tebessümde takılıp kaldı.

Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

Tanrı yardımcım olsun dedi içinden, kafası karmakarışık olmuştu.

Ve hâlâ ona bakıyordu.

“Adım...” diye tekrarladı, o gerçek dışı gibi duran dudaklarını hafifçe hareket ettirmişti; derin bariton sesi deminkinden daha boğuk çıkmıştı. “Royce.”

Breanna bakışlarını genç adamın dudaklarından yarı kapalı gibi duran gözlerine zorla da olsa çevirdi. “Size bu şekilde seslenmem yakışık almaz.”

Royce rahat bir tavırla duvara yaslandı, aylak bir merakla Breanna’yı süzüyordu. “Neden peki?”

“Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile.”

“Anastasia bana ilk adımla sesleniyor. Ve o da beni senin kadar tanıyor.”

Bu karşılaştırma genç kızın gülümsemesine neden oldu. “O, Stacie. O, geleneklere benim uyduğum kadar uymaz.”

“Bence sen geleneklere fark ettiğinden daha az uyuyorsun -o geleneksel maskenin izin verdiğinden daha az klasiksin.”

Breanna’nın gözleri kocaman oldu ve ses çıkarmasa da ağzı açık bakakaldı.

“Ah, vals çalınıyor.” dedi Royce, müzik tekrar başladığında. Duruşunu dikleştirip Breanna’nın elindeki neredeyse boşalmış kadehi alıp tepsiye bıraktı. “Bu dansı bana lütfeder misin? Tabii ki şaşkınlığını üstünden attığın zaman.” Elini uzatıp kararar bakışlarını doğrudan genç kızın gözlerine dikti. “Bu arada senin için mücadele eden tüm bu erkekleri suçlayamıyorum. Nefes kesicisin.”

Breanna içgüdüsel olarak elini Royce'un eline bıraktı. "Evet." diyebildi, dans teklifi için. "Ve teşekkür ederim."

"Harika. Ve rica ederim." Breanna'yı dans pistine doğru çekerken alev gibi yanan parmakları genç kızın eldiveninin ve -elbisesinin- ince kumaşını delip geçiyordu adeta. Sonra vals yapmaya başladılar.

Breanna ilk kez, bazı insanların bu dansı neden utanç verici olarak gördüklerini anladı. Kaldı ki pek çok insan böyle bir şeye cesaret etmeden önce boş mideye üç kadeh punç içmemiştir. Yine de bu dans, bu gece diğer adamlarla paylaştıklarının hiçbirine benzemiyordu. Adımlar, hareketler, hatta yakınlık bile aynıydı. Ama işte...

"Şimdiye kadar çok iyi." diye mırıldandı Royce.

Breanna gözlerini kırıştırdı, birden Royce'un yüzüne odaklanmakta güçlük çekmişti. "Nedir şimdiye kadar çok iyi olan şey?"

Royce'un dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Partinden bahsediyorum. Tüm gün boyunca hiç davetsiz misafirimiz gelmedi, akşam için de aynısı geçerli."

"Anladım." Breanna başını sallarken, *keşke içtiğim punç bu konunun yarattığı korkuyu giderme konusunda daha çok şey yapabilseydi* diye düşündü.

Royce onun gerildiğini hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü alını kırıışmıştı. "Özür dilerim. Bu konuyu açmak istemezdim. Zaten hep bununla yaşıyorsun."

"Bu senin işin. Ayrıca bu, unutabileceğim bir şey değil."

"Belki de unutmalınsın, en azından bir süreliğine." Royce Breanna'nın dirseğinden tutmayı birden kesti ve onu dans pistinden dışarı çıkardı.

Breanna gözlerini kırıştırdı, başının bu kadar dönmemesini diledi ve iki buçuk kadeh içkinin kendini nasıl böyle alt üst ettiğine şaşırdı. "Biraz önce daha iyi hissediyordum." dedi.

“Alkolün etkisini göstermesi zaman alıyor.” Royce onu ile-ri doğru yürüttü ve Breanna yüzüne ve kollarına soğuk havanın çarptığını hissetti. Birden, çift kanatlı kapıların hemen dışında olduklarını fark etti. “Benimle gel.” dedi Royce. Genç kızı balkona doğru yürüttü, korumaların yanından geçerlerken onlara başıyla selam verdi. “Leydi Breanna ve ben biraz hava alacağız.” dedi alçak sesle. “Uzağa gitmiyoruz. Ve tabancam da yanımda.”

“Peki, lordum. Biz buradayız.” dedi sadece cüssesi bile insanın gözünü korkutan iri yarı korumalardan biri.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Breanna, hafifçe sendeliyordu ve dişleri takırdamaya başladığında kollarıyla kendini sardı. “Soğuk.”

“Biliyorum. Soğuk hava sana iyi gelecektir.” Royce bunları söylerken bile ceketini çıkarıyordu. Ceketini genç kızın omuzlarına koyup çıplak kollarını kendi vücut sıcaklığıyla ısınmış yünlü kumaşla sarıp sarmaladı. “Daha iyi misin?”

“Evet.” Breanna tuhaf hissediyordu, bu son haftaların neden olduğu acılara karşı tatlı bir şekilde uyuşmuş, su üstünde dalgalanıyormuş gibi hissediyordu. “Sanırım bundan sonra daha sık içeceğim.” dedi.

Royce ufak bir kahkaha attı ve Breanna yalpalarken kolunu onun beline doladı. “Bunu önermezdim. Kendini hemen kaybediyorsun.”

“Sanırım öyle. Biraz meyveli punç içtim ve şu halime bak.”

“Meyveli punç mu?” diye tekrarladı Royce. “Regent punçuna hem Madeira’dan hem de şampanyadan birkaç şişe eklenir; yarım litre rom ve bir litre konyaktan bahsetmiyorum bile. Böyle sersemlemene şaşmamalı yani.” Etrafı kolaçan ettikten sonra Breanna’yı çalılıklarla çevrili ufak, taşlık bir bahçeye götürdü; burası kendilerine mahremiyet sağlıyordu ama etraftan tam anlamıyla kopmuş da sayılmazlardı. Sonra ufak bir bankın yanına geldiler. “Otursana.”

“Peki.” Breanna oturup başını arkaya attı ve gökyüzüne baktı. “Yıldızlar vals yapıyorlar.”

“Gerçekten mi? İlk dansı hangileri yapıyor?”

Breanna gülümsemedi. “Benle dalga geçiyorsun. Bunu fark etmeyecek kadar sersemlemiş değilim. Sanırım seni suçlayamam.”

“Dalga geçtiğim falan yok.” Royce bankın yanında dikiliyordu, ellerini arkasında kavuşturmuş karanlıklara bakıyordu. “Sadece şaka yapıyordum. Gülümsemeni istiyorum.”

“Gülümsüyorum zaten.”

“Ama yeterince sık değil.”

Breanna ona bakmak için başını indirdi. “Bunu nasıl bilebiliyorsun?”

“Düşündüğünden daha az gelenekçi olduğumu nasıl biliyorsam bunu da öyle biliyorum. Ve üstünden bir türlü atamadığım endişeden kurtulmaya ihtiyacın olduğumu bildiğim gibi.”

“Ya...” Breanna'nın kalbi yine pırpır ediyordu ve Royce'un acı verecek derecede karizmatik olduğunun, kadınlar üstünde ne kadar güçlü bir etkiye sahip olduğunun farkında olup olmadığını merak etti.

“Royce?” diye sordu, adını söylemenin o kadar da zor olmadığını fark ederek.

“Hımm?” Gülümsemesi bundan hoşlandığını gösteriyordu.

“Margaret seni istiyor.” Hiçbir giriş ya da uyarı yapmadan -hatta kendine bile- birden ağzından çıkmıştı bunlar. “Sana kendisi hakkında olumlu şeyler söylememi istedi benden.” Breanna durup düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Bunu yapmalıyım.”

Royce bir kez daha kahkaha attı, sesi bu kez daha boğuk çıkıyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet. Ve hemen yapmalıyım. Çünkü Margaret'in bir sürü rakibi var. Görünüşe göre onlarca -çok sayıda- kadın seni istiyor.”

Breanna bunlar ağzından çıkarken bile konuşanın kendisi olduğuna şaşıyordu.

“Sen de onlardan biri misin?”

Royce’un sakince sorduğu bu ateşli soru Breanna’nın bulanık zihnini delip geçti ama bu başının daha çok dönmesine neden oldu. Başını yine bankın sırtına bırakıp görmeyen gözlerle geceye baktı, tekrar kendine gelmeye çabalıyordu. “Gözlerin de bu renk...” dedi fısıltıyla. “Aynı gece mavisi. Neredeyse siyah. Keparları biraz daha açık bir renk ve bu da gözlerinin rengini çok daha çarpıcı kılıyor. İnsanın gözlerini bu gözlerden ayırması çok zor.”

“Breanna.” Royce genç kızın önünde dikiliyordu. Sonra onu kollarından tutup ayağa kaldırdı ve işaret parmağıyla çenesini kaldırdı. “Soruma cevap ver.”

Breanna dudaklarını ıslattı, kendini sarıp sarmalayan ceketin omuzlarından sıyrılıp banka düştüğünü hissetti.

Tuhaftı ama artık üşümüyordu.

“Bana bunu sorman adil değil.” diye mırıldandı. “Böyle sersem bir haldeyken yani.”

“Eğer bu halde olmasan sorumu asla cevaplamazdın.”

Breanna bu gerçeği inkâr edemezdi. “Haklısın.” Şaşkın bir halde, kendi eldivenli elinin kalkıp Royce’un köşeli çenesinde gezinmesini seyretti. “Doğru, cevaplamazdım. Bunu da yapmazdım.” Parmak uçları hep yapmak istediği gibi genç adamın dudaklarını okşadı ve eldivenine rağmen sıcaklıklarını hissetti. “Aynı soruyu sana sormama izin ver o zaman lordum.”

“Royce.” diye düzeltti genç adam, sesi hiç olmadığı kadar kısık çıkıyordu. “Devam et.”

“Royce. Beni istiyor musun?”

Genç adamın gece mavisi gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Evet, seni istiyorum. Ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin.

Fark ettiğimden daha fazla. İstemem gerekenden daha çok.” Dudaklarını genç kızın avuç içine bastırdı. “Bu, sorunu yanıtlıyor mu?”

Breanna hiç ses çıkarmadan başını salladı.

Royce, genç kızın bileğinde atan nabızı öptü. “O zaman sen de benim sorumu cevapla.”

Breanna içtiği punçla hiçbir ilgisi olmayan sıcak bir dalganın vücudunu sardığını hissetti. “Evet, istiyorum.” diyerek kabullendi ve ona onun kendi cümleleriyle cevap verdi: “Ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Fark ettiğimden daha fazla. İstemem gerekenden daha çok.”

O anda Royce’un suratındaki zafer ifadesini gördü. Sonra genç adam onu kollarından tutup kendine doğru çekti.

“Güzel.” dedi Royce ateşli bir sesle.

Sadece ellerini ağzına götürüp eldivenlerini dişleriyle tutup çekmek için durduktan sonra ikisini de yere attı; bu arada Breanna’ya bakıyor, bakışlarıyla onu yaklıyordu.

Sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Bakışlarının etkisi sersemleticiyse öpücüğünün etkisi öldürücüydü.

Breanna nefes nefese kalmıştı; Royce dudaklarını ezerken, onu ruhunun derinliklerine kadar hissettiği içten, uyuşturucu öpücükleriyle sahiplenirken genç adamın yeleğine tutunuyordu. Dudakları birleşip ayrıldı, tekrar birleşti ve bu kez Royce’un dili Breanna’nın ağzında gezinmeye başladı; genç kız hayal bile edemediği bir yakınlığı yaşıyordu. O da Royce’a ayak uydurup ağzını açtı, genç adamın dilini titreyerek kabul etti, sonra yalnızca alkolün mutluluk verici etkilcrinin izin verebileceği bir şekilde hevesle karşılık verdi.

Royce göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle inledi ve kollarını, sendeletecek bir güçle dolayıp genç kızı kendine doğru çekti. Onu tekrar öptü, yine aynı istekle. Genç kızın yüzünü

BBurcu

avuçları arasına alıp dilini daha derine sokmak için başını yana eğdi.

“Sarıl bana.” Bu iki kelimeyi genç kızın dudaklarına nefes nefese bir şekilde söylemişti Royce. Breanna kendinden geçmiş bir şekilde öpülürken genç adamın dediğini yaptı.

Yere yıkılmamak için Royce’un yeleğine sımsıkı tutunduğunu fark eden Breanna ellerini yumruk yapmayı bıraktı, avuç içlerini genç adamın sert göğsünde gezdirip gömleğinin kumaşı altındaki kasların kasılmasını hissetti. Omuzları Breanna’nın parmak uçları altında gerildi ve genç kız işaret parmağıyla genç adamın boynunu hafifçe okşadı, teninin sıcaklığını hissetmek için orada durdu.

Royce da Breanna’nın ihtiyacı olan şeyi hissetmiş olmalıydı, hatta belki de bunu paylaşıyordu. Yine göğsünden gelen sert bir sesle inledi ve dudaklarını Breanna’nın dudaklarından kısa süreliğine ayırıp genç kızın eldivenlerini birkaç ufak hareketle çıkarttı. “Şimdi...” diye mırıldanıp eldivenleri bir tarafa attı ve Breanna’nın kollarını tekrar kendi boynuna doladı. “Dokun bana. Bırak da ellerini tenimde hissedeyim.”

Breanna’nın içi özlemlerle doldu ve içindeki isteğe kendini bırakıp parmaklarıyla Royce’un boynunu okşadı, sonra avuç içlerini genç adamın kaslı gövdesinde gezdirdi.

Royce bu dokunuşlara sarsılarak cevap verdi ve gözleri neredeyse siyah oldu. “Tanrım...” dedi soluk soluğa, yüzündeki ifade olanlara şaşırdığını, inanmadığını anlatıyordu. “Aman Tanrım...” Breanna’yı tekrar öpmek için eğildi, kollarıyla sımsıkı sarıp onu kendine ve yukarı doğru çekti. Breanna’nın elbisesinin ince ipek kumaşı Royce’un sertleşen vücut hatlarını saklamakta işe yaramıyordu ama genç kız korku ve utançla donup kalmak yerine eridiğini, Royce’a daha iyi uyum sağlamak istercesine yumuşadığını hissediyordu.

Dünya kontrolden çıkmışçasına dönüyordu ve Breanna onun durmasını hiç istemiyordu. Parmaklarını Royce’un kravatının

altına kaydırıp teninin sıcaklığını hissetmek için boğazına dokundu, sonra sıra ipeksi saçlarına geldi. Breanna kendi saçlarının da bozulduğunu fark etti; Royce'un elleri serbest kalan kestane rengi dalgaları avuçlarken, parmaklarını saçlarına geçirip ipeksi dokunun tadını çıkarırken, ensesini, açıkta kalan sırtını ve omuzlarını okşamak için saçlarını kenara çekerken zevkle inledi. Tanrım, bu hisler dayanılamayacak kadar heyecan vericiydi, ancak bırakmayı düşünemeyeceği kadar da güzeldi.

Breanna bedenini genç adama biraz daha bastırdı.

“Breanna.”

Royce'un içinde bir şeyler harekete geçmiş gibiydi. Breanna'nın dudaklarını şehvetle öperken, genç kıza öleceğini düşündürtene kadar diliyle dilini okşarken kalçalarını avuçlayıp vücudunun alt tarafını kendi vücuduna bastırdı. Breanna'nın göğüsleri hissettikleri yüzünden karıncalanıyor, tüm bedeni arzıyla doluyor, Royce'un her dil darbesinde, kalçalarını kendi kalçalarına doğru her bastırışında akışkan bir sıcaklığın tüm damarlarında dolaştığını hissediyordu.

Royce neredeyse sert denebilecek bir şekilde kendini geri çekti ve Breanna'yı yere bırakıp aralarında bir kol boyu mesafe bırakacak kadar banka doğru iterken mırıltıyla bir küfür savurdu.

Nefes nefese kalmış bir şekilde birbirlerine baktılar.

“İyi misin?” diye sordu Royce parmaklarını Breanna'nın kollarına bastırırken.

Breanna hemen başını salladı, şaşkın bir halde olduğundan soruyu anlayamamıştı. Hâlâ az önceki yaşadıklarının etkisiyle dolup taşıyordu, akli ve bedeni yeni keşfettiği şeyler yüzünden sersemlemişti ve dudakları Royce'un dudaklarıyla buluşmak için yanıp tutuşuyordu.

“Royce?” Şaşkınlık içinde, soru sorar gibi telaffuz etmişti adını. Royce cevap vermeyince Breanna zihnini berraklaştırmak,

genç adamın suratındaki ifadeyi çözebilmek için gözlerini kır-pıştırdı.

Royce'un yakışıklı yüzü gergindi, çenesindeki bir kas hızlı bir şekilde seğiriyordu. Gece karası gözleri alevler saçıyordu ve gecenin soğuşuna rağmen alnında ter damlacıkları belirmişti. Dişlerini sıkı, sık sık alıp verdiği nefesleri karanlık gökyüzüne buharlar yükselmesine neden oluyordu. Öfkeli görünüyordu. Hayır, öfkeli değildi; işkence çekiyor, içinde bir savaş veriyor gibiydi.

Breanna'yla ilgili bir savaş...

Upuzun bir dakika daha geçti ve soğuk hava Breanna'nın kemiklerine işlemeye, dişlerini takırdatmaya başladı.

Royce tekrar bir küfür savurup hareketlendi. Eğilip bankadaki ceketini aldı ve Breanna'nın omuzlarına atıp onu ısıtmak için kollarını ovuşturdu. "Özür dilerim." dedi kısık bir sesle. "Böyle birden bire ne oldu bilmiyorum. Tamam, bunun durumu mazur göstermeyeceğini biliyorum ama elimde bir tek bu var." Breanna'nın yüzünü avuçları arasına aldı ve ona yakından bakıp dağılmış saçlarını görünce kaşlarını çattı. "Saçını nasıl düzelteceğiz?"

Breanna'nın elleri kendiliğinden saçlarına gidip durumun ne kadar kötü olduğunu keşfettiler. "Halledebilirim."

Royce'un suratındaki şüpheli ifadeyi görünce, cılız bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Bu konuda deneyimliyim."

Bu cümle Royce'un gözlerini kısmasına neden oldu. "Deneyimli mi?"

Breanna o anda genç adamın, söylediği şeyi nasıl algıladığını anladı. "O anlamda değil." Yutkundu. "Babam her zaman kusursuz görünmem konusunda ısrar ederdi. Bunu başarmak kolay değildi, özellikle de çocukken. Saçlarımı rekor sayılabilecek bir sürede nasıl düzelteceğimi öğrendim. Seyret şimdi." Bir adım geri gidip topuzundan çıkmış dalgalı tutamları yukarı kaldırdı ve ilk baştaki düzgün taç şeklini alana kadar bunları kıvrıp ördü.

“Etkilendim.” Royce yarı kapalı göz kapaklarının altından Breanna’yı inceliyordu.

“Şimdi tek ihtiyacım olan bunlar.” Breanna eğilip yerdeki eldivenlerini aldı ve zarif hareketlerle ellerine geçirdi. “İşte. Önceki kadar iyi.”

“Tıpkı buraya gelmeden önceki gibi.” dedi Royce tuhaf bir ses tonuyla.

“Hayır.” diye cevapladı Breanna, genç adamın delici bakışlarına karşılık verirken. “Önceki gibi değil.”

Sessizlik oldu.

Breanna başını kaldırıp baktı, Royce’un kendini rahatsız eden kötü düşüncelerle mücadele ederken suratında beliren ifadeleri anlamaya çalıştı. Ona bu düşüncelerin neler olduğunu sormazdı, buna hakkı yoktu. Kendisi bir insanın düşüncelerinin, çatışmalarının, hatta -az önce yaşadıkları gibi şeylerin- anılarının bile mahrem şeyler olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Belli belirsiz de olsa bu şartlar altında hissetmesi gereken utanç duygusunu neden yaşamadığını merak ediyordu. Ne de olsa tam bir hafifmeşrep gibi davranmıştı. Ama hayatında hiç olmadığı kadar hayat dolu, neşeli hissediyordu. Az önce yaptıkları kafasına tam olarak dank etmediği için mi, yoksa inanılmaz derecede doğru geldiği için mi böyle hissediyordu? O kadar muhteşem, o kadar doğru geliyordu ki...

“Bana böyle bakmayı bırak.” dedi Royce sert bir şekilde. “Yoksa nefes almaya fırsat bulamadan tekrar kollarımda bulursun kendini.”

“Bunu istemediğimi nereden çıkardın?” Breanna Royce’un derin bir nefes aldığını duydu.

“Breanna, ateşle oynuyorsun.” Durdu. “İkimiz de ateşle oynuyoruz.”

“Ateş.” Breanna bakışlarını Royce’dan ayırmıyordu. “Evet, aynen böyle hissettim.”

“Yanmanı *istemiyorum.*”

“Pekâlâ.” diye fısıldadı Breanna. “O zaman sadece alevlerin içinden geçip gideriz biz de.”

“Yapma bunu.” Royce Breanna’yı belinden tutup kendine çekti ve onu uzun, ateş gibi bir şekilde öptü. “Beni tokatlıyor olman lazımdı.” diye mırıldandı, başparmakları genç kızın göğüslerinin yan taraflarını okşarken. “Geri itmen, bana alçak herif diye bağırıp tokat atman lazımdı.”

“Öyle mi yapmam gerekiyordu?” Breanna ürperdi, tamamen onun parmak uçlarının ayartıcı hareketlerine odaklanmıştı.

“Evet.” Öpücükleri derinleşti, Royce’un dili yavaş, baştan çıkarıcı hareketlerle Breanna’nınkiyle dans ediyordu. “Öyle yapman gerekirdi.” Parmak uçları yer değiştirip önce Breanna’nın sertleşmiş göğüs uçlarını buldu, sonra da onları yavaş, kışkırtıcı hareketlerle okşamaya başladı.

“Tanrım...” Breanna’nın dizleri titriyor, neredeyse katlanamayacağı hisler onu göğüslerinden kasıklarına kadar vuruyordu. Royce’un ceketini omuzlarından atıp bir adım daha yaklaştı ve kollarını genç adamın boynuna doladı.

Royce ürperdi, Breanna’nın göğüslerini avuçlayıp okşarken tüm bedeni kaskatı kesildi. Her okşayış daha ateşli, daha ısrarcı, daha mahrem bir hal almaya başlıyordu.

Royce’un titreyen elleri Breanna’nın elbisesinin üst kısmına ulaştı.

“Breanna.” Royce başını hafifçe kaldırdı, gözleri arzuyla erimişti. “Eğer sana dokunursam seninle burada sevişirim. Tam burada. Şu anda. Bu bankın üstünde. Yüksek sosyetenin tümü şu duvarların arkasında içip eğlenirken.” Ellerini tekrar Breanna’nın beline koydu. “Durmak zorundayım.”

“Biliyorum.” Breanna gözlerini sımsıkı kapattı, ürpererek iç çekti. “Biliyorum.”

Royce parmaklarıyla Breanna'nın çenesini tutunca genç kız onun kendisini seyrettiğini gördü. "Bunu daha sonra da hatırlayacak mısın?" diye sordu. "İçkinin etkileri geçince yani?"

Breanna'nın dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. "Hatırlayacağım." diyerek güvence verdi ona. "Ve içkinin etkileri çoktan kayboldu."

11

Stacie son yarım saat içinde çift kanatlı kapılara on kez bakmıştı ve onu Lord Royce'un kolunda içeri girerken gördüğünde hissettiği rahatlama yüzünden neredeyse olduğu yere yığılacaktı.

Breanna en sonunda geri dönmüştü. Geri dönmüştü ve güvendi.

Tanrıya şükürler olsun. Kimse ona zarar vermemişti.

Hem koruyucusu da yanındaydı.

İçinde yükselen merak duygusuna teslim olan Stacie Breanna'nın gözlerine bakınca orada daha önce hiç görmediği bir parıltı olduğunu fark etti ve ona doğru koşup bu kış gecesindeki ay ışığı altında yapılan gezintide neler olduğunu öğrenmek için duyduğu istekle mücadele etmek zorunda kaldı.

Kış mevsimi. Ve Breanna üstünde mantosu olmadan yarım saat dışarıda kalmıştı.

İlginçti. Kuzeni hiç de üşümüş gibi durmuyordu.

"Stacie?" Damen'in ses tonu yumuşaktı ama eliyle Stacie'nin belini hafifçe kavraması ne olursa olsun yerinde kalmasının daha iyi olacağını anlatıyordu.

Kahretsin, bu adam kendisini ne kadar da iyi tanıyordu.

“Evet?” Damen’a tatlı, masum bir bakış atarken dikkatini tekrar etraflarını çevreleyen ufak gruba verdi. Kendi zihninin başka yerlerde gezindiği kısa zaman diliminde grup, Lord ve Leydi Dutton ve Geldrick Kont ve Kontesi’nden Vikont Crompton ve Lord Arthur Landow’a kadar genişlemişti.

“Vikont ne kadar göz alıcı olduğunu söylüyordu az önce.” dedi Damen.

Anastasia Lord Crompton’ın -ve Lord Landow’un- suratındaki endişeli ifadeyi görünce suçluluk duymadan edemedi. Dutton ve Geldrick gibi bu iki adamın da Lockewood Bankası’yla güçlü mali bağları vardı ve ikisi de Damen’ı gücendirecek bir şey yaparız diye endişeleniyorlardı. Doğru, geçen yaz Stacie’nin mali destek vermeleri için yaptığı teklifi reddetmişlerdi, diğer bütün işadamları gibi. Yine de bu onların namusluluklarına değil, sadece açık görüşlülüklerine gölge düşürecek bir şeydi. Damen’in tüm müşterileri gibi bunlar da saygın adamlardı; vikont Napolyon Savaşları’nda görev yapmış emekli bir generaldi ve Lord Landow da ürünleri hem burada hem de yurtdışında satılan varlıklı bir fabrikatördü.

Stacie’nin doğasında zalimlik yoktu. Ama harika bir iş fırsatını kaçırdıkları için bu adamlara laf sokmak başka bir şeydi. Parti başladığından beri yaptığı gibi onları kibirlerini kırmaya zorlamak ise bambaşka bir şeydi. Bu kadarı yeterdi. Stacie’nin istediği son şey Lord Crompton’a kendisinin küçük düşürüldüğünü düşündürterek yarasına tuz basmaktı.

“Bağışlayın lordum.” dedi ona, adamın suratındaki yoğun endişe ifadesinin biraz olsun hafiflediğini görünce rahatlamıştı. “Bu nazik iltifatınız için teşekkür ederim.” Akli hızla çalışıyordu ve hemen bu *kabalığı* ve Damen’in sürekli yanında durması için en uygun açıklamayı buldu -Zaten onlar da bu nedeni şu andaki inanışlarından, yani Damen’in kendilerine misilleme yapmak, karısını gücendirdikleri için kendilerini kıvrandırmak amacıyla üstlerine kâbus gibi çöktüğü düşüncesinden daha çok severlerdi.

Bazen gerçekler işe yarayabiliyordu. Bu da o zamanlardan biriydi.

Lord Crompton'a yüzünde minnettar bir ifadeyle baktı. "Bu nazik sözleriniz daha iyi bir zamanda gelemezdi, özellikle de *göz alıcıdan* başka her şeye benzediğimi biliyorken. Haftalardır uyuyamadım, doğru düzgün yemek de yiyemedim. Söylediklerinizi duymamış olmamın nedeni bu aslında. Başımın döndüğünü hissettim."

Crompton endişelenmiş görünüyordu. "Doktora görüldünüz mü?"

"Eve dönüş yolculuğunda, gemide her gün gördüm." dedi gülümseyerek. "Damen biraz korktu." Başını yana eğip gülümseyerek Damen'a bakınca onun kendisine göz kırptığını gördü; Damen bu hareketiyle onun ne yaptığını tam olarak anladığını ve bunu onayladığını anlatıyordu.

"Hastalığım nedenlerin en harikasından kaynaklanıyor. Damen ve ben bir bebek bekliyoruz."

"Bu harika." Vikont rahatlamıştı, kadehini kaldırdı. "İkinizi de tebrik ediyorum."

"Evet, tebrikler." dedi Landow da. Sesinin, duyduğu haberler kadar kulağa hoş gelmesine sevinmişti. "Ne kadar güzel bir haber." İyi dilekleri -ve bakışları- doğrudan Damen'a yönelikti.

"Katılıyorum." diye cevapladı Damen, Stacie'yi biraz daha kendine çekerek. "Çok mutluyum."

"Aynı zamanda son derece gergin ve korumacı." dedi Stacie, kontesin desteğini almak umuduyla Leydi Geldrick'e doğru *anlarsınız ya* bakışı atarak. O ve kontun birbirlerine çok âşık oldukları ve kontesin sadece beş ay önce kocasını ona ikinci bir oğul vererek mutlu ettiği gayet iyi biliniyordu.

"O zavallı doktor bizi son bir kez görmeyi bile istemedi." diye ekledi Stacie, hâlâ Leydi Geldrick'e doğru konuşarak. "Damen yaşadığım belirtilerin normal olup olmadığından emin olmak

için adamı günde üç kez ziyaret ediyordu. Ve görebildiğiniz gibi yanımdan ayrılmayı da reddediyor.”

“Ah, tabii ki ayrılmaz.” Bu kez söze giren Lord Geldrick’ti, başını hızlı bir şekilde sallayıp Damen’i gerçekten anladığını gösteriyordu. “Bu senin ilk çocuğun. Endişeli halini birazcık olsun kınamıyorum Sheldrake.”

“Kınamamalısın da.” diyerek sataştı karısı, gözlerini kırparak. “Ben hamileyken -özellikle de ilk seferinde- sen de aynı şekilde davranıyordun.” Öne doğru uzanıp Stacie’nin koluna dokundu. “Dilerim her şey gönlünüzce olur. Ve kendinizi hasta gibi hissettiğiniz için endişelenmeyin. Birkaç ay içinde geçer. Ondan sonra günde üç açık büfe dolusu yemek yiyecek kadar aç hissedeceksiniz.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Stacie bu söylediğinin doğru olduğunu fark etti. Ayrıca şimdiye kadar yapmadığı bir şeyin, yani durumu hakkında başka bir kadınla konuşmanın ne kadar iyi hissettirdiğini de fark etti. Aslına bakılırsa kendisini ve Breanna’yı taciz eden katil yüzünden o kadar endişelenmişti ki hamileliğiyle ilgili normal sorunlara kafa yoracak zamanı bulamamıştı.

Sanki denk gelmiş gibi tam o anda başının dönmesi tutunca olduğu yerde sendeledi.

“Stacie?” Damen Stacie’nin bu hareketini hissedince hemen suratına baktı. “Ne oldu?” Suratı endişeyle buruştu. “Bembeyaz kesildin.”

“İyiyim ben, gerçekten.” Kendini toparlamak için gözlerini kırıştırdı. “Sadece başım dönüyor biraz.”

“O zaman oturuyoruz.” Damen onu çoktan konuştukları gruptan uzaklaştırmaya başlamıştı. “İzninizle.”

“Tabii ki.” dedi Lord Crompton, çiftin geçmesi için yana çekilirken. “Karına iyi bak Sheldrake.”

Damen da böyle yapmayı planlıyordu. Stacie’yi salonun daha havadar bir köşesine götürdü, sonra bir sandalyeye oturttu. Kori-dor tarafına dönüp Wells’e gözleriyle işaret verdi.

Kâhya saniyeler içinde yanlarındaydı.

“Bayan Stacie? Mideniz mi bulanıyor?” diye sordu.

“Hayır Wells, sadece başım dönüyor.” Stacie salonun düzelmesini diledi içinden.

“Bayan Breanna’nın bugün yediği kadar az yediniz neredeyse.” diyerek kızdı Wells, kaşlarını çatmıştı. “Ve siz iki kişilik yiyorsunuz. Size bir tabak yemek getireyim.”

“İyi fikir.” diyerek Stacie’nin yerine cevap verdi Damen. “Ve içecek soğuk bir şeyler getir. Alkollü olmasın.”

“Tabii ki lordum.” dedi Wells dudağını bükerek. “Ben bunu düşünemezdim zaten.”

“Düşünürdün tabii ki. Bağışla beni Wells.” Damen elini saçlarından geçirdi. “Sanırım fark ettiğimden daha fazla sinirliyim.”

“Anlıyorum. Özür dilemenize gerek yok.”

“İkiniz de bana sanki ölümün eşiğindeymişim gibi bakmayı keser misiniz?” diye sordu Stacie, karşısındaki iki erkeğe. “Konuklarımız nadir görülen bir hastalığa yakalandığımı falan düşünenecekler.”

“Kimseye bir şey söylemem.” diyerek güvence verdi Wells. Salona söyle bir bakıp eğlenenleri inceledi. “İnanın bana kimse bizi fark etmedi. Ne konuştuğumuz hakkında fikirleri bile yoktur.”

Wells bunları söylerken bile Leydi Dutton Stacie’nin hamile olduğu haberini Radebrook Markizi’ne iletliyordu.

Wells içeceklerin olduğu masadan geri geldiğinde Sheldrake Markisi ve Markizi’nin ilk bebeklerini bekledikleri haberini bilmeyen tek bir konuk bile yoktu salonda.

On ikinci kişi de kendisini tebrik ettikten sonra, “Kimseye söylemediğinize çok sevindim.” dedi Stacie gülererek. “Wells, şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olman gerekirdi: Yüksek sosyete de sır saklamak diye bir şey yoktur.”

“Belki de böylesi daha iyidir.” diyerek anlamlı bir ses tonuyla Stacie’ye mırıldandı Damen. Aynı anda, iyi dileklerini sunduktan sonra yanlarından ayrılan Maywood Dükü’ne gülümseyerek teşekkür ediyordu. “En azından konuklar seni meşgul ediyorlar da Breanna’yı sorgulamak için yerinden fırlayamıyorsun. Az önce neredeyse ayaklarımın dibine yığıldığında oraya yönelmeyi planlıyordun, değil mi?”

“Evet.” Anastasia kocasına yalan söyleyerek hakaret etmesi gerektiğini biliyordu. “Ya da daha doğrusu Breanna’nın yanına gitmeyi *düşünüyordum* diyelim.” Meraklı bakışlarını hâlâ Royce’la sohbet eden kuzenin olduğu tarafa çevirdi. Breanna’nın Stacie’nin başının döndüğünü ya da tüm salonun onun bayılmasına ramak kaldığı haberiyle çalkalandığını fark etmediği açıktı. Aslına bakılırsa Breanna etrafta olan biten hiçbir şeyin farkında değildi. O ve Stacie’nin birbirlerinin kalplerinden geçenleri ne kadar iyi hissettiklerini düşününce bu tuhaf geliyordu. Breanna’nın Stacie’yle ilgili bir olayı fark edemeyecek kadar meşgul olması için gerçekten de dikkatini dağıtan önemli bir şey olması gerekirdi.

“Damen, sen de fark etmişsindir...”

“Fark ettim.” Damen karısının baktığı yere bakıyordu. “Ama bence çok fazla anlam yüklüyorsun. Royce Breanna’ya göz kulak oluyor ki şu şartlar altında bu uygun bir fikir. Gece boyunca benim senin yanından ayrılmayacağımı biliyor. Senin daha fazla korumaya ihtiyacın yok. Diğer yandan Breanna tek başına. Bu yüzden Royce da onun koruması olarak görev yapıyor.”

“Gerçekten de...” diyerek aynı görüşte olduğunu belirtti Wells. “Bunun daha başka bir açıklaması olamaz.”

“Koruma...” Stacie iki adama da gözlerini devirdi. “Anlıyorum. Ve koruması olarak Royce, havanın soğukluğu yüzünden kimsenin dışarı çıkmaya cesaret edemediği bir gecede ve tamamen baş başa kalabilecekleri bir ortamda Breanna’yı yarım saatlik bir yürüyüş çıkarıyor.”

“Hayır.” diyerek karşı çıktı Damen. “Royce’u biliyorsam, Breanna’yı kafasını biraz olsun boşaltması için yürüyüşe çıkar- mıştır muhtemelen. Breanna dağ gibi bir sıkıntıyla mücadele edi- yor. Sadece kendi korkularıyla boğuşmuyor, sen ve bebek için de fena halde endişe duyuyor.”

“Bu doğru.” Wells’in çizgilerle dolu yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. “Bayan Breanna -ne kadar temelsiz bir dü- şünce olsa da- hepinizi tehlikeye attığından ötürü kendini sorum- lu hissediyor. Eğer o adamı vurmasaydı...”

“Ben şimdi ölü olurum.” dedi Stacie, hiç düşünmeden. “Breanna hayatımı kurtardı. Deli bir adamın tehditlerinden so- rumlu olmadığını ona defalarca anlattım. Ama o adam bulunup durdurulana kadar Breanna yatışmayacak. Yine de...” Stacie durdu, hâlâ düşünceli bir şekilde Breanna’yı inceliyordu. “Bun- ların hiçbirinin bu gece burada olanlarla alakası yok. Neticede, Breanna’nın yanaklarını kızartan şey endişe olamaz; ayrıca onun aşırı derecede gelişmiş sorumluluk hisleri saç tutamlarının yerin- den çıkmasına izin vermezdi.”

Wells kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Gözlüklerini sildi, son- ra tekrar takip endişeli gözlerle Breanna’ya doğru baktı. “Bayan Breanna’nın saçları bana göre hoş görünüyor.”

“Hoş mu? Wells, Breanna’yı bilirsin. Onun saçları asla hoş ol- mamıştır. Mükemmel olmuştur her zaman. Şimdi hariç. Bu kadar mesafeden bile ensesindeki birkaç lülenin topuzundan çıktığını açıkça görebiliyorum.” Stacie tek kaşını kaldırıp önce Wells’e, sonra Damen’a baktı. “Bunu neye yorsak acaba?” Birkaç saniye bekledikten sonra parmaklarını şaklatıp o an aklına gelmiş gibi bir çıkarımda bulundu. “Buldum, rüzgâr!”

Damen’in dudakları seğirdi, Stacie’nin gözlemi kadar Wells’in tetikteki hali ve somurtuk yüz ifadesi de gülümsemesine neden olmuştu. “Ne demek istediğini yeterince anlattın. Tamam, belki de ikisi arasında bir şeyler vardır. Ama bu şey her neyse bunları son lokmasına ve damlasına kadar yiyip içmedikçe öğrenemeye-

ceksin.” dedikten sonra Stacie’nin tabağına ve bardağına işaret etti.

“Siz nasıl isterseniz lordum.” Stacie Damen’a harika bir gülümsemeyle baktıktan sonra içeceğine döndü. “Dik dik bakmayı kessene Wells.” diyerek yaşlı adamı nazikçe azarladıktan sonra içeceğinden bir yudum aldı. “Breanna büyüdü artık. Gizemli bir adamla iffetli bir şekilde bir şeyler paylaşmaya hakkı var, özellikle de bu adam onun hayatını koruması için güvendiğimiz biri olunca. Hem sen değil miydin Breanna’nın özel birini bulmasını isteyen?”

“Benim aklımdaki pervasız, çapkın bir erkek değildi ama.”

“Eğer Royce çapkın biriye bile bu gece bu özelliğinden sıyrılmış görünüyor.” Stacie limonlu tartından ufak bir ısırık aldı. “Başka bir kadınla dans etmedi bile. Sadece Breanna. Pervasızlığına gelince...” Başka bir ısırık daha aldı. “Kışıye özel, tam zamanlı korumalık hizmetini pervasız bir davranış olarak tanımlayamam, ya sen?” Wells’e anlamlı bir bakış attı. “Breanna için endişelendiğini biliyorum. Ama Royce’a bir şans ver. Seni şaşırtabilir.” Bunu söyledikten sonra tartının son lokmasını bitirip bir peçeteye ağzını sildi.

“Ah, durumunla ilgili haberler Breanna’ya yeni ulaştı.” dedi Damen, Leydi Dutton’un tombul vücudunu Breanna ve Royce arasına sokup heyecanla bir şeyler anlatmasını izlerken. “Evet, Breanna zaten bildiği bir şeyi yani senin hamile olduğunu duydu ve şimdi de başının döndüğünü öğrenecek.”

Tam o anda Breanna başını kaldırdı ve Stacie’yi bulmak için etrafına bakındı.

Kuzeni ise iyi olduğunu, yemek yediğini ve Breanna’nın gönül rahatlığıyla kendi işine bakabileceğini işaret etti.

Görünür derecede rahatlamış olan Breanna tekrar Leydi Dutton’a döndü ve Stacie’nin anlamlı bir şekilde önce Breanna’ya, sonra da Royce’a baktığında suratında beliren sorgulayıcı ifadeyi kasten görmezden geldi.

“Cevaplarımı sonra almak zorunda kalacağım.” dedi Stacie içini çekerek. “Breanna sırrını balo sırasında açıklamayacak kadar ketumdur.” Merakını sonraya saklayan Stacie Leydi Dutton’un haberlerini paylaşmak üzere başka bir gruba yaklaşmasını seyretti. “Bu akşamki eğlencenin kaynağı olduğumuz için çok memnunum.” diye mırıldandı. “Hamileliğim konuklarımızın sohbet konusu oldu.”

“Bu ille de kötü bir şey olmak zorunda değil.” diye cevapladı Damen, Stacie’nin eldivenli ellerini kendi ellerine alırken. “En azından Bow Sokağı’nın soruşturduğu cinayetlerden başka bir şeyi konuşuyorlar. *Bu* konu partiyi şu ana kadar yeterince meşgul etti ve balonun tadını da kaçırdı. Bu iyi haber herkes için hoş bir avuntu olmuştur.”

“Durum dehşet verici.” diye mırıldandı Stacie, yanlarından geçen uşağın tepsisine boş bardağını ve tabağını bırakırken. “Bu, iki hafta içindeki üçüncü cinayet. Bow Sokağı hâlâ adamların eşlerinden şüpheleniyor olamaz herhalde. Yaşları benden pek de büyük olmayan üç kadın kocalarını öldürebilecek kapasiteye sahip olsunlar? Bu olasılıktan şüphe duyuyorum.”

“Ama üç kadın da ortadan kayboldu.” diye hatırlattı Wells.

“Belki de kaçırılmışlardır.” diye bir öneride bulundu Stacie.

“Mümkün.” Damen dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. “Yine de, eğer kaçırılmışlarsa fidye mektupları nerede o zaman? Hem, kadınları kaçıran kişi söz konusu kocaların hepsi ölüye kimden para sızdırmayı bekleyebilir ki?”

Katil, Sheldrake’in yanından hızla geçerken onun son yorumunu duymuştu; genç adamın şaşkınlığının ve yüksek sosyeteyi kasıp kavuran korkunun sorumlusunun kendisi olduğunu düşününce dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi.

Çok iyi, diye düşündü koridora yönelirken. Şimdi balodan uzaklaşp hizmetlilerin alanına yaklaşıyordu. Marki de dedektifler kadar şaşkıncı ve o son derece zeki bir adamdı, Bow Sokağı’nda

çalışanlardan çok daha akıllıydı. Yani o da bu asilzadelerin ölümlerini çevreleyen gizemi çözemediyse kimseler çözemezdi.

Hem, Sheldrake Londra cinayetlerine uzun uzun kafa yoramayacaktı. O üç yabancıнын ölümü kısa süre sonra kendi yaşayacağı kaybın yanında önemsiz sayılırdı. Birkaç gün, belki birkaç hafta, içinde zavallı adam kendi kederiyle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Yazık, Sheldrake de bu oyunda yer almak zorunda kalacaktı. Ne yapalım? Gidip o veletle evlenmişti ve bu da yetmezmiş gibi onu hamile bırakmıştı. Sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Kırık kalbini onarmak ve yeniden bekâr hayatına alışmak zorunda kalacaktı.

Çünkü Anastasia Lockewood ölecekti. Karnındaki bebek ölecekti.

Ve sonra onun kahpe kuzeni de ölecekti.

Katil, evin karanlık arka kısmındaki merdivenlere geldiğinde durdu. Etrafta kimse yoktu.

Harika.

Basamakları dikkatle çıktı ama belki birileri izliyordur diye dikkatleri üstüne çekmemeye çalışıyordu.

İkinci katın sahanlığına geldi ve doğrudan Leydi Breanna'nın odasına yöneldi, hâlâ Sheldrake ve karısı arasında geçen sohbetten yakaladığı cümleleri düşünüyordu.

Üçüncü cinayetle birlikte yüksek sosyetenin -ve Bow Sokağı'nın- ilk baştaki teorilerinden, yani bu asilzadelerin ölümlünden eşlerin sorumlu olduğundan şüphelenmeye başlamaları çok da şaşırtıcı bir şey değildi. Cinayetler artıyordu. Ancak bir ahmak bu kadınların kocalarını öldürdüklerine inanırdı. Zaten Bow Sokağı da artık bu üç kadının fidye için bir yerlerde tutulduğuna inanmaya başlamıştı.

Knox'un ölümünü kendi yararına kullanmaktan vazgeçmesinin bir başka nedeni de buydu, bu kararı kurbanın sadece üç oğlu olduğunu öğrenmeden önce almıştı. Knox işçi sınıfından, orta gelirli bir güvenlik görevlisiydi. Eğer ailesinden bir kadın tıpkı asilzadelerin genç eşleri gibi birden bire ortadan kaybolacak olsaydı konunun fidyeyle alakası olmadığı anlaşılırdı. Knox'un cinayetinin Medford Malikânesi'nde gerçekleşmiş olmasından bahsetmiyordu bile. Ve eğer adamın ölümü diğerleriyle ilişkilendirilseydi birileri şüphelenebilir ve cinayetleri Leydi Breanna'nın aldığı tehditlerle ilişkilendirebilirdi.

Mesela Royce Chadwick gibi biri bunu yapabilirdi.

Katil kendisini ikaz eden bir titremenin küçük dalgalar halinde vücudunda yayıldığını hissetti.

Chadwick'i görmek beklemediği bir şeydi ve hiç hoş olmamıştı. Adam zekiydi, Bow Sokağı'ndaki herkesten çok daha zekiydi. Ayrıca serkeşti ve kesinlikle tatil kutlamalarına katılacak tipte biri değildi. O zaman neden buradaydı?

İlk başta bunu Chadwick'in Sheldrake'le olan arkadaşlığına yormuştu, tabii bir de sosyetedekilerle sohbet edip Ryder'in gayrimeşru kızıyla ilgili bir şeyler öğrenmek için uğraşması vardı. Chadwick'i gün boyunca gözlemlemesi sonucu düşündükleri de bu teoriyi destekliyordu. Gün boyunca -sabah atla gezintide, öğle yemeğinde, öğleden sonraki kart oyunlarında- onun yanından ayrılmamıştı ve Royce'un konuştuğu şeyler kendisinin telaşlanmasını gerektirmemişti. Chadwick'in konuştuğu şeyler tahmin edilebilirdi: İş teşebbüsleri, bu bahar Newmarket'taki at yarışlarında kimlerin iddialı olacağı, Hindistan'a yaptığı seyahat. Bu sohbetlerin arasına ise henüz resmi olarak sorgulamadığı adamlara doğrudan sorduğu soruları serpiştiriyordu; karşısındakilere Ryder'in metresinin tanımına uyan bir hizmetçi çalıştıran birilerini tanıyıp tanımadıklarını soruyordu.

Chadwick'in niyetleri masum görünüyordu, en azından şimdiye kadar.

Ama bu gece Breanna Colby'nin etrafında nasıl dolandığını görünce...

Chadwick burada başka bir nedenden dolayı bulunuyor olabilir miydi?

Kendisini -yani Anastasia ve Breanna'nın hayatlarını tehdit eden katili- takip etmesi için gelmiş olabilir miydi?

Hayır, dedi içinden. Leydi Breanna'nın odasına gelmişti. Royce Chadwick kayıp insanları arardı, cinayetleri soruşturmazdı. Hem, bu geceki baloda Leydi Breanna'ya nasıl ateşli bir şekilde baktığını gördükten sonra Chadwick'in buraya gelişinde başka bir amaç daha olduğunu açıkça görmüştü, o amaç da genç kızını yatağına atmaktı.

Söz konusu leydi ise yeterince ilgili görünüyordu. Belki böylesi iyi bir ruh halinde olmasını da açıklıyordu bu.

O tanıdık öfke yine gelip içine çöreklandı.

O kızın kahkahasına, yaşama gücüne, sağlıklı oluşuna sinir oluyordu. Hâlâ hayatta olduğu için ondan nefret ediyordu. Ama bu durum uzun sürmeyecekti.

Eğer nefretine uysa onu çoktan öldürürdü. Neyse ki zekâsı ve son derece disiplinli oluşu onu kontrol altında tutuyordu. Sahne tam olarak hazırlanmamıştı. Bitmemiş bir iş vardı, yani Anastasia Lockewood. Daha da önemlisi Breanna yeterince acı çekmemişti. Henüz değil. Bu gece de bunu gösteriyordu. Genç kız sinir bozucu derecede mutlu; konuklarını selamlıyor, içkisini yudumluyor, Chadwick'le birlikte dışarıda gezintilere çıkıyordu.

Tüm neşesi bu gece odasına girdiği anda uçup gidecekti.

Bunu düşünerek elindeki işe odaklandı.

Odanın kapısı önünde durup koridoru gözden geçirdi. Boştu. Konuklar balodaydı. Leydi Breanna ve Anastasia da meşgullerdi. Korumalar ise evi dışarıdan gelecek kişilere karşı koruyorlardı.

Ama onun içeri girmeye çalışması gerekmiyordu.

Bu ironik durumu düşünürken kapıyı açıp eşikten geçti. Kapıyı arkasından kapatıp ufak sürprizlerini çıkarmak için elini cebine attı.

Oda onun -tatlı, çiçeksi- kokusunu, her zaman kullandığı parfümün kokusunu taşıyordu.

Onu, balo için kendini hazırlarken yanaklarının heyecandan kızarmasını hayalinde canlandırabiliyordu. Endişesiz, coşkulu halini...

Ama gece yatağına geldiğinde bu halinden eser kalmayacaktı.

Eğer yatağına gelirse... Uyuyamayacaktı. Sınırlarının ihlal edildiğini hissedecek, şaşkınlıktan sersemleyecek, dehşetle titreyecekti.

Bunu düşünmek çok eğlenceliydi.

Hediyelerini bırakmak için en iyi yerin komodin olduğuna karar verince oraya yöneldi. Burası tuvalet masası kadar kişisel değildi belki ama yatağına daha yakındı ve kapı eşiğinden bakılınca daha görünür bir yerdedi. Tek bir lambayla aydınlanan hediyeleri Breanna odaya adım attığı anda büyük bir etki yaratacaklardı. Komodinun hemen üstünde, yatağının hemen dibinde duran eşyalar yüzünden kendini son derece savunmasız hissedecekti.

Dudaklarında acı bir gülümsemeyle işe koyulup hediyelerini yerleştirmeye başladı.

Beş dakika sonra Leydi Breanna'nın odasından çıkıp balo salona giden merdivenleri indi.

Tam balo salonuna girecekti ki bir tartışma duydu.

Aslında tam olarak bir tartışma sayılmazdı, sadece iki kişi hararetli bir şekilde konuşuyordu. Aļçak sesle ama ateşli. Eğer etrafta dinleyen birisi varsa dikkatini çekecek kadar ateşli. Ve kendisi de dinliyordu, özellikle de "Lord Royce" ismi sürekli tekrarlandığı için.

Konuşma ön taraftaki koridorda geçiyordu. Ve konuşanlar Colby ailesinin işgüzar kâhyası Wells ve Royce Chadwick'in görevdiği yardımcısı Hibbert'ti.

Tartıştıkları şey her neyse kulak kabartmaya değerdı.

Giriş kısmına doğru yürüdü, karşı taraftan gelen konuk gruplarının arasından kendine yol açıyordu. Tek başına, merdivenin yan tarafına geçti, kalabalık bir partide biraz yalnız vakit geçirmeye çalışan masum bir konuk gibi görünüyordu. Sonra hiç fark ettirmeden, tek bir hareketle merdivenin altındaki kuytu bir köşeye çekildi. Etrafı görebileceği ama başkalarının kendini görmeyeceği şekilde duvara yaslandı.

“Bu evi ben idare ediyorum.” diyordu Wells. “Bir mektup geldiğinde bunu *ben* iletirim.”

“Ve ben de Lord Royce için çalışıyorum.” diyerek buz gibi bir sesle karşılık verdi Hibbert. “Onun adına gönderilmiş bir mektup geldiğinde bunu ona *ben* iletirim.”

“İletir misin yoksa okur musun?”

“İkisini de yaparım.”

İki adam birbirlerine sessiz, öfkeli bakışlar atıyorlardı. Her ikisi de kendisinin haklı olduğunda diretiyor ama gerekli oranda sakın kalmayı başarıyordu.

“Yaptıklarımın sorumluluğunu tamamen üstleniyorum.” dedi Hibbert, kibirli bir kendinden eminlikle. “Ben -sadece ben- biliyorum ki işverenimin benden istediği şey bu. Eğer davranışlarımdan o kadar rahatsız oluyorsan gidip kendisini çağırmanı öneririm. Ama bu arada o mektubu görmek istiyorum.”

“Nasil istersen.” Wells dişlerini o kadar sıkımişti ki sanki çatırdamaya başlayacaklarmış gibi görünüyordu. Mektubu Hibbert'in eline tutuşturdu ve etrafından dolandı. “Derhal Lord Royce'ü çağıracağım.”

“Güzel.” Hibbert mektubu açarken kâğıt hışırtısı duyuldu. “İlkelerine saygı duyuyorum. Benim de aynı şekilde ilkelerim var ve aynı zamanda işverenime sadığım. Bunu yakında görürsün.”

“Göreceğiz.” Wells doğrudan balo salonuna doğru yürümeye başladı, muhtemelen çift kanatlı kapılara doğru gidecekti.

İki ya da üç dakika kadar bir zaman geçti.

Wells’in önünde Royce Chadwick çıkageldi ve doğrudan, elindeki mektubu okuyan Hibbert’in durduğu yere yöneldi. “Neymiş?” diye sordu yardımcısına.

“Beklediğiniz bir haber var.” Hibbert işverenine baktı, sesi her zamankinden daha alçak değildi. Görünüşe göre mektupta yazan her neyse gizli kalması gereken bir şey değildi.

“Hangisinden? Araştırman için verdiğim asilzadelerin listesinden mi, yoksa sadece sahipsiz kadınlara yardım eden varlıklı ve yaşlı kadınların listesinden mi?”

“Sonrakinden. Leydi Barton diye biri; Berkshire’dan, yetmiş yaşında bir kadın. Yurtdışındaymış, daha yeni dönmüş. Adamlarımızdan biri onunla konuşmuş. Kadın, Glynnis Martin’i hatırlıyor, onun ne kadar hoş biri olduğundan, bebeğiyle bir başına bırakıldığında ne kadar çaresiz bir durumda olduğundan bahsetmiş. Görünüşe göre Leydi Barton onu yaşlı ve zengin bir kadının, Dul Düşes Pearson’ın evine göndermiş.”

“Peki ya bebek?”

“O da annesiyle gitmiş. Glynnis refakatçi olarak işe alınmış. Leydi Barton’ın bildiği kadarıyla o ve kızı hâlâ Berkshire’daki Pearson Malikânesi’nde yaşıyorlar.”

“Harika.” Chadwick zafer duygusuyla dolmuştu. “Bu parti yarın gece bitiyor. Buradan çıkıp doğru, düşesin evine giderim. Şansım yaver giderse yılın ilk gününde Ryder’a kızıyla ilgili haberler götürebilirim.”

“İyi iş çıkardınız lordum.”

“Leydi Barton’ın sayesinde.” Chadwick Hibbert’in omzunu sıvazladı. “Haydi. Buna içilir.”

“Balo salonunda mı?”

“Tabii ki. Başka nerede olacak?” Chadwick arkalarında dikkatli bir nöbetçi gibi dikilen Wells’e baktı. Yaşlı adam ikisine mahremiyet sağlayacak kadar uzakta, ancak evin idaresindeki konumunu hatırlatacak ve Hibbert’in davranışını onaylamadığını açıkça gösterecek kadar yakında duruyordu.

“Sorun yok Wells.” diyerek ona güvence verdi Chadwick. “Bana takdir ediyorum ama Hibbert benim emirlerimi yerine getiriyordu. Ona, bana gelen mektupları okumasını söylemişim. Ayrıca bu mektubu beklediğimi de biliyordu. Bu yüzden rahatlayabilirsin.”

Wells başını *tamam* anlamında salladı ama hâlâ dimdik duruyordu. “Siz nasıl isterseniz lordum.”

“İçki için Hibbert’la bana katılır mıydın?”

Kâhya boğazını temizledi. “Hayır, teşekkür ederim.” Hibbert’a anlamlı bir bakış attı. “Bu doğru olmaz.”

Chadwick omuzlarını silkti. “Sen bilirsin.” Balo salonunu işaret etti. “Haydi, gidelim Hibbert.”

Wells aceleyle araya girip Hibbert’in geçmesini engellemek için elinde olmadan bir adım attı. “Lordum.” diye seslendi saygılı bir sesle. “Bu gerçekten de uygun değil ve...”

“Farkındayım.” Chadwick çoktan yürümeye başlamıştı, Wells’in yanından geçip partiye doğru ilerlerken ayak sesleri yankılanıyordu. “Ama muhtemelen duymuşsundur, neyin uygun olup olmadığı bir gram bile umurumda olmaz. Bir şeyler içmek için balo salonuna gidiyorum. Ve Hibbert da bana katılacak.” Durup Wells’i görmek için başını arkaya çevirdi. “Davetim hâlâ geçerli. Grubumuzu üç kişi yapabiliriz.”

“Gelmesem daha iyi, lordum.”

“Peki. O zaman görüşürüz.” Chadwick yürümeye devam etti.

Hibbert işvereninin arkasından yürüyüp Wells’in kinayan bakışlarını görmezden gelirken kuru bir kahkaha attı. “Konukların da Wells’ten daha memnun olacaklarını sanmıyorum.”

“Muhtemelen olmayacaklar. Belki öfkelenecekler. Ama şaşır-
mayacaklar.”

“Peki ya ev sahipleri?”

Chadwick tekrar durdu, bu kez merdivenin altındaki kuytu yerden sadece birkaç metre uzaklıktaydı. “Damen beni yıllardır tanıyor. Hiç şaşırılmayacaktır. Anastasia’ya gelince o sadece alkış tutar buna. Ve Breanna ise...” Chadwick tüm gece boyunca kaval-yelik yaptığı kadını düşünürken kısa bir sessizlik oldu. “Breanna ise ne kadar şaşırırsa şaşırırsın her zamanki gibi zarif davranacaktır. Ve o hanım hanımcık maskesinin altında gülüm-süyor olacaktır.”

Belki de, diyerek kabul etti katil saklandığı yerden. Ama gülümsemesi uzun sürmeyecek.

12

*B*reanna merdivenleri tırmanırken hem yorgun hem de neşeliydi.

Balonun geri kalan saatleri bir tür sis içinde geçmişti. Zamanın çoğunda odasının rahatlığından başka bir şeyi istememişti. Bu gece Royce ve arasında geçenler ve daha da önemlisi bunun ne anlama geldiği hakkında doğru düzgün düşünmesi gerekiyordu.

Deneyimsiz olabilirdi ama saf değildi. Ne de aptaldı. Royce'la paylaştığı şey neresinden bakılırsa bakılsın çok ateşli bir öpücükten fazlası değildi ve Royce bunun keyfini sayısız kadınla yaşamış olabilirdi. Ama o bunu sayısız erkekle yaşamamıştı. Hatta böylesi yakın bir temas için asla can atmamış, bunu yapabileceğini hayalinde canlandıramamıştı.

Ta ki bu geceye kadar...

Bu yüzden Royce bu olayı çoktan unutmuş, onu cazibesine kapılan çakırkeyif bir kadın olarak görmüş olabilirken Breanna o kadar rahat olamıyordu.

En başından beri ona doğru çekildiğini, onun kendisini o güne kadar hiçbir erkeğin etkilemediği bir şekilde etkilediğini fark etmişti. Bunun bile başlı başına merak uyandırıcı bir keşif olduğunu fark etmişti. Ama bu gece orada, onun kollarındayken

kendi kendini bile tanıyamamıştı. Yaşam doluydu, teklifsizdi ve daha fazlası için açlık duyduğunu hissediyordu. Dahası, şimdi kafası ayık olmasına rağmen biraz olsun pişmanlık ya da utanç duymuyordu.

Diğer yandan kafa karışıklığı vardı, işte bunu bolca hissediyordu.

Royce'un hislerini, düşüncelerini anlaması şarttı.

Ama kendi hislerini ve düşüncelerini anlaması daha önemliydi.

Koridora, Damen ve Stacie'nin odasına doğru özlemle baktı; Stacie'nin konuşacak kadar uyanık olmasını, merakının yorgunluğuna üstün gelmiş olmasını diledi içinden. Normalde öyle olurdu. Ama hamileliği yorucu geçiyordu ve eğlenceli, uzun bir gecenin ardından bitkin bir halde olmalıydı. İtirazlarına rağmen birkaç saat önce Damen tarafından odasına götürülmüştü.

Kapanacak gibi duran gözkapaklarıyla bile Breanna'ya soru soran bakışlar atmaya bırakmamıştı; neler olduğunu öğrenmek için ölüp bittiği kesindi.

Stacie'nin bir şeyler olduğunu bilmesi sorun değildi. Her şeyin farkında olduğu suratında yazılıydı adeta, en azından Breanna böyle görüyordu.

Stacie ne düşünüyordu? Royce'un davranışını, Breanna'nın davranışına verdiği yanıtı nasıl yorumlardı acaba? Breanna'nın alışılmadık hareketlerini nasıl açıklardı? Nasıl bir tavsiye verirdi?

Breanna bunları öğrenmek için beklemek zorunda kalacaktı.

Salondaki şömine rafının üstünde duran saate bakınca iç çekti. Neredeyse dörde geliyordu. Konukların sonuncuları da bir saatten fazla bir zaman önce odalarına çekilmişlerdi ve onlardan kısa süre sonra da Wells uyumaya gitmişti. Breanna kendi odasına gidiyormuş gibi yapmıştı ki o da aynısını yapabilsin. Zavallı adam bitkin bir haldeydi ve Breanna onu sabah sekizde -kendisine ihtiyaç duyulursa diye- işinin başında olacağını bilecek ka-

dar tanıyordu. Royce ve Hibbert da aşağı yukarı aynı zamanda, birkaç saat önce aldıkları mektup üzerine derin bir sohbet ederek yukarı çıkmışlardı.

Her şey yolundaydı. Breanna yaşadıkları ateşli dakikaların ardından Royce'un yanında nasıl davranması gerektiğinden emin değildi ve genç adamın dikkatinin Lord Ryder'ın kızıyla ilgili haberle dağılmasına neredeyse sevinmişti.

Yüksek sosyetenin Royce'un Hibbert'la birlikte balo salonuna girişine verdiği tepkiyi hatırlayınca gülümsemeden edemedi. Salondaki herkesin ağzı bir karış açık kalmıştı. Leydi Dutton bile dedikodu yapmayı tam bir dakikalığına bırakmıştı ki bu gerçekten nadir görülen bir durumdu. Breanna Stacie'ye bakınca onun göz kırptığını gördü. Ve yanında duran Damen'in dudakları sanki, "İşte karşınızda Royce." der gibi seğiriyordu.

Royce'a gelince, o da neden olduğu çalkantının çok iyi farkındaydı. Ukala duruşuna bakınca bunu açıkça görebiliyordunuz. Aynı duruştan anlaşılacak başka bir şey ise onun, davranışlarının kimi rahatsız ettiğiyle hiç mi hiç ilgilenmediğiydi.

Breanna, *aferin sana*, diye düşünürken buldu kendini. Hibbert'in cüretkârlığının Wells'e de bulaşmasını umuyordu. Eğer diğer insanların yanında eşit olarak davranılmayı, böyle bir şeyi talep etmeyi hak eden biri varsa o da bir kâhyadan çok baba figürü olan Wells'ti.

Ne olursa olsun Royce bakışlarıyla takip edip Breanna'yı bulmuş, onun güvende olduğundan emin olmuştu. Sonra o ve Hibbert Lord Ryder ve kızını bulma konusunda sohbet etmeye başlamışlardı. O sohbetten başlayıp başka nedenlerden dolayı Royce'un yanına gelen ve onu Hindistan'dan geldiğinden beri görmemiş bazı meslektaşlarıyla bir merhaba demek için ısrar ederek kendilerini onun önüne atan beş ya da altı kadına kadar Royce balonun geri kalanında başkalarıyla beraber olmuştu.

Diğer yandan Breanna onun etkileyici bakışlarının kendisine yöneldiğini, tüm yoğunluğuyla içine işlediğini en azından beş-altı kez hissetmişti.

Saat üç olduğu ev sessizliğe bürünmüştü, yalnızca malikâneyi yeni güne hazırlamak için etrafta koşuşturan, temizlik yapan uşakların sesinden başka gürültü yoktu.

Breanna tek başına kalınca koridorda ilerleyip oturma odasına girdi, kanepelerden birine oturup karanlığın tadını çıkardı. Sadece son iki haftanın fırtınalı olaylarını düşünüyordu. Olan bitenler, hâlâ devam eden şeyler -tehdit notuyla gelen paket, Stacie'nin hamileliği, Bow Sokağı'ı uğraştıran ve yüksek sosyeteyle felce uğratan cinayetler ve şimdi de tüm karmaşıklığıyla Royce Chadwick- başını döndürmeye yetiyordu.

Düşünmekle hiçbir yere varamayınca yatmak için yukarı çıkmıştı.

Saat tam dördü vurduğunda odasının kapısına vardı. Herkes uyuyordu. Hatta balonun geç saatlere kadar süreceğini düşünüp erkenden odasına çekilmesi için izin verdiği hizmetçisi bile.

Malikâne sessizdi.

Kapı kolunu çevirirken, *konukların hepsi öğleye kadar uyur* diye düşündü. Stacie hariç herkes. Neyse ki Stacie sabah on sularında uyanmış olurdu. Eğer bulanan midesi lazımlığa ihtiyaç duyarsa daha da erken kalkardı. O zaman konuşabilirlerdi.

Bu düşünceyle kendini avutan Breanna kapıyı açıp içeri girdikten sonra yavaşa arkasından kapattı. Her zamanki gibi komodinun üzerindeki lambayı az bir ışık verecek şekilde açık bırakmıştı, bu ışık odada yönünü bulmasına yaramaktan daha fazlasını yapıyordu. Doğrudan o tarafa yürüdü, üzerini değiştirirken ışığı artırmayı düşünüyordu.

Bir adım attı ve donup kaldı.

Komodinin üstünde beyaz bir kombinezon seriliydi ve dantelli ucu yatağa değiyordu. Giysinin ortasında koyu renkte bir leke vardı ve yanında tanıdık bir nesne duruyordu.

İçindeki korku koyu renkli bir duman gibi kıvrılarak yükselirken Breanna yürüdü; komodine adımlarını bir bir, dikkatle atarak yaklaşıyordu.

Lambanın ışığını artırırken eli titriyordu.

Komodinin ışıkla yıkandı ve Breanna ağzından ufak bir çığlık kaçırdı, elleri sesi bastırmak istercesine kendiliğinden ağzına gitti.

Kombinezon kendisine aitti. Üstündeki koyu leke ise kırmızıydı. Parlak, canlı bir kırmızı.

Kan kırmızısı.

Korkuyla bakan gözleri komodinün üstündeki diğer nesneye kaydı.

Bu porselenden bir bibloydu. En azından tahrif edilmeden önce öyle olduğunu düşündü. Bibloya yakından bakmak için eğildi, dokunmaya cesaret edemiyordu. Bu, kendisine ait bir şey değildi. Daha önce hiç görmemişti. Biblo incelikle işlenmiş bir kaidenin üstünde duran iki kadını tasvir ediyordu.

İki kadının da giysilerinin kalplerine yakın kısımları kırmızı boyayla boyanmış ve suratlarına işkenceye uğramış gibi bir ifade -vahşice- kazanmıştı.

Yatağına çöktü, dizleri onu destekleyemeyecek kadar çok titriyordu. O buradaydı. *Burada*. Odasındaydı ve şifonyerini karıştırmıştı. İç çamaşırını alıp çirkin, hastalıklı bir şekilde değişikliğe uğratmıştı. Ve biblo. Bunun kendisi ve Stacie'yi temsil ettiği besbelliydi. Vurulmuş, kanayan bir halde...

Ölürken... Ah, Tanrım...

Breanna içindeki çığlık atma, koridorda koşup Stacie ve Damen'ı uyandırma isteğiyle mücadele etti. Onların yapabilecekleri bir şey yoktu. En azından bu gece. Bu deli adam her kimse gideli çok olmuştu. Partinin yarattığı karışıklıktan faydalanıp malikâneye girmek için bir yol bulmuştu.

Hangi odanın kendisine ait olduğunu nereden bilmişti?

Bu soruyu kendine sorarken bile cevabı biliyordu.

Katil evi izliyordu. Muhtemelen haftalardır. Ve şimdi de içeri girmişti. İçeri ve yukarı kata. Kendi odasına.

Burada bir dakika daha kalamazdı.

Ayağa fırlayan Breanna kapıyı neredeyse menteşelerini yerinden çıkaracak bir güçle açtı, sonra da dışarı koştu. Çıldırması gibi bakan gözlerle, kendi kendine orada kimselerin olmadığını defalarca hatırlatarak boş koridoru inceledi. Adam gitmişti.

Stacie'nin odasına doğru hızlı bir bakış attı.

Ve onu uyandırma fikrini tekrar kafasından sildi.

Yarın sabah, Stacie'nin bu haberi duyması için daha uygun bir zamandı. Onu şu anda telaşlandırarak hiçbir şey elde edemezdi, bu yalnızca Breanna'nın bencil bir şekilde içini rahatlatmasını sağlardı. Ve buna izin veremezdi. Kendi rahatlığı Stacie'nin sıkıntı çekmesine neden olmamalıydı. Stacie'nin bununla nasıl olsa yüzleşmesi gerekecekti. Şimdi uykuya ihtiyacı vardı. Aynı şekilde bebeğin de. Şu an tehlikede değildi. Bu gece güvendedi. Damen onunlaydı, kapıları sürgülüydü ve içeri kimse giremezdi. Evde hâlâ birileri dolaşüyor olsa bile... Ki kendisi için bekleyen korumaların sayısını bilen katilin ne kadar zeki olduğu düşünülürse bu şüpheliydi.

Hayır, Stacie'yi uyandırması söz konusu değildi.

Yani, sabaha kadar bu sorun Breanna'ya aitti.

Hayatında daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştir kendini.

Wells. Belki Wells'i uyandırırdı.

Ama o ne yapabilirdi ki? Tıpkı Stacie'nin yapacağı gibi onu avutabilirdi. Ama daha fazlası olmazdı. Yaşlı adam bu durumun nasıl idare edilmesi gerektiği hakkında Breanna'nınkinden daha iyi bir fikre sahip olamazdı. Ve o da Stacie kadar bitkin bir haldeydi.

Bu yüzden yanına gideceği kimse kalmıyordu.

Royce dışında.

Onun adı aklına gelir gelmez ani bir rahatlama hissi duydu, sonra duvara yaslandı. Royce. O buradaydı. Böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmişti. Ne yapılması gerektiğini de bilirdi.

Bu düşünceyle eteklerini topladı ve koridorda neredeyse koşarak, onun kaldığı odanın bulunduğu kanada giden köşeyi döndü. Royce diğer konuklarla aynı kanatta kalmıyordu. Olur da diğer konukları telaşa vermeden ilgilenmeleri gereken olaylar yaşanır- sa diye, Wells'ten kendisini ve Hibbert'ı evin orta kanadındaki bir odaya yerleştirmesini istemişti.

Şükürler olsun ki bunu düşünmüştü.

Odasının önüne varınca Breanna kapıyı çaldı. *Lütfen*, diye dua etti. *Lütfen içeride olsun. Uyumamış olsun ya da en azından kapıyı duyup uyanın. Lütfen.*

Sanki dualarına yanıt gelmiş gibi boğuk bir ses cevap verdi: “Evet?”

“Royce... Benim, Breanna.” Biraz olsun sakinleşebilmek için mücadele ederken dudaklarını yaladı. “Seni görmem lazım. Şimdi. Çok acil.”

“Geliyorum.” Şimdi sesi boğuk çıkmıyordu. Uyanık ve tamamen kendinde gibiydi.

Breanna içeriden hışırtıların geldiğini duydu, Royce üstünü giyiyor olmalıydı. Gerçi o anda Royce geceliğiyle bile karşısına çıksa umursamazdı. *Yeter ki dışarı çıksın*, diye düşünüyordu.

Tam o anda sürgü çekildi ve kapı hızla açıldı.

Royce kendisine dikkatle bakıyordu; koyu renk saçları dağınıktı ve gömleğinin düğmelerinin yarısı iliklenip pantolonuna genişgüzel tıklımişti. “Ne oldu?” diye sordu, Breanna'nın bembeyaz kesilmiş suratını ve titreyen ellerini fark edince suratında endişeli bir ifade belirdi.

“Benim odam...” dedi Breanna, içinde sarsıntılar yaşarken sesinin bu kadar sakin çıkabilmesine şaşırmişti. “O gelmiş. Bu gece bir ara. Ben balodayken. Bana... Bir şeyler bırakmış. Onlara dokunmaya cesaret edemedim. Onun orada bulunduğunu bildiğim için odada kalmaya bile tahammül edemedim. Ne yapmam gerektiğini, kime söylemem gerektiğini bilemedim. O yüzden buraya geldim.”

“Doğru olanı yapmışsın.” Royce odasına geri girip komodiniyi açtı ve bir tabanca çıkardı. “O zaman Anastasia bilmiyor?”

Breanna hiç ses çıkarmadan başını salladı. “Onu korkutmak istemedim. Doğrudan senin yanına geldim.”

“Anladım.” Royce tekrar Breanna’nın yanına gelip onun duygusal durumunu sessizce değerlendirdi. “Breanna, iyi misin?”

“Evet. İyiyim.”

Royce hiç düşünmeden onu omuzlarından tutup kendine çekti. “Bu kadar güçlü olmak zorunda değilsin.” diye mırıldandı, dudakları genç kızın saçlarını okşarken. “Korkmuşsun. Bunun için nedeninin de var.”

Breanna yutkundu; Royce’un gücüne teslim olma isteğiyle, daha cesaret kırıcı bir şey olan ağlama isteğiyle mücadele ediyordu.

Çocukluğundan beri, başkalarının önünde asla kontrolünü kaybetmemesi, ağlamaması gerektiği öğretilmişti ona. Ve o da buna asla karşı gelmemiştir.

O zaman neden bunu şimdi yapmayı çok istiyordu?

“Sana zarar veremez.” dedi Royce alçak ama kararlı bir ses tonuyla. “Ona izin vermem.”

Bu basit kelimeler Breanna için açıklayabileceğinden daha fazla anlam ifade ediyordu. “Teşekkürler.” diye fısıldadı.

Royce geri çekilip genç kızın yüzünü görebilmek için çenesini kaldırdı. “Eğer senle gelirim odana geri gidebilir misin? Adamın neler bıraktığını görmem gerek. Ayrıca bir ipucu bırakmış mı diye odayı da incelemem gerek. Ve herhangi bir şeyin bir şekilde farklı görünüp görünmediğini -yani yeni bir şey eklenmiş mi, yeri değiştirilen ya da dokunulmuş bir şeyler var mı- söyleyebilecek tek kişi sensin.”

Breanna yavaşça derin bir nefes aldıktan sonra başını salladı. “Evet. Eğer yapmam gereken şey buysa yapabilirim.”

Royce’un gözlerinde tuhaf bir parıltı -hayranlık ve biraz da şaşkınlığa benzer bir şeyler- belirdi. “Güzel. Haydi, gidelim.” Durup elinin dışıyla Breanna’nın yanağını hafifçe okşadı. “Ben yanında olacağım. Yalnız kalmayacaksınız.”

Breanna başını bu kez biraz zayıf bir şekilde salladı. “Bunu hatırlayacağım.”

Royce tabancası yan tarafında ve Breanna da hemen arkasında olmak üzere yürümeye başladı. Genç kız, odasına yaklaştıkça içinin daha fazla sıkıştığını hissediyordu. Yavaşladı, durmak istiyordu. Ama bu isteğe teslim olmayı reddetti. Royce haklıydı. Bu incelemeyi yapmaları şarttı.

Royce sanki aklını okuyormuşçasına dönüp arkasına baktı. Breanna’nın suratına bakıp nazikçe elini uzattı ve onun odasına giden son adımları korkmadan atmasını sağladı.

Açık kapının önünde durdular. Breanna eşikten geçti ve sırtı hissettiği korku yüzünden karıncalanmaya başladı. Her zaman bir sığınak olarak gördüğü odası artık korku dolu bir yerdi. Uyuşmuş bir halde, bir daha burada kendini güvende hissedip hissedemeyeceğini merak etti.

“Komodinun üstündeler.” dedi Royce’a, içeriye çok fazla girmeden. “İkisi de.”

Royce Breanna’yı dirseğinden tutup içeri çekti. “Ben buradayım.” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Biliyorum.” dedi, Royce’un verdiği güvencenin ne anlama geldiğini ve neden bunları söylediğini anlıyordu. “Ve benim de burada olmama ihtiyacın var. İçeri girmem gerek yoksa sana yardım edemem ve sen de işini yapamazsın.”

Kendini birkaç adım daha atmaya zorladı, yatağına doğru yürürken sanki bir rüyada gibiydi. “İşte.” Komodine işaret etti, gördüğü şeyler yüzünden başı dönmeye başladı. “Bana bıraktığı şeyler.”

Royce işaret edilen yere gidip lambanın ışığı altında kombinezonu ve porselen bibloyu inceledi. Suratında odaklanmış bir ifade vardı ve tahrif edilmiş nesnelere incelerken bu ifade hiç değişmedi. “Bu kombinezon senin mi?”

“Evet. Düğmelerinden tanıdım. Benim.”

Royce başını salladı. “Renk sadece boya. Kan değil.”

“Fark ettim. Ve kadınlar da sadece porselen, insan değiller. Ama mesaj gayet açık.”

Royce’un dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Kesinlikle.” Doğrulup odanın geri kalanını gözden geçirdi. “Değişikliğe uğramış herhangi bir şey var mıydı?”

Breanna serseme dönmüş halinin izin verdiği kadarıyla odayı inceledi. Çalışma masasındaki her bir çekmeceyi açtı, gardırobunun ve komodininin içine baktı, hatta porselen biblolarının her birini tek tek inceledi. “Başka hiçbir şeye dokunulmamış, fark edebildiğim bir şey yok.”

“Kayıp bir şey var mı?”

“Hayır.” Breanna masasına doğru yürüyüp çizim defterini aldı ve sayfalarını kontrol etti. Stacie’nin evi için yaptığı çizimlerden hiçbirine zarar verilmemişti, sayfaların hiçbirisi koparılmamıştı. Defterin yanında birbirleriyle alakasız taslaklardan oluşan kâğıt yığını da tıpkı önceki gibi düzgün bir şekilde duruyordu.

Masanın çekmecelerini açtı. Her birinin içi bıraktığı gibi duruyordu, tüy kalemleri ve kurşun kalemleri eskisi gibiydi. “Sanırım sadece kombinezonu almış.”

“Peki ya biblo? Normalde komodinin üstünde mi duruyordu? Yoksa kombinezonun yanına koymak için çalışma masasının üstünden ya da şömine rafından mı almış?”

“Hiçbiri. Biblo benim değil. Daha önce hiç görmedim.”

Bu detay Royce’u her şeyden çok rahatsız etmiş benziyordu. Koyu renkli kaşları çatıldı ve gözlerini kısıp önündeki bir noktaya odaklandı.

“Ne oldu?” diye sordu Breanna. “Bu, neden bu kadar canını sıktı?”

Royce cevap vermek için dudaklarını araladı, sonra tereddüt etti. İsteksizliği suratından okunuyordu.

“Lütfen Royce.” dedi Breanna kısık bir sesle. “Gerçekleri benden gizleme. Beni bunlardan korumanı istemiyorum. Bilmek istiyorum. Bilmem *gerek*. Porselen biblonun bana ait olmayışı seni neden bu kadar rahatsız etti?”

Royce’un ciddi bakışları Breanna’ninkilerle buluştu. “Çünkü ne demek istediğini tam olarak anlatmak için böyle bir bibloyu buraya getirmiş olması tesadüf olamayacak kadar ince düşünülmüş bir şey. Senin porselen biblolar biriktirdiğini kesinlikle biliyormuş.”

“Ama nasıl...” Breanna’nın yüzündeki tüm kan çekildi. “Bundan önce burada bulunduğunu mu düşünüyorsun? Bu geceden önce de mi odama izinsiz girdiğini söylüyorsun?”

Royce başını gönülsüzce salladı. “Tahminimce evet. Bu, biblonun görünüşünü de açıklıyor. Ayrıca kombinezonunu bu hale getirmek için gerekli zamanı nasıl bulduğunu da açıklıyor. Boyayı yanında taşımak istemiyordu, ne de burada gereğinden bir saniye bile fazla oyalanmak istiyordu. Bu yüzden böyle yapmadı.

Muhtemelen odana daha erken bir zamanda geldi -büyük olasılıkla da ek korumalar işe alınmadan önce- ve kombinezonu alıp odadan çıktı. Kendi evinde kombinezondaki lekeyi yaptı, bibloyu satın alıp üzerinde değişiklikler yaptı, sonra bu gece gelip ikisini de komodinin üstüne yerleştirdi. Bunu yapması beş dakikadan fazla sürmemiştir.”

Breanna sarsıldığını hissedebiliyordu ve bir an kusacağından korktu. “O buradaydı.” diye fısıldadı.

Farkındalık iğrenç bir böcek gibi içinde gezinmeye başladı. O his -tüm hafta boyunca içini kemiren his- boşuna değilmiş.

Doğruymuş.

“Hissediyordum.” Dehşete kapılmış bakışları odada gezindi. “Bay Knox öldürüldüğünden beri her gün. Aşırı tepki verdiğimi düşündüm. Ama odama her gelişimde üstüme çöken huzursuzluğu bir türlü silkip atamıyordum. Bunu sınırlarımın gergin olmasına yormayı denedim ama az önce söylediğin şeyden sonra...” Durdu, sanki duygularını kontrol altında tutmaya yarayacakmış gibi avuç içlerini birbirine bastırdı. “Biliyorum, o buradaydı.”

“Knox’un öldürüldüğü gün mü?” Royce başını kararlı bir şekilde sallamadan önce genç kızın dediklerini etraflıca düşündü. “Bu mantıklı geliyor. Hem de epey mantıklı. Katil öğleden sonra içeri girip kombinezonu almış olabilir ve araziden ayrılacakken de Knox’la karşılaşmıştır. Bu olasılık Knox’un neden öldürüldüğünü de açıklıyor.”

“Ama katil buraya neden gelmişti ki?” Breanna üşüdüğünü, hem de çok üşüdüğünü hissediyordu, ama bu soğuk içinden dışına yayılıyordu sanki. “Sadece bana ait olan bir şeyi almak için mi? Yoksa beni vurmaya gelmişti de benim dışarıda gezinmem bunu imkânsız hale getirdiği için giysimi alıp bana işkence çekirtmeye mi karar vermişti?”

“Hayır.” diyerek ikinci olasılığı çürüttü Royce. Breanna’nın yanına yürüyüp soğuk ellerini kendi avuçları arasına aldı. “Seni

öldürmek niyetinde değildi. Kombinezon için gelmişti. Ayrıca seni -zevklerini, zayıflıklarını- öğrenmek istiyordu. Seni dehşete düşürmenin en iyi yollarını arıyordu.”

“Buldu da.” Breanna Royce’un ellerindeki ellerini sıktı ve metanetli halinin yavaş yavaş kaybolduğunu hissetti. “Bu gece bu odada kalamam.” dedi birden, elinde olmadan sesini yükseltmişti. “Kalamam.”

“Böyle bir seçenek yok zaten.” Royce Breanna’nın gözlerindeki dehşeti görmüştü ve başını sallayarak korkularını unutturmak istedi. “Demek istediğim burada *kalmıyorsun*. Sadece bu gece değil, her gece. O hayvanı bulana kadar olmaz.”

Breanna irkildi, midesi yine bulanıyordu. “Sence geri gelecek mi?”

“Eninde sonunda.” dedi Royce dürüstçe. “Ama seni öldürmek için değil. İlk önce yapması gereken şeyler var. Sana acı çektirmeyi henüz bitirmedi. Ve biz de ona planının bir sonraki aşamasına geçecek kadar hazır olma fırsatı vermeyeceğiz.”

Anastasia’yı ve seni öldürmek ifadesi sanki Royce bunu yüksek sesle telaffuz etmişcesine aralarında uçuşup yankılandı. “Breanna.” dedi Royce, genç kızın suratındaki ifadeyi seyrettikçe onu daha sıkı tutuyordu. “Onu yakalayacağız. *Ben* yakalayacağım onu. Sana söz veriyorum.”

“Nasıl?” dediğini duydu Breanna kendi sesinin.

“O bibloyu bir yerlerden satın almıştır. Tıpkı bebekler gibi. Nereden aldığını bulacağım. İngiltere’nin tümüyle bağlantılarım var. Gerekirse adamlarımı her tarafa, her köye gönderirim. Ama bu katili bulurum. Bana güvenmek zorundasın.”

Breanna titreyerek başını salladı. “Güveniyorum.”

“Bu arada,” diye devam etti Royce, “eğer eve tekrar girmeyi başarırsa seni odanda bulamayacak. Seni benim odamın yanındaki odaya taşıyorum. Hibbert ve ben sırayla kapıda nöbet tutarız. Bir an bile korumasız kalmazsın.”

“Stacie.” Breanna’nın aklından bir sürü düşünce geçiyordu. “Stacie ne olacak? O da tehlikede.”

“Anastasia güvende. Damen yanında. Katil asla odalarına girip Damen’ı uyandırma riskini almaz.”

“Ama ya katil, Damen uyanmadan Stacie’yi vurursa ya da Damen’ı da vurmaya karar verirse...”

Royce yine başını salladı. “Planı bu değil. O sadece senle Anastasia’nın peşinde. Kocasının yanında olacağını ve bu yüzden, harekete geçerse onu da öldürmek zorunda kalacağını bildiği için Stacie’nin etrafını kuşatması kabul edilemez bir şey onun için. Bu adam sadece öldürmeyi planladıklarını öldürür, tabii Knox gibi beklenmedik bir kurban çıkmadığı sürece. O zaman da kurbanı öldürmesi kaçınılmaz olur. Ama sahnenin tam olarak istediği gibi hazır olmadığını bilerek stratejisini gerçekleştirmek, öldürmeyi istediği kurbanından daha başka birinin de orada olacağını bildiği halde içeri dalmak? İşte bu amatörece olur.

“Dahası Anastasia’yı malikânenin içinde vurmuyacaktır. Çünkü yakalanacağını bilir, Damen tarafından olmazsa, patlamayı duyan başka biri tarafından yakalanır. O seni ve Anastasia’yı meraklı gözlerden ve tetikte kulaklardan uzak, ayrı bir yerde yakalamak isteyecektir. Unutma, bu pislik herif zekâsını da yeteneğini de eşit oranda sergilemeyi seviyor. Hayır. Eğer odana tekrar girecek olursa bu ya yine seni dehşete düşürecek bir şey bırakmak ya da en kötü ihtimalle sen farkında olmadan seni seyretmek için olur diye düşünüyorum.”

“Beni... İzlemek için mi?” diye sorabildi Breanna. Ürkmüştü. “Yani ben uyurken mi diyorsun?”

“Evet.”

“Anlıyorum.” Breanna tamamen dağılmanın eşiğinde olduğunu fark etti ve çaresiz bir şekilde kendini toparlamaya çalıştı. Royce ona bir seçenek, güvende kalması için bir yol sunuyordu. Çocuk gibi ağlarsa ona hak ettiği gibi teşekkür etmiş olmazdı.

Bu düşünce başka bir şeyi aklına getirdi.

“Hibbert’la birlikte kapımın önünde nöbetleşe bekleyeceğini söyledin.” dedi, sesi biraz daha güçlü ve sakin çıkmıştı. “Buna gerek yok. Katil evin başka bir kanadında olduğum sürece beni bulamaz. Dahası, size zahmet vermek istemiyorum. Sizi koruma olarak işe almadık ki.”

Royce işaret parmağıyla Breanna’nın çenesini kaldırdı, gece mavisi gözleri genç kızın içine işliyordu. “Bu benim vereceğim bir karar. Senin değil.” Parmağını indirdi. “Şimdi geceliğini ve başka neye ihtiyacın varsa onları yanına al. Bu odadan çıkıyoruz.”

13

*B*reanna'nın geçici yaşama alanı eşyasız, kişisel dokunuşlardan ve yataktan yoksun bir odaydı.

Royce kendi odasından birkaç battaniye ve yastık getirdikten sonra odadaki kış soğuğunu kırmak için ateş yakarak bu sorunu da çabucak ve kolaylıkla çözdü.

Alevler ne kadar güçlenirse güçlensin Breanna titremesini durduramıyordu. Kollarını kendine sımsıkı dolayıp titremelerinin şiddetini saklamaya çalışıyor, dişlerinin takırdamasını gizlemek için çenesini sıkıyordu.

“Bu gecelik işini görür.” dedi Royce yarım saat sonra. Şöminenin önünden bir adım geri atıp demir maşayı yerine bıraktı. Oda hâlâ boştu ve yaşanmışlık izlerinden yoksundu. Ama boş ya da dolu Breanna'nın odasından daha güvenliydi.

Royce'un bakışları önce Breanna'ya sonra pencereye kaydı. “Birkaç saat içinde ortalık ağarır. Biraz uyusan iyi olur.”

Uyku mu?

Bu kelime Breanna'nın başını kaldırmasına neden oldu ve Royce'un önerisinin ne anlama geldiğini fark edince midesinin düğümlendiğini hissetti.

Royce kendisinden uzanmasını, gözlerini kapayıp dinlenmesini istiyordu.

Ve bunları yapabilsin diye onu tek başına bırakmaya niyetleniyordu. İmkânsızdı bu.

Kendi kendini durdurmadan önce elini uzatıp Royce’u gömleğinin yeninden kavradı. “Hayır.”

Royce genç kızın eline baktı, kendi suratındaki ifadeden bir şey anlayamıyordu. “Hayır mı?”

“Uyuyamam. Henüz değil. Tek başıma olmaz. Hayır, yani demek istediğim bu değildi.” dedi aceleyle. Son cümleyi eklerken yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Derin bir nefes alıp tekrar denedi. “Demek istediğim biraz kalabilir misin? Sadece konuşmak için.” diye ekledi hemen. “Sadece... Yani...” Bu, beklediğinden de zordu. Stacie ya da Wells haricinde birinden yardım istemek Breanna’ya zor gelmişti. “Düşüncelerimle baş başa kalmaya pek de hazır değilim.” diyerek kabullendi en sonunda. “Bu geceki olaydan sonra yani.”

Royce’un dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi ve Breanna’nın parmaklarını kolundan çekip avuç içini öptü. “Gerçekten de o kadar zor muydu?” diye mırıldandı.

“Evet.”

Genç adamın gülümsemesi soldu ve bakışları yoğunlaştı. Anladığını göstermek istermiş gibi başını kısaca salladı. “Sanırım öyle olmuş.” Breanna’yı odadaki tek sandalyeye yürütüp oturttu. Sonra battaniyeleri alıp genç kıızı tamamen sarıp sarmalayana kadar teker teker üstüne örttü. “Kalıyorum. Konuşacağız. Tek bir şartla. Bu battaniyelerin altında kalacaksın. Üşümeni geçirmemiz gerek. Yaprak gibi titriyorsun.”

Breanna mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Fark etmişsin.”

“Fark etmek mi?” Breanna’nın üstüne doğru eğilip sandalyenin kolçaklarından tuttu. “Dişlerini o kadar sıkı mıydın ki çenenin kırılmasından korktum. Ve parmak uçlarını elbisenin kollarına o kadar bastır mıydın ki kumaşın yırtılmasından korktum. Bunlar sorunu yanıtlıyor mu?”

Breanna hafifçe gülümsedi. “Sanırım yanıtıyor.”

Royce elinin dışıyla genç kızın yanağını okşadı. “Sen hayret verici bir kadınsın Leydi Breanna Colby. Söylesene, içindeki gücün azaldığı oluyor mu hiç?”

Breanna yutkundu. “Bunu nasıl cevaplamam gerektiğinden emin değilim.”

“Bu beni şaşırtmadı.” Royce dikkatle Breanna’yı inceliyordu. “Ne kadar sıra dışı olduğunun bile farkında değilsin. Böyle bir durumda, tanıdığım bütün kadınlar isterinin eşiğinde olurlardı; ağlarlar, yakınındakilere yapışırlar, kendilerinden geçip bayılırlardı. Ama sen değil. Sen bunların hiçbirini yapmıyorsun. Ne kadar korkmuş olursan ol, olaylar ne kadar vahim olursa olsun sen güçlü kalıyorsun.”

“Bu güç değil.” diyerek dürüstçe cevapladı Breanna. “Bu kendine hâkim olmak. Ben her zaman kendime hâkim olacak şekilde büyütüldüm. Bunca yıllık pekiştirmenin ardından sanırım bu benim bir parçam oldu.”

Royce’un suratında bir anlığına tuhaf bir ifade belirdi. “Bu durumu çok iyi anlıyorum.” Doğrudu, bakışlarını tekrar şöminedeki ateşe çevirdi.

Royce Breanna’nın *durumunu*, babasının işlediği suçlardan haberdar olduğunu kastetmiş olabilirdi.

Ama Breanna nedense gerçeğin başka türlü olduğunu hissediyordu.

Bahsettiği durum kendisinininkiydi.

Ve kendine hâkim olma gerçeğini de birinci elden biliyordu.

Genç adamın duruşundaki gerginliği seyreden Breanna bir kez daha onun hayatına burnunu sokma isteğine direndi. “Bu gece yaptığın ve yapmaya devam ettiğin her şey için minnettarım. Senin yardımına ihtiyacım vardı, hem de fena halde. Beni nasıl görüyorsun bilmiyorum ama ben gerçekte o kadar da güçlü değilim. O kombinezonu gördüğümde kanım dondu.”

Royce'un duruşu rahatladı; yere, şöminenin önündeki halının üstüne oturdu. Sonra uzun bacaklarını uzatıp tek dirseği üstünde yere uzandı. "Sen inandığım kadar güçlüsün. Eğer bu gece burada olanlardan korkmamış olsaydın aptallık etmiş olurdun. Zeki olmakla korkaklığı birbirine karıştırma."

"Pekâlâ. Karıştırman." Breanna battaniyeleri çenesinin altına kadar çekti. "Sence içeri nasıl girdi?"

"Güzel bir soru." Royce kaşlarını çattı; alevlerin ışığı yüzüne vuruyor, suratının sert hatlarını aydınlatıp düşünceli ifadesini vurguluyordu. "Buraya gelen konuklardan birinin arabasına gizlice tırmanıp korumaları atlatmış ve malikâneye kadar gelmiş olabilir. Ya da mal teslimi yapan araçlardan birinin sürücüsü gibi davranıp evin arka tarafına gelmiştir, sonra da balo hâlâ devam ederken arka merdivenlerden yukarı çıkmıştır. Kimse on fark etmemiştir. Tüm hareketlilik malikânenin ön kısımlarındaydı. Ya da..." Royce durdu, gözlerinde kıvılcımlar çaktı.

"Ya da ne?" diye sordu Breanna.

Genç adam gözlerini kendisine dikmişti. "Ya da kapıda davetiyesini gösterip içeri öylece girmiştir."

Breanna gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyordu. "Yani bu katilin konuklarımdan biri olabileceğini mi iddia ediyorsun? Partiyeye bile isteye çağırduğumuz biri?"

"İddia etmiyorum. Sadece bu olasılığı göz ardı etmiyorum. Bu kişi hakkında bildiklerimiz ne kadar ki? Sadece yaptığı işte usta olduğunu ve sapkın da olsa parlak bir zekâyâ sahip olduğunu biliyoruz. Bu tanım her kesimden, herhangi birine uyabilir."

"Yüksek sosyetedekiler de dâhil olmak üzere." Breanna buz kesmiş parmaklarıyla battaniyeyi kavradı. "Eğer bu adam konuklarımızdan biriye o zaman hâlâ malikânenin içinde. Burada, benim çatım altında uyuyor ve Tanrı bilir neler planlıyor..."

"Eğer diyoruz." diyerek vurguladı Royce. "Bu çok çok düşük bir olasılık, olasırlığı yok gibi bir şey. Konuklarından hiçbirini"

tam anlamıyla yabancı değil. Pek çoğu Colby ve Oğulları'yla yıllardır iş yapan kişiler ve onların da azımsanamayacak kadar büyük bir kısmı büyükbabanın yakın arkadaşları. İçlerinden birçoğunun benim tanıdığım kişiler olduğunu ve onları da katil olduklarından şüphe edemeyeceğim kadar iyi tanıdığımı söyleyemiyorum bile.”

“Ama bu onun hâlâ burada olma ihtimalini ortadan kaldırmıyor. Öyleyse bu ihtimali nasıl reddeder ya da kabulleniriz? Herkesi sorgulamaya mı başlamalıyız?”

“Kesinlikle hayır.” Royce başını salladı. “Eğer bunu yaparsak ve olur da doğru iz üstünde giderse sadece, katili hiç yapmamamız gereken bir şekilde kışkırtmış oluruz. Benim ünüm tam olarak bir sır değil. Eğer katil işin içinde benim de olduğumu, onu aradığımı anlarsa, onu çok tehlikeli bir yöne itmiş oluruz. Onun her şeyin kontrolünün kendinde olduğuna inanmaya ihtiyacı var. Bırakalım öyle olduğuna inansın. Bilmek istediklerimizi öğreneceğiz ama hissettirmeden. Hem de hiç hissettirmeden.”

Royce durdu, aklından binlerce şey geçiyordu. “Yarın ilk konuklar ayrılmaya başlamadan önce biraz araştırma yapayım.” diye karar verdi. “Hatta Hibbert’a bu işi benim yerime yapmasını tembihlesem daha iyi. İnsanların ağızından öyle bir laf alıyor ki hiçbiri aslında bir şey anlattığının farkında olmuyor. Ben de bu biblonun nereden satın alındığına odaklanırım. Ve bebeklerin de tabii. Katil bunları fark etmeyecektir. Şimdi o, seni dehşete düşürme planında bir sonraki adımı kurgulamakla çok meşgul bir durumdadır.” Royce’un çenesinde bir kas seğirdi. “Bu pisliği kendi oyunuyla yeneceğim.”

“Onun aklını kesinlikle okuyorsun.” dedi Breanna.

Genç adamın gözlerinde soğuk ve acı bir ışık yanıp söndü. “Onun gibilerini tanıyorum.” diye cevapladı. “Kendi üstünlükleriyle kafayı bozmuş yırtıcı kişilikte dâhiler. Bazıları kendine kiralık katil der. Bazılar demez. Ve bazıları öldürmez, en azından fiziksel anlamda ya da insanın *bu bir suçtur* diyebileceği şekilde.

Ama zihinleri sapkındır ve kullandıkları yöntemler de yıkıcıdır, en azından onların kurbanları olma gibi bir şanssızlık yaşayan kişiler için.”

Senin gibi mi? Breanna neredeyse ağzından kaçıracaktı bunu.

Sorusunu içinde tutmak için dudaklarını ısırды, ama içinden bir his Royce’un kendi kendini kastettiğini söylüyordu. Ve bu, mesleki hayatı için söylenmiş bir şey değildi. Onu inciten kişi her kimse daha önce birlikte çalıştığı askeri personelden biri değildi. Başka biriydi, ona daha yakın biri... Breanna herkesten daha iyi tanırdı bu işaretleri.

Peki, bu kendisini nerede bırakıyordu? Doğru, onun hayatına burnunu sokmak istemiyordu. Ama kendi hayatını düşününce, ona yardım etmesi mümkün müydü acaba?

“Senin hakkında çok fazla şey bilmiyorum.” dedi, cesaret edip. Konuya dikkatle giriyor, Royce’a isterse kullanabileceği bir kaçış alanı da sunuyordu. “Sadece Damen’ın bana anlattıklarını biliyorum.”

“Kendimden bahsetmeyi sevmiyorum.” dedi Royce açıkça. Breanna’nın yüzünü incelemek için başını yana eğdi. “Sanırım sen de böylesin.”

“Haklısın, ben de sevmiyorum.” Breanna kendine tekrar düşünüp fikir değiştirecek kadar zaman vermeden hemen cevap verdi. “Ayrıca duygularımı da çok fazla belli edemem. Bu gece bir istisnaydı, en azından benim için. Belki senin için de öyle olmalı. Yani fiziksel olarak değilse de sözlü olarak.”

Royce gülümser gibi oldu. “Belki de olmalı. Pekâlâ, ne bilmek istiyorsun?”

“Sadece, anlatırken kendini rahat hissettiğin şeyleri.” Battaniyelerin altında bacaklarını gövdesine doğru çekip çenesini dizlerinin üstüne koydu. “Noel’i erkek kardeşin ve ailesiyle geçirdiğini söylemiştin.” dedi dikkat ederek. “İkiniz yakın mısınız?”

Royce omuzlarını silkti. “Fazla değil. Edmund iyi bir adamdır. Eşi Jane de düzgün bir kadındır. Searby Kontu ve Kontesi rollerinde gayet mutlular.”

“Mutlu. Bir diğer deyişle sıkıcı.” diyerek tahminde bulundu Breanna, dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. “Kardeşin tanıdığım pek çok adam gibi biri sanırım. Ve şimdi seninle tanışınca... Onunla pek ortak noktanız olduğunu hayal edemiyorum.”

“Yok zaten.” diyerek kabullendi Royce. “Ama üç oğlu da inanılmaz, adeta enerji yumakları. Onlarla geçirdiğim saatler tüm o sıkıcılığa değdi. Hatta o evde geçirdiğim birkaç saate bile değerler. Orada bazen...” dedi. “Yani genellikle, en çirkin anılar kuşatıyor etrafımı.” Birden sustu.

Breanna genç adamın sesindeki öfkeyi, gözlerindeki acı ve gücenikliği fark etti. O duyguları kendisi de sıklıkla yaşardı ve bunlara sadece tek bir kişi neden olurdu.

Bu, Royce’u kolayca değerlendirebilmesine yardım etti.

Ailesi olmalıydı. Erkek kardeşi değildi, onun hakkında konuşurken öfkelenmemişti. Anne ve babasıydı. Büyük ihtimalle de babasıydı, annesi alışılmadık derecede zalim biri değilse tabii. Evet, babası... Royce’un öfkesinin arkasındaki kişi o olmalıydı. Breanna bunun üstüne bahse girebilirdi.

“O anılar... Babanla mı ilgiliydi?” diye sordu biraz çekinecek.

“Aynen.” diyerek kısaca cevapladı Royce.

Breanna’nın ihtiyacı olan tek onaylama buydu.

“Tahminimce o da benim babam gibiydi.” dedi. “Dediğim dedik ve zalim. Edmund öyle bir babanın sonucu. O da benim gibi biri olmuş: Yumuşak başlı, düşüncelerini kendine saklayan. Ama sen? Sen bunun için fazla hareketlisin, canlısın. Tam tersi yöne gitmeye karar vermişsin. Sen asi olansın, iradesi karşısındakiyle mücadele edecek kadar güçlü olansın.”

Royce alevlere bakıyordu ve Breanna bir an onun cevap vermeyeceğini sandı.

Tam, sınırları aştığı için özür dileyecekti ki Royce konuştu: “Bir kere, sen Edmund’a hiç mi hiç benzemiyorsun. Düşüncelerini kendine saklayan biri olabilirsin ama yumuşak başlı değilsin. Ve kesinlikle sıkıcı da değilsin. Bana gelince her zaman, senin ima ettiğin gibi güçlü değildim. Eskiden korkmuş bir çocuktum. Hem de çok korkmuş. Babamın felsefesi bizleri kendi deyimiyle “erkek adam” yapmaya zorlamaktı, anlarsın ya...”

“Sizi dövüyordu yani.”

“Ah, dayaklar kolay olan kısımdı. Çabucak geçiyordu, tahmin edilebilirlerdi ve incinen sadece bedenim oluyordu. Bu yüzden buna katlanıyordum. Edmund ise dayanamıyordu, onu suçladığım falan yok gerçi. Babamın gaddarca niyetlerinin ve iğrenç kişiliğinin üstesinden gelemeyecek kadar uysal bir yapısı vardı. Altı yaşlarındayken değişip babamın isteklerine uygun davranmaya başladı. Veliiaht olması gerçeği de bu duruma eklenince babamın dayaklarından kurtuldu. Babamın benim üstümde yaptığı deneyler ise yeni bir şekil aldı, babam üstesinden gelmem için bir sürü zorluklar çıkarıyordu.”

“Zorluklar derken?” Breanna’nın içine hiç de hoş olmayan şeyler doğmuştu. “Ne tür zorluklar?”

“Görünürde kendimi kanıtlamam için ama aslında babamın otoritesini kanıtlamak ve benim irademi yıkıma uğratmak üzere tasarlanmış şeylerdi. Beş yaşındayken, sahiplerini üstünden atıp çiğnemesiyle meşhur, vahşi bir ata binmem emredildi. Asla düşmemem tembihlendi. Eyerden her düşüşümde kırbaçlandım. Ve her ağlayışımda o atın sırtında bir saat fazladan kalmaya zorlanıyordum.

“Altı yaşındayken ufacık bir odaya kilitlendim ve dışarı çıkış yolunu bulmam istendi. Eğer başarısız olursam ya da yardım için birilerini çağırarak olursam bir sonraki kilitleneceğim yer daha dar, kaçması daha zor bir yer olacaktı. Ve yedi yaşındayken

okumam için -çeşitli dillerde- kitaplar verildi ve bunları ezberlemem istendi. Ezberimi yaparken yaptığım her hata için bir öğün yemekten mahrum bırakılacaktım. Bu da günlerce aç kalmam anlamına geliyordu. Devam edeyim mi?”

“Hayır.” Breanna başını salladı, kusmak üzere olduğunu hissediyordu. “Bunların üstesinden gelmeyi nasıl başardın?”

“Uyanık davranarak, asla başarısız olmamayı öğrenerek. Babam bana her meydan okuyuşunda ustalaşıyordum. Tabii ki bu onu daha da öfkeliendiriyordu. Yani önüme sürdüğü zorlukların derecesi artıyor ve cezaları da şiddetleniyordu. Beni mahvetmeye kararlıydı. Bu onun için takıntı olmuştu. Zekiymiş, saldırgan ve acımasızdı. Ama senin de çok iyi tahmin edebileceğin gibi iradem daha da güçlendi. On iki yıl boyunca onun zalimliklerine katlandım. Sonra Eton’a gitmek üzere evden ayrıldım. Ondan sonra eve nadiren gittim. Annem ölünce de gitmeyi hepten bıraktım.”

“Annen?” Breanna birden başını kaldırmıştı. “O müdahale etmez miydi?”

“Ona izin vermezdim. Eğer karısı kendisine karşı gelirse babam ne yapardı, biliyor musun? Hiç acımadan dayak atardı ona.”

“Ama sen küçük bir çocuktun.”

“*Dirençli* bir küçük çocuktum.” diyerek düzeltti Royce. “Annem ise kolu kanadı kırık, savunmasız bir kadındı. Yapmak zorunda olduğum şeyleri yapıyordum. Bunun başka bir faydası olmamışsa bile beni daha güçlü yaptı.”

Breanna yumuşak bir sesle, “Belki daha güçlü oldun.” diyerek kabul etti. “Ama yaralandın. Fiziksel olarak demiyorum. Yaraların silinmeyecek, sonsuza kadar. Bunu ilk elden biliyorum.”

“Yaralarım?” Royce başını salladı. “Ben onları o şekilde görmüyorum. Muhtemelen, onlar sayesinde dönüştüğüm kişiden pişmanlık duymuyorum. Sanırım, bir şekilde, babam benim için bir iyilik yapmış oldu.”

Onun kelimelerindeki bir şey Breanna'nın içinde bir yere dokunmuştu. Belki yetiştirilme tarzlarının benzerliği, belki Royce'un vardığı ve Breanna'nın da anlayıp paylaştığı yargı buna neden olmuştu. Belki de onun dönüştüğü adama duyduğu saygı yüzündendi.

Ya da hiçbir nedeni yoktu.

Breanna tamamen içinden gelen bir istekle battanierlerin altından çıkıp Royce'un yanına oturdu. "Şimdi, öldürmeden mahvedenler derken neyi kastettiğini anlıyorum. Ayrıca risk alman demek olsa bile düşmanlarını alt etmek için neden kararlı olduğun da anlıyorum. Hatta belki de özellikle risk almanı gerektiren durumlarda bunu yapıyorsun. Baban sana bir iyilik yapmış, haklısın. Ama senin için değil. Bizler için, yardım ettiğin insanlar için." Uzanıp parmak uçlarını Royce'un çenesinde gezdirdi. "Bana içini döktüğün için teşekkür ederim. Sen hayran olunası ve çok ilginç bir adamsın Royce Chadwick."

Breanna'nın dokunuşu genç adam üzerinde sarsıcı bir etki yapmıştı. Bu dokunuşun gizli etkileri ikisini de sarıyor, onları samimi itiraflardan içinde buldukları gerçekliğe döndürüyordu.

Birden odanın havası değişti.

Royce gerilmişti, gözleri Breanna'nın kollarıyla buluşunca genç kız içine işleyen bakışlar yüzünden nefesinin kesildiğini hissetti.

"Evet, ben ilginç bir adamım." dedi sert bir sesle. "Aynı zamanda zor bir adamım. Beni nasıl algıladığımı, benim senin için endişelenmemi ve sana ilgi duymamı boş ver; sevecenlik ya da duygusallık bana göre değil. Bunlar benim doğamda yok."

"Ama merhamet var." Breanna'nın kalp atışları hızlanmaya başladı.

"Merhamet, evet. Merhamet ve tutku." Genç adamın söyledikleri anlamlıydı, hissettiği şeye bir ad koymak için çabalıyordu. Ama kendi iyiliği için değil. Breanna için.

Breanna'ya gecenin bir saatinde bir odada tek başlarına olduklarını, yakınlarında kendilerini sınırlamalarını gerektirecek kimselerin olmadığını fark ettirerek onu şaşırtmak istiyordu.

Çabaları ne yazık ki sonuçsuz kaldı.

“Tutku... Kesinlikle... Daha önceden keşfetmiştim bunu.” Breanna'nın bu cesaretin nereden geldiği hakkında bir fikri yoktu. Sadece orada olduğunu biliyordu. Ayrıca onu böyle aşikâr bir şekilde kışkırtarak ne yapmaya çalıştığını da bilmiyordu. Yalnızca buradan nereye gideceklerini görmek zorunda olduğunu biliyordu.

Başparmağıyla Royce'un dudaklarına hafifçe dokundu.

“Breanna dur.”

Royce tüm incelikleri bırakıp genç kızın bileğini kavradı, gece mavisi gözlerinde ufak kıvılcımlar çakıyordu. “Şimdi sarhoş da değilsin. Ve tehlikeli bir oyun oynuyorsun.”

“Evet, hatırlıyorum. Ateş demiştin. Ve ben de alevlerin içinden şöyle bir geçip gideriz demiştim.”

“*Ve ben de yanarsın demiştim.*”

Breanna yutkundu, dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. “Belki de biraz risk almayı öğrenmenin zamanı gelmiştir.”

Royce gözlerini kısıp baktı. “Bu tarz riskler değil. Benimle değil. Normalde, bu gece bahçede yaptığım inceliği sergilemem.”

“Tabii ki sergilemezsin. Sonuçta bu duygularını göstermen demek olur ki bu da senin yapına uymaz.”

Royce direncini kaybediyordu ve bunun farkındaydı. Breanna bunu gerçekten de görebiliyordu.

“Beni kışkırtmayı kes.” diye buyurdu. “Sana söylemeye çalıştığım şeyi anlamıyor musun?”

“Beni uyarmaya çalışıyorsun.” Breanna Royce'a biraz daha yaklaştı, kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. “Evet, anlıyorum.”

Royce derin bir nefes aldı. Breanna'nın bileğini bırakıp dizlerinin üstünde doğruldu, sonra parmakları kendiliğinden genç kızın tepede toplanmış saçlarına gitti. "Bu bir hata."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu gece olanlar yüzünden cesaretin kırıldı. Kendini savunmasız hissediyorsun."

"Bir sürü şey hissediyorum." Breanna başını biraz geri atıp ateşin ışığında Royce'un sert yüz hatlarını inceledi. "Ama şu anda savunmasızlık bunlardan biri değil."

"Kahretsin." dedi Royce dişlerinin arasından. Öne doğru eğilip avuç içini Breanna'nın ensesine kaydırıp ve onu biraz daha kendine çekti, delici bakışları genç kıza alevler içinde kalmış gibi hissettiriyordu. "Bu bir hata. Ahlak kurallarına aykırı, pervasızca bir hata."

Breanna genç adamın gömleğini kavrayıp dudakları arasında birkaç santim kalıncaya kadar doğruldu. "Umurumda değil."

Royce sert bir ses çıkararak genç kıza kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarına bastırdı. Bu kez hazırlıklar yoktu. Dudakları onunkileri yoğuruyor, daha mahrem bir temasla dilini içeri sokmak için onları ayırıyordu. Derinlere indi, daha rahat öpüşebilmek için Breanna'nın başını yana eğdi; onu dilinin sıcak, davetkâr okşayışlarıyla fethediyordu şimdi.

Breanna'yı halinin üstüne yatırana kadar döndürdü. Sonra onun yanına uzanıp hafifçe üstüne çıkarken ateşli, uyuşturucu öpücüklerine devam etti. Dili onunkini esir aldı, baş döndüren hareketlerine devam etti ve eli biraz tereddüt etse de genç kızın göğsüne kaydı.

Breanna fiziksel bir uyanışın girdabına yakalanmıştı. Royce'un eli göğsüne kaydığı anda inledi, genç adam bu sesi dudaklarıyla örttü. Başparmağı göğüs ucunu bulup okşadı ve dokunuşunun altında sertleşip nabız gibi atana kadar etrafında daireler çizdi. Breanna kollarını Royce'un boynuna dolayıp parmaklarını saçla-

rına geçirdi. Genç kız bu hislerin içinde, bu keşfin verdiği keskin heyecanın içinde kayboluyordu.

Royce dudaklarını onunkilerden ayırıp boynuna indirdi; açlıkla kondurduğu her öpücükte genç kızı yakıyordu. Dudakları göğüs ucuna kapanıp elbisesinin ipekli kumaşı üstünden küçük tepeciği çekiştirdi ve Breanna nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerini sımsıkı kapadı. Royce'un başını tuttu ve bu zevki uzatmak için kendine doğru çekti. Onun dokunuşuyla irkilen Royce durdu ama sadece elini genç kızın sırtına götürüp ince bir sıra halinde dikilmiş düğmeleri açmasına yetecek kadar sürdü bu.

Royce giysisinin üst kısmını indirince parmakları kendiliğinden kombinezonunun kurdelelerine gitti. "Bana durmamı söyle." dedi emreder bir ses tonuyla.

"Hayır." Breanna başını bir sağa, bir sola sallıyor, biraz sonra yaşayacağı o muhteşem hisler her neyse bunları yaşamak için yanıp tutuşuyordu.

"Breanna."

Genç kız gözlerini hemen açtı ve Royce'un ateşli bakışlarıyla karşılaştı.

"Bana durmamı söyle." diye tekrarladı Royce, bunu söylerken ilk kurdeleyi çekiştiriyordu bile.

"Söylemeyeceğim." dedi nefes nefese. "Söyleyemem."

Royce söylenmemeyi başarıp kendini amacından ayıran son engelden de kurtuldu. Kombinezonu iki yana ayırınca suratında hayranlık dolu bir ifade oluştu ve başını eğip Breanna'nın gergin göğüs ucunu dudakları arasına hapsetti. "O kadar güzelsin ki..." diye mırıldandı boğuk bir sesle. Diğer uca geçtiğinde öbür göğsünü avuçladı. "Ve tadım... Tanrım, bu düşündüğümde de büyük bir hata."

Breanna cevap vermedi. Veremiyordu. İçindeki her şey vücudunu kasıp kavuran hislere odaklanmıştı. Royce'un, tenindeki

dudakları... Elleri... Nefesi... Bu kadar keskin bir zevke dayanıp dayanılmayacağını merak etti.

İçinden geldiği gibi davranıp Royce’u kucakladı, kollarını onun sırtına dolamıştı. Kapısına gidip onu uyandırdığında üstüne öylesine geçirdiği gömleğinin yarısı dışarı çıkmıştı, sadece az bir kısmı pantolonunun içindeydi. Breanna da bundan faydalanıp ellerini gömleğin altına kaydırıp ve avuç içlerini genç adamın sıcak, kaslı sırtında gezdirdi.

Breanna’nın dokunuşları altında Royce’un her bir kası gerilmişti.

“Breanna.” İsmi sert bir ses tonuyla, nefes nefese söylemişti. Elleri Breanna’nın vücudundan ayrılıp gömleğinin düğmelerini açarken bile dili göğüs ucundan ayrılmamıştı. Sonra onun üstündeydi; sıcak, tüylerle kaplı göğsünü genç kızın göğüslerine sürüyordu.

Bu kez Breanna inlemeden edemedi. Ses kısa sürmüştü, çünkü genç adam onu yine öpüyordu. Breanna dudaklarını istekle araladı ve Royce genç kızın başını avuçları arasına alıp dudaklarını istekle öperken bedenlerinin sürtünmesini artırmak için kıpırdandı. Breanna bu muhteşem hissin tadını çıkarıyordu; göğüs uçları acı verecek kadar geriliyor, akışkan bir sıcaklık tüm bedeninde geziniyordu.

“Tanırım... Seni istiyorum Breanna.” diye mırıldandı Royce, genç kızın boynundan aşağı yakıcı öpücükler kondurarak inip göğüslerinin arasındaki boşluğa yüzünü gömdü. “Kendimi öyle derinlerine gömmek istiyorum ki...” Birden durdu, sanki kendi sözcüklerinin etkisiyle birden uyanmıştı. Yüzünü güçlükle kaldırıp, altında yatan Breanna’ya baktı. Gözleri arzuyla yanıyor, kesik kesik nefes alıp veriyor ve hissettikleri yüzünden tüm bedeni titriyordu.

Neredeyse sert denebilecek bir şekilde kendini çekip yana yarılandı. “Kahretsin.” Doğrulup oturdu, elini saçlarından geçirdi. “Kahretsin.”

“Royce?” Breanna başını çevirip genç adamın kaslı sırtına baktı.

Royce ise cevap olarak döndü, kombinezonun iki tarafını birleştirip önünü kapattıktan sonra onun da oturmasına yardım etmeden önce ateşli bakışlarını Breanna'nın çıplak gövdesinde gezdirdi.

“Kesinlikle anladım, bir gecede iki kez centilmenlik yapabiliyormuşum.” dedi, sesi arzusundan dolayı hâlâ boğuk çıkarken. “Ama bu beni şaşırtmamalı. Söz konusu sen olunca...”

Breanna gözlerini kırıştırdı, başının dönmesini geçirmeye çalışıyordu. “Senden durmanı istemedim.”

Royce'un dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Biliyorum istemedin. Ama şimdi istemiyorsun. Yarın bambaşka hissedeceksin.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Royce birkaç sert hareketle gömleğinin düğmelerini ilikledi. Sonra dönüp Breanna'nın elbisesini düzeltti ve onu omuzlarından tuttu. “Breanna sen güzelsin. Ve sadece fiziksel olarak demiyorum, gerçi Tanrı biliyor ya ne gözlerimi ne ellerimi senden çekemiyorum. Sen her yönünle güzelsin. Senden anlatmakla bitiremeyeceğim bir şeyler akıyor. Ama sen yerdeki hızlı bir birleşmeden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Ve bunu, istediklerini sana sunabilecek biriyle yaşamayı hak ediyorsun. Hissettirebileceği derinlikte duygulara sahip biriyle.”

“Anlıyorum.” Breanna titreyen elleriyle elbisesinin arkasındaki düğmeleri iliklemeye başladı. Hâlâ tutarlı bir düşünce oluşturamayacak kadar şaşkındı. Ama Royce'un -kendisi fark etmemiş olsa bile- ima etmeye çalıştığı şeyin asılsız olduğunu fark edecek kadar akli başındaydı. “Yani hayatımla birlikte şimdi namusumu da koruyorsun.”

Royce düşünceliydi. “Deniyorum. Görünüşe göre bunda çok da başarılı değilim.” Royce başını şaşkınlıkla salladı. “Bunu he-

saba katmamıştım. Ben hiç...” Biraz kararsızlıkla da olsa elinin dışıyla Breanna’nın yanağını okşadı. “Görünüşe göre bu gece benim için de bir istisna. Kontrolümü hiç kaybetmezdim ben. Ama bu gece kaybettim.”

Ayağa kalkıp gömleğini pantolonunun içine soktu. “Neredeyse şafak sökecek. Uyumaya çalış. Ben kapının önünde olacağım. Kahvaltıdan önce konuşuruz. Sonra, Damen ve Anastasia’ya katilin odanı ziyaret ettiğini söyleriz.” Elini Breanna’ya uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti. Ardından genç kızın parmaklarını dudaklarına götürdü. Sert tavrı biraz olsun yumuşamış görünüyordu. Ya bu geceki travmadan bahsedışı ya da az önce aralarında geçenlerin anısı buna neden olmuştu ama Breanna emin olamıyordu. “İdare edebilir misin?” diye mırıldandı Royce.

Breanna evet anlamında başını salladı. “Edebilirim.” Royce’un suratını inceleyince o gözlerde -genç adamın bile farkında olmadığı- içten bir bakış gördü ve onun aslında gerçek duygularını söyleyip söylemediğini merak etti. “İyi geceler Royce.”

Kısa süreli bir sessizlik. “İyi geceler.”

Ardından dönüp odadan çıktı, kapıyı arkasından kapamadan önce Breanna’ya kısa bir bakış attı.

Breanna ise uzun süre kapıya baktı. Royce’un koridora bir sandalyeyi sürükleyerek çıkardığını, sonra kapısına yaslayıp gecenin geri kalanında oturmak üzere yerleştiğini duydu. Sadece Royce’un orada olduğunu, kendisini öldürmek isteyen deli adama karşı koruduğunu bilmek bile içini büyük oranda rahatlatmıştı.

Rahatlama ve daha fazlasını hissediyordu.

Bu düşünceyle battaniyeleri topladı ve ateşin yanında kendine rahat bir yatak hazırlayıp kıvrıldı.

Nedense bu yer, yatağından çok daha rahat geldi. Muhtemelen az önce burayı Royce’la paylaştığı içindi.

Düşünmesi gereken bir sürü şey vardı. Ve bilsin ya da bilmesin Royce'un da vardı. Breanna onun odadan çıkarken ne kadar gönlüsüz olduğunu fark etmişti. Kendisine iyi geceler dilerken yaşadığı kararsızlığı, akıl karışıklığını görmüştü.

Bu gece ikisi de varlığından haberdar olmadıkları taraflarıyla karşılaşmışlardı. Bunun ne anlama geldiğini, nelere yol açacağını göreceklerdi artık.

Ama bir şey kesindi. Kadınlar konusunda deneyimli olduğu çok açık olan biri için, Royce Chadwick'in kafası da kendisinininki kadar karışık.

Ama katil konusunda öyle değildi. O konuda Royce ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu. Rakibini yakalamayı çok istiyordu, başarılı olmaya kararlıydı.

Ne yazık ki katil de kararlıydı.

Breanna'nın sırtından buz gibi bir ürperti geçti.

Yarının ne getireceğini ancak Tanrı bilirdi.

“*B*unu duyduğuma inanamıyorum.”

Damen Stacie'yle birlikte kaldıkları odanın bitişiğindeki oturma odasını hızlı adımlarla arşınlarken karısı ve Breanna'nın oturduğu kanepenin yanında durdu. Yumruğunu süslü oymalara vurdu. “O deli adam balo devam ederken Breanna'nın odasına giriyor ve o iğrenç şeyleri...” Durdu.

“Evet.” Royce kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde, kapalı kapıya yaslanmıştı.

Saat erkendi -on buçuktu- ve konukların çok azı uyanmıştı. Yine de Royce bu konuşmayı yapmak için Damen ve Anastasia'nın odasının yanındaki odayı tercih etmişti.

“Çok korkmuş olmalısın.” diye mırıldandı Stacie, yüzünde endişeli bir ifadeyle kuzenini inceliyordu. “Neden beni uyandırmadın?”

“Bunu düşündüm.” diye itiraf etti Breanna. “Ama senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Dahası dinlenmen gerekiyordu. Bitkin bir haldeydin. Hem Damen'in yanında olduğunu biliyordum.”

“Tüm gece Breanna'nın kapısında bekledim.” diyerek Stacie'yi rahatlattı Royce. “Yeni odasının kapısında.” diyerek düzeltti. “Onu benim odamın yanındaki odaya taşıdım. Bu katil yakalanana kadar onun eski odasında kalmasını istemiyorum.”

Damen'in dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Yani onun tekrar gelmesini beklediğini söylüyorsun."

"Belki. Tabii burayı terk etmişse."

"Malikânedede saklandığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Stacie, şaşkınlıkla.

"Hayır. Ya içeri girdiği yoldan tekrar dışarı çıktı ya da sizin davetlilerinizden biri olarak burada."

Şaşkınlıkla dolu bir sessizlik çöktü odaya.

"Adamın konuklarımızdan biri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Damen.

Royce omuzlarını silkti. "Benim düşündüğüm şey önemli değil. Yaptığım şey önemli. Ben her olasılığı araştırmak zorundayım. Herhangi bir şeyi, ne kadar uzak bir olasılık olursa olsun atlamak aptallık olur." Tahrif edilmiş bibloyu eline alıp onlara gösterdikten sonra elinde evirip çevirdi. "Bu adam her kimse ve her neredeyse mesajı açık. Ama bu mesajı her gönderdiğinde onunla birlikte ipuçları da bırakıyor. Bu kombinezon Breanna'nın. Bu porselen biblo ise değil. Bunu da tıpkı bebekler gibi bir yerlerden satın almış. Bu yeri bulmayı istiyorum. Birileri, bunları satın alan kişiyi hatırlayacaktır."

"O zaman, sanırım Medford Malikânesi'nden ayrılıyorsun." dedi Anastasia. "Ne zaman, bu gece mi? Yoksa daha erken bir saatte, parti sona ermeden önce mi?"

Royce kaşlarını çattı. "Son konuk da ayrılana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Ondan sonra..." Tereddüt etti, endişesi fark ediliyordu. "Berkshire'a gidip Ryder'in kızının nerede olduğunu araştırmam gerek. Son olaydan sonra, bunu yapmayı çok da istemiyorum aslında. Ama mecburum." Farkında olmadan bakışları Breanna'ya kaydı.

"Royce, Berkshire'a git." dedi Breanna, sesi kararlı ve sakin çıkıyordu. "Eğer Lord Ryder'in kızı hayattaysa yaşlı adam onunla tanışmayı hak ediyor. Aile bir armağandır. Eğer büyükbabamın

Stacie ve bana öğrettiği bir şey varsa o da bu. Biz idare ederiz. Hem senin de dükkânlara bu eşyaları sormak için bir yerlerden başlaman gerek. Neden Berkshire'dan başlamıyorsun? Belki de bu canavar bibloyu oradan satın almıştır.”

Royce başını salladı ve Breanna, Stacie bir kendisine, bir Royce'a merakla bakarken onun dikkatli bakışlarını hissedebiliyordu.

“Pekâlâ.” diyerek kabul etti Royce. “Ama ben sadece Londra etrafındaki bölgeleri araştırıyorum. Geri kalan yerleri adamlarım halledecek. Bu gece Pearson Malikânesi'ne gidip Glynnis Martin'le ilgili bilgileri alırım. Yarın şafak sökerken Ryder'ın Sussex'teki evine seyahat ederim. Yarın gece ya da en geç ondan sonraki sabah burada olurum. Ayrıca Hibbert'in burada kalmasına karar verdim. Onun burada kalıp kapıda nöbet tutmasını istiyorum. Böylece kafam büyük ölçüde rahat eder.”

“Seninki belki ama Wells'inki değil.” Breanna gülümsemeye çalıştı. “O ve Hibbert... İkisi de yaptıkları işi çok ciddiye alıyorlar. Onları aynı çatı altında yaşarken ve sorumluluklarını paylaşırken görmek ilginç olacak.”

“Bir şekilde hallederler.” Royce gülümsemedi. Bibloyu yerine bırakıp üçüne bakmak için döndü. “Hepiniz beni dinleyin. Normal davranmanızın ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Yani bu, hiç kimsenin dedektifçilik oynamasını, konukları sorgulamasını istemiyorum anlamına geliyor.” Anastasia'ya anlamlı bir bakış attı. “Sorgulama işini Hibbert ve bana bırakın. Araştırmak için tam bir günümüz var. Saçma bir şey yaparak bize ayak bağı olmayın ve kendinizi de tehlikeye atmayın.”

“Stacie?” Damen karısının omzuna nazikçe dokunarak sordu. “Royce'un söylediklerini anladın mı?”

Stacie gözlerini devirdi. “Ne sağırım ne de kalın kafalı. Duydum. Ve Royce'un dediklerini yapacağım.”

“Breanna?” diyerek sıkıştırdı Royce.

“Sana daha önce de söz verdim. Hiçbir şeye karışmayacağım.”

“Güzel. O zaman aşağı inelim. Konuklarınız uyanıyorlardır artık. Damen, Anastasia ve Breanna’yla kalmanın bir yolunu bul. Dün geceki bahaneni kullan, gergin bir baba adayı olduğunu söyle. Kimse bunu yadırgamaz.”

“Ve eğer ben orada olursam adam ne Stacie’yi ne de Breanna’yı öldürmeye kalkışmaz, çünkü benim yanlarında bulunuşum onun planının bir parçası değil.” diyerek Royce adına cümleleri tamamladı.

“Aynen.” Royce kısaca başını salladı.

“Güzel. O zaman benim için kanaviçe ve çay zamanı.” Damen korumacı bir tavırla, iki kadının da omuzlarına elini koydu. “Atla gezintileri, atıcılık yarışlarını ve kumar masalarını sana ve Hibbert’a bırakıyorum.”

Kalın kar tabakası erkeklerin at sırtında daha iddialı yarışlar yapmalarını engelliyordu.

Bu, katilin işine geldi. Ona Royce Chadwick’i incelemek için daha iyi bir fırsat sundu.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Her şeyden önce adam sinir bozucu derecede *sakindi* ve *bu* Royce Chadwick’in hiç olmadığı bir şeydi. Bu durum her şeyin birilerinin çıkarı için yapılan bir rol olduğunu düşündürüyordu ona. Ama kimin çıkarı için? Leydi Breanna’nın mı? Eğer öyleyse neden? Genç kızı baştan çıkarmaya çalıştığı için mi, yoksa onun, parlayan zırhı içindeki şövalyesi olarak davrandığı için miydi? Breanna’nın dün gece odasında bulduğu şeylerden haberi var mıydı? Breanna ona anlatmış mıydı? Eğer öyleyse, onun yardımına gelip kendisine böyle işkence eden kişiyi bulmasında yardımcı olmuş muydu?

Mantıklı olan tek açıklama buydu.

Buna ek olarak bugün Hibbert'in erkekler arasında üç kez görünmesi de vardı. Chadwick'in, yardımcısı konusunda geleneklere ne kadar az uyduğu düşünülünce bu o kadar da tuhaf değildi aslında. Ama yine de Hibbert'in tavrında -yalnızca keskin gözlerin fark edebileceği- bir gerginlik vardı, yaşlı adam bir şeyler araştırıyordu sanki.

Ya da birilerini soruşturuyordu.

Hibbert hemen göze çarpmayan, sıradan biriydi. Diğer yandan kendisinde ondan daha fazlası vardı. Zeki bir adamdı. Gözünden bir şey kaçmazdı. Hele ki yaşlı bir hizmetkârın yaptığı üstünkörü yoklamaları hiç kaçırmazdı.

Sonra Leydi Breanna vardı.

Gözüne uyku girmemişti. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar bunu anlatıyordu. Yine de ayakta geziniyordu ve mükemmel bir şekilde taranmış saçları, her zamanki gülümsemesi ve sarı renkteki gündüz elbisesiyle dinç görünüyordu.

İçinde sarsıntılar yaşıyor olmalıydı.

Ama kahretsin, onun çöktüğünü görmek istiyordu.

Onu böyle kontrol altında tutan şey neydi? Kesinlikle kendi gücü değildi. Chadwick yüzünden olmalıydı.

Kahretsin.

Katil ellerini ceplerine soktu, o tanıdık öfkenin içinde kaynadığını hissediyordu. Bunu günlerdir engellemeye çalışıyordu. Ama öfkesi gittikçe yoğunlaşıyor, azalmayı reddediyordu. İçinde fokurdayıp damarlarına karışıyor, kanında dolaşıyordu. Dıştan bakılınca maskesinin sağlam göründüğünü bilse de bu öfkeye teslim olup ateşinin tadını çıkardı. Onu seyreden hiç kimse içindeki kızgınlığın kırbaç gibi indiğini fark edemezdi.

Rol yapmak zorundaydı. Öfkesi kendini yiyip bitirmeden önce onu dindirmek zorundaydı.

Yine de bu iyi bir fikirdi. Göstereceği fiziksel çabayı kendi yararına kullanabilirdi. Colby kadınlarını ortadan kaldıracığı zaman jilet kadar keskin bir durumda olurdu böylece. Bir sonraki kurbanını atış talimi olarak görüyordu. Her şeyi mükemmel bir şekilde planlamıştı. Herkes dehşete düşmüş bir halde, bu son cinayetin kendinden önce gerçekleştirilmiş ve hâlâ çözülememiş olan üç cinayetle bağlantılı olduğunu düşünecekti. Leydi Breanna hariç. O bu yeni cinayetin diğerleriyle alakasız olduğunu, sadece kendisi için yapılmış sert bir uyarı anlamına gelebileceğini düşünüp duracaktı.

Hiç kimse aslında bu iki olasılığın da mümkün olduğunu tahmin edemeyecekti.

Katilin kimliğine gelince, yüksek sosyete aralarında böyle bir insanın asla bulunamayacağını düşünecekti doğal olarak. Böylesi sapkın bir zihin sıradan, halktan bir suçluya ait olabilirdi ancak.

Aptallar. Kendisiyle ilgili hiçbir şey sıradan değildi.

Neden olacağı kargaşayı hayal edince gülümsedi. Hem konuklar hem de ev sahipleri paniğe kapılacaklardı. Sonuç olarak Medford Malikânesi'ndeki son saatleri son derece eğlenceli geçecekti.

Eğlenceli fakat yoğun. Rol yapmak için fazla yoğun.

Yas tutan genç dudu gizlice kaçırmak için bir ya da iki gün beklerdi. Sonra kadının evine gidip onu oradan alırdı.

Ve eline, Calais'ye yollamak için çok hoş bir parça geçmiş olurdu.

Etrafına bakındı, at yarışları için şartlar çok uygun olmadığından erkeklerin gruplara ayrıldığını görmekten dolayı memnundu. Bazıları balık tutmak ya da atış yapmak için dışarıda kalmıştı, bazıları da iskambil oynamak için içeriye geçmişti. Ve bazıları da geç saatteki bir kahvaltının ya da güçlü bir brendinin tadını çıkarmak için tek başlarına takılıyorlardı.

Hiç kimse kimin nerede olduğunu ve kimin ortalıklarda görünmediğini hatırlamayacaktı.

Hedefine yem atıp ölüme çağırmanın tam sırasıydı.

Lord Richard Hart, notu ceketinin cebinde buldu.

Malikânenen ayrılmıştı ve tam, nehirde balık tutacak erkekler grubuna katılmak üzereydi ki cebindeki katlanmış kâğıdı hissetti. Şaşırmıştı, bir kadının zevkine uygun olarak seçilmiş gibi görünen kâğıda baktı. Yazılanları okurken ve imzayı görünce gözleri beklentiyle parladı.

On dakika sonra at sırtında hedefine doğru dörtnala ilerliyordu.

İç i heyecanla kıpraşırken eyerinde öne doğru eğildi. Kadınlar konusunda her zaman şanslı olmuştu. Şimdi, kırk beş yaşındayken bile kadınlar onu çekici buluyorlardı. Hâlâ düzgün olan fiziğine, doğal cazibesine ve tabii ki şaşırtıcı servetine kapılıyorlardı. Kendisine, tek gecelik kısa ilişkilerden uzun süreli metresliğe kadar her türlü teklifle geliyorlardı. O da payına düşenden fazlasını kabul etmişti. Yanına yaklaşan kadınların kimliği nadiren şaşırtırdı onu. Kendisini isteyenler konusunda altıncı hisse sahipti. Ama en arsız rüyalarında bile Leydi Breanna Colby bu kadınlar arasında olmamıştı.

Atı daha da hızlandırırken gülümsedi. Nota göre Leydi Breanna kendisiyle arazinin batı tarafında, konuklardan ve inşaat alanından uzakta, baş başa olacaklarını bildikleri bir yerde buluşmak istiyordu.

Tek şartı geldiğini kimseye söylememesi ve notu da yanında getirmesiydi. Böylece buluştuğlarında notu yok edip herhangi bir şekilde keşfedilmelerini önleyecekti. Kaçamaklarının bir sır olarak kalması gerektiğini yazmıştı.

Bu kendisi için de hoştu. İnsanlar bunu ne kadar az bilirse yeni karısının da öğrenme olasılığı o kadar az olurdu.

Leydi Breanna'nın onu istemesi, arzulaması düşüncesi nabzının hızlanmasına neden olmuştu. Doğru, bu kez tahmin edememiş, onun arzularını sezememişti.

Ama Breanna Colby duygularını ve arzularını saklayan bir kadındı.

Bu arzuları serbest bırakacak kişinin kendisi olacağını fark edince ağzı sulandı.

Arkasını dönüp malikâneye baktı; genç, deneyimsiz karısının bir grup kadın arasında oturup saçma konular üzerine sohbet ettiğini bildiği için kafası rahattı. Karısının sadece birkaç ay önce son derece cezbedici gelen gençliği ve bakire oluşu çabucak parıltısını kaybetmişti. Karısı yeterince yumuşak başlıydı, fakat edilgen ve tutkusuz biriydi. Sonuç olarak da onu yatağında görmekten çabucak sıkılmıştı.

Leydi Breanna ise farklıydı. Belki deneyimsizdi fakat tutkusuz değildi. Ne de olsa kuzenine tıpatıp benziyordu. Ve karısına baktığı zaman Sheldrake'in suratındaki ifade çok şey anlatıyor, ince bir güzelliğe sahip Leydi Anastasia'nın yatakta tam bir ateş parçası olduğunu ve yenilikleri sevdiğini söylüyordu.

Öyleyse kuzeni de aynı olmalıydı.

Breanna'nın tarif ettiği sık çahlılardan oluşmuş çitler görünmeye başladığında Lord Hart'ın gülümsemesi zafer kazanmışçasına genişledi. Burada bekliyor olmalıydı. Arazinin en dış tarafında, yoldan altı-yedi kilometre kadar uzakta bir yerdi burası. Çalılıklar korunaklı, özel bir yer oluşturmuşlardı. Çok uygundu.

Atını durdurup sarı bir renk görmek umuduyla etrafına baktı. Kahvaltıda giydiği limon sarısı elbiseyi çok iyi hatırlıyordu ve bu elbiseyi soyacağını düşününce kasıklarının sızladığını hissetti.

“Leydi Breanna?” diye seslendi. “İstedığınız üzerine geldim.”

Cevap yoktu.

Onun gergin olabileceği aklına gelince kendisine gelen notu çıkarıp havada salladı. “Gördünüz mü? Notunuzu getirdim. Hiç kimse nerede olduğumu bilmiyor. Bu yüzden kendinizi tutmanız için hiçbir neden yok.”

Bu cümlesi istediği sonucu yarattı.

Çalılıkların arasından bir renk fırladı.

Ama sarı değildi.

Griydi.

Hart, tabancanın ateşlendiğini gördüğünde geç kalmıştı. Ve mermi hedefine ulaşana kadar öleceğini fark edemedi.

Harika, diye düşündü katil, Hart’ın ölü bedeninin bir kaya gibi yere yuvarlanmasını, notun savrulurken aşağı düşmesini seyrederken. Mükemmel bir atış olmuştu. Eğer korumalardan biri sesi duyduysa bile bunun oyun oynayan erkeklerden biri olduğunu düşünürdü. Onların görevi araziye dışarıdan geleceklere karşı korumaktı, Leydi Breanna’nın daveti üzerine burada olanları incelemek değil.

Yine de ihtiyatlı olmak zorundaydı. Etrafına bakıp kimsele-
rin yaklaşmadığından emin olana kadar bekledi. Tek başına oldu-
ğuna karar verince yürüdü ve cesede tek bir bakış bile atmadan eğilip notu aldı.

Kâğıdı cebine koyunca çalılıkların arasına girip tekrar malikâneye doğru yürümeye başladı.

Öğleden sonra geç saatlere kadar kurbanın yokluğu fark edilmedi.

Karısı onun diğer erkeklerle birlikte olduğunu, diğer erkekler de onun ya meslektaşlarından biriyle ya da onların karılarıyla birlikte olduğunu düşünmüştü.

Ama saat üçten sonra bir grup erkek onu aramaya başladı. Öğleden sonra buzların biraz olsun erimesi tilki avını olanaklı kılıyordu ve Hart’ın ne kadar iyi bir avcı olduğunu bildikleri için

aralarına katılmasını istemişlerdi. Araziyi arayınca atının ortalıkta dolaştığını gördüler. At eyerliydi ama binicisi yoktu. Erkekler şaşırmişti. Sonunda, atı ilk fark eden Lord Percy Gilbert bir so- ruşturma yapmak için onun üstüne binip tekrar tavlaya sürdü. Genç seyislerden biriyle konuşunca Lord Hart'ın atı birkaç saat önce alıp götürdüğünü öğrendi.

Hemen aramaya başlandı.

Kırk beş dakika sonra cesedi Lord Crompton buldu.

“İşte orada!” diye bağırdı, çalılıklara doğru işaret ederek.

Adamlar aceleyle o tarafa doğru gittiler ve vikontu oturur ko- numu getirip kalbi atıyor mu, nefes alıyor mu diye kontrol ettiler; onun hâlâ aralarında olduğunu gösterecek bir işaret arıyorlardı. Ama bedeni soğuk ve hareketsizdi; gömleğindeki kan lekesi bu- nun bir kaza olmadığını anlatıyordu.

“Ölmüş.” dedi Crompton, ayağa kalkarken. “Göğsünden vu- rulmuş.” Beti benzi atmış fakat sakın bir şekilde araziye bakındı, orduda geçirdiği yıllar onu ölümle yüz yüze gelmeye alıştırmıştı. “Katil şuradan ateş etmiş olmalı.” diye bir tahminde bulundu, katilin başkalarına görünmeden ateş edebileceği uygun bir yer olan çalılıkları işaret ederek.

“Ya da yoldan ateş etmiş olabilir. Şu ağaçları hemen geçince... Orası yedi kilometreden daha uzak değil. Bu bana daha mantıklı geliyor. Yolun kenarına pusu kurup kurbanın görünmesini, ateş açma mesafesinde olmak için daha yakına gitmeyi beklemiş ola- bilir. Ama araziye gizlice girmek? Katil cinayeti işlemeden önce ve işledikten sonra tüm o korumaları -hem de bir değil, iki kez- asla atlatamazdı.”

“Katılıyorum.” diyerek aynı görüşte olduğunu belirten Lord Percy alınıdaki teri silip endişeli gözlerle etrafına bakındı. “Ve eğer yoldan ateş açmışsa belki de işini bitirmemiştir henüz. Ya- kınlarda bir yerlerde saklanıp bizlerden birini daha vurmaya bek- liyor olabilir. Haydi, malikâneye geri dönelim. Hart'ın cesedini almaları ve etrafı kolaçan etmeleri için korumaları yollarız.”

Haberler malikâneye ulaşır ulaşmaz gerçekten de bir kargaşa başlamıştı.

Erkekler kendi aralarında tartışıp homurdanırken kadınlar ağlıyor, üzüntü ve çaresizlikten ellerini ovuşturuyorlardı. Lord Hart'ın genç ve dul eşi ise iki kez, kokulu tuzlarla ayıltılmak zorunda kaldı. Korumaların cesedi bulan adamdan tüm öyküyü dinlemeleri yarım saatlerini aldı ve cesedi bulunduğu yerden alıp etrafı aramaları da bundan biraz daha uzun sürdü.

Katil ne çalıllıkların içinde ne de yol kenarında bulunamamıştı.

Sonraki saatler telaşla geçti, çünkü paniğe kapılan asilzadelerin her biri Bow Sokağı'na haber yollayıp harekete geçilmesini istiyor ve Bow Sokağı'ndan ayrılıp bu bölgeye gelmeye ya da kendilerini ve ailelerini korumaya gönüllü olan memurlara büyük meblağlarda paralar teklif ediyordu.

Wells de aynı derecede paniğe kapılmıştı, konuklarını sakinleştirmeye çalışıyor ve aynı zamanda tüm mektup trafiğini idare etmek için yeteri kadar uşak ayarlamaya çalışıyordu. Hibbert ise bir köşeye çekilip hem koridoru, hem oturma odasını görüyor, Royce'dan bir işaret beklerken hiç fark edilmeden konukların bu duruma verdikleri tepkileri gözlemliyordu.

Oturma odasında Royce uzaktan Breanna'yı seyrediyor, Mahoney'yle konuşup olanlar hakkında her şeyi öğrenmeye çalışırken Damen'in o ve Anastasia'yla birlikte durduğundan emin oluyordu.

Breanna sarsılmıştı. Hem de fena halde. Özellikle de -konuklardan hiçbirinin bilmediği- dün geceki olaydan sonra. İronikti ama eğer bilselerdi rahatlayacaklardı. Buradan bir an önce kaçıp kurtulmak isteyeceklerdi, ama rahatlamış olacaklardı. Tabii Breanna'nın vardığı sonuca varırlarsa.

Genç kız, Hart'ı öldüren kişinin asilzadeleri öldürerek Bow Sokağı'nı dehşete düşüren suçlu değil kendisinin de peşinde olan katil olduğuna inanıyordu. Royce da onun haklı olduğunu düşü-

nüyordu. Bunun, o alçak adamın bıraktığı başka bir mesaj olduğu çok açıktı. Bununla genç kızın kaderinde ne olduğunu ima etmeye çalışıyordu. Breanna korkmuştu ve bunun için haklı bir nedeni vardı. Daha da kötüsü onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Katili bulmak dışında.

Başını çevirip pencereye bakınca araziye aramayı bitirip görev yerlerine dönen korumaları gördü. Onlar da ellerinden geleni yapmışlardı. Görevleri başka olayların olmasını engellemekti.

Ve Royce'un işi de onların vazgeçtikleri yerde devam etmekte. Koridora doğru dönüp bir bakışıyla Hibbert'a işaret yolladı.

Kısa süre sonra iki adam Hart'ın cesedinin bulunduğu çalılıkların yakınındaki alanı inceliyordu.

"Konuklarımızın bizi görüp amacımızın ne olduğuyla ilgili sorular sorabileceğinden endişe duymuyor musunuz?" diye sordu Hibbert.

"Hayır." Royce başını salladı. "Bu noktada, beni tanıyan herkes benim kendimi etrafı kolaçan etmeye zorunlu hissedeceğimi bilir. Ben böyleyim. Eğer bunu yapmasaydım tuhaf olurdu." Durup çalılıklara doğru baktı, sonra yola doğru bakmak için başını eğdi. "Katilin Hart'ı arazinin dışından vurduğuna ikna olmadım. Vurmuş da olabilir tabii. Ama bunun için gerçek bir kanıt yok ortada. Şu çalılıklardan da gayet rahat ateş açmış olabilir."

"Katılıyorum." Hibbert paltosunun yakalarını kaldırıp Royce'un baktığı yere baktı. "Onun hâlâ burada olabileceğini düşünüyorsunuz. Leydi Breanna'nın konuklarından biri olduğunuzu."

"Bu olasılığı eleyemiyorum."

"Evet, eleyemiyorsunuz. Ama kanıtlayamıyorsunuz da." Hibbert eliyle işaret edip, "Orada bir yerlerde pusuya yatmış, Leydi Breanna'yı seyrediyor olabilir." dedi.

Royce kaşlarını çattı, Hibbert'ın teorisine itiraz edemiyordu. "Adamın zekâsı zehir gibi. Hart'ı vurmak için bu noktayı kasıtlı

olarak seçti, böylece kendimizi tam olarak bu ikilemin içinde bulacaktık. Kendisini Breanna'nın peşindeki katilden ziyade o asilzadeleri öldüren adammış gibi göstermeye çalışıyor. Kahretsin!" Royce iki yandaki ellerini yumruk yaptı. "Bu olaydan sonra onu burada bırakıp nasıl giderim?"

"Seçim şansızın yok. Partideki bütün konuklar sizin buradan çıkıp doğru Berkshire'a gideceğinizi, Ryder ve kızımı birleştirmeye çalışacağınızı biliyor. Eğer planlarınızı değiştirirseniz akıllarda sorular oluşacaktır. Bu sorular da tehlikeli olabilir, özellikle de katil konukların arasındaysa. Dahası, bana söylediklerinden Leydi Breanna'nın da gitmeniz konusunda ısrar ettiğini çıkardım. O, Ryder ve kızımı bir araya getirmenizi istiyor." Hibbert Royce'un yüz ifadesini inceledi. "Sizin yerinize Berkshire'a gidebilirim. Riskli olurdu ama makul bir bahane bulmaya çalışıp..."

"Hayır." Royce başını salladı. "Haklısın. Gitmem gerek. Ama Hibbert..." Royce suratında kararlı bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Bu gece Breanna'nın kapısından bir an olsun ayrılma. Aynı şekilde yarın gece de, eğer geri gelmezsem. Adamın Breanna'nın odasını değiştirdiğini tahmin edeceğini sanmıyorum – O hayvanın odayı takip etmesi ihtimaline karşı, Damen'dan odayı içinde birileri kalıyormuş gibi görünmesini sağlamasını, lambayı akşamları yaktırıp gündüzleri söndürtmesini istedim. Ama eğer bunlar işe yaramazsa, adam Breanna'nın başka bir odada kaldığını anlarsa ve onu aramaya kalkarsa senle karşılaşmasını istiyorum."

Hibbert başını salladı. "Karşılaşacak da."

Parti erkenden sona erdi ve arabalar bir bir getirilip konuklar ayrılırken malikâneye bir ölüm ağırlığı çöktü.

Oturma odasındaki Royce pencerenin önünde durmuş, araba yolundaki hareketliliği seyrediyordu. Hibbert ise arkasında dikilmiş, konukların ayrılışlarını anlatan mırıltılı konuşmaları ve çarpılan kapı seslerini dinliyordu.

İkisi de Wells'in içeri girip partinin resmen bittiğini söylemesini bekliyordu.

En sonunda yaşlı adam içeri girdi ve son arabanın da az önce ayrıldığını söyledi.

“Teşekkürler Wells.” Royce çoktan hareketlenmişti. “Leydi Breanna nerede?”

“Kütüphanede lordum.” diye cevap verdi Wells. “Söylediğiniz gibi Bayan Stacie ve Lord Sheldrake’le birlikte.”

“Güzel.” Royce koridorda yürümeye başladı. “Senle Hibbert’i da oraya bekliyorum.”

Beş dakika sonra hepsi bir araya toplanmıştı.

Breanna okuyormuş gibi yaptığı romanın kapağını kapattı ve Royce’un sert bakışlarıyla karşılaştı.

“Herkes gitti.” dedi, odadakilere seslenerek. Ama doğrudan Breanna’ya bakıyordu. “Şu andan katili bulduğumuz ana kadar ziyaretçi olmayacak artık. Bir kişi bile. Yılbaşı günü bile.”

“Ziyaretçi mi?” diye sordu Damen, ayağa fırlayarak. “Ben karımı ve Breanna’yı alıp buradan olabildiğince uzak bir yere gitmek istiyorum. Tanrım! Royce, bu katil sadece Breanna’nın odasına girmekle kalmadı, burnumuzun dibinde bir adam öldürdü. Burada öylece oturup o adamın aynı şeyi Stacie’ye ve doğmamış çocuğumuza yapmasını bekleyecek değilim.”

“Bu konuşan senin duyguların, mantığın değil.” dedi Royce, sakın bir şekilde. “Sen de benim kadar biliyorsun ki kaçmak hata olur. Böyle yaparsan Anastasia ve Breanna yürüyen hedef haline gelirler. Bu adam işinde uzman. Anastasia ve Breanna’yı öldürmeye kararlı. İkisini gerekirse dünyanın bir ucuna kadar takip eder. Asla güvende olmazlar. Sürekli arkalarına bakarlar. Ve bir gün o adamı orada dikilirken bulurlar. Karın için istediğin şey bu mu? Çocuğun için?”

Damen yavaşça sandalyesine çöktü. “Hayır.”

“O zaman beni dinle.” dedi Royce. “Kaçış çözüm değil. Çözüm, bu alçak adamı sonsuza kadar ortadan kaldırmak. Ki ben de

bunu yapmayı istiyorum. Hanımlar burada kalmalı. Biliyorum, bu sinir bozucu. Ama en güvenli yol bu –ve tek yol.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” diyerek gönülsüzce mırıldandı Damen.

“Güzel. Dediğim gibi şu andan itibaren hiçbir ziyaretçi kabul edilmeyecek. Söylentiler çıkmasını engellemek için insanlara bir bahane sunun. Anastasia’nın kendini hâlâ kötü hissettiğini, konuk ağırlamak için çok halsiz olduğunu ve Lord Hart kendi arazisi içinde öldürüldüğünden beri de durumunun daha kötü bir hal aldığına herkese haber verin. Breanna da bekleneceği gibi ona eşlik edecek. Anastasia’nın sağlığı düzeline kadar hiçbir konuk kabul edilmeyecek.”

Anastasia ne kadar gergin olursa olsun gülümsemeye çalıştı. “Hamileliğim bir lütuftan daha fazlası olmaya başladı. İnsanları amaçlarımız doğrultusunda yönlendirmede gayet iyi işe yarıyor.”

Royce gülümsemedi. “Elimizde ne varsa kullanacağız, ne gerekiyorsa yapacağız. O katili bu kapılardan içeri girmesini olanaklı kılacak bütün fırsatlardan yoksun bırakmak istiyorum.” Avuç içlerini birbirine sürttü. “Bu da bana inşaatın yılbaşından sonra kaldığı yerden devam edeceğini hatırlattı. İşler ertelenmek zorunda kalacak. Soğuk havayı mazeret olarak gösterirsin.”

“Olmuş bil.” diyerek hemen kabul etti Damen.

“Bir saat içinde Berkshire’a doğru yola çıkıyorum.” diye devam etti Royce. “Ryder konusunu ne kadar erken halledersem o kadar erken dönerim. Burada kalmayı isterdim. Ama kalırsam ve katil benim planlarımı değiştirdiğimi anlarsa kendi kendine çıkarımlar yapmaya başlar. Eğer onun peşinde olduğumu anlarsa ani ve sert tepkiler gösterebilir.” Royce’un ses tonu biraz daha sertleşti. “Eğer tepkisini gösterdiği kişi ben olsaydım bu çok iyi olurdu. Hatta hoş olmaktan daha fazlası... Onunla doğrudan karşılaşabilsem çok iyi olurdu. Ama öfkelendiği kişi ben değilim.”

“O benim.” dedi Breanna yavaşça.

“Evet.” Royce genç kızla göz göze geldi. “Seni dehşete düşürmek için başka bir yol bulurdu. Ama şimdi sakinleşti. Kazanmaya başladığını düşünüyor. Ben dönene kadar böyle düşünmeye devam etmesini tercih ederim. Sonra ona durumun öyle olmadığını gösteririz. Ama dönene kadar olmaz.”

“Yüksek sosyete Hart’ın katilinin Bow Sokağı’nın aradığı adam olduğunu düşünüyor.” diye mırıldandı Damen.

“Katilimiz de onların öyle düşünmesini istedi zaten. Son derece uyanık. Bu şekilde birazcık olsun şüphe uyandırmadan Breanna’yı korkutmuş oldu. Neyse ki bugünkü zaferi, o Breanna’nın tepkisini değerlendirmek için beklerken bizi kısa süreliğine rahatlatacaktır. Breanna’nın onu meraklandırmaya devam etmesi gerek.”

“Nasıl yapacağım bunu?” diye sordu Breanna.

Royce’un bakışları genç kızın içine işliyordu. “Malikânedeki kal. Bırak bunlara nasıl dayandığını anlamaya çalışmasını, seni görmesine bile izin verme. Bu bize zaman kazandırır.” Durdu. “Gitmeden önce senle baş başa görüşebilir miyiz?”

“Tabii ki.” Breanna ayağa kalktı, bir yandan da elbisesinin eteğini düzeltirken. “Yeşil salonda konuşabiliriz.”

“Bence orada konuşmanız...” diyecek oldu Wells.

“Ah, Tanrım...” Tam o anda Anastasia ayağa kalktı, fırlayıp kaçacak bir tavşan gibi görünüyordu. “Midem bulanmaya başladı. Benim hatam. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve midem boş olunca ben...” Dudaklarını sanki kusacakmış gibi birbirine bastırdı.

Wells çoktan hareketlenmişti. “Yiyecek bir şeyler getireyim. Hemen dönerim.”

Anında odadan çıktı.

“Aferin.” dedi Damen alaycı bir tavırla. “Yapmak istediğin şeyi başardın.”

“Başardım, değil mi?” dedi Stacie, kendinden emin bir şekilde. Royce’a tatlı bir gülümsemeyle baktı. “Gördün mü? Size hamileliğimin işe yaradığını söylemiştim. Şimdi gidin. Wells mantıklı düşünüp ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlamadan önce. Çünkü anlayacaktır. Breanna’nın da onaylayacağı gibi Wells her zaman anlar.”

Royce’un gözlerinde eğlendiğini gösteren parıltılar belirdi. “Eminim. Uyarın ve zekice dikkat dağıttığın için teşekkürler.”

Breanna’yla koridora çıkıp yeşil salona girdiler ve kapıyı arkasından kapattı.

Tüm neşesi gitmiş, yerine sadece korku ve endişe -ve bu ikisinin tamamen zıttı olan duygular- gelmişti.

“Breanna.” dedi Royce, kapıya yaslanıp genç kızın güzel, sakin yüz hatlarını incelerken. “Çok korktuğunu biliyorum. Ama sana söz veriyorum, bu durum daha fazla sürmeyecek. Onu bulacağım. Sözüme güven.”

Breanna titrek bir nefes çekti içine. “Korkuyla başa çıkabilirim. Ama bu, benim yüzümden ölen ikinci adam. İşte buna dayanamıyorum.”

“Canım benim.” Bu tatlı sözün ağzından çıktığını fark etmeyen Royce birkaç adım atıp Breanna’nın yüzünü avuçları arasına aldı. “Onları sen öldürmedin. O öldürdü.”

“Biliyorum. Ama bana duyduğu nefret bunları yaptırdı ona. Bu da dolaylı bile olsa beni sorumlu yapıyor.”

Royce içinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti -merhametle, anlayışla, daha güçlü bir şeyle.

Onu nazik bir şekilde kendisine doğru çekip yanağını göğsüne bastırdı. Bu kadında bir şeyler vardı; Royce’a belki kendisinin de bir kalbi olduğunu düşündürten, yaradılışından gelen bir güzelliği vardı.

“Hibbert’a seni bir an olsun gözünün önünden ayırmamasını tembihledim. Asla yalnız kalmayacaksın. O, Wells -ve tabii ki Damen ve Anastasia- dışında hiç kimse odanı değiştirdiğini bilmiyor. Ve tabii ki hizmetçin. Ona odanda tadilatlar yapılacağını söyledim. Geçici odanın yerini gösterip hiç kimseye burayı söylememesini tembihledim.”

Bu son cümle Breanna’nın başını kaldırıp bakmasına neden oldu. “Ondan bunu isterken nasıl bir neden sundun?”

“Gizlilik için olduğunu söyledim.” Royce gülümser gibi oldu. “Ona özellikle o odayı seçtiğini, çünkü yakınımda olmak istediğini söyledim.”

Breanna bir an ona dikkatle baktı, boynundan yukarı doğru kızarıyordu. Sonra gülmeye başladı. “Sen tanıdığım en terbiyesiz adamsın.”

“Biliyorum.” Başparmaklarıyla genç kızın yanaklarını okşadı. “Ve sen de benim tanıdığım en sıra dışı kadınsın.” Başını eğip Breanna’nın dudaklarına tüy gibi bir öpücük kondurdu –kendi kendisine verdiği sözü tutamamıştı. “Dün geceki hareketlerimle seni incittiysem özür dilerim. Böyle olmasını istemezdim.”

“Hangi kısım için üzgünsün?” diye mırıldandı Breanna, Royce’un kollarından ayrılmak için bir girişimde bulunmuyordu. “Yaptığımız şey için mi? Yoksa sonrasındaki tavırların için mi?”

“Bu, bunları ne zaman sorduğuna bağlı olarak değişir.”

Breanna avuç içini genç adamın çenesine yasladı. “Şimdi soruyorum.”

“Şimdi mi?” Royce onun dokunuşunun tadını çıkarıyor, onu kendisine doğru çekme isteğiyle mücadele ediyordu. “Şu anda vicdanım içgüdülerimle savaşıyor. Vicdanım işleri bu kadar ileri götürdüğüm için üzgün. İçgüdülerim ise o kadar ileri gidip durduğum için, seni ilk gördüğüm andan beri istediğimi halde tek beden olamadığımız için üzgün.”

Breanna kışkırtıcı bir gülümsemeye baktı. “İçgüdülerini vicdanına yeğlerim.”

“Ben de.” Breanna’yı tekrar öptü; dili yavaş, baş döndürücü bir şekilde ağzında geziniyordu. “Döndüğüm zaman bu konuyu konuşacağız. Bu arada dikkatli ol. Evde kal. Ben en geç yarın değil, sonraki sabah geri dönerim.”

Breanna yavaşça başını salladı, ceketini iki yanından kavramıştı. “Dikkatli olurum. Ama Royce, sen de...”

“Evet?”

“Acele et.”

15

Çalılıkların arasına saklanıp Chadwick'in arabası gidene kadar bekledi.

Hibbert'in da gitmemesi şaşırtıcı değildi. Tahmin ettiği gibi, Chadwick hiç şüphesiz Leydi Breanna'nın hayatını koruması için sadık hizmetkârını burada bırakmıştı.

Ne kadar asil bir davranıştı.

Dinmesini umduğu öfkesi tekrar kaynamaya başladı; bu kez tetiği çekip Hart'ın hayatını aldığı zamankinden daha güçlü, daha acımazdı.

Ve bu öfke Royce Chadwick yüzünden artmıştı.

Adam hiç hesapta olmayan bir pürüzdü. Tehdit oluşturmamaya kadar güçsüzdü ama sıkıntı yaratıyordu. Leydi Breanna'nın korkusunu yenmesine yardımcı olarak, kaçınılmazı erteliyordu.

Asla kazanamayacağı bir savaşa sokmuştu kendini.

Görünüşe göre, zeki olduğunu düşünüyordu. Planladığı gibi Medford Malikânesi'nden ayrılıp Ryder'ın kızını bulmaya çalışmak için Berkshire'a doğru yola çıkmıştı. Bu hareketinin rakibini, kendisinin Leydi Breanna'nın koruyucusu olmadığına ikna edeceğine inanıyordu. Ama Hibbert'ı burada bırakması tam aksini söylüyordu. Bu, Chadwick'in geri geleceği anlamına geliyordu.

Yani bu aptal adam zekâsını kendininkiyle eş tutuyordu.

Başarısızlığa uğraması kaçınılmazdı.

Ona bu gerçeği göstermenin zamanı gelmişti.

Dışarının soğuşunda geçirdiği o kadar saatten sonra eldiveni- nin altında zonklayan eline masaj yaparken aklından bir sürü şey geçiyordu. Ağrısı gittikçe artıyordu. Parmağının yerine konmuş ahşap kopyayı destekleyen eklemi rahatlatmak için elini sıcak kompresin altında bekletmeye, ısıtmaya ihtiyacı vardı.

Ama şimdi olmazdı. Bu konuyu çözene kadar bekleyecekti.

Ama nasıl?

Çözüm birden aklına geldi. Herhangi bir tane değil; büyük dâhilere yaraşır nitelikte, zekice bir çözümdü bu. Amacı kadar yol açacağı şeyler de neşelendiriciydi.

Bu yolla, Chadwick'e haddini bildirirken, kendi hedeflerini hayata geçirmeye başlamış olacaktı. Ne güzel! Bu, Chadwick için bir uyarı anlamına gelecekti ve onun enerjisini başka bir yere -muhtemelen de doğrudan Bow Sokağı'na- çevirecekti. Tabii ki bu, kimliğinin ortaya çıkması riskini artırıyordu. Ama zaten, daha büyük riskler daha büyük heyecanlar demek değil miydi? Eğer rakibiniz tamamen değersizse ya da kaybetme olasılığı sıfırda bir savaşı sürdürmeye değmezdi. Chadwick'e bunu yapıp onun tamamen farklı cevaplara ulaşmasını sağlamak durumu beraberliğe getirebilirdi. Ayrıca bir sonraki göndereceği siparişin sayısını bir tane daha artırabilirdi. Ve bu siparişleri neden kendisi teslim etmesindi ki? Birden, öfkesi beklentiye dönüştü; savaşmanın heyecanı daha başka, eşit derecede kışkırtıcı bir heyecanla karışıyordu.

Maurelle. O, içinde köpüren öfkeyi dindirebilir, elindeki iş- kence gibi ağrıyı unutturabilirdi.

Ve kendisi de ona her zaman özlemini çektiği heyecanı verip onu başka hiçbir erkeğin başaramayacağı şekilde tatmin ederdi.

Bunu neden daha önce düşünememişti ki? İkisinin de ihtiyaç duydukları şey buydu –kâr getirecek mallar ve birbirleri.

Bir dakika bile kaybetmeden faytonuna atladı, dizginleri eline alıp yola koyuldu.

Kendi arabasıyla Chadwick'inki arasında bir buçuk kilometre kadar mesafe bırakmaya dikkat ediyordu. Onun nereye gittiğini biliyordu, eğer sıra dışı hafızası kendisini yanıltmıyorsa genç adam Pearson Malikânesi'nin bulunduğu Ascot'a doğru gidiyordu. Kendisi malikânenin tam yerini bilmiyordu, ama dul kadının kocası hâlâ hayattayken orada bir ya da iki kez baloya katılmıştı. Eğer gerekirse orada, alenin ucuz olduğu ve mekân sahibinin de kendisine zararsız bilgiler satacak kadar fakir ve açgözlü olduğu birahanelerden birine girerdi ve -tabii ki uygun bir ücret karşılığında- bu kişinin oraya gelip bunları öğrendiğini unutmamasını sağlardı. Her halükarda, yaşlı dulun evini bulurdu.

Tabii ki daha kolay olan yöntem Chadwick'i gözden kaybetmemek, onun önden gitmesine izin vermektir.

Ama Chadwick'in içgüdüleri de çok iyiydi.

Ve takip edildiğini fark ederse bu kendisi için iyi olmazdı.

Dudaklarında hain bir gülümseme belirdi, ilginçti. Kovalayan kovalanıyordu. İlginçten de fazlasıydı bu. Dâhiyaneydi.

Bembeyaz saçlı, yaşlı Pearson Düşesi durumu anlatan Royce'ü dikkatle dinliyordu. Zayıf ellerini kucağında kavuşturmuştu, açık mavi renkteki gözlerinden bir şey okunamıyordu. Tüm hikâyenin anlatılmasını beklerken dik bir duruşla kütüphanedeki sandalyelerden birinde oturuyordu.

Sonra iç çekti, çoktan çizgilerle dolmuş olan yüzü şüpheyle kırıştı.

"Glynnis'i on sekiz yıldır koruyorum." dedi mırıldanarak. Ses tonu yaşlılığı ve ağrıları yüzünden yorgun çıkıyordu. "Bir tarafım, bunu yapmaya devam etmemi söylüyor. Sizi geri gönderip Lord Ryder'a artık, bırakın çocuğunu, çocuğun annesiyle bile

konuşmaya hakkı olmadığını söylediğimi iletmenizi isterdim. Ama Glynnis yetişkin bir kadın ve bir anne. Ayrıca, benim kendi durumum da son birkaç ayda aniden değişti. Bu yüzden ne yapmak istediğine karar vermesine izin vereceğim.”

Royce anlayışlı davranarak sorular sormaktan kaçındı, gerçi yaşlı dulun nasıl bir durumdan bahsettiğini de merak etmiyor değildi. “Onunla konuşmama izin verir misiniz?”

“Tabii ki, evet.” Duruşu gerginleşti ve fersiz gözlerini kısıp Royce’a baktı. “Yalnız sizi uyarayım Lord Chadwick. Glynnis’in müşterinize duyduğu hisler çok uzun süre önce aşktan kırgınlığa, hatta belki de öfkeye dönüştü. Sıcak bir şekilde karşılanacağınızı beklemiyorum.”

Royce bu kadının sadakatine hayran olmadan edemedi. Dahası Ryder’in tutumu konusundaki değerlendirmelerine de katılmak zorundaydı. Adam bencil, küstah bir ahmak gibi davranmıştı. Ama şimdi durum farklıydı, Ryder böyle davrandığının farkındaydı artık. Yaşlılık ona eşsiz bir bilgelik katmış, zihninde bir zamanlar kapalı olan koridorları açmıştı. Ve bu bilgeliğin ona bağışladığı bir şey de kan bağlarının önemli olduğunu ve insanın duygularının sınıf farkları ya da mali durumun ötesine geçtiğini fark etmesiydi.

Kısacası, Ryder üzgündü. Hem de çok derinden. Ve Glynnis konusunda bir şeyleri düzeltmek için çok geç kalmış olsa da belki kızıyla arasında -ne kadar zayıf olursa olsun- bir bağ oluşturmak için geç değildi.

“Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum düşes hazretleri.” dedi Royce, saygılı bir tavırla. “Ne hayallerle, ne de boş beklentilerle geldim buraya. Sadece Bayan Martin’le konuşup ona durumun ne olduğunu açıklamak istiyorum.”

“Peki, öyle olsun.” Yaşlı kadın, kâhyasını çağırdı.

“Evet madam?”

“Glynnis’e yanıma gelmesini söyler misin?”

“Tabii ki.” Kâhya bu ricaya hiç şaşırılmamış bir halde odadan çıktı.

“Glynnis burada yaşamaya başladığından beri bana refakat ediyor.” diyerek açıkladı Leydi Pearson. “Bana kitap okur, bahçede benle yürüyüşe çıkar ve son zamanlarda -sık sık olduğu gibi- odama çekildiğimde bana eşlik eder. Yanımda olmadığı zamanlar nadirdir.”

Royce kanepede öne doğru eğilip yaşlı kadının suratındaki ifadeyi inceledi. “Bayan Martin’i çok seviyorsunuz.”

“O benim kızım gibi.” dedi titrek bir sesle. “Eğer bu, bir yıl önce olsaydı onun sizi görmesini engellerdim. Ama şimdi... Sağlığım kötüleşiyor, Lord Royce. Doktoruma göre çok zamanım kalmamış. Ayrıca Glynnis’e miras olarak bırakabileceğim para da kısıtlı. Zavallı kocam ölmeden önce bazı kötü yatırımlar yapmıştı ve bana bıraktığı azıcık para da bu evi idare etmeye gidiyor. Bu yüzden, eğer Glynnis için başka bir yerde -iyi bir- gelecek varsa onun bu geleceğin peşinden gitmesine engel olmam. Eğer istediği şey buysa.”

Kapının çalınması konuşmalarını böldü.

“Gel.”

“Beni istemişsiniz Düşes Hazretleri.” Glynnis Royce’u görünce duraksadı, işverenine tereddüt eder gibi baktı. “Özür dileirim. Misafiriniz olduğunu bilmiyordum.”

“Gelsene Glynnis.” Yaşlı kadın onu içeri çağırdı. “Lord Royce Chadwick’le tanışmanı istiyorum. Onu Pearson Malikânesi’ne getiren konu seni ilgilendiriyor.”

Glynnis Martin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Anladım.” Kütüphaneye girip utangaç fakat meraklı bir tavırla kanepeye yaklaştı. “Lordum.” Eğilip reverans yaptı.

Ayağa kalkan Royce hafifçe eğilerek selam verdi. “Bayan Martin. Tanıştığımıza memnun oldum.” Duruşunu dikleştirip onu yakından inceleyince açık renkli, gür saçları ve iri, gri göz-

leriyle bir zamanlar oldukça hoş biri olduğu şüphe götürmeyen bir kadın gördü. Ama zaman ve yaşananlar onu yıpratmıştı ve şimdi yorgun, bıkkın, pırıltısı solmuş ve güzelliği gösterişsizliğe dönmüş görünüyordu.

“Sizin için ne yapabilirim efendim?” diye sordu nazikçe.

Royce bir an Glynnis’le baş başa konuşmayı düşündüyse de sonradan vazgeçti. Öncelikle yaşlı düşes buna asla razı olmazdı. Dahası, onun bir köstekten ziyade destek olabileceğini hissediyordu.

“Lütfen oturun.” diyerek söze başladı, düşesin yanındaki sandalyeyi işaret ederken. “Aslında sizi haftalardır arıyorum. Yani sizi ve kızınızı.”

Glynnis sandalyeye otururken birden gerildi. “Emma? Emma’yı mı arıyorsunuz?”

“Müşterim adına.” dedi Royce nazik bir tavırla. “Emma’nın babası adına yani.”

Glynnis’in gözleri bir anlığına kapandı. “Emma’nın babası hakkında ne biliyorsunuz?”

Royce kanepeye tekrar oturdu, elinden geldiğince açık sözlülikle ve tarafsız olarak konuşuyordu. “Kim olduğunu biliyorum, Vikont Ryder. Emma’ya hamile kaldığımızda onun evinde çalışıyor olduğunuzu biliyorum. Hamile kaldığınızı söylediğinizde size berbat bir şekilde davrandığını biliyorum. Sizi kovduğunu ve Emma’nın doğumunu haber verdiğiniz mektubu hiç önemsemediğini de biliyorum.” Durdu. “Ve artık yaşlandığını, yaptıkları için derin bir pişmanlık duyduğunu biliyorum. Duyarsızlığı ve ihmalkârlığını asla telafi edemeyeceğinin farkında. Ama denemek istiyor, sizinle olmasa da Emma’yla.”

“Aynen böyle olmuştu.” Glynnis Martin başını kuşkucu bir tavırla salladı. “Beni baştan çıkardı ve ondan hamile kalınca da beni evden attı; on sekiz yıl boyunca da bu çocuğun varlığını inkâr etti. Ve şimdi pişman olmuş. Söyler misiniz lordum, nasıl tepki vereyim bu duruma? Merhametle mi?”

“Eğer evet dersem yalan söylemiş olurum.” dedi Royce açık açık. “Sizin yerinizde olsam, erkeklerden muhtemelen nefret ederdim. Ama burada söz konusu olan sizin yaralarınız değil.”

Kadın, hem bu kötü durumunu Royce’un beklenmedik şekilde desteklemesine, hem de eşit derecede beklenmedik olan açık sözlülüğüne şaşırılmış görünüyordu. “Anlıyorum.” Boğazını temizledi, savunmacı tavrı görünür şekilde hafiflemişti. “Eğer söz konusu olan yaralarım değilse nedir?”

“Emma.” Royce açık sözlü yaklaşımından şaşmıyordu. “Bakın Bayan Martin. Ona yöneltebileceğimiz tüm hakaretlere rağmen Lord Ryder Emma’nın babası. Ve -bu bir fark yaratacaksa- söyleyebilirim ki o, kızını ve sizi reddettiği için gerçekten çok ama çok pişman. Aptallık ettiğini, bencil bir ahmak gibi davrandığını anlamış. Ayrıca, yapılanları geri alamayacağını da farkında... Ama o yaşlı ve yalnız biri. Ömrünün son günlerini yaşamakta olduğunun farkında. Çocuğuyla tanışmak, ölmeden önce ona -ve kendine- ne kadar zayıf olursa olsun bir bağ kurma şansı tanımak istiyor. Ayrıca, unvanını, evini ve oldukça yüklü olan servetini ona bırakmak isteyecektir.”

Glynnis ufak bir şaşkınlık yaşadı. “Ben... Ben çok şaşırdım. Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Dudaklarını büzdü ve kendini toparladı. “Ama Emma satılık değil lordum.”

“Ben de öyle düşünmedim zaten.” diye cevap verdi Royce, Glynnis’in tepkisine şaşırılmamıştı. Onun gururlu bir kadın ve korumacı, kendini çocuğuna adanmış bir anne olduğu açıkça görülmüyordu. Royce tüm bu niteliklere hayrandı -ve bunları sadece müşterisinin yararına değil, Glynnis Martin bilsin ya da bilmesin, onun kendisi ve kızı için de kullanmayı planlıyordu.

Ses tonu ve bakışları bir an olsun değişmeden, “Sizi temin ederim ki,” diyerek devam etti Royce, “Lord Ryder’in kızını satın almak gibi bir arzusu yok. Onu para vaadiyle kendine çekmiyor. Sadece, kendinin olanı ona sunuyor.” Derin bir sessizlik oldu. “Ben insanların karakterlerini tahlil etme konusunda çok

iyiyimdir, özellikle de söz konusu müşterilerimse. Vikontun gizli bir amacı falan yok, Emma'nın sadakatini satın alabileceğine inanacak kadar aptal biri de değil. Sadece kızına doğuştan kazandığı haklarını vermek istiyor –ve belki de bir parça huzura kavuşmaya, arkasında gerçek ve kalıcı bir şey bırakmaya çalışıyor. Herhalde bunu anlayışla karşılırsınız?”

Glynnis bakışlarını kaçırdı, suratından kararsızlık okunuyordu.

“İnanıyorum ki eğer biraz düşünürseniz...”

“Bunu istediğimden emin değilim.”

“Neden?” diyerek nazik bir sesle sordu Royce. “Yumuşayacağınızdan mı korkuyorsunuz?”

“Glynnis...” diyerek araya girdi yaşlı düşes, kendinden daha genç olan kadının elini tutarak. “Beni dinle. Kızgınsın. Bunun için nedenin de var. Vikontun neler yaptığını bana anlattığın günden beri öfkemi ve üzüntümü paylaşıyorum. Ama ben senden çok daha yaşlıyım. Ve senin henüz edinemediğin bir hayat görüşüne sahibim. İnsanlar yaşlandıkça değişirler. Geçmişte göremedikleri şeyleri birden, net bir şekilde görmeye başlarlar. Bence burada da aynı durum söz konusu.”

“Onu affetmemi mi bekliyorsunuz?” diye sordu Glynnis şaşkınlıkla.

“Tabii ki hayır. Emma'yı düşünmeni bekliyorum. Öfkenin -ne kadar haklı nedenlerle olursa olsun- onu hak ettiği şeylerden mahrum bırakmasına izin verme. Buna pişman olursun.”

“Hak ettiği şey,” diye tekrarladı Glynnis, “vikontun parası.”

“Burada söz konusu olan paradan daha fazlası.” diyerek araya girdi Royce.

“Daha fazlası ne? Ünvan mı, yüksek bir mevki mi?”

“Anlatmaya çalıştığım şeyi kaçırıyorsunuz. Sizin açgözlü biri olmadığınız açıkça görülüyor, bu yüzden Lord Ryder'ın isteğini

kabul etmeniz için parayı size bir teşvik olarak sunmak aptallık olur. Bu teklifi kabul etmenizi birkaç nedenden dolayı istiyorum: Emma'ya babasıyla tanışması halinde kazanabileceği bir miras hakkı vermek için; onun yıllardır mahrum kaldığı evlatlığa resmen kabul edilmesi için; geleceğini garanti altına alması için. Böylece asla sizin gibi açıkta kalmayacak, yalnızlığa terk edilmeyecek.” Royce durup yerdeki halıya baktıktan sonra başını kaldırıp Glynnis'le göz göze geldi. “Ve son olarak -sizin iddialarınıza rağmen, ikimizin de hemfikir olduğu gerçeklere rağmen- yalnız ve yaşlı bir adama ufak da olsa iyilikte bulunmak için. Acıları ve öfkeyi bir kenara bırakın, Emma Ryder'ın kızı Bayan Martin.”

Glynnis'in suratındaki ifade yumuşadı, Royce onun tabiatında olan anlayışlı tarafın öfkesine üstün gelişini seyrediyordu. “Evet lordum. Biliyorum, öyle.”

“Bu konuyu Emma'yla konuşun.” diye bir öneride bulundu Royce. “Kızınız küçük ama çocuk da sayılmaz. Bence babasının kendisini görmek istediğini bilmeye hakkı var, sizce de öyle değil mi?”

Glynnis bitkin bir şekilde başını salladı. “Bana babasıyla ilgili ne kadar sık soru sorduğunu düşünürsem... Evet, hak ediyorum.”

Bu ilk görüşmenin sonuçlarından memnun kalan Royce ayağa kalktı. “O zaman ben gideyim, siz de kızınızla konuşursunuz. Buraya yakın bir handa kalıyorum, bu yüzden geri gelip...”

“Bekleyin.” Glynnis birden ayağa kalktı. “Düşünceli oluşunuzu takdir ediyorum. Ama kızımı tanıyorum. Ona bu konudan bahseder bahsetmez sizinle konuşmak isteyecektir. Bu yüzden eğer sizin için sorun olmazsa Emma'yı hemen getireyim. Sadece onunla baş başa konuşmam için birkaç dakika verin bana. Sonra onu buraya getireyim. Eğer durumu ona da bana anlattığınız gibi açıklarsanız size minnettar kalırım. Bu size sorun yaratır mı lordum?”

“Hayır, tabii ki yaratmaz.”

Aslına bakılırsa Royce daha iyisini isteyemezdi. Eğer beklemekle geçecek bir geceyi aradan kaldırırsa bu ziyaret için sadece bir gün harcamış olurdu. Ve yarın gece Medford Malikânesi'ne geri dönmüş olurdu.

“Teşekkür ederim.” dedi Glynnis. “Ben Emma'yı getireyim.” Yaşlı düşese döndü, kadının ellerinin titremesini görünce kaşları çatıldı. “Düşes Hazretleri? Belki de odanıza çekilmelisiniz. Bitkin görünüyorsunuz.”

Yaşlı kadın başını salladı, bu hareket bile onu yormuşa benziyordu. “Eğer Lord Royce tek başına beklemeyi sorun etmezse sanırım dediğın iyi olur.”

“Lütfen, Bayan Martin'le birlikte gidin.” dedi Royce, durumu çabucak değerlendirip bir adım öne çıktı ve düşesin titreyen elini öptü. “Sizi yorduğum için özür dilerim.”

“Özür dilemeyin.” dedi yaşlı kadın, parmakları Royce'un elini kısa süreliğine sıkarken. Başını kaldırıp baktı ve Royce onun gözlerindeki akmayan yaşları gördü. “Bana tam ihtiyacım olan şeyi getirdiniz. Artık ölsem de gam yemem.” Bunu söyledikten sonra Glynnis'in uzattığı elini kabul etti ve ona yaslanarak yavaş yavaş ayağa kalktı. Kısa süreliğine durup büfeyi işaret etti. “Kendinize bir kadeh brendi alın. Kış soğuşuna iyi gelir.”

“Alırım. Teşekkürler.” Royce iki kadının yürümelerini -Glynnis'in düşesin kırılğan, yaşlı bedenine destek oluşunu- seyretti ve az önce yaşananlardan dolayı tuhaf şekilde duygulandığını hissetti.

Kendi tepkisine şaşırıp kalarak gözlerini kırıştırdı.

Ne zamandan beri duygularına yenik düşüyordu?

Cevabını bulmak için bu soruyu düşünmesine gerek yoktu.

Breanna.

Onu düşününce aklına yarın gece Medford Malikânesi'ne geri döneceği geldi.

Aklından bir sürü şey geçiriyor, planlar yapıyordu. Ama şimdi Emma'yı ikna edecekti. Neyse ki kız babasını Glynnis'in söylediği kadar merak ediyorsa yarın sabah, kuşluk vaktinde Sussex'e gidip Ryder'la tanışmayı kabul ederdi. Bu da Royce'a sabahın erken saatlerinde Berkshire'daki dükkânları ve -Ryder'in evinden ayrıldıktan sonra da- Sussex'teki dükkânları kontrol etme fırsatı verirdi. Oradan, Surrey'e devam edip akşam olmadan oradaki esnaflarla sohbet eder, sonra da doğrudan Kent'e giderdi.

Kent'e ve Breanna'ya...

Royce, Breanna Colby'yle ilgili düşünmesi gereken bir sürü şey olduğunu kabullenerak dişlerini sıktı. Bu gece, diye söz verdi kendi kendine. Handaki odasında tek başına kaldığında. Orada, aralarında geçen şeyleri, bu bağlanmanın nereye gideceğini ciddi ciddi düşünecekti. Ve hissettiği şeyin ne olduğunu...

Stacie Breanna'nın geçici odasının kapısını kapatıp kuzeninin kaçmasını engellemek istermişçesine kapıya yaslandığında saat gecenin on buçuğuydu. "Pekâlâ Breanna. Artık yeter. Bir saniye daha bekleyemem. Odamı hazırladık. Çizimlerini, kanaviçelerini ve sevdiğin bütün porselen biblolarını getirdik. Artık kendini rahat hissedebileceğin bir yer oldu burası. Şimdi anlat bakalım."

Breanna en son bibloyu -çocukluğundan beri yanında olan at figürünü- şömine rafına yerleştirdikten sonra döndü. Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. "Sen de benim kadar biliyorsun olanları. Damen odamdaki lambaları yakıyor, sonra da seni yatağına götürmek üzere buraya gelecek. Hibbert hemen bu kapının önünde oturuyor, gece boyunca nöbet tutmayı planlıyor. Wells dinlenmeyi reddeden inatçı bir muhafız gibi işinin başında. İkimizinse dinlenmesi bekleniyor, yani..."

"Bahsettiğim şey bu değil ve sen de bunu biliyorsun." Stacie kollarını göğsünde kavuşturup kuzenine anlamlı bir bakış attı. "Balodan beri bekliyorum. Ve Royce Chadwick'le aranda geçenleri bana anlatmadan şuradan şuraya gitmiyorum."

Breanna'nın yanakları kızardı. "Ya... Sen şeyi diyorsun."

“Evet, onu diyorum.” Stacie başını yana eğdi. “Durum benim düşündüğümünden de ciddi. Sana bakınca bile bunu anlayabiliyorum.”

Breanna derin bir nefes alarak yatağının ucuna oturdu. “Ne kadar ciddi bilmiyorum. Sadece bir fırtınaya yakalanmış gibiyim ve ne kurtulabiliyorum ne de nefes alabiliyorum. Dahası, bunları istediğimden emin bile değilim.”

“Bu dediğin kulağa aşk gibi geliyor.”

Sessizlik.

Stacie gelip Breanna’nın yanına oturdu ve ellerini tuttu. “Royce’a âşık mısın?”

Breanna omuzlarını silkti. “Onu tanıyalı iki hafta bile olmadı.”

“Bu, sorumu cevaplamıyor.”

“Biliyorum.” Breanna kenetlenmiş ellerine baktı. “Sürekli onu düşünüyorum. Aynı yerde olduğumuzda gözlerimi ondan neredeyse hiç ayıramıyorum. Konuştuğumuzda, pek çok yönden çok farklı kişiliklerde olmamıza rağmen sanki birbirimizi tamamen anlıyoruz. Ve birbirimize dokunduğumuzda...” Breanna böylesi özel duyguları dile getirmeye çabalarken bir sessizlik oldu. “Birbirimize dokunduğumuzda kendimi tamamen kaybediyorum. İçim sızlıyor. Yanıyorum. İstediğimi hayal bile etmediğim şeyleri istiyorum. Hayır, istemek değil. İhtiyaç duyuyorum. Sanki içimde tamamen farklı bir ben var, benim varlığımdan bile haberdar olmadığım fakat Royce’un biliyor gibi görüldüğü bir ben. Bunlar bir anlam ifade ediyor mu?”

“Ah, evet.” Stacie sesli bir şekilde nefesini bıraktı. “Hem de çok.” Yüzüne düşen bir saç tutamını geriye itti. “Sen ona âşıkısın Breanna. Sorun, bu gerçekle ne yapacaksın?”

Breanna düşünceli bir ses tonuyla konuştu. “Sana verebileceğim bir cevabım yok. Çünkü Royce’un bana karşı neler hissettiğinden emin değilim.”

“O zaman öğren.” dedi Stacie. “Daha da iyisi, onun öğrenmesine yardım et. Bence sonuçlardan ikiniz de memnun kalacaksınız.”

“Şu an bir katili yakalamakla uğraşıyoruz. Sanırım, beklemem gerek.”

“Hayır, beklememelisin.” Stacie kararlı bir şekilde başını sallıyordu. “Aşk beklemez. Geçmesini beklediğin bir tehlike söz konusu olduğunda bile. Aylar önce bunu bana öğreten sen değil miydin?”

Breanna'nın gözlerinden aklına o anların geldiği anlaşılıyordu. “Görünüşe bakılırsa kendi tavsiyem karşıma çıktı.”

Stacie, kendinden memnun bir şekilde sırttı. “Evet. Ne kötü, değil mi?”

Tam o anda Royce Pearson Malikânesi'nin antresinde duruyor, Emma'nın sonraki gün babasıyla buluşmayı kabul ettiğinden beri sormaya devam ettiği soruların sonuncularını sabırla cevaplıyordu.

Emma genç ve tatlı bir genç kızdı. Royce onun da annesinin gençliğinde olduğu kadar güzel olduğunu düşündü. Genç kızın yapmacıklıktan uzak, alımlı ve meraklı bir havası vardı; altın rengi saçlarını omuzlarına salmıştı, gri gözlerinden zekâ ve merak fışkırıyordu. Tüm hayatı boyunca babasızdı. En sonunda kendisine bir seçenek sunuluyordu. Ve o da biraz ihtiyatla yaklaşırsa da haklı nedenlerden dolayı bunu keşfetmeye hevesliydi.

“Onun yanına hemen taşınmamı bekler mi acaba?” diye sordu Royce'a, suratında endişeli bir ifadeyle. “Çünkü buna söz vermem. Bu, annemin planlarına, düşesin sağlığına ve açık konuşmak gerekirse vikontla...” Durup düzeltti. “Yani babamla benim ne kadar iyi anlaşacağımıza bağlı.”

“Lord Ryder'in beklentileri yok Emma.” diyerek içten bir şekilde cevapladı Royce. “Seni bulduğum için, onu görmeye razı olduğun için çok sevinecek. Ondan sonrasında... Umutları olduğundan eminim ama bunları talep etmiyor.”

“Hiçbir şey talep etmeye hakkı yok.” diyerek araya girdi Glynnis.

“Haklısınız.” Royce kadınla göz göze gelince onun gözlerinde, sahip olduğu umutları ve hayalleriyle birlikte gençliğinin de kaybolup gitmesinden kaynaklanan bir soğukluk gördü. Şimdi kızı da bu hayalleri kuruyordu ve her ne kadar yaşlı düşes Ryder’in teklifini Glynnis için bir gelecek olarak görüyorsa da Glynnis’in bunu sadece kızı için bir gelecek olarak gördüğü kesindi.

Ona göre yalnızca *şimdi* -ya da yaşlı düşes öldüğünde geriye ne kalırsa o- vardı.

“Anne, Lord Royce ve benle birlikte Sussex’e gelir misin?” diye sordu Emma, bu önemli adıma annesini de dâhil etmeye çalışıyordu.

Royce Glynnis konuşmadan önce cevabı tahmin etmişti.

“Hayır Emma. Gelmem. Gelemem. Düşes Hazretleri’nin bana ihtiyacı var.”

Emma şüpheli gözlerle annesini süzdü. “Tek neden bu değil, öyle değil mi?”

Glynnis derin bir nefes aldı. “Çok önemli bir neden ama evet, tek değil. Bu, seninle birlikte çıkamayacağım bir yolculuk. Bu, senin hayatında ilerlemen için yapman gereken bir yolculuk. Ama benim durumumda bu, geriye kaymak, nihayet arkamda bırakmayı başardığım geçmişe geri dönmek olur. Dediğim gibi, sen gitmek zorundasın. Ama ben gelemem.”

Emma’nın suratından, annesini anladığı görülüyordu; ama te reddüt etti, annesine duyduğu bağlılıkla hep yarım kalmış yanını tamamlamak için duyduğu arzu arasında bölünmüştü.

“Fikrini değiştirmeyi aklından bile geçirme.” Glynnis kızının ikilemini hemen yok etti. Emma’nın yanına gidip elini omzuna nazikçe yerleştirdi. “Onunla tanışıp fikirlerini kendin oluşturmalısın. O senin baban. Seni bulmak için bunca zahmetlere katlanmış. Eğer reddedersen kendini asla affetmezsin.” Glynnis durdu

ve sonraki sözcüklerini dikkatle seçti. “İkimiz nerede olursak olalım, ben hep senin annen olarak kalacağım Emma. Ama ben kararımı verdim. Şimdi sıra sende. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Emma ağırbaşlı bir ifadeyle başını salladı.

“Güzel. O zaman yukarı çıkıp eşyalarını hazırla. Daha ne olduğunu anlamadan bir bakarsın sabah olmuş.”

Emma annesinin elini sıktı. “Teşekkür ederim.” Sonra Royce’a döndü. “Ve size de teşekkür ederim lordum.”

“Önemli değil Emma.” Royce kapıyı açtı ve anne ve kızı arasındaki özel anlar yaşanırken dışarı çıktı. “Yarın sabah saat onda görüşürüz.” Bakışları Glynnis’e çevrildi. “İyi geceler Bayan Martin.”

Kadın yorgun da olsa ufak bir gülümsemeye bakabildi. “İyi geceler lordum. Emma’yı bunca zahmete katlanıp aradığınız ve ona babasıyla buluşma şansı verdiğiniz için çok teşekkür ederim.”

Pearson Malikânesi’nin merdivenlerinden inerken Royce’un, halinden memnun hissediyor olması gerekiyordu. Ama öyle değildi, huzursuzdu.

Araba yolunda durup arkasına baktı ve uşaklar evi uykuya hazırlarken ışıkların teker teker söndürülüşünü gördü.

Emma yaşayacağı macera yüzünden heyecanlıydı. Glynnis ise heyecanlanmamışsa da kızına sunulan bu beklenmedik fırsatı kabullenmişti.

Ryder’in on sekiz yıl önceki üzücü tutumundan sonra durum gayet olumluydu. Sonuç olarak Royce’un vikont için yürüttüğü iş sona -mutlu sona- eriyordu. Royce da böyle ummuştu zaten.

O zaman neden böyle huzursuz hissediyordu?

Faytonuna doğru yürürken bu huzursuzluk hissini tahlil etmeye çalışıyordu. Tam sürücü yerine oturacakken durup döndü ve

bu hissin nedenini anlamaya kararlı bir şekilde malikâneyi tekrar inceledi.

Her şey sakın görünüyordu, ev sakinleri gece için odalarına çekilmişlerdi.

Yavaşça etrafında bir daire çizip araziye kolaçan etti; ağaçların gölgelerini, ayı görmesini engelleyen ince sis tabasını inceledi.

Her yer hareketsizdi.

Royce düşünceli bir halde yerine oturdu; bu huzursuzluğu ne açıklayabiliyor, ne de üstünden atabiliyordu.

Belki de Ryder'ın davasıyla ilgili bir şey değildi bu. Belki de içini kemiren şey, Breanna için duyduğu endişeydi.

Bunun gerçek bir olasılık olduğunu kabullenen Royce dizginleri şaklatıp arabasını yola çıkardı. *Breanna söz konusu olunca her şey mümkün*, diye düşündü. Medford Malikânesi'ne dönüp onun güvenliğinden kendisi sorumlu oluncaya kadar tam anlamıyla rahat hissedemeyeceği açıktı.

Ve Breanna'nın peşindeki aşağılık herifi yakalayınca kadar...

Uykusunun -saatlerce- gelmeyeceğini hissediyordu.

Faytonunu kasabadaki hana doğru sürmeye devam etti.

Çok uzaklardan gelen son nal seslerinin yankısı da kesilene ve Pearson Malikânesi'ne giden yol sessizleşinceye kadar bekledi.

Chadwick gitmişti.

Aptal adam içgüdülerini dinleyip etrafta sinsice dolaşan kişinin kim olduğunu görmek için araziye kolaçan etmeliydi. Bunun işe yarayacağından değil. Chadwick onu bulamazdı.

Her neyse, bu tartışılabilecek bir şeydi. Chadwick gitmişti. Ama ön kapı açıldığında kulak misafiri olduğu konuşmadan anlayabildiği kadarıyla sadece sabaha kadar. Yarın sabah kızı babasına götürmek üzere tekrar gelecekti.

Ya da Chadwick öyle yapacağını düşünüyordu.

Eldivenli elini cebine sokan katil, sağlam olan dört parmağıyla tabancasını kavradı. Diğer kolunun altına yanındaki at battaniyesini koydu, bu örtü bu gece iki işe yarayacaktı.

Çevik bir şekilde davranıp hızı ve becerisi uğruna inceliğini bir kenara bırakmak zorundaydı. Ah, olsun. İnsanın her duruma uyum sağlaması gerekiyordu, özellikle de yapacağı saldırı hazırlıksızsa ve taktik planlaması birkaç dakikada yapılmışsa.

Programı heyecan verici ölçüde sıkıştıktı –ve sadece Pearson Malikânesi'ne gizlice girme konusunda değil.

Buradan ayrıldıktan sonra Londra'ya gidip mürettebatla ilgili son dakika ayarlamalarını yapması, sonra da kargosunun son parçasını gidip almak için acele etmesi gerekiyordu. Ayrıca Medford Malikânesi'ne de göndereceği bir paketi vardı, paketin içindekiler kendisinin bu iki günlük yokluğu sırasında Leydi Breanna'nın hissettiği dehşetin zirve yapmasını garanti edecek şeylerdi.

Bunların hepsinin gün ağarana, yani gemisi Calais'ye doğru yola çıkana kadar yapılması gerekiyordu. Neredeyse üstesinden gelemeyeceği bir zorluktu bu. Keyif alacağı ve -bir şekilde- üstesinden geleceği bir zorluk.

Ses çıkarmadan malikâneye doğru yürüdü.

Glynnis Martin pencerenin önünde dikilmiş, kızının son birkaç parçayı da koyup çantasını kapamasını, kendini yolculuk için hazırlamasını dinliyordu.

Emma babasına gidiyordu.

Bu düşünce üzücü olmaktan çok, tuhaftı. Belki de bu kadar yılın kendisiyle birlikte onun kırınglığını ve öfkesini de alarak geçmesinden dolayı böyleydi. Ya da belki, içindeki coşkun duygular çok uzun zaman önce kaybolup gitmiş, yerine kızına ve yaşlı düşese duyduğu sevgi gelmişti.

On sekiz yıl geçmişti. Emma güvenilir ve akıllı ve başında bir genç kıza dönüşmüştü. Yaşlı düşes güvenilir bir akıl hocası ol-

muştı ve arkadaşlığı, refakati ve gücü yüzünden Glynnis'e güveniyordu.

Ama şimdi düşes son günlerini yaşıyordu. Diğer yandan Emma'nınki yeni başlıyordu. Peki ya kendisi?

Çoğu zaman hissettiği tek şey yorgunluktu. Pek çok yıl geçmiş, beraberinde canlılığını ve umutlarını da götürmüştü; artık durumunu kabullenmişti ve sadece Emma'nın hayatının daha iyi olması için dua ediyordu.

Belki de bu duası kabul olmak üzereydi.

Emma gençti. Affetmek için enerjisi ve iradesi vardı ki Glynnis'te bu iki şey de yoktu. Vikonta gelince o, kızına bayılacaktı. Bu önemli adımı atıp Emma'nın kendisine ait olduğunu kabul ettiğine göre Glynnis böyle olacağından emindi. Sonuçta vikont bir canavar değildi, sadece zayıf bir adamdı. Ve bir kez Emma'yla tanışıp kendi sevimliliğinin, keskin zekâsının ve insanı eriten gülümsemesinin kızına da yansıdığını görünce onu sevmeden edemeyecekti.

Ve ona Glynnis'in sunamayacağı bir hayat sunabilirdi.

Belki de fazla yufka yürekli davranıyordu. Ya da belki anlamsızlığa dönüşen bir boşluk hissiyle savaşmaktan bitkin düşmüştü.

"Anne?" Emma gelip annesinin arkasında durdu. "Gittiğime üzülmediğinden emin misin?"

"Hayır Emma. Üzgün değilim. Aslına bakılırsa pek çok nedenden dolayı memnunum." İç çekti, Emma'yı yetişkinliğe doğru yürütmek için ihtiyaç duyduğu şeyden yoksun olduğunu, bunu yapmak için coşkusu, zenginliği hatta dermanı bile olmadığını nasıl açıklayacağını merak ediyordu. "Yorgunum Emma." diyerek söze başladı, yavaşça dönerek. "Bazen öyle oluyor ki sadece gözlerimi kapatıp..." Sustu, içeri giren adamı fark edince kelimeler dudaklarında donup kaldı.

"Uyumak mı istiyorsun?" diye sordu siyahlar içindeki adam. Tabancasını çıkardı ve battaniyeyi namlunun ucuna bastırdı.

“Yardımcı olmak hoşuma gider.”

Patlama sesi kalın yünle bastırılmıştı.

Ama sonuç gayet etkiliydi.

Glynnis Martin yere yığıldı.

Emma çığlık atmaya fırsat bulamadan saldırgan onun yanında bitmişti.

Battaniyeyi yere bırakıp tabancanın namlusunu kavradı ve kabzasını Emma'nın başının yan tarafına indirdi. Serinkanlılıkla, genç kızın gözlerindeki şaşkın ifadenin uyukulu bir hal almasını, sonra da gözlerinin kapanmasını izledi.

Emma bilinci gitmiş bir halde, öne doğru yığıldı.

Yere baktı, kızın başındaki anında çıkmış şişkinliği fark edince kaşları çatıldı. Mallarına hasar vermekten nefret ederdi. Yine de gençlik denen şey şaşırtıcıydı. Kızın şişkinliği çok kısa sürede inerti.

İşine geri dönüp yere eğildi, battaniyeyi Emma'nın başının üstüne çekti ve vücudunu tamamen sarıp sarmaladı. Elini ayağını daha sonra, güvenli bir mesafeye vardıklarında, bağları –kız uyanmadan önce.

Glynnis'in cesedini bir kenara itip Emma'yı omuzladı, odadan çıktı ve buraya gelirken izlediği yoldan geri döndü –hizmetçilerin kaldıkları yerdeki en kısa koridordan aşağı ve malikânenin arka kapısından dışarı. On dakika sonra Emma'nın baygın bedenini arabasına taşıyıp yanına çıkarırken, *Royce Chadwick hayal kırıklığına uğrayacak* diye düşündü.

Vikont Ryder'a gelince, onun da moralinin bozulacağı kesindi.

Ne yazık ki unvanını da soyadını da taşıyacak biri olmayacaktı. Kendisi ölünce bu ikisi de yitip gidecekti.

*R*oyce rahatlamak için brendisinden yudumlar alırken handaki küçük odasını uzun adımlarla arşınıyordu.

Gömleğinin düğmelerini açıp sırt kaslarını gevşetirken *sinirlerimin böyle bozuk olması tuhaf* diye düşündü. Ama alışılmadık şekilde endişeli hissediyordu, sanki bir yerlerde kendisine ihtiyaç duyuyorlardı.

Breanna'nın başı belada olabilir miydi?

Hayır. Bu düşünceyi korkudan değil ama gerçek olmayacağı için aklından sildi. Hibbert hiç kimsenin Breanna'nın yanına girmesine izin vermezdi. Dahası, uğraştıkları bu katil Medford Malikânesi'nde fırtına gibi esip tüm çalışanları varlığından haberdar etmeye niyetli değildi. Onun istediği şey Breanna'yı tek başına yakalamak, öldürmeden önce onu yalvartmaktı. Ve bu da sadece onu iyice korkutup Anastasia'yı öldürdükten sonra olacaktı.

Bu olasılık kanını dondurdu.

Endişe. Korku. Korumacılık.

Bu göreviyle, kendi kendine izin verdiğiinden daha fazla yakından ilgileniyordu.

Ve bunun nedeni Damen'la olan arkadaşlığı değildi –Breanna'ya olan hisleriydi.

Hisler. Keşfedilmemiş bir ülkeydi onun için. Şimdiye dek bildiği hisler karmaşık olmayanlardı –kararlılık, öfke, merhamet, şehvet. Bunlar başa çıkabileceği, anlayabileceği şeylerdi. Dahası, kendisine bir şeyler verilmemişti daha önce, ne de kendinden bir şeyler vermenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti.

Ve bu kaygı, bu koruma isteği, bu hazırlıksız yakalanış... Bunları daha önce hiç yaşamamış, yaşayabilecek kişilikte biri olduğuna da inanmamıştı.

Açıkça görülüyordu ki yanılıyordu. Yetiştirilme tarzının neden olduğunu düşündüğü duygusal noksanlıklar her neyse bunlar tamamen yerine konamaz şeyler değildi. Ama beslediği hisler... Bunlar yeterli miydi?

Yatağın kenarına yavaşça oturdu, Breanna için duyduğu endişelerin, söz konusu o olunca büründüğü suskunluğun kalbine indiğinin farkındaydı.

Onun için söylediği her şey doğrudu –Breanna her yönüyle güzeldi. Ama tüm o güzellik yirmi bir yıldır ihmal edilmişti. Breanna tüm hayatını, diğerlerine çok doğal bir şekilde gösterdiği ilgiden mahrum bir şekilde geçirmişti. Doğru, Anastasia'sı vardı ve ona hayran olan, bir ev dolusu çalışanı. Ama o daha fazlasını hak ediyordu. Damen'in Anastasia'nın üstüne titrediği gibi, o da kendisini el üstünde tutacak bir adamı hak ediyordu. Onu ince bir güzelliğe sahip, nadir bir çiçek olarak görecekt ve çiçek açması için gerekli olan her şeyi sunabilecek bir adamı...

Bu adam kendisi miydi? İşte buradaydı, Breanna'nın dünyasına gök gürültülü bir fırtına gibi iniyor, korkularından ve savunmasızlığından faydalıyor, -bilerek ve ya bilmeyerek- kendisine güvenmesine neden oluyordu. Ve sonra masumiyetini görmezden gelip içindeki doğal şehveti tatlı sözlerle ortaya çıkarıyor, sanki o adam olmaya hakkı varmış gibi kelimeleriyle onu ayartıyordu.

Onu istediğini biliyordu, muhtemelen ilk gördüğü andan itibaren. Ama dün gece aralarında geçenler -katilin ziyaretinin

neden olduğu ham duyguların bir sonucu olsun ya da olmasın-
şaşırtıcıydı. Daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı. Tutkunun
ya da buna benzer şeylerin yabancıları değildi; bir sürü kadınla
yaşamıştı bunları.

Ama *dün gece* dağılmıştı. Breanna'yı kollarında tutarken, te-
ninin tenine değdiğini hissederken neredeyse kendini kaybedip
kalan giysilerini de parçalayarak çıkardıktan sonra genç kızın
içine girecekti. Ve onun gözlerindeki bakışa, yanaklarındaki kı-
zarıklığa bakılırsa o da buna izin verecekti.

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü. Neler yapıyordu böyle?
Ne düşünüyordu? Breanna'ya ihtiyaç duyduğu her şeyi vermeye
gönüllü olmadıkça onunla bu şekilde oynamaya hakkı yoktu.

Birbirlerinden o kadar farklılardı ki...

Aynı oldukları konular dışında tabii...

Ve farklılıklarına rağmen Breanna içini görüyor, şaşırtıcı bir
şekilde kendisini çok iyi anlıyordu.

Royce da daha önce hiç dile getirmediği sırlarını onunla pay-
laşmıştı. Çocukluğu uzak bir hatıraydı, bugün dönüştüğü adamın
acı verici müjdecisiydi. Babası ölmüştü. Ve Royce'un üstündeki
etkisi ölümünden çok önce silinmişti.

Etkiler, evet. Ama geriye kalan acılar?

Yaralar, demişti Breanna. Pekâlâ, belki de haklıydı. Bunlara
karşı güçlü olsa da, kim olduğundan emin olsa da belki bu yara-
ların bazılarından kurtulamamıştı.

O sertti, bağımsızdı. Dün gece Breanna'ya da anlatmıştı bunu.
Ve bu doğruydü. Belki de çok doğru.

Sorun şuydu ki söz konusu Breanna olunca bağımsız olamı-
yordu. Onun yanındayken haddini aşırıyordu.

Neden ve ne ölçüde? Cevaplanması gereken sorular bunlar-
dı.

Daha önce Breanna gibi hem içi, hem dışı inanılmaz derecede güzel; çok güçlü ve bir o kadar da narin; kendisinin bile bırakın keşfetmeyi, henüz kavrayamadığı bir tutku derinliğine sahip bir kadınla karşılaşmadığı için mi haddini aşıyordu? Breanna neredeyse dayanamayacağı, kesinlikle karşı koyamayacağı kadar çok istediği bir kadın olduğu için mi? Aynı anda hem korumak, hem de yiyip bitirmek istediği bir kadın olduğu için mi?

Yoksa şüphelenmeye başladığı gibi haddini aşmasının nedeni daha derin bir şey miydi?

Bu konuda bir karar verse iyi olacaktı, hem de yakın zamanda. Çünkü eğer Breanna için doğru adam değilse, onun ihtiyaç duyduğu her şey olamayacaksa ondan -bir an önce- uzaklaşmak zorundaydı. Eğer dün gece, birliktelerken yaşayacaklarının bir örneğiye kendi nefesine güvenemezdi. En iyi niyetlerine rağmen, sözde demir gibi olan iradesine rağmen Breanna'nın tek bakışıyla, tek dokunuşuyla mantığı uçup gitmişti.

Medford Malikânesi'ne, hele ki Breanna'nın bitişiğindeki odada uyumaya hiç gitmemeliydi.

Ama bu düşünce onu durdurmuyacaktı. Breanna'yı öldürmek isteyen alçağı bulana kadar ayrılmayacaktı genç kızın yanından.

Sabah içkinin neden olduğu şiddetli bir baş ağrısı ve biraz da olsa kararlılıkla uyandı Royce.

Yine de giyindi ve erkenden dışarı çıkıp ya oyuncak bebekleri ya da bibloyu satan dükkânı bulma umuduyla civardaki birkaç köye gitti. Berkshire güçlü bir olasılıktı -Kent'e çabucak ulaşabilecek kadar yakın ve yine katilin alışverişlerini yapabileceği, göze batmayan dükkânların bulunabileceği, hareketli ve Londra'ya yakın bir yerdi.

Oyuncak bebekler ümitsiz vaka olmaya devam ediyordu. Çok yaygınlardı ve benzer birkaç tanesi Royce'un ziyaret ettiği beş dükkânın her birinde satılmıştı. Porselen bibloda durum daha iyiydi.

Royce'un girdiği üçüncü dükkandı. Ascot ve Reading'in tam arasındaki bir köyde yer alan dükkân, kadınlar ve onların tuvalet masaları için çeşitli tuhafiyeye ürünleri ve biblolar satıyordu. Gerçekten de Royce dükkânın arka taraflarında bir yerde bir rafta dizili duran ufak, porselen bibloları fark etmişti.

Barker adındaki dost canlısı dükkân sahibini çağırdı ve ona aradığı biblo hakkında sorular sordu. Royce bibloyu biraz anlattınca Barker'ın tüm tavır değişti ve ürkekleşti, huzursuz bir şekilde ağırlığını bir o ayağına, bir diğer ayağına veriyordu. "Bahsettiğiniz bibloyu görmüş olabilirim. Neden arıyorsunuz onu?"

"Benim sormam sizi neden huzursuz etti?" diye karşılık verdi Royce, adamın bir şeyler bildiğini fark etmişti ve elindeki en saldırgan taktiği kullanarak adamı korkutup bu bilgiyi ağzından alacaktı. "Bu biblo hakkında konuşmak istememenizin özel bir nedeni mi var, başınızın belaya gireceğinden mi korkuyorsunuz?"

"Evet. Hayır. Yani sizin kastettiğiniz anlamda değil." Adamın beti benzi attı, Royce'un güçlü yapısını ve kapıyla onun arasındaki mesafeyi süzüyordu.

"Ben olsam kaçmazdım. Bu kötü bir fikir." Royce elini cebine yavaşça vurdu, silahlı olduğunu belirtmek istemişti. "Eğer isterseniz bu sohbe Bow Sokağı'nda da devam edebiliriz." Blöf yapıyordu ama istediği sonucu elde ettiğini tahmin etti –tabii ki Barker'ın korkusu yapmacık değilse.

Değildi.

"Polis memuru ya da onun gibi bir şey misiniz?" diye sordu Barker umut dolu bir sesle, Bow Sokağı'nın adı geçince görünür şekilde cesaretlenmişti.

"Onun gibi bir şey." Royce delici bakışlarını adamdan ayırmıyordu. Barker suçlu değildi. Ama korkmuştu. Soru şuydu: Neden? Bibloyu satın alan kişi tarafından tehdit mi edilmişti?

“Zan altında falan değilsiniz.” diyerek devam etti, Barker’ı işbirliğine ikna etmek için ona gerekli bilgileri veriyordu. “Tam tersine. Durumu, nasıl desem, şaibeli birini bulmama yardımcı olabilirsiniz belki de. Bana neler anlatabilirsiniz?”

Barker şimdi biraz daha ikna olmuş görünüyordu. “Bahsettiğiniz porselen bibloyu biliyorum. Aslında anlattığınıza benzeyen bir grup biblo var. Hepsi de farklı şeyler yapan -bahçıvanlık yapan, dikiş diken, çiçek toplayan- iki kız kardeş gibi görünen kadınları tasvir ediyor. Tüm set satılmak üzere vitrinde sergileniyordu. Ama benim dükkânımda değil, kuzeniminkinde. Onun dükkânı Canterbury’de.”

“Bibloların kuzeninizin dükkânında olduğunu söylüyorsunuz.” diye tekrarladı Royce, gözünün önünde duran şeyi görmediği için kendi kendine kızarken. O kendini beğenmiş it herif bibloyu Kent’ten satın almıştı. Burunlarının dibinden. Adam oradaki dükkânları ikinci kez kontrol etmeyeceklerini tahmin etmişti, ne de olsa oyuncak bebekler için oralara gitmişlerdi.

Haklıydı. Gitmemişlerdi.

“O zaman bibloyu kuzeniniz sattı.” dedi Royce, ne kadar kısıtlı olsa da bazı gerçekleri elde etmeye kararlıydı. “Dükkânın adına ve adresine ihtiyacım var. Bu satışlar ne kadar süre önce yapılmış? O setteki porselen bibloların kaç tanesi satılmış? Kuzeniniz bir satış kaydı tutuyor mu?”

Barker Royce’un sorularını geçiştirdi. “Size Henry’nin adresini verebilirim. Ama işe yaramayacaktır. Kuzenimde bu satışların bir kaydı yok. Normalde kayıt tutar. Hem de gayet düzenli bir şekilde. Ama sizin sorduğunuz biblo, koleksiyondaki diğer parçalarla birlikte çalınmış.”

“Çalınmış mı?”

“Evet. Bibloyu sorduğunuzda gerginleşmemin nedeni buydu. Sizin hırsızın arkadaşlarından biri olabileceğinizi sandım.”

“Asla.” Royce’un aklından bir sürü şey geçiyordu. “Biblolar ne zaman çalınmış?”

Adam düşünceliydi. “On gün önce diyebilirim. Henry eve gitmiş, her zamanki gibi kapısını falan kilitleyerek. Ertesi sabah kapıyı açtığında biblolar yokmuş. Bunları çalan her kimse epey zahmete girmiş. Kapıdaki camdan bir parça kesip içeri girmiş. Çok düzgün kesmiş ama. Aklınıza, adamın camı kırıp içeri gireceği ve eline ne geçerse çalıp yakalanmadan kaçacağı geliyor. Hayır. Bu hırsız her kimse sadece elinin sığabileceği büyüklükte ufak, kare şeklinde bir parça kesmiş. Biblolardan başka bir şeye dokunmamış, hatta Henry’nin ön çekmecede sakladığı paralara bile.” Omuzlarını silkti. “Bana hiçbir anlam ifade etmedi. Yerel polis memurlarına da. Memurlar Henry’nin dükkânına gittiler. Hiçbir şey bulamadılar.”

Bana gayet anlamlı geliyor, diye düşündü Royce. Bu it herif, yaptığı her şeyde üstünlük taslamak istiyor.

Yüksek sesle söyledikleri ise şunlardı: “Yardıminız için teşekkür ederim Bay Barker. Yine de kuzeninizin ismine ve dükkânının adresine ihtiyacım var, en azından kendisiyle konuşup etrafa bir göz atabilirim.”

“Tabii ki.” Dükkân sahibi gerekli bilgileri bir kâğıda karaladı. “Kim olduğunuzu söylemediniz.” dedi, kâğıdı uzatırken meraklı gözlerle Royce’u süzdü.

“Dedektifim.” diyerek kısaca cevapladı Royce. “Ve kuzeninizin dükkânıyla ilgili bir şey öğrenirsem size haber gönderirim. Ayrıca Bow Sokağı’na da ne kadar yardımsever olduğunuzu bildireceğim.”

Adamın duruşu biraz daha dikleşti. “Yardımcı olduysam ne mutlu efendim. Umarım o adamı yakalarsınız.”

Royce dişlerini sıktı. “Endişelenmeyin. Yakalamaya kararlıyım.”

Royce'un günü gittikçe kötüleşiyordu.

Planladığı saatte Pearson Malikânesi'ne vardı ama Bow Sokağı'ndan kızıl ceketli iki memuru girişte görünce şaşırıldı. Adamların sırtı kendisine dönüktü ve düşesin kâhyasıyla konuşuyorlardı. Başlarını sallıyor, kâhya bir mendille alnını silerken defterlerine notlar alıyorlardı.

Royce'un içinde uğursuz bir his çörekledi.

"Neler oluyor?" diye sordu, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken.

Adamlar döndü. Royce Marks'ı ve bir yıldan kısa bir süre önce Bow Sokağı'na katılan genci, Carson'ı, hemen tanıdı.

"Chadwick. Gelmenize sevindim." diyerek kısa bir selam verdi Marks. "Sizi bulması için kaldığınız hana bir ulak gönderdik ama çoktan çıkmışsınız. Anladığım kadarıyla bugün, Emma Martin'i Vikont Ryder'a götürmeyi planlıyordunuz."

"Doğru."

Marks bayılacak gibi duran kâhyaya baktı. "Şimdi gidebilirsiniz. Gerekirse sizi çağırırım."

"Teşekkürler efendim." Adam neredeyse koşarak uzaklaştı.

"Marks, neler oluyor böyle?" diye tekrarladı Royce.

"Emma Martin gitmiş."

"Gitmiş mi? Kaçtığını mı söylüyorsunuz?"

"Gitmiş diyorum. Ne şartlar altında olduğunu bilmiyorum. Gitmiş ve annesi de ölü. Kızının odasında vurularak öldürülmüş. Görünüşe göre dün gece saatlerinde. Buradaki hiç kimse ne birini görmüş, ne de bir ses duymuş. Kız hariç tabii, benim düşünceme göre. Ve o da ortalıkta yok."

Royce öfkelenişini hissediyordu. "Peki ya düşes?"

"Ona bir şey olmamış, en azından saldırgan bir şey yapmamış. Ama Glynnis Martin'in ölüm haberi ona ağır geldi. Düşes Hazretleri yarım saat önce öldü."

“Kahretsin.” diye mırıldandı Royce, iki yandaki ellerini yumruk yaparken. “Kahretsin.”

Marks Royce’un tepkisini seyrederken başını kaşdı. “Bildiğiniz gibi Berkshire tam olarak bizim mntıkamız değil. Ama Emma Martin’in aslında kim olduğunu, onu bugün nereye götüreceğinizi duyunca...”

“Bu cinayetin, araştırdığınız diğer cinayetlerle bağlantılı olabileceğini düşündünüz. Londralı asilzadelerin öldürülmesiyle ilgili olduğunu.”

“Aynen.”

“İyi de katil Ryder’in metresini neden vursun ki?” diyerek araya girdi Carson. “Bu durum onun çalışma kalıbına uymuyor. Neden kadını öldürdü acaba?”

“Biliyorsam ne olayım.” Marks’ın cevabı içtendi, omuz silkmesi de kelimeleri gibi kararsızdı. “Bu deliyi tahrik eden şeyin ne olduğu konusunda hiçbirimizin fikri yok. Dört adamı öldürüp karılarını kaçırdı. Belki listesindeki sırada Ryder vardı ve buraya onu bulmak için gelmişti. Tüm şehir, Chadwick’in vikontun kızının kim olduğunu bulduğu haberiyle çalkalanıyor. Belki de katil, Ryder’in kızını almak üzere buraya geleceğini düşündü.”

“Yani katilin içeri girdiğinde Ryder’ı bulmak amacıyla doğrudan Emma’nın odasına gittiğini düşünüyorsun. Glynnis Martin de oradaydı ve katili görünce öldürüldü.” Carson başını salladı. “Mantıklı geliyor.”

“Ama bu Emma’nın ortadan kayboluşunu açıklamıyor.” dedi Royce, gerçi o anda kendi teorisini çoktan oluşturmaya başlamıştı ve bu, Marks’ınkiyle hiçbir benzerlik taşıymıyordu.

“Emma, Ryder’in kızı.” dedi Marks. “Bir metrese kan bağıyla ya da evlilikle bağlanmazsınız. Ama evladınızla aranızda kan bağı vardır. Belki de katil, Emma’yı fidyeye için kaçırmıştır.”

“İyi de Ryder ölseydi o fidyeyi kim ödeyecekti?” diye sordu Royce. “Aynı şekilde kaçırılan diğer kadınların fidyelerini kim ödüyor? Kocalarının mirasçıları mı?”

Marks yine omuzlarını silkti. “Ben de sizin bildiğinizden daha fazlasını bilmiyorum lordum. Henüz tek bir fidye mektubu görmedik, dört vakanın hiçbirinde.”

“Dört mü?” Sayı en sonunda bir anlam ifade etmiş, Royce’un başını kaldırmasına neden olmuştu. “Hart’ı neden sayıyorsunuz ki? Adam Medford’da öldürüldü; yani Londra’da değil, Kent’te. Ve karısına da dokunulmadı.”

“Lord Hart Kent’te öldürüldü ama evi Londra’da.” diyerek düzeltti Marks. “Bu cinayet hakkındaki diğer her şey onun tarzına aynen uyuyor. Hedef bir asilzadeydi; yöntem yine aynıydı, göğse sıkılan bir mermi. Leydi Hart’a gelince...” Ufak bir tereddüt yaşadı ve Carson’la bakıştılar. “Bunu halka henüz duyurmadık Chadwick. Olayı olabildiğince gizli tutmaya, herkesi isteriye sokmamaya çalışıyoruz. Ama bu şartlar altında bilerseniz iyi olur. Burada olanları haber aldığımız sırada, Hart’ın dul eşinin dün gece Londra’daki evinden kaçırıldığının haberi geldi. İki suç da gece on birle şafak vakti arasında işlenmiş.”

Royce derin bir nefes aldı. “Saldırgan, Hart’ın korumalarını atlatabilmiş yani?”

“Evet. Tıpkı burada olduğu gibi. Her zaman yaptığı gibi. Adam sanki insanların zihinlerini okuyor ya da bir çeşit dahi falan. Zamanlamasını mükemmel yapıyor, böylece korumaları atlatıyor ve ev çalışanlarına da görünmüyor.”

Bir çeşit dahi. Korumaları atlatıyor. Çalışanlar tarafından görülüyor. Aynı yöntem, göğse sıkılan bir mermi.

İşte o anda anladı Royce.

Tabii ya. Her şey birbirine bağlanmıştı. Kaçırımları açıklamıyordu ama cinayetleri ve suçların işleniş tarzının inceliğini kesinlikle açıklıyordu.

Marks ve Carson'ın yanlış yolda olduklarını düşünmüştü. Ama değillerdi. Yaptıkları şey sadece doğru yollardan birini keşfetmekti.

Royce ise diğer yolu biliyordu.

Yapbozun parçaları bir bir yerlerine otururken beyni bir sürü detayla dolup taşıyordu. Cinayetlerin -işlenmeye başlanış zamanları, işlenme tarzları- hepsi anlam kazanıyordu. Kayıp kadınlar hariç. Bunun amacının ortaya çıkarılması gerekiyordu. Ama geri kalanı?

Geri kalanı bir sürü şey anlatıyordu.

Glynnis Martin'inki hariç bütün cinayetler katil için bir atış talimi olmuştu.

Çünkü bu katil ve Breanna'ya işkence eden katil aynı adamdı.

İt herif asıl ödülü için becerilerini geliştirirken yetkililerle oyun oynuyordu. Ve ödülü Breanna'ydı.

Glynnis Martin'in ölümüne gelince, bu da bir misillemeydi; alaycı bir tavırla, asıl efendinin kim olduğunu hatırlatıyordu.

Ama bu hatırlatma Breanna'ya değil, kendisine yapılmıştı.

Görünüşe göre katil, kendisinin ne yapacağını tahmin etmişti. Royce'un ne yapmayı planladığına -yani Emma'yı babasına götürmek üzere Pearson Malikânesi'ne gideceğine- kulak misafiri olan katil geri kalanını kendisi çıkarmıştı: Royce'un Medford Malikânesi'ne geri dönüp Breanna'nın koruyucusu rolüne devam edeceğini anlamıştı.

Biliyordu. O lanet herif her şeyi biliyordu.

Ve Royce'u bunların dışında kalması konusunda uyarıyordu. Yoksa...

"Chadwick?" diye bastırdı Marks; gözlerini kıpmış, Royce'a bakıyordu. "Bizim kaçırdığımız bir şeyi bir fark ettiniz?"

Royce yüz ifadesini sakinleştirdi, az kalsın şüphelerini aç-zından kaçıracaktı. Bunu yapmak hata olurdu. Bow Sokağı Breanna'ya eskisinden daha çok yardımcı olamazdı. Onların kanıtta ihtiyacı vardı. Royce'un elinde ise hiçbir ipucu yoktu. Elindeki tek şey sezgileriydi. Ve sezgilerinden ne kadar emin olsa da sonuğa bu kanıt sayılmıyordu.

Dahası, sessizliğinin başka bir nedeni daha vardı.

O it herifi kendisi yakalamak istiyordu.

“Chadwick, aklınızdaki şey ne?” diye sordu Marks.

“Ryder'ı dűřünüyordum.” diye cevapladı Royce, dikkatlerini başka bir konuya çevirerek. “Eđer katilin bir sonraki kurbanı oysa Ryder uyarılırsa iyi olur.”

Marks başını salladı. “Buradan çıkınca doğrudan Sussex'e gideceğiz.”

“Ryder Emma'yı bekliyor, sizi değil.” dedi Royce. “Dűn gece geđ saatlerde kendisine bir not gönderip kızını bulduğumu ve bu öğleden sonra yanına getireceğimi haber vermiştim. şimdi kızıyla karşılaşmak yerine onun kaçıırılma haberini duyacak. Glynnis'in öldürölmesi yüzünden hissedeceği vicdan azabından bahsetmiyorum bile.”

“Ryder'la ilgileniriz biz.” Marks Royce'a anlamlı bir bakış attı. “Onu ve güvenliğini bize bırakın. Bizim işimiz bu. Sizin ki kızını bulmaktı ki onu da yaptınız.”

“Ve tekrar kaybettim –hem de bu kez annesinin ona sunduğu güvenli sığmak yok artık.” Royce kaşlarını çattı. “Ryder'ı size bırakıyorum. Ama Emma'ya gelince, yeniden aramaya başlayacağım. Onu bulmaya kararlıyım. Bana bunun için para ödendi.”

“Biz katili bulduktan sonra.”

“Anlaştık. Katil daha önce gelir tabii.” Royce kelimelerini dikkatle seğiyor, dedektiflik işini onlara bırakmayı reddetmekten

bilerek kaçınıyordu. Marks'ın değerlendirmesine katıldığından değildi. Ne de Bow Sokağı'nın ayağına dolanmayı istemediğinden. Sadece, katilin Ryder'ın peşinde olmadığını hissediyordu.

Hayır, o alçak herif ne demek istediğini bugün, Pearson Malikânesi'nde anlatmıştı. Şimdi Royce onun vahşi bir yırtıcı gibi asıl avının peşine geri düşeceğini biliyordu.

Royce dişlerini sıkı.

Ryder'ı Bow Sokağı'na bırakacaktı.

Şimdi, arabasının izin verdiği son hızla Breanna'ya doğru gidiyordu.

17

*B*reanna gün boyunca huzursuzdu.

Kanaviçe yapmayı denemişti, ama iğneyi üç kez parmağına batırdıktan sonra işlemeyi bıraktı. Sonra çizimlerine döndü ama renkleri düzgün algılayamıyor gibiydi. En sonunda, devam ettiği romanını eline aldı ve kendini sözcüklere boş boş bakarken buldu.

İçini bir gerginlik kaplamaya başlıyordu.

Kitabı bırakıp saçını düzeltti ve saate baktı.

Dördü birkaç dakika geçiyordu –son bakışımın üstünden on dakika geçmişti.

İç çekti ve öğle yemeğinden beri üçüncü kez odasından çıktı.

Kapıdan çıkar çıkmaz Hibbert sandalyesinden sıçrayarak kalktı. “Leydim?”

“İyiyim Hibbert.” diyerek yaşlı adamı sakinleştirdi, sesindeki endişe duygulanmasına neden olmuştu. “Aklımı kaybedecek gibi oluyorum ama iyiyim.” Eteğinin katlarıyla oynuyordu. “Royce’tan bir haber gelmedi, değil mi?”

Hibbert’in hiçbir şey okunamayan suratında ufacak bir gülümseme belirdi. “Hayır. Ne de gelmesini bekliyorum. İşini bi-

tirip olabildiğince çabuk bir şekilde buraya gelecektir. Bu gece olmazsa, yarın gelir.”

“Sanırım öyle olacak.” Breanna başını salladı. “Biz burada konuşurken o muhtemelen Lord Ryder ve kızını buluşturmakla meşguldür.”

“Olabilir.” Hibbert koridoru işaret etti. “Kuzeniniz ve eşi birkaç dakika önce çay için aşağı indiler. Leydi Sheldrake isterseniz yanlarına inebileceğinizi söyledi.”

“Teşekkür ederim. İneyim.” Breanna durdu. “Ve sen de geliyorsun.”

“Anlayamadım?”

“Ah, yapma ama.” Bu kez gülümseyen Breanna’ydı. “Herhalde bir balo salonunun ortasında işvereniyle birlikte içki içecek kadar saygısız biri çay içmek için aileme katılma fikrine şaşırmayacaktır.”

“İyi dediniz leydim.” Hibbert tek kaşını kaldırdı. “İyice susamıştım ben de.”

“Hem Wells de orada olacak. İkiniz, kendi mantıkları için savaşıyor iki erkek kedi gibi birbirinize dik dik bakmaya devam edebilirsiniz. Bu hoşuna gidecektir.”

Hibbert yüksek sesle kahkaha attı. “Heyecan verici bir aktivite olacak, size katılıyorum. Pekâlâ, beni ikna ettiniz. Çay bu sonuçta.”

Merdivenleri yarılamışlardı ki ön kapı çalındı.

Görevi başındaki Wells’in duruşu gerginleşti. Oturma odasına hızlıca göz gezdirdikten sonra bakışlarını Breanna’ya çevirdi ve Hibbert’in onun bir adım gerisinde durduğunu gördü.

“Silahım yanımda Wells.” dedi Hibbert alçak sesle, cebine uzanırken. “Kapıyı açabilirsin.”

Wells başıyla onay verip kapıyı açtı.

Mahoney elinde bir paketle dikiliyordu.

“Bu paket az önce ön kapıya teslim edilmiş.” dedi hiçbir ön konuşma yapmadan. “Leydi Breanna için. Postacının paketin kim tarafından gönderildiği hakkında bir fikri yok. Çalıştığı yerin kapısına, on poundluk bir banknotla birlikte bırakılmış.”

“Geçen sefer olduğu gibi.” Breanna içindeki her şeyin buz kestiğini hissetti. Dıştan sakın kalmaya devam ederek basamakları inmeye devam ediyordu. Wells ve Mahoney’nin kendisine baktıklarını, Stacie ve Damen’in oturma odasından çıkıp endişeli bakışlarını kendisine yönelttiklerini seyrederken önce bir ayağını, sonra diğerini atıyordu.

Sanki rüyada gibiydi.

Daha doğrusu bir kâbusun içinde...

“Paketi açmak zorunda değilsiniz Bayan Breanna.” diyerek araya girdi Wells, kaçınılmazı ertelemek istermiş gibi genç kızla Mahoney’in arasına girmişti.

“Doğru.” diyerek hemfikir oldu Mahoney. “İsterseniz bunu hemen ortadan kaldırabilirim.”

“Hayır.” diyerek karşı çıktı Hibbert. “Kaldıramazsınız. İçinde ne olduğunu bilmek zorundayız.” Kapıya doğru yürüyüp Wells’in yanından geçti ve paketi Mahoney’den aldı. “Teşekkür ederiz. Buradan sonrasını biz hallederiz.”

Mahoney soru soran gözlerle Wells’e bakıp resmi talimatları vermesini bekledi.

Bu kez tartışma yaşanmadı. Wells başını salladı. “Hibbert haklı. Biz ilgileniriz. Siz gidebilirsiniz Mahoney. Paketi getirdiğiniz için teşekkür ederiz.”

Kapıyı kapattı ve Hibbert’in ellerindeki paketi görünce beti benzi attı.

“Ben açarım Hibbert.” Breanna bir evrak çantası büyüklüğündeki, fakat onun iki katı kalınlığındaki, oldukça hafif paketi eline aldı.

“Emin misiniz leydim?”

“Evet, eminim. Benim adıma gelmiş.” Dıştaki notu ve sicimi çıkarırken, kabı açarken Breanna’nın parmakları titriyordu. İçinde biraz daha küçük bir kutu vardı, görünüşe göre buruşturulmuş kâğıt parçalarıyla koruma sağlanmıştı.

Ama öyle değildi.

Kutuyu masanın üstüne koyan Breanna buruşturulmuş kâğıt parçalarını açtı ve bunun bir çizim defterinden koparılmış bir sayfa olduğunu fark etti.

Kendi defterinden.

Bunun kendi çizimlerinden biri olduğunu fark etti –karla kaplı geniş bir alan, yere düşen kar taneleri ve arka planda Medford Malikânesi.

Resme iki kadın eklenmişti.

İkisi de yeşil gözlere ve kestane rengi saçlara sahiptiler. Yan yana duruyorlardı ve suratlarından acı çektikleri anlaşılıyordu.

İkisinin üstünde de sarı elbiseler vardı ve göğüslerinden akan kan yerdeki karda koyu kırmızı gölcükler oluşturmuştu.

“Ah, Tanrım...” diye fısıldadı Breanna.

“Bunlar biziz.” Anastasia kuzeninin yanına gelmişti ve kordudan sesi zor çıkıyordu.

“Bu benim çizimim.” Breanna dudaklarını yaladı, sakın kalmaya çabalıyordu. “En azından benim çizimimdi. Bu kadınlar ve kan hariç her şeyi ben çizdim.” Yutkundu. “Bu odamdaydı, birbirleriyle alakasız çizimlerin arasında. Kaybolduğunu o yüzden fark etmemişim.”

“İçeri girdiğinde bunu da almış olmalı.” dedi Hibbert. Çizimi eline alıp detaylara baktı. “Bu elbiseler dün sizin giydiğinizin ay-nıları.” dedi Breanna’ya. “Limon sarısı ve kol uçlarında danteller var –bunu görmüş olmalı. Adam ya partideki konuklardan biriydi ya da sizi bu kadar ayrıntılı inceleyecek kadar yakınlardaydı.”

“Daha küçük olan kutuyu ben açayım.” dedi Wells kararlılıkla. “Bayan Breanna yeterince kötü oldu.”

Masaya yürüyüp kutuyu eline aldı ve kapağını kaldırdı.

Suratında şaşkın bir ifade belirdi. “Örtü mü?” diye mırıldandı, elini uzatıp bebeklerin üstüne örtülenlere benzeyen, ince yorgan türü şeyi kaldırdı. “Örtünün içine bir şey sarılmış.” dedi Hibbert Wells’e. Ona doğru yürüyüp battaniyenin katlarını dikkatle açınca minyatür bir hasır sepet gördü; sepetin içinde battaniyenin altında yatan, gözlerini sımsıkı kapatmış ufak bir oyuncak bebek vardı. Sepete iliştirilmiş bir de not vardı: *Leydi Anastasia’nın bebeği asla gün ışığını göremeyecek. Anne ve bebek ölecek. Sen ise, tatlım, bunları seyredeceksin. Sonra ben de seni ölürken seyretme zevkini tadacağım. Zamanı neredeyse geldi Leydi Breanna. Mermin saplanmak üzere bekliyor.*”

Breanna arkasında duran Stacie’nin kesik kesik nefes alıp verdiğini duydu.

Hemen dönüp onu rahatlatmaya çabaladı. “Stacie.” Ellerini tuttu ve her zaman korkusuz görünen kuzeninin korkudan gerçek anlamda sarsıldığını görünce kendini çok kötü hissetti. Stacie bembeyaz olmuştu ve kocaman açılmış gözlerle nota bakıyordu; kendini kaybetmek üzereydi.

“Ben iyiyim.” diyebilirdi Stacie, Breanna’nın elini sıkarak. Sonra minnettarlıkla, kocasının iç rahatlatıcı kollarına bıraktı kendini.

“Senin yakınına bile yaklaşamayacak.” dedi Damen kararlılıkla.

“Biliyorum.” Stacie ağlamamak için gözlerini kırptırdı. “Ve tehdit ettiği kişi yalnızca ben olsam buna dayanabilirim. Ama çocuğumuz...” Sesi titriyordu.

“Tehditlerin devam edeceğini biliyorduk.” dedi Hibbert, sakinleştirici bir ses tonuyla. “Ve tüm bu tehditlerle... Sizin korkunuzu artırmak istiyor. Ama size yaklaşma konusunda eskisinden daha aceleci değil, bunu unutmamaya çalışın.”

“Damen, kendimi iyi hissetmiyorum.” Stacie titreyen elini karnına koydu. “Biraz uzanacağım.”

“Senle geliyorum.” Damen Wells’e *bunu sonra konuşuruz* anlamında bir bakış attı.

Stacie durup endişeli gözlerle Breanna’ya baktı. “Sen idare edebilir misin?”

“Tabii ki.” Breanna bu sakin ses tonunu yakalamayı nasıl başardığını merak etti. “Stacie’yi odanıza götür.” dedi Damen’a.

İkisinin merdivenleri çıkışını seyrederken, Stacie’nin doğmamış çocuğunu korumak istercesine, elini hiç farkında olmadan karnına götürüşünü görünce Breanna kendini suçlu hissetmeden edemedi. Mantıklı düşününce bu hissin saçma olduğunu biliyordu. Stacie’nin hayatını kurtarmak için vurmuştu o katili. Yine de kendisi yüzünden Stacie ve bebek tehlikede idi.

Ve bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapamıyordu.

Bakışları sepete ve çizime kayınca irkildi ve arkasını döndü.

“Gelin leydim.” dedi Hibbert, koluna girmesi için genç kızın yanına giderek. “Şu bahsettiğimiz çayları içelim Wells.” diye ekledi, her zamanki sataşmaları olmadan. “Bize katılsana.”

“Tabii ki.” Wells Breanna’nın diğer koluna girdi ve iki adam genç kıza oturma odasına kadar eşlik ettiler.

Tam çaylarını doldurmuşlardı ki dış kapı gürültülü bir şekilde yumruklanmaya başladı.

“Bu da ne şimdi?” Wells hemen ayağa fırlayıp kapıya koştu.

Breanna kucağındaki ellerini kenetledi, gelenin kim olduğunu merak etmeye bile korkuyordu neredeyse.

Sonra kapının açıldığını duydu.

“Lord Royce.” Wells şaşıracağı kadar rahatlamış gibiydi. “Erken döndünüz. Şükürler olsun.”

BBurcu

“Breanna iyi mi?” Royce’un sesi daha yakından geliyor, ayak sesleri koridor boyunca yankılanıyordu. “Nerede?”

“Oturma odasında. Ve o...”

Wells cümlesini tamamlayamadan Royce oturma odasına girmişti bile. Bakışları anında Breanna’yı buldu ve genç kız rahatlamasının bu kadar büyük olmasına şaşırıp kaldı. *Şükürler olsun*, diye düşünürken buldu kendini. *Şükürler olsun ki geri döndü*.

“O burada mıydı?” diye sordu Royce, bakışları Breanna’nın suratındaki tekin olmayan ifadeden Hibbert’in gergin yüz hatlarına kayarken.

“Başka bir paket daha gönderdi.” diye cevapladı Hibbert. “Birkaç dakika önce geldi.”

“Ama kendisi görünmedi ya da herhangi bir şekilde saldırmadı, değil mi?”

Hibbert başını yana eğip sordu. “Hayır. Neler oldu lordum?”

“Bir sürü şey.” Ayrıntıya girmeden doğrudan Breanna’ya gidip yanına oturdu. Sonra ellerini ellerine alıp teninin buz gibi olduğunu hissedince kaşlarını çattı. “Breanna?”

Genç kız başını kaldırıp Royce’la göz göze geldi, güçlü kalmaya kararlıydı. Yapmayı çok istediği gibi kendini onun kollarına bırakamazdı. Ne de içinde kaynayan bir sürü duyguyu -hissizleş-tiren dehşeti, felce uğratan endişeyi, az da olsa rahatlamayı- dile getirebilirdi.

Bir de dev bir dalga gibi kabardığını hissettiği aşk vardı.

“Bu seferki paketi öncekilerden daha da sinir bozucuydu.” dedi içindeki tüm gücü toplayarak. “Ama ben iyiyim.”

Royce’un bakışları içine işledi ve Breanna onun kalbinin derinlerini görebildiği gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı.

“Buraya gel.” dedi Royce, yumuşak bir sesle. Başka hiçbir kelime etmeden Breanna’yı kendine doğru çekip yanağını göğsüne bastırıp ve sırtını yumuşak, sakinleştirici okşama

sıvazladı. “Hâlâ dünyayla tek başına boy ölçüşmeye kararlısın, anlıyorum.”

Breanna hiçbir şey söylemedi. Ama ona yaslanma *ihtiyacına* karşı koyamıyordu. Kendini onun gücüne bıraktı, nadiren yaptığı -hatta babası onu dövdüğü zamanlarda bile yapmadığı- bir şeyle mücadele ederken ellerini yumruk yaptı.

Kendini bırakarak ağlamak isteğiyle mücadele ediyordu.

Royce içindeki karmaşayı hissetmişse bile bir şey demedi. Sadece onu kucaklıyordu, sonra Breanna'nın başının üstünden Hibbert'a baktı. “Paketi anlatsana.”

Hibbert söyleneni yaptı ve olanları Mahoney'nin kapıyı çalmasından başlatarak anlattı.

Royce kaşlarını çattı, çenesi Breanna'nın saçlarının yumuşak tepesine sürülüyordu. “Dinle beni.” dedi genç kıza. “O, senin zayıflıklarını hedef alıyor. Anastasia'yı ne kadar sevdiğini biliyor. Notunu bebekle ilgili yazmasının nedeni de bu. Senin iki katı daha fazla korkmanı istiyor, tehlikede olan yalnızca senin hayatın olsaydı korkacağın gibi yani.”

“O zaman işe yaradı, çünkü öyle korkuyorum.” Geriye çekilip Royce'a baktı. “Ya onu bulamazsak? Ya asla kendini ele vermezse?”

“Bulacağız. Ve o da kendini ele verecek.” Royce Breanna'yı omuzlarından nazikçe tuttu. “İşin içinde benim de olduğumu anladı. Ve bundan memnun değil. Beni durdurmak için harekete geçiyor. Bu da risk alması demek. Yani kendini ele vermesi artık daha yüksek bir ihtimal.”

Breanna gözlerini kırıştırdı. “Tüm bunları nereden biliyorsun?”

Royce tereddüt etti ve Breanna onun kendisinin ruh halini değerlendirmeye çalıştığını görebildi.

“Anlat bana.” dedi. “Neler oldu? Neden tüm o yolu geri döndün hemen?”

BBurcu

“Onun benden önce buraya geleceğinden korktum. Ve şu anda nasıl bir ruh hali içinde olduğundan emin değilim. Gerçi şeytanca bir zevkle, olanlara sevindiğini tahmin ediyorum.”

“Buraya gelmek mi? Neden öyle düşünüyorsun?”

“Çünkü Berkshire’a ve Londra’ya gitti. Beni Pearson Malikânesi’ne giderken takip etti. Ve ben dün gece oradan ayrıldıktan sonra Glynnis Martin’i öldürüp Emma’yı kaçırdı.”

Breanna bir an doğru duyup duymadığını merak etti. “Ne?” Odanın döndüğünü hissediyordu. “Açıklasan iyi olur.”

Royce düşes, Glynnis ve Emma Martin’le yaptığı görüşmelerle başladı; Emma’nın babasına gitme kararından, o gece malikânedeki ayrıldıktan sonra içini kemiren huzursuzluk hissine kadar her şeyi anlattı. Bu sabah olanlarla, yani Bow Sokağı’nın Glynnis’in ölüm ve Emma’nın ortadan kaybolması haberlerini verişiyle konuşmasını bitirdi.

“Anlayamıyorum.” dedi Breanna, Royce’un az önce anlattıklarını çözümlenmeye çalışırken. “Sence katil bunları neden yaptı? Sanki bu, Bow Sokağı’nın aradığı katilin işine benziyor.”

“Öyle zaten. İkisi aynı kişi.”

“Evet.” diye mırıldandı Breanna’nın arkasındaki Hibbert. “Öyle görünüyor.” Ayağa kalktı ve suratında düşünceli bir ifadeyle Royce’a dönmeden önce bir dakika kadar odayı arşınladı. “Tüm asilzadeler aynı yöntemle öldürüldü, değil mi?”

“Evet. Kalplerine isabet eden tek bir kurşunla.”

“Tıpkı oyuncak bebekler, kombinezon ve şimdi de çizimde olduğu gibi.” dedi Hibbert. “Hepsindeki kan lekesi göğüs kısmında.” Dudaklarını büzdü. “Bu cinayetlerin bir oyunun parçası olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Daha çok atış talimi gibi bir şey. Glynnis dışında. O benim için gönderilmiş bir mesajdı.”

“Sizin bu işten uzak durmanızı istiyor.”

“Aynen.”

Breanna bir o adama, bir diğesine baktı. “İnsanları *alıştırma* olsun diye mi öldürmüş yani?”

Royce gerçekleri yumuşatarak onu kandırmak istemedi. “Evet.”

“Bu teorinizden Bow Sokağı’na bahsetmediniz sanırım.” dedi Hibbert, soru sormaktan çok bir gerçeği dile getirircesine.

“Hayır. Elimde kanıt yok.”

Hibbert’in kaşlarından biri kalktı. “Bu rezil herifi kendiniz yakalamak istiyorsunuz, bundan bahsetmiyorum bile.”

“Aynen.” dedi Royce, gözlerinde soğuk bir ışık yanıp söndü. “Yine de eksik bir parça var.”

“Kaçırma olayları.”

“Haklısın. Marks’ın bana söylediği diğere şey de buydu. Haberler henüz yayılmadı ama görünüşe göre Hart’ın karısı da dün gece kaçırılmış. Yani şimdi bütün kurbanların eşleri kayıp.”

“Ryder dışında ve onun da kızı kayıp.” Hibbert düşünceli bir şekilde çenesini kaşdı. “Fidyeye mantıklı gelmiyor. Kim ödeyecek ki?”

“Benim için öğrenmeni istediğim şey de bu. Tüm kurbanları araştır. Bulabildiğin her şeyi öğren: Eğer adamların eşleri giderse miras kime kalacak, kimler mirası almak üzere başvurmuş, onlara karşı kim kin güdüyor? Yani bize ipucu oluşturabilecek her şeyi araştır. Bu katil hiçbir şeyi rastgele yapmıyor. Her şey en ince detayına kadar planlanmış. Kurbanlarını özellikle seçmiş, tıpkı onların eşlerini kaçırmayı seçtiği gibi. Bunun bir nedeni olmalı. Bu da kurbanlar arasında ortak bir nokta olduğu anlamına geliyor, hepsinin asil bir soydan geliyor olması dışında.”

“Glynnis Martin asil bir soydan gelmiyordu. Ama zaten onu olasılıkların arasından çıkardığınızı fark ettim.”

BBurcu

“Bow Sokağı katilin Ryder için geldiğini ve Glynnis kendisini görünce de onu öldürdüğünü düşünüyor.”

“Ve siz de onun Glynnis’i sizi Leydi Breanna’dan uzak durmanız için uyarmak amacıyla öldürdüğünü düşünüyorsunuz.”

“Bu amaçla öldürdüğünü biliyorum.”

“Katılıyorum. Dahası, muhtemelen kızı da sizi alt etmek için kaçırdı.”

“Ya da dikkatimi Breanna’dan başka bir tarafa çevirmek için.”

“Evet, o da olabilir.” Hibbert kendisine verilen görevi düşündü. “Kurbanlar arasındaki ortak bağlantıyı arayarak işe başlayacağım. Glynnis Martin hariç. Katilin o konudaki amacının size sataşmak olduğunu düşünüyorum.”

“Mantıklı bir tahmin.” Royce huzursuz bir şekilde etrafına bakındı, Wells’in kapıda dikildiğini görünce yüz ifadesi gerildi. “Wells, o çizimi görmem gerek. Ve sepeti de.” Biraz tereddüt ettikten sonra Breanna’ya döndü. “Yukarı çıkıp uzanmak ister misin? Bunlarla tekrardan uğraşmak zorunda değilsin.”

“Hayır.” Breanna başını kararlılıkla salladı. Şaşkın olabilir, özümsemesi gereken tüm olaylar yüzünden boğuluyormuş gibi hissedebilirdi ama bu noktada son derece kararlıydı. “Burada kalmak istiyorum. Stacie ve bebeğinkinlikle beraber kendi kaderim konusunda da verilecek kararlara yardım etmem gerek.”

“Pekâlâ.” Royce bunu anlayışla karşıladı, sonra Wells’e paketi getirmesini işaret etti.

“Katil burada bulunmuş olmak zorunda.” diye mırıldandı Royce, hem çizimi hem de sepeti dikkatle inceledikten sonra. “Sadece kapının dışında ya da arazide değil, hatta Breanna’nın odasına gizlice girip çıkmasını da demiyorum. Azımsanamayacak kadar bir süre boyunca malikânedede bulunmuş. Breanna’yı yakından göreceğiz, ne giydiğini detaylarıyla ezberleyecek kadar yeterli bir süreden bahsediyorum. Ayrıca Anastasia’yla ilgili ha-

BBurcu

berleri duymuş olması için partide bulunması gerekiyor. Dışarıdaki insanların onun hamileliğini öğrenmesi için daha çok erken. Parti daha dün akşam sona erdi. Paket posta şirketinin kapısına şafak sökmeden önce bırakılmış. Ve katil geceyi Berkshire'dan Londra'ya koşturarak geçirmiş. Yani dedikoduları dinlemek için sokak köşelerinde durması gerekmedi."

"Pearson Malikânesi'ne kadar seni takip etmesi için burada bulunmuş olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile." diye ekledi Breanna. "Yoksa senin Emma Martin'in yerini bulduğunu ve onu görmeye gideceğini nereden bilecekti ki? O notu balo sırasında almıştın. Sadece orada bulunanlar bu haberi duymuştu."

"Doğru."

"Öyleyse araştırmaya nereden başlıyoruz?" diye sordu Breanna. "Konuklarımızı soruşturma planımıza geri mi dönüyoruz?"

"İkimiz bir şey yapmıyoruz." diye cevapladı Royce. "Hibbert ve ben yapıyoruz. Hart öldürülene kadar birilerini soruşturma şansını pek yakalayamamıştık. Bunu telafi etmek zorundayız. Ondan önce ne kadar ufak olursa olsun diğer olasılıkları -yani araziye hâlâ erişimi olan işçileri, partiye mal getiren sürücülerini, hatta Mahoney'nin adamlarını, kısacası bu araziye giriş izni olan herkesi- elemek zorundayız."

"O insanlardan herhangi birinin katil olabileceğini gerçekten de düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bence katil, davetli listenizdeki kişilerden biri." Royce notu gözden geçirdi. "Not, eğitilmiş bir adam tarafından kaleme alınmış. Düzgün, kibar bir el yazısı var. Kendilerine resmi bir eğitim sağlayabilecek kadar ayrıcalıklı bir hayat yaşayan çok fazla işçi tanımıyorum ben. Ayrıca odana ve Hart'ı öldürmek için araziye hiç çaba harcamadan girmiş olmasına, partide olan bitenlerden haberdar olmasına bakılırsa katilin konuklardan biri olması ihtimalinin çok çok büyük olduğunu söyleyebilirim. Yine de hiçbir şeyi atlamak istemiyorum."

Breanna kanepenin sırtına yaslandı, kusmak üzere olduğunu hissetti. “Onun ailemle sohbet edip bizimle güldüğünü, yiyip içtiğini düşünmek bile, hatta dans etmiş olduğunu...”

“Breanna sus.” Royce işaret parmağını genç kızın dudaklarına bastırdı. “Böyle düşünüp durmanın bir manası yok. Gücünü tüketir ve zamanını harcar. Önemli olan şey onu bulmamız gerektiği.” Ayağa kalkıp kutuyu tekrar Hibbert’a verdi. “Kurbanlar hakkında bulabildiğin her şeyi getir.” dedi ona. “Wells, Hibbert ayrılmadan önce ona herkesin listesini ver; bu hafta boyunca araziye erişim hakkı olan ulaklardan inşaat ekibine son katılan üyelere kadar herkesin. Ayrıca, Mahoney’ye kendisiyle konuşmak istediğimi söyle. Adamlarının her biriyle teker teker görüşmek istiyorum.”

Hibbert başını salladı. “Sanırım bu gece Leydi Breanna’nın kapısında siz nöbet tutacaksınız?”

“Ah, evet.” Royce dişlerini sıkımişti. “Orada olacağım. O saatleri konuk listesini iyice incelemek ve biraz düşünmek için kullanmayı planlıyorum. Yarın benim için bulacağın şeyler ve kendi vardığım fikirleri birleştirip bazı cevaplara ulaşmayı istiyorum.”

18

*G*enelev, daha gençken çalıştığı -Paris'in dışındaki- köhne yerden çok daha gösterişli ve lükstü.

Ama zaten o zamanlar çocuk sayılırdı, uyuyacak bir yer ve cebine koyacağı birkaç frank için minnettardı. Açlıktan ölmek için her şeyi yapmış, hatta Maison Fleur'de çalışarak parasını ödeyecek her askere bedenini satmıştı.

Napolyon'un iktidara yükseldiği dönemden, kendisinin Maison Fleur'da çalıştığı karanlık günlerinden bu yana epey zaman geçmişti. Fakirlikten canını dişine takarak kurtulup becerikli bir işkadını olduğunu kanıtlamıştı. Yeni bir isim edinmişti ve onu da sahibi olmaktan gurur duyduğu lüks işletme *Le Joyau*'nun tabelasına yazdırmıştı.

Ansel'i bir daha görmeyi beklemiyordu.

İlişkileri savaştan çok önce sona ermişti. Sadece geldikleri ülkeler değil dünyalar da farklıydı. Her ne kadar o bir müşteri olsa da aslında eşitlerdi. Ansel geçirdikleri vakit için cömertçe ödeme yapıyordu; kendisi de ona arzuladığı cinsel doyumunu fazlasıyla yaşatıyordu. Ama işin içine duygular girince, ilişkiyi karmaşıklaştırıp tutkudan daha fazlasına, Ansel'e onu hayatının bir parçasına dönüştürmesini istetecek kadar güçlü bir şeye dönüştürünce her şey değişmişti.

BBurcu

Birden, eşitlikleri bozulmuştu. Birden, Ansel ondan bir aristokratın metresi olmasını istemeye başlamıştı –ki bu kendisi için çok daha alçaltıcı bir roldü. Birinin “kapatması” olmak onu özgürlüğünden mahrum bırakabilirdi ve bu durum dayanabileceği bir şey değildi. Ne de olsa o da Ansel kadar gururlu ve hayat doluydu, her anlamda onun eşitiydi.

Ansel’in kendisi hakkında bu kadar heyecan verici bulduğu şey de buydu zaten.

O zaman bir elveda bile dememişti. Bu çok mahvedici olurdu. Ansel küplere binerdi. Öfkesini kontrol etmek çok zordu, gerçi o bunu nasıl becereceğini çok iyi biliyordu. Kendisi de ondan farklı değildi aslında, kendi öfkesi de en az Ansel’ininki kadar yakıcıydı. Ama o zaman söylediği her şeyi yanlış yorumlayabilir, bir reddediş olarak kabul edebilir ve bu da onu çileden çıkarabilirdi. Hayır, ortalıktan kaybolması ve bunun için üretilebilecek bahaneleri Ansel’in zeki ve küstahça çalışan aklına bırakmak çok daha iyiydi.

Kendisini tekrar, özellikle de şimdi, bulması büyük bir sürpriz olmuştu. Çünkü artık durumları farklıydı. Şimdi onunla kendi koyduğu şartlar altında karşılaşabilirdi. Mali olarak bağımsızdı; kendi kaderine kendisi hükmediyordu ve hayatının en güzel ve oldukça fazla talep gördüğü dönemindeydi.

Evet, bir araya gelmeleri keyif vericiydi ama Ansel’e de zamanlaması yüzünden şanslı denebilirdi.

Ya da, şanslı değilse bile, sayesinde beklenmedik fakat güzel bir dizi olaylar yaşıyorlardı.

Her halükarda o, hayatına yeniden girmişti –uzun zaman önce başarıya ulaştığı ve şimdi de hızla gelişecek gibi görünen hayatına.

Rahat, normalden daha büyük ölçülere sahip yatağındaki örtülere bürünmüş olan Maurelle derin bir iç çekti, kollarını esnetti ve sadece Ansel’in yaşatabileceği, adeta kemiklerine kadar işleyen rahatlamamın tadını çıkardı.

BBurcu

Yanında uzanan Ansel ise sesli bir şekilde nefesini bıraktı, içini hâlâ kemiren gerginliğinin kalan parçalarını da dışarı atıyordu sanki.

“Daha iyi misin?” diye mırıldandı, adamın suratını incelemek için başını hafifçe kaldırırken.

Ansel gülümsedi, gizemli gözlerine kadar ulaşan bu gülümsemesi çok nadir görülürdü. “Oldukça iyi. Nihayet.”

Maurelle güldü, bacağına onunkine sürterek. “Öfkemi dindirmek için her zamankinden daha fazla çabaladım. Saatlerdir yatağımdasın.”

“Ve daha saatlerce burada olacağım.” Maurelle’i üstüne çekti; öfkesi bir kez daha, bir araya gelmelerini bu kadar coşkulu ve tatmin edici hale getiren sonsuz şehvete dönüştü.

Maurelle’in içine onun nefes kesici bulduğu bir sertlikle girdi ve kadın gözlerini sımsıkı kapatıp onu bu sertliğini kendisinininkiyle karşılamak istercesine bedenini gerdi. Ansel inledi, içine tekrar gömülüp gidiş gelişlerinin gücüyle Maurelle’i sarsmaya başladı.

Zirveye ulaşmaları son seferkinden daha sarsıcıydı.

Sonrasında Maurelle dirsekleri üstünde doğruldu, siyah saçları bir perde gibi adamın göğsüne iniyordu. “Gerçekten de gergin-sin.” diye mırıldandı, nefes alıp verişi düzene bindiğinde. “Genelde yaptığın iş yüzünden yorulursun. Ama bu kez değil. Bu şansını kime borçluyum –ya da tahmin ettiğim şey mi?”

Ansel yarı kapalı gözleriyle kadına baktı. “O ölene kadar ben huzur bulamayacağım. İşkence kısmı beklediğimden daha uzun süre alıyor. Gidip kendine bir şövalye bulmuş. O herifin yolumdan çekilmesi -ya da ortadan kaldırılması- gerekiyor.”

“Anlıyorum.” Maurelle başını salladı ve Ansel’in çenesine ufak ısırıklar atmak için eğildi. “O zaman bu, son teslimatın bu kadar çabuk olmasını ve senin de mallarla birlikte gelmeni açıklıyor?”

“Kısmen. Geri kalanı ise sırf seni özlediğim için.” Sağlam olan elini kaldırıp Maurelle’in saçlarını yüzünden çekti. “Çok uzun zaman oldu. Ve bu kez parmaklarımın arasından kayıp gitmene izin vermeyeceğim.”

Maurelle gülümsedi, onu içinde daha iyi hissedebilmek için kıpırdandı. “Hiçbir yere gitmiyorum ben.” Adamın suratındaki tanıdık kaş çatmayı görünce ekledi: “Geçen sefer neden terk ettiğimi söyledim sana sevgilim. Değersiz hissetmişim kendimi. Şimdiyse her şey farklı. Ortadan kaybolmayacağım.”

“Yakında buraya kalmak için geleceğim.” dedi, yüzündeki somurtma hemen kaybolmaya başlamıştı. “Kışları havanın ılık olduğu yerlerde geçiririz. Ve yazları da nerede istersen -Paris, Uzakdoğu- orada geçiririz.”

Maurelle parmağını adamın göğsünden aşağı indiriyordu. “Seni yeterince heyecanlandırabilecek miyim, merak ediyorum?”

“Ben de aynısını sana sorayım.”

“Ah, evet, hem de oldukça fazla.” İnsanın kalbini eriten bir gülümsemeyle baktı kadın. “Biz, sen ve ben, uyumluyuz. Yatakta ve işte.” Düşünceli bir surat ifadesiyle Ansel’in gelecek için verdiği sözleri düşündü. “Temelli olarak burada olacağın gün gelene kadar bu ziyaretlere razı olmak zorunda kalacağım. Bu sefer ne kadar kalacaksın Paris’te?”

Ansel’in kadının saçlarındaki eli durdu. “Sadece bir gün. Birtirmem gereken işler var.” Suratındaki ifade bir anlığına değişti, bir şeyleri merak ediyordu sanki. “Leydi Breanna’nın koruyucusunun benim yokluğumda neler yaptığını görmek çok ilginç olacak. Eğer tahmin ettiğim yarısı kadar zekiyse muhtemelen Bow Sokağı memurlarından Marks’ın yanına gidip ona Glynnis Martin’i öldüren kişiyle Breanna Colby’nin peşindeki kişinin aynı adam olduğunu söylemiştir.”

Maurelle irkildi. “Eğer böyle yapmışsa Bow Sokağı seni yalamaya biraz daha yaklaşmış olmaz mı?”

BBurcu

“Asla. İki katili birbiriyle ilişkilendirmeleri bir işlerine yaramaz. Chadwick’in benim kusursuz planımı çözmesi gerekiyor –ve eşit derecede kusursuz olan hedefimi. Tahminimce hedefimi –er ya da geç– bulacaktır. Ama ilkini asla anlayamayacak.”

“Diğer bir deyişle?”

“Diğer bir deyişle sevgilim, tamamen güvendesin. Chadwick o asilzadeleri öldürürken kullandığım yöntemle Leydi Breanna üzerinde uygulamak isteğim yöntem arasındaki bağlantıyı keşfedecektir. Sadece bıraktığım hediyeler bile bunu ona göstermiş olmalı. Kim olduğum, neden özellikle o adamları seçtiğim, en önemlisi de seninle olan ilişkim... İşte bu parçaları asla bir araya getiremez. Ama getirirse de ya ben İngiltere’deki işimi bitirip bundan sonrasında senle yaşamak üzere buraya gelirim ya da onu sonsuza dek sustururum. Her halükarda, riski artırmak bu işi çok daha heyecanlı bir oyuna çevirdi. Sence de öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle görünüyor.” Maurelle başını yana eğdi, endişeliden çok meraklanmış görünüyordu. Ansel’i tanıyordu ve o hiçbir işi –özellikle de kadını tehlikeye atabilecek olanları– yarı bırakmayacak kadar zekiydi. “Ya Bow Sokağı?”

“Bow Sokağı mı?” Küçümser bir ifadeyle güldü. “Onlar Chadwick’ten daha ufak bir tehlike. Lordumuzun onlara verdiği tüm bilgileri özümseyip ne yapmaya karar verdiklerinde senle ben çoktan dünyayı gezmek üzere yelken açmış oluruz.”

“Mmm... Kulağa harika geliyor.” Soran gözlerle Ansel’e baktı. “Chadwick... Leydi Breanna’nın şövalyesinin adı bu mu?”

“Evet. Lord Royce Chadwick. Kayıp insanları bulmada uzman.” Sesi yine sertleşmişti.

“Demek öyle.” Maurelle ses tonunu yumuşak tutmaya özen gösteriyordu. “O zaman bu ateşli halin için teşekkür etmem gereken tek kişi Leydi Breanna değil. Görünüşe göre Lord Royce Chadwick’e de teşekkür etmem gerek.”

BBurcu,

Maurette'e dikkatle baktı Ansel. "Heyecanın da bir bedeli vardır Maurette. O yüzden önceki öfkemin Chadwick'e de yönelip yönelmediğini anlamaya çalışıyorsan seni bu zahmetten kurtarayım. Cevabım evet. O adam bir engel teşkil edebilir, ama aynı zamanda davetsiz bir misafir. Onu alt edeceğim ya da öldüreceğim günü ipe çekiyorum, artık hangisi önce olursa."

Konuyu değiştirmenin vakti geldiğini hisseden Maurette biraz daha yerleşti olduğu yere. Hâlâ Ansel'in içinde dalgalanan hiddetin gizli etkilerini hissedebiliyordu, kendini üstüne bırakıp yumuşak bir battaniye gibi onu sardı. "O öfke ve heyecanın birazı hâlâ duruyor, açıkça görebiliyorum. Kendimi toparlamam için bana bir saat ver. Sonra geri kalanını da yok ederim."

Adam cevap vermedi. Sadece Maurette'in altında sessizce uzanıp onun yumuşaklığının tadını çıkarmaya ve saçlarını parmaklarına dolamaya devam etti.

Saatın tiktaklarını duyuyordu ve biraz sonra nefes alıp verişlerinin düzene girmesinden onun uyduğunu anladı.

İşte böyle zamanlarda ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Bu gerçeği düşünmek için kendine nadiren izin verirdi. Düşünmesi ona sadece Maurette'e zaafi olduğunu -onun tek zafası olduğunu- hatırlatmaya yarıyordu. Ama içinden bir his bunun gerçek olduğunu söylüyordu ona. Dahası Maurette de bu gerçeği biliyordu.

Maurette ona ihanet etmeyecek kadar akıllıydı. Ancak onun üstündeki gücünü fark etme -ve kullanma- konusunda daha da akıllıydı. Hem de öyle bir güç sahibiydi ki...

Paris'e geldiğinde öfkeden titriyordu. Chadwick'in arabasının -içinde Hibbert olmadan- Medford Malikânesi'nden ayrıldığını gördüğünden beri o şekildeydi. Kendisini aptal mı sanmışlardı? İşte şimdi öyle olmadığını anlamışlardı. Onları kendi oyunlarıyla yenmişti.

Yenmek de işe yaramamıştı gerçi. O zaman bile midesindeki o yakıcı duyguyu, bu duygunun damarlarında gezindiğini hisset-

mişti. Ne Pearson Malikânesi'ndeki cinayet, ne Emma Martin ve Leydi Hart'ı kaçırmak bunu dindirememişti. Londra'dan hemen yola çıkmış ve Calais'ye varınca da kargosundaki iki parça malla birlikte delirmiş gibi Paris'e sürmüştü arabasını.

Ancak şimdi, Maurelle'in yatağında saatler geçirdikten sonra öfkesinin yatıştığını, çok yakında Leydi Breanna'ın vücudundan akıp gideceğini bildiği kan gibi gerginliğin kendi vücudundan akıp gittiğini hissediyordu.

Maurelle dışında hiç kimse, hiçbir şey bu etkiyi yaratamıyordu.

Onunla sonsuza kadar beraber olacağı zamanı iple çekiyordu.

O an, Chadwick'in onun tüm kurbanlarında kullandığı tıpatıp aynı yöntemi anlamasının ne kadar süreceğini merak etti. Muhtemelen uzun sürmezdi. Mermiler her kurbanda aynı noktaya isabet etmişti. Tek bir mermi. Doğrudan kalbe giden tek, net bir atış.

Bundan daha fazlasına asla ihtiyaç duymamıştı.

Chadwick Bow Sokağı'nın yollarını aşındırıp onlara teorisini dinlemeleri için baskı yapabiliyordu. Ama tabii ki onlar hemen dinlemezlerdi. Breanna Colby'nin yaşadığı zorluklar onların sorunu değildi, ne de onların gözünde bir hizmetçiden daha fazlası olmayan Glynnis Martin'in ölümüyle ilgilenirlerdi. Tüm dikkatlerini Hart'ın kayıp karısını aramaya, dört cinayeti birbiriyle ilişkilendirmeye verirlerdi.

Haklı olduğunu savunmaya çalışmak Chadwick'i meşgul ederdi.

Londra'da, yani Medford Malikânesi'nden epey uzakta, zaman geçirmek zorunda kalacaktı.

Bu da uğraşması gereken tek kişinin Hibbert olduğu anlamına geliyordu.

BBurcu

Bunu düşününce gülümsedi. Yaşlı adamın kendisini durdurması mümkün değildi. Kâhya Wells için de aynı şey geçerliydi. Ve Sheldrake için de. Marki başarılı bir bankacıydı, yetenekli bir rakip değil.

Bir hafta içinde Sheldrake'in karısı ve doğmamış çocuğu ölmüş olacaktı. Ve sonra... Leydi Breanna.

Ah, aklına başka bir şey getirdi bu. Paris'teyken satın alması gereken bir şey vardı. Maurelle ona yardımcı olurdu. Ondan sonra da kendisi, hediyeyle birlikte İngiltere'ye dönerdi.

Breanna Colby'nin kapısına bırakılacak hediyeyle...

Royce'un içini kemirip duran bir şey vardı.

Breanna'nın kapısının önünde oturuyordu. Duruşunu değiştirip ayaklarını öne doğru uzattı ve sandalyeye tekrar yerleşti. Bir şeyleri anlamak istercesine not defterine baktı, katiller hakkında yan yana yazdığı detayları düşünüyordu.

Notlardan bazıları dört asilzadeyi öldüren katile uyuyordu. Bazıları da Breanna'yı öldürmek isteyen katile.

Bu adamlar aynı kişi olduğuna göre arada bir bağlantı olmak zorundaydı.

Ama ne?

Katilin Breanna'nın partisinde bulunduğu kanaat getirmişti.

Wells'in listesini verdiği çalışanları ve teslimat şirketlerini tekrar tekrar gözden geçirip ardından Mahoney ve adamlarıyla teker teker görüştükten ve bunların hiçbirinin suçlu olmadığından emin olduktan sonra buna karar vermişti.

O zaman kilit nokta davetli listesiydi. Royce listeyi tekrar gözden geçirdi, isimlerden birinin mantıklı bir olasılık olarak öne çıkacağını umuyordu. Ama olmadı.

Başını duvara yasladı ve katil hakkında bildiklerini düşünmek için notlarını bir süreliğine bir kenara bıraktı.

Adam eğitimliydi. Soyluydu, ya seçkinler sınıfına mensuptu ya da yüksek sosyetedendi.

Bu da mali durumunun hayatını büyük ölçüde etkilediği anlamına geliyordu. Eğer mali durumu tehlikeye girerse ve bir şekilde bu kurbanların servetlerine erişim kazanabilecekse cinayetleri bu amaç doğrultusunda işlemiş olabileceği anlamına da geliyordu.

Bu olasılığı çoktan incelemişti. İhtimal düşük olsun ya da olmasın, gecenin büyük kısmında bunu araştırmıştı. Kurbanların servetlerine erişim konusunun Hibbert toplayabildiği bilgilerle geri dönene kadar beklemek zorunda olduğunu fark etti. Ama bu arada kimlerin mali durumunun kötüye gittiğini incelemeye başlamıştı.

Aradığı cevapları bulmak için uzağa gitmesine gerek kalmamıştı. Sosyetedeki insanların mali durumları hakkında hiç kimse Damen'dan daha fazlasını bilemezdi. Damen sadece İngiltere'nin bankalar topluluğunun kalbinde yer aldığı için değil, konukların neredeyse her birinin Lockewood Bankası'nda hesabı olduğu için böyleydi bu.

Genç adam davetli listesindeki tüm isimleri gözden geçirmek için tam iki saatini harcadı. İsimleri hem kendi kişisel notlarından, hem de banka kayıtlarından kontrol etti.

Partiye katılanlardan hiçbiri aradıkları özellikte değildi.

Royce buna şaşırılmamıştı. İçgüdüleri, bunun açgözlülükle alakasının çok az olduğunu söylüyordu. Bu, en doğru tanımıyla gösteri yapmaktı. Sapkın bir zihnin öfke ve kinle yaptığı güç, üstünlük ve kontrol gösterisi.

Bu tipleri çok iyi tanırdı. Bunları defalarca idare etmişti ve anında tanırdı.

Ama hiçbiri kendini bu kadar zekice saklamamıştı.

Bu yüzden notlarına geri döndü.

Sayfaya eğilip kelimeleri gözden geçirdi.

Öldürmesi için kendisine para ödenmiş bir adam. Ama paradan başka nedenler için öldürmeye hazır -daha doğrusu hevesli- bir adam, en azından Breanna'nın durumunda.

Eğer katilin kişiliği Royce'un tahmin ettiği gibiyse onun için itici güç olan şey para değildi. Güçtü. Breanna'yı korkutmak ve onun ölümü için becerilerini bilemek amacıyla diğer dört adamı öldürmesini de açıklıyordu bu. Ama seçtiği kurbanlar... İşte bu başka bir konuydu.

Neden özellikle o asilzadeleri seçmişti? Bu adamların ortak noktası neydi ki?

Royce gözlerini kısıp sayfaya baktı. Ben buradayım diye bağırıp duran bir gerçeği atladığını çok iyi biliyordu.

Kahretsin.

Tam, bilgileri en baştan gözden geçirmeye başlayacaktı ki Breanna'nın kapısı aralandı. "Royce?"

Hemen sandalyesinde döndü. Breanna kapı eşiğindeydi ve biraz kararsız görünüyordu. Saat neredeyse gecenin üçü olmasına rağmen hâlâ gündüz giysileriyle duruyordu.

"Uyuduğumu sanıyordum." Royce kaşlarını çattı, ayağa kalkıp ona doğru bir adım attı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, sorun yok." Dudaklarını yaladı, sonra birden açıkladı. "Bana, ihtiyaç duyduğumda yardım istememi, sorunlarımla tek başıma savaşmamamı söylemiştin. Sakinleşmekte zorlanıyorum. Aklımdan bir sürü şey geçiyor. Konuşmak için birine ihtiyacım var." Ağır bir sessizlik oldu. "Eğer senin için sorun olmazsa."

Royce ensesini ovuşturdu, kendi kendine bunun uykusuz geçen ikinci gecesini olduğunu, fiziksel olarak yıprandığını ve gerektiğinde kendini tutmakta zorlanacağını hatırlattı. Önünde çalışması gereken uzun saatler vardı ve onunla baş başa kalmak, özellikle de ona karşı duyduğu yeni, adlandıramadığı hislerle boğuşmaya devam ederken, korkunç bir fikirdi.

Az kalsın hayır diyecekti, hayır demesini tüm nedenleriyle açıklayacaktı. Sonra onunla göz göze gelince bu ihtiyacının ne kadar büyük olduğunu gördü. Onu geri çevirmek suratına okkalı bir tokat atmak gibi bir şey olurdu.

Onun suratına ve belki de kendininkine.

“Sorun olmaz.” diye cevapladı, notlarını toplayıp odaya girerken. “Zaten şu an başımı duvara vurmaktan başka bir şey yaptığım yok.”

Breanna başını salladı, saçlarını -Royce’un biraz ötede olduğunu bildiği şaşırtıcı bir şehveti maskelercesine- her zamanki gibi düzeltti. Kendisi dışında hiç kimsenin bilmediği bir şehvetti bu.

Bu düşünceyi hemen susturdu, Breanna’ya aradığı rahatlama-yı sağlamaya kararlıydı.

“Ateşi yaktım.” dedi Breanna, kapıyı kapatırken; sonra ısınmak için kollarını ovuşturdu. Birkaç adım attıktan sonra şöminenin önüne çektiği iki koltuğu işaret etti. “Bu şekilde iyi mi?”

“Mükemmel.” Royce o oturana kadar nazikçe bekledi, sonra yerine geçti. “Ateş çok iyi geldi.” diye mırıldandı ve bunu laf olsun diye söylememiştir. “Tam ihtiyacım olan şey.”

Breanna’nın yüzü suçluluk duygusuyla düştü. “Üşümüşsün ve bitkin bir haldesin. Günlerdir uyumadın. Kendimi berbat ve suçlu hissediyorum.”

“Suçlu olan sen değilsin, katil. Ve beni buradan göndermeyi üç kez denedin. İşe yaramayacak. Seni yalnız bırakmıyorum. Bu yüzden bu konuyu kapatalım artık.”

“Peki.” Breanna’nın duruşu gergindi, alevlere bakarken avuç içlerini birbirine sımsıkı bastırıyordu.

Kabul etsin ya da etmesin, perişan bir halde olduğu açıktı.

“Breanna...” Royce öne doğru eğilip genç kızın koluna nazikçe dokundu. “Çok önemli bir şeyi çözmemeye ramak kaldı. Ne

olduğunda emin değilim –yani henüz. Ama olacağım. Hibbert yarın döner ve ikimiz...”

Breanna onu şaşırtarak birden ayağa kalktı, başını iki yana sallayarak onun konuşmasını durduruyordu. “Bu değil. Konuşmak istediğim şey bu değil.” Royce’a bakmak için etrafında döndü, konuşurken elbisesinin eteğiyle oynuyordu. Çenesini, bu gergin haliyle çelişen bir kararlılıkla yukarı kaldırdı.

“Önümüzdeki birkaç gün duygusal anlamda tam bir kâbus olacak.” dedi, konuşması içtendi ve önceden hazırlanmış gibiydi. “Bu konuşmayı o zaman, yani katil etrafımızı sardığında yapmak istemedim. O zaman duygularımı olduklarından daha az görüp yanlış yorumlayabilir, ya da daha kötüsü, o duyguları ve beni gereksiz yere korumaya çalışabilirsin. Bu konuşmayı şimdi, hâlâ güçlüyken ve kendime hâkimken yapmak istiyorum. Söylediklerimde ciddi olduğumu ve ayrıca bu konuşmanın sonu istediğim gibi gelmezse hayatımın kararmayacağını da biliyorsun.”

Royce’a cevaplama fırsatı vermedi.

“Bununla beraber söylemem gerekir, bu işlerde acemiyim.” diye bir itirafta bulundu, bakışlarını hiç kaçırmadı ama yanakları kızarmıştı. “Ama zaten sen de öylesin; fiziksel anlamda demiyorum, çünkü bu konularda oldukça deneyimli olduğumu biliyorum. Ben işin duygusal tarafını kastediyorum. Bu taraf benim için olduğu kadar senin için de yeni. Yani, ikimiz de kalplerimizdekileri dile getirme konusunda deneyimsiziz. Ve ikimizden birinin ilk adımı atma cesaretine sahip olması gerektiğinden ve görünüşe göre senin yaraların benimkinden daha derin olduğundan bu birinin ben olması gerektiğine karar verdim.”

Bu kez durdu, ama sadece yavaş, titrek bir nefes almak için. “Ben sana âşık oluyorum Royce. Ve ister dalga geç, ister odadan koşarak çık, bunu sana söylemek zorundayım. Dahası, senin de bana karşı bir şeyler hissettiğine inanıyorum, istemediğin kadar derin hisler beslediğine. Eğer haklıysam söyle. Sonra, bu hislerin konusunda ne yapmak istediğine karar vermek için istediğin

kadar düşün. Eğer yanıyorsam ya da hissettiğin şey aşk değil de sadece şehvetse onu da söyle. Hayatım boyunca bir sürü şey katlandım ben. O yüzden mahvolmam. Ama sırlar arasında yaşıyorken bir yalana tutunmaktansa gerçekle yüzleşmeyi tercih edeceğimi de biliyorum. Bu yüzden neler hissettiğini ve düşündüğünü söyle bana. Katil hakkındakileri demiyorum. Benim hakkındakileri.”

Breanna sustu, kızarmıştı ama suratında beklenti dolu bir ifade vardı. Royce’un tepkisini seyrediyordu.

Genç adam sadece bakıyordu, daha önce dengesinin hiç bu kadar sarsılıp sarsılmadığını merak etti. İşte Breanna... Görgü kurallarını ve kendini tutmayı bırakmış ve bunu tutkusu için değil, aklındakileri dile getirmek için yapmıştı. Hissettiklerini tüm ağırbaşlılığıyla ve büyük bir çaba göstererek, dosdoğru açıklıyordu.

Royce’un tutarlı ilk düşüncesi onunla inanılmaz derecede gurur duyduğu oldu. Breanna’nın az önce yaptığı şey çok büyük cesaret istiyordu –Royce’un yabancı olduğu türden bir cesaret.

Ne kadar ironikti, düşmanları söz konusu olduğunda pervasız, cesur ve tam anlamıyla korkutucuydu. Ayrıca risk almayı da çok seviyordu. Ama şimdi Breanna kendisinden daha cesurdu.

İkinci düşüncesi ise... Buna düşünce bile denemezdi. İçindeki his dalgası o kadar güçlüydü ki onu neredeyse yere yıgacaktı. Olanları kavraması da aynı etkiyi yaratmıştı.

Breanna âşık *oluyor* olabilirdi, ama kendisi çoktan düşmüştü onun aşkına.

Yavaşça ayağa kalktı, Breanna’ya yürürken alevlerin ışığında saçlarının parlamasını seyrediyordu. Sonra genç kızın yüzünü avuçları arasına aldı. “Hissettiklerini açık yüreklilikle anlattın bana. Şimdi benim de aynısını yapmama izin ver.” Sesi kendi kulaklarına bile çatallaşmış geliyordu. “Senden uzaktayken her dakika seni düşündüm. Kendi kendime seni incitemeyeceğimi, ihtiyaç duyduğum her şey olamazsam uzaklara gideceğimi söy-

ledim. Ama gitmiyorum. Gidemem. Çünkü bunu başaracağıma inansam da inanmasam da, hak ettiğin duyguları sana hissettirebileceğimden emin olmasam da, çok hızlı geliştiği için nasıl olduğunu anlamasam da seni seviyorum. Bırak yaşamayı, asla hayal etmediğim bir şekilde seviyorum seni.” Başparmaklarıyla genç kızın yanaklarını okşadı. “Bunlar sorunu yanıtlıyor mu?”

“Birini yanıtlıyor, evet.” Breanna hafif titreyerek başını salladı. “Bir sonraki sorum daha zor. Peki bu konuda ne yapmak istiyorsun?”

“Ne mi yapmak istiyorum?” Royce’un cevabı kendi iradesiyle, içinde bir yerlerde oluşmuştu ve farkındalık gerektirmeden dile gelecekti. Yine de kelimeler ağzından çıkarken bile Royce, bunların doğru olduğunu biliyordu. “Seni hayatım pahasına korumak istiyorum. Hayatlarımızın geri kalanı boyunca her saniye kendimi senin güzelliğine gömmek istiyorum. Seni en yakın kilişeye sürükleyip karım yapmak istiyorum.”

Breanna’nın yanaklarından iki damla yaş süzüldü. “Ben...” Kendini topladı. “Ben bir cevap beklemiyordum. Hemen değil. Sana düşünmeni söylemiştim.”

“Gerek yok. Cevabım değişmeyecek.” Genç kızın gözyaşlarını parmaklarıyla yakaladı. “Ağlama. Sadece teklifimi düşün. Biliyorum, ben evlenmeyi beklediğin ağırbaşlı, geleneksel adam değilim. Ama...”

“Düşünmeme gerek yok. Kabul ediyorum.” Breanna parmak uçlarında yükselip dudaklarını Royce’un kilerle buluşturdu. “Seni seviyorum. Seninle evlenmekten daha çok istediğim bir şey yok. Son cümlele gelince...” Gözyaşlarıyla ıslanan gözleri parlıyordu. “Seninle tanıştıktan sonra kendimle ilgili bir şeyi keşfettim. Geleneksel olan her şeyden nefret ediyorum. Beni öldürüyor.”

“Öyle mi?” Royce hâlâ az önce olanların, kendisiyle ilgili keşfettiği şeylerin etkisiyle başının döndüğünü hissediyordu. Neredeyse sarhoş gibi hissederek Breanna’nın ensesini okşadı, içindeki dürtülerin kendini yönlendirmesine izin vermeye devam

ediyordu. “Bu iddianı, seni ilk gördüğüm andan beri yapmayı istediğim şekilde test edebilir miyim?”

“Tabii ki.”

Royce parmaklarını Breanna'nın saçlarına götürdü ve kestaneye rengi bukleler omuzlarına dökülene kadar tokalarını rastgele seçip -yavaş, sabırlı bir şekilde- çıkarmaya başlamadan önce yumuşacık tepesini okşadı.

Parmaklarını saçlarına dolayıp omuzlarına dağıttı, sonra onu omuzlarından tutup kendine doğru çekti. “Güzel...” diye mırıldandı. “Şimdi, gel buraya.”

Breanna bir adım daha attı ve Royce onu kollarına aldı. “Daha önce hiç kimse saçlarını bu şekilde -serbest, kendi halinde- görmedi, değil mi?”

Breanna kesik kesik nefes alıp veriyordu. “Hayır. Ne saçlarımı, ne de beni.”

“Güzel.” Royce başını eğip dudaklarını genç kızın dudaklarına bastırdı.

Öpücük yavaş, sıcak ve derindi. Breanna'nın zevkten inleme sesleri ikisinin içinde de titreşiyordu. Royce onu kendine daha çok çekip lezzetinin, dudaklarının yumuşaklığının, ağzında gezinirken dilinin yaşattığı muhteşem hissin tadını çıkardı. Breanna da ona doğru yaslanıp kollarını boynuna dolarken ve onu ne kadar sevdiğini kelimeler olmadan anlatırken bedenlerini birleştirdi.

Royce şiddetli bir titremeye cevap verdi, Breanna'yı yukarı ve kendine doğru çekti; artık giysilerinden başka onları ayıran bir şey yoktu. Öpüşmeleri devam ediyor, durakladıkları kısa sürelerde aralarında dolaşan ateşli akıntılar yaratılıyor ve her geçen saniyeyle birlikte öpücükleri derinleşiyordu.

Kendini biraz geriye çekip tutkudan dumanlanmış yeşim rengi gözlerle ona bakan Breanna'ydı. “Royce?” Genç adam adının sylelendiğini dudaklarında hissedebiliyordu.

“Mmm?” Konuşamıyordu bile.

“Gerçekten de, geleceğimiz konusunda düşünmen için sana zaman tanımak istiyorum.”

“Biliyorum. Buna ihtiyacım yok.”

“Anlatmaya çalıştığım şey bu değil.” Parmaklarını genç adamın çenesinde gezdirdikten sonra boynunun yanına kaydırdı. “Beni sevmen konusunda ne yapmak istediğini sorduğumda bunu daha kısa bir zaman dilimi için kastetmiştim.” Sustu. “Mesela, hissettiklerin konusunda *şu an* ne yapmak istiyorsun gibi?” Dudakları parmaklarının gezindiği yolu izledi, genç adamın alev gibi yanan tenine tüy gibi öpücükler konduruyordu. “Şimdi.”

Royce gözlerini sınıksıkı kapadı, genç kızın davetkâr sözleri hissettiği ihtiyacın kasıklarında patlamasına neden oluyordu. “Breanna...” Parmaklarını saçlarına dolayıp onu kendinden uzaklaştırmaya niyetlendi ama bunu yaptığı pek de söylenemezdi. “Ben kendi kendime söz vermiştim ve...”

“O zaman sözünü tutma.” diye fısıldadı Breanna.

Royce’un tüm iyi niyeti tuzla buz oldu. “Hislerim konusunda ne yapmak istediğimi bilmek istiyor musun?” dedi nefes nefese. Elini indirip Breanna’nın göğsünü avuçladı ve başmağıyla çoktan sertleşmiş göğüs ucunu okşamaya başladı. “Seni ateşin önüne yatırıp içinde kaybolmak istiyorum.”

Breanna ürperdi, kendini onun eline biraz daha bastırırken neredeyse çığlık atacaktı. “İçgüdülerini takip et. Onlar sana her zaman yardımcı oldu.” Gözleri başka hiçbir şeyi görmüyormuşçasına Royce’un ceketini çıkarıp avuç içlerini yeleğinin önünde gezdirdi.

“Breanna...”

“Kibarlık yapma, bu sefer yapma.” Önce yeleğinin, sonra da gömleğinin düğmelerini teker teker açtı. “Kalbimi sana açmak için tüm cesaretimi kullanmam gerekti. Şimdi kendininkini saklama benden.” Parmaklarını gömleğinin içine kaydırıp biraz

çekinerek de olsa onu okşamaya başladı. “Beni ihtiyacım olduğunda koru. İhtiyacım olmadığıda değil.”

Royce onun nazik dokunuşlarını teninde hissedince direnişinin son kırıntıları da tuzla buz oldu. “Sevgilim...” Kelimeyi zorla söylemişti, çok geç olmadan düşüncesini söylemek istiyordu. “Bu kez duramam.”

Breanna'nın gülümsemesi gergindi. “Buna memnun olurum.”

“Gerçekten mi?” Çoktan yenilmişti ve bunu biliyordu. Elini Breanna'nın sırtına uzatıp elbisesinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile; onu bir an önce kollarına, altına almak istediği için deli gibi heyecanlanmıştı. “İlk önce gelecekle ilgili konuşmamız gerek. Nelere ihtiyacım olduğunu, neleri hak ettiğini...”

“Sonra konuşuruz. Şimdi ihtiyacım olan şey sensin.”

Royce'un içinde bir şeyler koptu.

Breanna'yı kucağına alıp şöminenin önündeki halının üstüne bıraktı ve kendisi de yanına uzandı. Dudakları onun dudaklarını yiyip bitiriyor, yalnızca boğazından aşağı ve boynundan elbisesinin üst kısmına kadar öpücükler kondurmak için ara veriyordu. Parmakları görevini tamamlayınca elbisesini aşağı indirdi, parmakları kombinezonun kurdelelerini çekerken bile dudakları yolculuğuna devam ediyordu.

Dudakları göğüs ucunu kuşattı ve önce kombinezonun üstünden, sonra altından çekiştirdi. Kendini onun lezzetinde kaybediyordu; dili sertleşmiş tepeliklerden önce biriyle, sonra diğeriyle oynadı. Onun zevkle inlemesinin, bedeninin kısıtlanmamış hareketlerinin tadını çıkarıyordu.

Giysilerinin geri kalanını çıkarırken, onu tamamen soyamak için ince kumaşları aceleyle çekiştirirken elleri titriyordu.

İşini bitirince topukları üstünde doğrulup Breanna'ya dikkatle baktı.

O, nefes kesiciydi; hayallerindekinden bile daha güzeldi. Hissettiklerini ifade edebilecek kadar derin sözcükler yoktu; bu yüzden onunla gözleriyle sevişmeye, alevlerin ışığında parlayan teninin, yalnızca kendisine sunduğu mükemmel kıvrımların ve çukurların güzelliğini zevkle seyretmeye karar verdi.

Tanrım, ne kadar şanslı bir erkekti...

“Royce?” Breanna elini uzattı ama tereddütle değil, hevesle. “Lütfen...”

“Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?” diyebilirdi. Ellerinin onu keşfetmesine, bacaklarından yukarı çıkıp kalçalarını okşamasına, sonra daha yukarı gidip göğüslerini avuçlamasına, göğüs uçlarının narin noktalarıyla oynamasına izin verdi. “Ufak da olsa bir fikrin?” Onun titrek iç çekişlerini dudaklarıyla hapsederken elleri yolculuklarına devam etti; bu kez bacaklarını okşamak, dokunuşuna hazırlamak için durdu. “Yanında kendimi çirkin hissediyorum.” Kendisini çağıran kestane rengi tüyleri önce hafifçe, sonra daha derinden okşadı; kadınlığının kadifemsi kıvrımlarını açıp parmaklarını içine kaydırды.

O kadar mükemmeldi ki Royce öleceğini düşündü. Dokunuşlarına devam etti ve Breanna inleyerek kendini onun eline doğru itti, tüm bedeni bu yeni, dayanılmaz derecede şehvetli duyuma karşılık veriyordu.

Royce parmaklarını daha derine kaydırды, içine yavaş yavaş giriyordu; tüm bedeni acilen gidermesi gereken ihtiyaçla zonkluyordu, pantolonunu bile çıkaramadan boşalıp boşalamayacağını merak etti.

Breanna bunu cevapladı.

Sıcak ve ıslak kadınlığı istemsizce kasılır, bedeni ufak titremelerle sarsılırken Royce kontrolünü yeniden kazandı –ama bunun yeniden kayıp gittiğini fark etmesi uzun sürmedi.

Ayağa kalkıp giysilerini neredeyse parçalayarak çıkardı, bedeniyle genç kızın bedenini örtmeden önce ona nefes alma fırsatı

bile tanımamıştı. Tekrar üstüne uzanıp sürtünmeye başladı, bu hareketle kendi kendine işkence ediyordu, sonra hareketi tekrarlar larken onu büyük bir istekle öptü.

Altındaki Breanna kıvranıyor, göğüslerini genç adamın göğsüne sürtüyor, kollarını sırtına dolarken vücudunun alt kısmını yukarı kaldırıyor.

“Yapma.” Royce titriyordu. “Tanrım... Breanna, yapma.”

“Neden?” diye fısıldadı nefes nefese. “O kadar güzel ki bu...”

Royce dudaklarını Breanna'nın dudaklarından ayırıp tutkudan kararış gözlerle baktı ona. “Çünkü seni çok istiyorum. Kendimi tutamayacağım.” Tekrar titredi. “Tutamıyorum da.”

“Bunu istemiyorum zaten.” Breanna genç adamın bel kemiğini okşayıp parmaklarını sırtındaki kaslarda gezdirdi. “Lütfen, tutma kendini.”

“Seni incitirim.”

“Hayır, incitmezsin.” Huzursuz bir şekilde altında kıpırdandı. “Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

“Sadece... Evet.” dedi genç adam, Breanna bacaklarını aralar larken. Sonra kendisi onları biraz daha açıp aralarına girdi, sertleşmiş aleti Breanna'nın sıcak girişini buldu.

“Böyle mi?” diye fısıldadı genç kız, bacaklarını kaldırıp Royce'un gövdesini kucaklar larken.

“Tanrım... Evet.” İçine girmeye başlamıştı bile; kalçaları kendiliğinden hareket ediyor, aklının söylediklerini, Breanna'nın ne kadar dar, hassas ve sıkı olduğuna dair uyarışlarını bile bile duymazdan geliyordu. Breanna onu daha da zorlamak istercesine adeta eriyor, aletini sımsıkı sarıp onu daha da derine çekiyordu. Hissettiği zevk yüzünden çıkardığı yumuşak inleme sesleri Royce'un kontrolünü tekrar kazanmaya dair umutlarını da yok ediyordu. “Sevgilim...”

“Seviş benimle.” dedi Breanna nefes nefese, ellerini -sanki bu hareketi tek başına yeterli olacakmış gibi- sırtından kalçalarına kadar kaydırarak indirdi.

Hareketi yeterli oldu da.

Royce Breanna'nın kalçalarını avuçlayıp daha derine girdi, ince zara ulaşınca onu da delip geçti. Şimdi içindeydi, ilk baştan beri yapmak için yanıp tutuştuğu şekilde Breanna'nın içine gömülmüşken tüm bedeni terden sıırıslıklam olmuştu.

Breanna gerildi, acı yüzünden ufak bir çığlık atacaktı ama içgüdüsel olarak kendini tutmaya çalıştı. Bu da Royce'a bekleme için ihtiyaç duyduğu gücü verdi.

“Yapma.” dedi kararlılıkla, başını kaldırıp içe işleyen bakışlarla Breanna'ya baktı. “Hissettiklerini saklama, ister zevk olsun, isterse acı. Kendini tutma.” Bilerek, az önce onun kendisine söylediği cümleyi kullanmıştı.

Breanna başını yavaşça salladı, bunu yaparken bile vücudu rahatlamıştı. “Artık canım yanmıyor.” diye mırıldandı, gözlerinde şaşkınlık ifadesiyle. “Bu çok... Ah...” Royce biraz geri çekilip sonra tekrar -daha derine- inerken Breanna yine inledi, bu kez zevkten.

“İnanılmaz mı?” diyerek Breanna adına cümleyi tamamladı genç adam.

“Evet, inanılmaz.” Dudaklarını onunkilerle buluşturmak istiyordu. “Durma.”

“Öleceğimi bilsem bile duramam.” Royce onu büyük bir açıklıkla öpmeye başladı, dünyayı sanki bir duygu sağanağıyla beraber hızla döndüren muhteşem bir harekete başladı.

Breanna içgüdüsel olarak bu ritmi anlamıştı ve kalçalarını kaldırıp adeta dalgalanarak Royce'un hızlanan ileri-geri hareketini karşılamaya başladı.

Royce'un başında bir uğultu başladı, daha önce hiç tatmadığı

bir tutku hayal bile edemediği bir aşkla karışıyor, tüm sinir uçları Breanna'ya ve biraz uzaklarında duran ve kendilerini sarıp sarımalayacak olan doruk noktasına odaklanıyordu.

“Royce...” Breanna deliye dönmüştü; içindeki bütün kasların ihtiyaçla kasıldığını, kayganlaştığını hissediyor, henüz bilmediği fakat ulaşmayı çok istediği o tarifi zor zirveye varmak için çabalarlarken tırnaklarını Royce'un sırtına geçiriyordu.

Royce neredeyse farkında olmadan dirseklerini Breanna'nın dizlerinin altından geçirip bacaklarını boynuna doladı ve ona tamamen sahip olacağı bir pozisyona getirmiş oldu.

Tek bir derin, sert hareketle içine girdi, sonra ikincisi geldi. Bu sefer onu hem içeriden, hem dışarıdan seviyordu. Hareketi defalarca tekrarlaması Breanna'yı uçurumdan aşağı attı.

Sırtı aniden yay gibi gerildi, zirveye ulaşırken gözlerinde şaşkına dönmüş bir ifade vardı ve sonra düştü.

Royce dudaklarını birleştirdi ve Breanna'nın derinlerden yükselerek çıkan şiddetli sarsılmaları kendi bedenini ele geçirip kalın aletini -giderek daha hızlı ve güçlü bir şekilde- sımsıkı kavrarlarken onun zevkten çıkardığı inlemeleri ve titremelerini içine çekti. Daha fazla dayanamıyordu.

O da zirveye ulaştı, kendi rahatlamasının içine sert bir darbe gibi indiğini hissediyordu. Bağırmasını güçlkle bastırarak kendini içindeki vahşi güdülere bıraktı; Breanna'nın içine boşalırken kalçaları kasılıyor, her bir patlama bir öncekinden daha güçlü oluyordu.

O an sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi, Breanna'nın doyumunun ufak artçı sarsılışları kendi içinde yankılanıyor, başka bir patlamayı tetikliyordu. Son tohumu da içine akıtmıştı.

Sonra... Huzur.

Royce Breanna'nın üstüne yığıldı, başını boynuna gömüp bedeniyle onu sardı. Yanan odunların çıtırtısı ve kesik kesik nefeslerinin sesinden başka ses yoktu odada.

Gerçek dünyaya yavaş yavaş dönüyordu ve Royce nerede olduğunu hatırladı. Altındaki Breanna derin bir nefes aldı, bacaklarını gevşetip haliya bıraktı, kollarını da aynı şekilde gevşetti. Hâlâ kesik kesik nefes alıyordu ve birden Royce onun titrediğini fark etti.

“Breanna?” Başını kaldırmayı başaramayınca kulağına fısıldamaya karar verdi. “Sevgilim?”

“Mmm?” diye boğuk bir ses geldi.

“Titriyorsun.”

“Ve sen de inanılmazsın.”

Royce Breanna'nın uykulu sesine gülümsedi. “Bu iltifatı sana yapmak lazım. Sanırım şu an yarı ölüyüm.”

“Hayır, değilsin.” Parmaklarını tüy gibi dokunuşlarla sırtında gezdirdi. “Buna kefil olabilirim.”

Royce Breanna'nın boynunu öptü. “Seni eziyor muyum?”

“Evet, ama olabilecek en harika şekilde.”

Kendini kıpırdamaya zorlayan Royce yana devrilip Breanna'yı kollarına aldı ve vücutlarını sımsıkı birleştirdi. Sonra koltuğun yanında durduğunu gördüğü battaniyeyi uzanıp aldı ve her tarafları düzgünce örtülene kadar üstlerine çekti. “İyi mi böyle?”

“Hı hı.” diye cevapladı Breanna, ona biraz daha sokulup genç adamın dayanılmaz derecede uyarıcı bulduğu doğal bir şehvetle bacağına iç kısmını onunkine sürttü. “Mükemmel.”

Royce onun yüzünü avuçları arasına alıp dikkatle inceledi. “Canın yanıyor mu?”

Breanna başını *hayır* anlamında salladı, serbest saçlarını iki yana savurarak. “Biraz bile yanmıyor. Bu...” diye başladı, hafifçe kıpırdanıp onu kendine daha çok çekerken, “hayal ettiğimden daha doğru geliyor.”

Royce vücudunun sıçrayarak cevap verdiğini hissetti –daha

birkaç dakika önce bırak sevişmeyi, kıpırdamayı bile başaramayacağını sandığını düşününce bu, hayret verici bir şeydi.

Daha da hayret verici olan şey, buna eşlik eden duyguydu.

“Breanna.” dedi, kararlı bir ses tonuyla. “Söylediklerimde ciddiydim ben. Konuşmamız gerek. Planlar yapmamız. Peşinde ki it herifi ortadan kaldırır kaldırmaz seni kiliseye sürüklüyorum ve parmağına evlilik yüzüğünü takıyorum.”

Breanna parmaklarını genç adamın dudaklarında gezdirdi. “Buna hayır demiyorum.” Durdu. “Ama sana, geleceğimizle ilgili hemen karar vermeni beklemediğimi söylediğimde ben de gerçekten ciddiydim. Aşk başka, evlilik ise bambaşka bir şey. Sen özgürlüğüne çok düşkün bir adamsın Royce. Evlenerek bu özgürlüğünü feda etmişsin gibi hissetmeni istemiyorum.”

“Eğer sana bağlanmamamı söylüyorsan hiç zahmet etme. Çok geç artık.” Royce onun parmak uçlarını öptü. “Özgürlüğüm kısıtlanmış gibi hissetmiyorum. Şanslı olduğumu hissediyorum sadece.” Kısa bir an sustu. “Ve sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum.”

“Hissettirebileceğinden hâlâ emin olamadığın derin duygular da buna değil.” diye cevap verdi Breanna, kurnazlık yaparak. “Pekâlâ, sen hissettirebileceğinden emin olmayabilirsin ama ben eminim. Ve tesadüfe bak ki ben böyle şeylerden çok iyi anlarım.”

Royce tatlı bir kahkaha atıp ellerini onun muhteşem kestane rengi saçlarına kaydırıp ve dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu. “Evet, öyle.”

Breanna kollarını genç adamın boynuna doladı. “Seni seviyorum.” diye fısıldadı.

Royce’un gözleri hissettiği duygular yüzünden karardı. “Daha önce, hayatımda neyin eksik olduğunu fark etmemiştim. Şimdi anladım.” Avucunu kaydırıp Breanna’nın ensesini okşadı. “Sen bugüne dek gördüğüm en güzel, en cesur...”

“En şaşırtıcı?” diye ekledi Breanna ufak bir kahkaha atarak. “Hayatımda hiç bu kadar şımarık davranmamıştım. Az önce seni ayarttığıma hâlâ inanamıyorum.”

Royce’un siyah kaşlarından biri kalktı. “Öyle mi oldu? Tuhaf, ben bunun karşılıklı olduğunu hatırlıyorum.”

“Ama ben başlattım. Sanırım içimde bir yer, koridora adım attığım anda bunun olacağını biliyordu.” Başını hafifçe salladı. “Odaya tekrar girdiğimde kalbim deli gibi atıyordu. Çünkü sana seni sevdiğimi söylemeye kararlıyım. Benim nadiren bu kadar cesur davrandığımı tahmin ettiğine eminim. Aslında, kendi kendimi bu geceki gibi şaşkına çevirdiğim başka bir zaman daha olmuştu.”

“Ne zamandı bu?”

“Babama silah doğrulttum zaman.”

Royce dirseğinin üstünde doğruldu, şaşkınlıktan çok merak duyuyordu. “Anastasia’nın peşinden gideceği zaman mı?”

Başını salladı Breanna. “Anastasia’yı satmayı planlıyordu. Onu, kadınları pazarlayan Rouge adındaki bir hayvana göndermeyi istiyordu. Ve kendisine onun nerede olduğunu söyleyene kadar beni dövecekti. Buna izin veremezdim. İçimde bir şey harekete geçti sanki.” Başını yana eğip dikkatle Royce’a baktı. “O anı sık sık yeniden yaşıyorum. Ve eğer babam benim tehditlerimi ciddiye almayıp üstüme yürümeye devam etseydi ne yapardım, merak ediyorum. Tetiği çeker miydin acaba? Açıkçası çekebileceğimi sanmıyorum –yani o zaman. Belki babam olduğu için ve belki de o zaman onun Stacie’yi öldürmesi için bir katil kiralandığını duymamış olduğum için. Eğer o zaman bilseydim, babamın Stacie’ye zarar verdiğini ya da onu Calais’ye giden gemiye bindirmeye çalıştığını görseydim öfkem çekingenliğime üstün gelirdi. Bilemiyorum.”

Titrek bir nefes çekti içine. “Ama katil söz konusu olduğunda daha farklı. O adam Stacie’yi ve doğmamış çocuğunu öldürmeyi

açıkça belli eden soğukkanlı bir katil. O adam... Royce, sanırım onu vurup öldürebilirim.”

Yanıt olarak Royce dişlerini sıktı. “Biliyorum.” dedi, içindeki gurur ve korumacılık duyguları kabarmıştı. “Ama bunu yapabilecek kadar hızlı olamazsın. İddiasına girebilirim. Çünkü o pislik herifi öldürecek olan kişi benim.”

Breanna'nın vücudundan ufak bir ürperti geçti, içinden bir ses olayların tam da bu şekilde gelişeceğini söylüyordu sanki.

Konuştukları konunun çirkinliğini dağıtmak istercesine uzanıp kollarını Royce'un boynuna doladı. “Tamam artık.” Az önce paylaştıkları güzelliği yeniden canlandırarak katille ilgili konuşmanın etkilerini silerken genç adamın başını kendine doğru çekti. “Bu gece onunla ilgili daha fazla konuşmuyoruz.” Biraz daha yaklaşıp kalçalarını hafifçe oynatırken Royce'u, eriten sıcaklığına doğru çekti. “Bu gece ikimizin.” diye fısıldadı. “Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum.”

Royce hemen cevap verdi, aleti Breanna'nın kadınlığını doldurmak için sertleşip büyümüştü. “Bozamayacak.” diye mırıldandı, genç kadını döndürüp sırt üstü yatırdıktan sonra içine girerken. “Ne bu gece. Ne de bundan sonra.”

“Şimdi sen, kurbanlar arasında bir bağlantı olmadığını söylüyorsun, en azından mali anlamda.” dedi Royce, brendisinden büyük bir yudum alıp oturma odasının şömüne rafına doğru yaslanırken. Karşısında duran Hibbert araştırmasını tamamlayıp gelmişti.

“Evet, bağlantı yok.” Hibbert sandalyelerden birine oturdu ve notlarını gözden geçirmeye başladı. “Hepsinin Londra’da yaşayıp varlıklı olmaları dışında.”

“Peki ya vasiyetler?”

“Dört ayrı avukat tarafından düzenlenmiş. Avukatların hepsiyle görüştüm. Bilgi anlamında sunacakları önemli bir şey yoktu. Mirasçılara gelince, onlar arasında da ortak bir nokta yoktu. Kurbanların hepsi de miraslarını eşlerine bıraktıklarını bildirmişler. Ama eşlerinin kendilerinden önce ölmesi durumunda her birinin koyduğu hükümler farklı. Vasiyetlerin ikisinde miras, önceki evliliklerden doğan yetişkin kız evlatlara bırakılmış, birinde ise yine yetişkin bir erkek yeğene. Lord Hart’ın vasiyetinde ise miras metreslerinin birinden doğan oğluna bırakılmış.”

Royce kaşlarını çattı. “Yani şu anki eşlerinden olan çocuklarına hiçbir şey bırakılmamış?”

“Şu anki eşlerinden çocukları yok. Bu dört asilzade arasında bulduğum bir başka ortak nokta da buydu. Eşleri kendilerinden epeyce gençti ve evlilikleri çok eski değildi –üç yıl ya da daha az. Tahminimce Bow Sokağı, kadınların da işin içinde olduğuna inanıyor. Kazanacakları servet büyüktü ve kocalarının ölmemesi halinde bunlara erişmek için uzun yıllar beklemeleri gerekiyordu.”

“Mirasçılardan herhangi biri parasını almak için ısrar etmiş mi?”

“Hayır.” Hibbert başını salladı. “Hepsi de hâlihazırda varlıklı kişiler, Hart’ın gayrimeşru oğlu hariç. O da zaten yıllar önce kaçmış ve denizlerde yaşamaya başlamış. Diğer üçü sabırla bekliyorlar. Miraslarını talep etmekten çok kurbanları öldüren ve eşlerini kaçıran kişinin bulunmasıyla ilgileniyorlar.”

Suratındaki düşünceli ifade daha da derinleşen Royce boşluğa bakıyordu. “Yani adamların hepsinin eşleri gençti ve onlar da ortadan kayboldu, kurbanlarının parasını almak gibi bir girişimde bulunmayan biri tarafından kaçırıldılar.” İçkisinden bir yudum daha aldı. “Bu da bizi şu soruya götürüyor: Eğer katil bu kadınları fidyeye için kaçırmadıysa onları ne yaptı? Öldürdü mü? Öyleyse neden cesetleri ortaya çıkmadı? Öldürmediyse onlarla ne yapacak?”

Royce birden durdu, kendi sözcükleri aradığı cevabı vermişti.

Her şeyi anladı, kayıp parça yerine oturdu.

“Kahretsin.” dedi öfkeyle, kadehini büfeye çarparak bırakırken. “Tüm bu zaman boyunca gözümün önünde duruyordu ve ben hiç göremedim.” Dönüp bakınca Hibbert’la göz göze geldi. “Biz hep bu asilzadelerin katilin asıl kurbanları olduğuna düşündük. Öyle değildi. Onlar yalnızca alıştırmaydı –dediğim gibi, katili Breanna için hazır hale getirecek, hastalıklı bir atış talimi. Ama asıl hedefi adamların eşleriydi. İstedığı şey *onlardı*. Ve senin de araştırıp bulduğun gibi ortak noktaya sahip olan onlardı –hepsi de genç ve çocuksuz.”

Hibbert şaşkınlıkla bakıyordu. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Breanna’nın dün gece söylediği bir şey az önce anlam kazandı.” Royce odada dolanmaya başladı, teorisini düzenlerken alını kırışıyordu. “Daha doğrusu tek cümlede söylediği iki şey. Babasının Anastasia’yı öldürmesi için bir katil tuttuğunu duyduğundan ve onu bir hayat kadını olarak satmaya niyetlendiği bilgisine katlanmaya çalıştığından bahsetmişti.”

“Bu iki gerçeği de biliyoruz.”

“Evet, ama aralarındaki ortak bağlantıyı atladık. Katili, Breanna’nın babasının kadınları satmasıyla doğrudan ilişkilendirmedik hiç. Ama bir bağlantı var, güçlü bir bağlantı. O da Cunnings.”

Hibbert başını kaldırdı ve işverenin imasını anlamaya çalışırken gözlerini kıstı. “Medford’un katili kiralaması için para verdiği kişi Cunnings’ti. O yüzden Cunnings ile bu katilin birbirlerini çok iyi tanıdıklarını biliyoruz. Ayrıca Cunnings’in Medford’un kadın satma işinden haberdar olduğunu da biliyoruz. Bu da demek oluyor ki Cunnings bu gerçekten arkadaşına pekâlâ bahsetmiş olabilir.”

“Cunnings Medford’un işinden haberdar olmaktan daha fazlasını yapıyordu.” diye düzeltti Royce. “Bow Sokağı’nın raporlarından hatırladığım kadarıyla Cunnings olayların tam ortasında yer alıyordu. Katili bulma işiyle ilgilenmesinin yanında Paris’e, Anastasia’nın yerine gönderilecek -soylu, başka- bir genç kız bulmaya da çalışıyordu. Bu şekilde Anastasia ortadan kaldırılacaktı ve George Colby yine de Fransız alıcıdan parasını almış olacaktı. Cunnings iki durumu da hallettiği için cömertçe ödülendirileceğini biliyordu.”

“Bu başarısıyla katile hava atabilirdi.” diye mırıldandı Hibbert.

“Doğru. Ne de olsa yaptığı, riskli bir işti. Soylu genç hanımlar düşünler evinde yaşayanlar gibi kolaylıkla ortadan kaybedilemezlerdi. Yoklukları fark edilirdi –tabii ki onları arayacak, yaşayan birileri varsa.”

“Katilin babamın yarım bıraktığı işi devam ettirdiğini mi düşünüyorsunuz?”

İki adam da irkildi; dönüp bakınca Breanna’nın kapı aralığında, suratında gergin ve acı dolu bir ifadeyle dikildiğini gördüler. “Sence katil o dört kadını sattı mı?”

“Bunun güçlü bir olasılık olduğunu düşünüyorum.” Royce ona doğru yürüyüp ellerini tuttu.

“Ama neden? Onun paraya ihtiyacı olmadığına karar vermiştik. Bu mantıklı gelmiyor.” dedi, tiksintiyle ürpererek. “Meydan okuma. Kazanma. Tanrım, tüm bunlar mide bulandırıcı.”

“Ama mantıklı.” dedi Hibbert alçak sesle, notlarına bakıyordu. “Dediğiniz gibi, bu dört kadının hiçbiri henüz çocuk doğurmamış –bu da muhtemelen daha taze, daha genç görünümlü ve bu yüzden de onları satın alacak kişilere daha cazip gelecekleri anlamına geliyor. Kadınlardan hiçbirinin uzaklarda yaşayan anne-babaları dışında akrabası yok ve onlar da katil için bir tehdit oluşturmuyorlar.”

“Emma Martin hariç.” Royce elini saçlarından geçirirken başka bir şey daha geldi aklına. “O rezil herif Glynnis’i öldürüp kızını çalarak sadece beni alt etmiş olmadı, kendi hastalıklı planını da hayata geçirmiş oldu.”

“Emma onun son yolladığı kadınlar arasında olmalı.” dedi Hibbert.

“Katılıyorum. Bu da başka bir gerçeği akla getiriyor. Kadınların hepsi Londra’da yaşıyordu, bu da onların Avrupa’nın diğer yerlerine daha kolay bir şekilde gönderilmelerini olanaklı kıldı. Emma hariç. Tahminimce kız oraya katil tarafından götürüldü ve sonra da Leydi Hart’la birlikte gönderildi.”

“Kime gönderildi peki?” diye sordu Breanna. “Babamın iş yaptığı Rouge denen adam yeniden mi ortaya çıktı? Yoksa bu kadınları satın alan başka birileri daha mı var?”

“Bilmiyorum. Ama Emma ve Leydi Hart iki gün önce kaçırıldıklarına göre onların buldukları gemi o zamanla şimdi arasında kalkmış olmalı. Acele etsek iyi olur.” Royce çoktan harekete geçip kapıdan çıkmıştı. “Wells!” diye seslendi. “Damen nerede?”

“Yukarıda, Bayan Stacie’yle birlikte.” dedi Wells. “Hibbert’in döndüğünü onlara bildirmedim. Saat on biri geçti ve Bayan Stacie bitkin durumda. Sadece önemli bir şey olursa onları rahatsız edebiliriz diye düşünmüştüm.”

“Çok önemli bir şey var.” dedi Royce. “Damen’i çağır. Aşağı gelmesini ve Medford’un gönderdiği kadınları satın alan M. Rouge adındaki adam hakkında topladığı bütün bilgileri de getirmesini söyle.”

Wells gözlerini kırıştırdı. “Katil Rouge mu?”

“Hayır. Ama katili tanıyor olabilir.” Royce tekrar Hibbert’a döndü. “İkimizden biri Londra’ya gitmek zorunda. Son birkaç gündür yola çıkan bütün gemilerin yük listesini kontrol etmek istiyorum. Belki de şüpheli bir şeyler gözümüze çarpar. Ya da belki tarif edersek rıhtımda, Emma Martin’i ve ya Leydi Hart’ı hatırlayan birileri bile çıkabilir.”

“Affedersiniz Lord Royce ama bir önerim var.”

Wells merdivenlere çıkarken durmuştu. “Ne siz ne de Hibbert günlerdir uyumadınız. Dahası; şafak sökene kadar rıhtımda kimsecikler olmayacaktır, yani yeterince akıllı ya da konuşacak kadar ayık birilerini bulamazsınız. Benim tavsiyem Lord Sheldrake’le görüştükten sonra doğrudan uyumaya gitmeniz. Aynı şey Hibbert için de geçerli. Bu gece Leydi Breanna’nın odasının önünde ben nöbet tutarım. İyi bir dinlenmeden sonra Londra’ya gidebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim Wells fakat ben...” Royce durdu, söz konusu Breanna’nın güvenliğine gelince kendisinden başka hiç kimseye güvenmediğini söylemesinin kulağa ne kadar saçma geleceğini fark etmişti.

Wells'in yüz ifadesi genç adamı anladığını gösterircesine yumuşadı. "Ben onu yirmi bir yıldır koruyorum efendim. Bunu yapmaya devam edebileceğimden eminim –bana ihtiyaç duyulduğu her zaman."

"Sana her zaman ihtiyaç duyuyoruz Wells." dedi Breanna, yumuşak bir sesle. Royce'a da güven verircesine baktı. "Emin ellerdeyim, merak etme. Wells'in tavsiyesini dinle ve biraz dinlen."

Royce başını salladı. "Pekâlâ, Damen'la bir konuşayım da."

"Hemen çağırıyorum." Wells basamakları hızla çıkmaya başladı.

"Breanna." dedi Royce, dikkatini tekrar ona vererek. "Bow Sokağı babanı yakaladığında onu kapsamlı bir şekilde sorguladı, biliyorum. Baban onlara bu Rouge denen Fransız bağlantısı hakkında öne çıkan herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Breanna başını kararlı bir şekilde salladı. "Babam katili hiç görmediği gibi Rouge'u da görmemiş. Tek bağlantıları posta yoluyla olmuş. Rouge iletişimlerini bu şekilde sağlayacak kadar dikkatliymiş. Görünüşe göre ilk başta babamı arayan oymuş, diğer türlü değil. Babam böyle anlatmış. Rouge ona bir mektup yollayıp kabul etmesi halinde ikisinin de kâr yapacağı bir teklifi olduğunu yazmış. Babamın mali durumunun kötüleştiğinin farkındaymış. Ayrıca babamın durumunu düzeltmek için her şeyi yapabileceğini de biliyormuş. Babam hemen cevap vermiş ve anlaşmaları başlamış."

"Babanın gerçeği söylediğinden, hiçbir şeyi saklamadığından emin misin?"

Breanna iç çekti. "Babam korkağın tekidir Royce. Eğer başka birini suçlayarak kendi cezasını azaltma şansı varsa bu fırsatın üstüne hemen atlar. Bu yüzden evet, onun doğruyu söylediğinden eminim."

“O zaman zamanımı Newgate’de harcamanın bir anlamı yok. Rouge’un babanın çaresizliğinden ve ahlaki değerlerden yoksun olduğundan haberdar olmasına gelince... Bunu herhangi bir yerde duymuş olabilir; bir birahane, bir handa, burada İngiltere’de ya da Paris’te gezece bir İngiliz ziyaretçisinden. Medford’un nasıl bir olduğunu bilen bir sürü insan olduğu kesin.” Royce dudaklarını büzdü, düşünüyordu. “Damen’in bildiklerini de bir duyayım. Sonra hatırı biraz daha az sayılır bazı tanıdıklarımı devreye sokarım.”

“Hatırı daha az sayılır derken? Suçluları mı kastediyorsun?”

Breanna şaşırıktan çok meraklanmış duruyordu ve bu da Royce’a onun aslında narin görünüşünün akla getirdiğinden çok daha güçlü olduğunu hatırlattı. Ufak bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Evet, ama azılı katiller değiller. Sadece, kurnazlıkları ve zekaları vicdanlarından önce gelen rahatsız tipler. Onlar bana bilgi verirler ve ben de karşılığında para veririm.”

“Muhbir demek istiyorsun.”

“Evet.”

“Bu mantıklı bir şey. Ne de olsa vicdansız insanları bulmak senin işin.”

“Öyle. Ve öğrendiğim bir şey varsa o da bir suçluyu arayıp bulacak en iyi kişinin yine bir suçlu olduğu.”

“Tam da burada uğraştığımız insanlar gibi.” diye cevapladı Breanna. “Bu kişi ister Rouge olsun, ister bir başkası kadınları satın alan bir hayvandan bahsediyoruz burada.”

O anda Damen merdivenlerden aşağı indi, suratından endişeli olduğu anlaşılıyordu. Elinde bir mektup vardı.

“Wells yukarıda kaldı.” dedi. “Odamızın kapısında beklemesini istedim. Normalde Stacie bu konuşmaya katılmak için beni ezer geçerd. Ama uyuyor –günlerdir ilk kez gerçek anlamda dinleniyor. Wells’in kapıyı çaldığını bile duymadı ve ben odadan

çıkarken de kıılmıdamadı. Bu kadar derin uyuduğunu daha önce hiç görmemiştim. Doğruyu söylemem gerekirse onun için çok endişeleniyorum.”

“Stacie büyük gerginlik yaşıyor Damen.” dedi Breanna, onu ve kendini avutmaya çalışarak. “İlk başta bu hamilelik zor. Ve şimdi de bebeği adına korktuğu için gücü tükeniyor. Bu katili durdurur durdurmaz... Yani biz...” Sesi titredi ve sustu, bakışlarını kaçıyordu.

“Breanna, özür dilerim.” dedi Damen hemen. “Son zamanlar senin için kâbus gibi geçiyor olmalı. Düşüncesizlik etmek istememişim.”

“Etmedin.” Breanna hemen kendini topladı. “Ben de Stacie konusunda senin kadar endişeliyim. Ama Royce’un bu canavarı yakalayacağına gerçekten inanıyorum.”

“Kararlıyım. Rouge hakkında sahip olduğun tüm bilgiler bunlar mı?” diyerek araya girdi Royce, Damen’in elindeki mektuba işaret ediyordu.

“Evet.” Damen mektubu Royce’a uzattı. “Bu, Paris şubemdeki müdürüm Dornier’den gelen bir açıklama. Bildiğin gibi Rouge ve Medford Lockewood Bankası’nı -hem Londra, hem de Paris şubelerini- mesajlarını göndermek için bir merkez olarak kullandılar. Cunnings aracılık yapıyordu. Rouge’u soruşturmak istediğimde başlangıç cevaplarım için Dornier’la iletişime geçtim. Elindeki mektup onun gönderdiği cevap. Okusana.”

Royce mektubu okurken Damen bekledi.

“Dornier’a göre Rouge bankada bizzat hiç bulunmamış.” diye mırıldandı Royce, mektubu hızlıca okurken. “Her şey Paris’teki bir adrese gönderiliyordu... La Fayette, 4 numara. Rouge hiç kimse tarafından görülmemiş -hatta postacı tarafından bile. Ona da mektupları kapının altından atması tembihlenmiş.”

“Aynen. Soruşturmam bu noktaya kadar gelebildi. Dornier’a,

postacı bir sonraki sefer Rouge'un postasını götürmek üzere yola çıktığında onu takip etmesi için birini tutmasını tavsiye ettim. Ama bir sonraki sefer hiç olmadı. Medford yakalandı ve Rouge sırta kadem bastı.”

“Görünüşte öyle.”

Damen'in kaşları çatıldı. “Görünüşte mi? Yani onun hâlâ bu işlerin içinde olduğundan şüphelendiğini mi söylüyorsun?”

“Birileri hâlâ işin içinde.” Royce en son şüphelerini hemen Damen'a da anlattı, katil ve onun denizler aşırı ticareti hakkında bir araya getirdiği parçaları açıkladı.

“Ama bu kadınları satın alan kişinin Rouge olduğundan emin değiliz.” dedi Damen, Royce konuşmasını bitirince. “Hatta onları Fransa'da karşıladığından da emin değiliz.”

“Hayır, değiliz.” Royce düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı, konuyu biraz değiştirerek. “Şimdi Cunnings'in öldürüldüğü gece hakkında konuşalım. Bow Sokağı'nın Cunnings'in cesedini keşfettiklerinde masasında neler bulduğunu hatırlıyor musun?”

“Tabii ki. Bankamızın müşterileri ve onların kişisel kayıtları hakkındaki dosyalar. Bu şaşırtıcı değil. Sonuçta Rouge'a karımın yerine göndereceği birini arıyordu.”

“Şimdi Bow Sokağı'nın *bulamadıkları* hakkında konuşalım. Cunnings o dosyalarda okudukları hakkında notlar almış olamaz mı? Uygun seçimi yapmasına izin vermesi açısından gerekli detayları yazmış olamaz mı?”

Damen nefesini sesli bir şekilde bıraktı. “Sence katil onu öldürdüğünde Cunnings o notları mı alıyordu?”

“Eğer Cunnings zorlu görevinin ne kadar zor olduğuyla hava atmışsa Rouge için en uygun adayı bularak nasıl hava atacaktı, kim bilir?”

“Kesinlikle.”

“Diyelim ki haklısın. O zaman bu katilin ya farklı bir alıcısı var ya da o ve Rouge birbirleriyle doğrudan iletişime geçiyorlar. Çünkü John Cunnings öldü ve bankamdaki başka hiç kimse suçlu değil.”

“Katılıyorum.” Royce Hibbert’a döndü. “İhtiyacımız olan şeyi bulabilecek doğru adamı bul. Kadın alıp satmayla uzaktan bile alakalı olan herkes hakkındaki bilgileri istiyorum.”

Hibbert başını salladı. “İlk olarak İngiltere ve Fransa’ya mı odaklanmaları gerekiyor?”

“İçgüdülerim öyle olduğunu söylüyor. Her halükârda Avrupa kıtasından fazla uzakta değil. Katil sonuca hemen ulaşmak istiyor olmalı. Onun doğası, kadınlar Uzakdoğu’ya ya da Hindistan’a giderken aylarca beklemesine izin vermez. Ama sabaha kadar bekleyeyim. Rıhtımları ziyaret ettiğimde çabalarımızı nereye odaklamamız gerektiğini tam olarak bileceğim. Birileri son iki gündür hangi gemilerin yola çıktığını ve nereye gittiklerini bana söyleyecektir. Sonra ben de bu gemilerin yük listesini incelerim. Şansım yaver giderse araştırmamızın kapsamını daraltacak bir şeyler bulurum.”

* * *

Royce şafak sökerken yola düştü.

Breanna onun gittiğini duydu ve koridora koşup onu yolcu etmeyi her şeyden çok istedi. Ama Wells kapısının önünde duruyordu ve böylesi bir manzara hakkında çok da iyi şeyler düşünmezdi. Özellikle de onun evlilik planlarından henüz haberdar olmadığı için.

Bu yüzden Royce’un Wells’le görüşürken, ona Breanna’ya göz kulak olduğu için teşekkür edip olabildiğince çabuk geri döneceğine dair güvence verirken derinden gelen bariton sesini dinlemeye razı oldu.

Sabah saatleri geçmek bilmiyordu.

Nedeni sadece, her geçen saniyeyle birlikte içinde -sanki neredeyse katilin etrafını sardığını hissetmişçesine- çöreklenen gerginlik hissi değildi. Sırrını Stacie'yle paylaşmazsa çatlayacağını düşündüğü için de böyle hissediyordu.

Kuzeni kahvaltı için merdivenlerden aşağı indiğinde Breanna antreyi arşınıyordu ve hemen Stacie'nin üstüne atlayıp onu oturma odasına sürükledi.

“Breanna, ne var?” diye sordu Stacie, kuzeninde görmeye alışık olmadığı sabırsızlığa şaşarken. “Bir şey mi oldu? Damen bana Royce'un dün gece söylediği şeyleri anlattı. Ayrıca Royce'un bugün ilk iş olarak rıhtımları kontrol edeceğini de söyledi. Ondandır haber aldın mı?”

“Henüz değil. Hâlâ Londra'da.” Breanna kapıyı kapattıktan sonra arkasına yaslandı. “Stacie...”

“Tüm bu heyecanlı olaylar olurken uyuduğuma inanamıyorum. Sanırım sadece...”

“Stacie!” Breanna araya girdi, bir saniye daha bekleyecek durumda değildi. “Sana söylemek istediğim bir şey var. Katille alakası olmayan bir şey. Ama biraz daha beklersem çatlayacağım.”

Stacie'nin tüm tavrı değişti ve gözleri beklentiyle parladı. “Bu, Royce hakkında.”

“Evet.” Breanna kuzeninin yüz ifadesini seyrediyordu. “Ona âşık olduğumu söyledim.” Durdu. “Şaşırdın mı? Çünkü öyleyse daha fazla şaşıracağın bir haberim daha var. O da bana âşık.”

Stacie'nin yüzü neşeyle parladı ve Breanna'ya doğru koşup onu sımsıkı kucakladı. “Şaşırmak mı? Neden şaşırayım ki? Biliyordum! İkinizi birlikte gördüğüm ilk andan beri bunu biliyordum.”

“İnancımı takdir ediyorum.” Breanna kahkaha attı. “Bu itiraf-ları kimin başlattığını söyleyeyim mi? Ben başlattım. Royce'u odama çağırdım ve ona âşık olduğumu itiraf ettim.”

Stacie geri çekildi, gözleri onu onayladığını gösterircesine parlıyordu. “Senin adına çok sevindim. Eğer şaşırمامı bekliyorsan hiç bekleme. Senin aslında ne kadar kararlı olduğunu biliyorum ben. Sen de benim kadar güçlü ve kararlı birisin. Sadece bu özelliklerini ortaya çıkaracak doğru adamı bulman gerekiyordu.”

Breanna gülümsedi. “Onu buldum. Ve Stacie, o bana evlenme teklif etti.”

“Sen de evet dedin tabii ki.”

“Evet.” Breanna gizemli bir ses tonuyla fısıldadı. “Ve sonra onu baştan çıkardım.”

Bu kez Stacie’nin ağız açık kalmıştı. Kendini toparlayınca kahkaha atmaya başladı. “İşte *şimdi* etkilendim. Gerçi Royce’un sana bakışlarını gördüğüm için çok da uğraşmak zorunda kalmadığımı tahmin ediyorum.”

“Doğru söylüyorsun.” Breanna’nın yanakları yavaş yavaş kızarıyordu. “Stacie, hayatlarımızdaki her şeyin şu an ne kadar korkutucu görüldüğünü, bebeğinin geleceği için ne kadar endişelendiğimizi biliyorum. Bu sevinç krizlerine girmeye hakkım yok. Ama çok sevinçliyim. Aslına bakılırsa bu hisse sıkı sıkı tutunuyorum. Sanki delirmekten uzak durmak için elimde olan tek şey bunlar.”

“Dinle beni.” Stacie kuzeninini ellerini sıktı. “Hissettiğin sevinç için özür dilemeye kalkışma. Baban benim peşimdeyken delirmememi sağlayan tek şey Damen’a âşık olmaktı. Mutluluk yakalanacak, yakalandığında da zevk alınacak bir şeydir. Ve biz de tam olarak bunu yapacağız. Sen ve ben buraya tıklılıp kaldığımız bitmek tükenmez saatleri düğününü planlamak için kullanacağız. Büyükbabamızın ne kadar sevineceğini düşünsene bir.”

“Haklısın. Çok sevinirdi.” Breanna boğazındaki yumruyu yuttu. “Tabii ki nedimem olacaksın.”

“Elbette.” Stacie sırttı. “Ve kiliseye lazımlıkla gelmeyeceğime söz veriyorum.”

Tam planlar yapmaya başlamışlardı ki oturma odasının kapısı neredeyse mengenelerinden ayrılarak açıldı ve Damen ve Wells içeri daldılar.

“Hibbert haklıymış. Buradalar.” dedi Wells, büyük bir rahatlama yaşayarak.

“Aşağı neden benle birlikte inmedin?” diye sordu Damen, kahrına ters ters bakarak. “Hâlâ uyuduğunu sanıyordum.”

Stacie iç çekti. “Damen, en sonunda uyumuştun. Saat dokuz buçuktu. Seni uyandırmaya kıyamadım. Bu yüzden, kahvaltı yapmak için aşağı indim.” Breanna’yla bakıştıktan sonra sırttı. “Ama hâlâ kahvaltı yapmış değilim bu arada.”

Wells çok telaşlanmış görünüyordu. “Yapmadınız mı? Hemen bir şeyler getireyim size.”

“Wells bekle.” Breanna ayağa kalkıp yaşlı adamın yanına gitti ve koluna nazikçe dokundu. “Stacie’yi alıkoyduğum için başışla beni. Ama çok iyi bir nedenim vardı.” Durup doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “Senle aramızda çok özel bir bağ var sevgili dostum. Tüm hayatım boyunca, hatta Stacie’nin Amerika’da olduğu yıllarda bile beni babamdan korudun. Sen benim arkadaşım, kurtarıcım ve her anlamda ailem oldun. Bu yüzden senden bir ricam var. Aslına bakılırsa iki tane. Royce bana evlenme teklif etti. O yüzden kararımızı onaylarsan çok sevineceğim. Ayrıca, kilisede yanımda yürüyüp beni sevdiğim adama teslim edersen de onur duyacağım.”

Wells’in gözleri yaşardı ve cevap vermeden önce iki kez yutkundu. “Bu habere şaşırmadım. Ama ricalarınızla şaşkına döndüm.” Breanna’nın ellerini tuttu. “Lord Royce iyi bir adam. Sizi gerçekten seviyor. Büyükbabanız görseydi çok mutlu olurdu. Ben de mutluyum. Bu yüzden, evet bu kararı onaylıyorum. Ve

büyükbabanıza vekâlet edip Bayan Stacie'yi Lord Shel Drake'e teslim ettiğim gibi aynı şeyi yapıp sizi Lord Royce'a vermekten büyük mutluluk duyarım.”

“Teşekkür ederim.” Breanna parmak uçlarında yükselip Wells'i yanağından öptü, sonra Damen onu tebrik etti ve kucaklaştılar. “Şimdi,” dedi iki adama, “açlıktan ölmek üzere olan zavallı kuzenimi besleyebilirsiniz.”

Hepsi birlikte kahkahalarla güldüler ve bu ses son birkaç haftanın gerginliği ardından harika geldi.

Ayrıca normal hayatlarını daha çok özlemelerine neden oldu. Ama bunun için epey zaman geçmesi gerekecekti.

Hibbert suratında ciddi bir ifadeyle yemek odasına girdiğinde geç saatlerde yaptıkları kahvaltının tadını çıkarıyorlardı.

“Hibbert, ne oldu?” Breanna ayağa kalkmıştı. “Royce mu?”

“Hayır leydim. Henüz Londra'dan gelmedi kendisi.” Hibbert'in elinde ufak bir kutu vardı. “Bu az önce ön kapıya bırakılmış. Mahoney getirdi.”

“Ah, hayır.”

“Aslına bakılırsa bunu gördüğüme şaşırmadım. Gelmesinin bu kadar uzun zaman almasına daha çok şaşırdım. Katilin sizin korkunuzu artırmak istediği düşünülünce gönderdiği şeylerin arasını daha sık tutacağını sanmıştım.” Hibbert durdu, Breanna'ya tereddüt eder gibi baktı. “Açmak ister misiniz yoksa ben açayım mı?”

“Ben yaparım.” Breanna Hibbert'in yanına gitti ve kutunun üstünde o tanıdık el yazısıyla yazılmış adını gördü. Bu kutu en sonuncusundan daha küçüktü, kendi porselen biblolarının boyutlarındaydı.

Birkaç kez derin, sakinleştirici nefesler alıp kutuyu açtı.

İçinde bir parfüm şişesi vardı –armut şeklinde cam bir şişeydi ve tıkaç kısmı karmaşık bir yaldızlı desene sahipti.

Rengi ise kan kırmızısıydı.

Yanında bir de not vardı.

Ölümün tatlı kokusu üstüne sinmiş Leydi Breanna. Geri çekilmek imkânsız. Kurtarılmak da. Savaşçına, çabalarının nafîle olduğunu söyle. Ona bu savaşı bıraktır, yoksa onun da kanı dökülecek. Her halükârda sen ve Leydi Anastasia öleceksiniz. Duvarlarınız sizi daha fazla koruyamayacak. Sizinle oynadım, güvende olduğunuza inanmanızı sağladım. Artık bitti. Ben saldıranaya kadar kalan saatlerinizin kıymetini bilin. Sizin kanınız benim intikamım demek.

Breanna titremelerini durdurmak için dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu not sadece beni ve Stacie’yi değil Royce’u da tehdit ediyor.”

“Güzel.” dedi Hibbert memnun olmuş bir şekilde. “Bu, Lord Royce’un onun cesaretini kırdığı anlamına geliyor.”

Breanna irkildi. “Gerçekten de bu anlama mı geliyor?”

“Tabii ki.” Soğukkanlı gibi görünmeye çalışsa da Hibbert notu tekrar okudu ve içeriği yüzünden rahatsız olmuşa benziyordu.

Breanna ona daha fazla soru sormadan Hibbert dikkatini şişeye verdi. Düşünceli bir şekilde şişeyi inceledi, sonra kokuyu burnuna götürmek için zarif, yaldızlı tıkaçı kaldırdı. “İlginç bir koku. Sanırım yasemin ve gül. Bu da bu parfümün muhtemelen Grasse’da üretildiği anlamına geliyor. Ve cam şişe kesinlikle Fransız, XV. Louis tarzı.”

Breanna şaşırmişti. “Parfüm hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?”

Hibbert gülümser gibi oldu. “Yaklaşık beş yıl önce, Lord Royce’un eczacı bir müşterisi oldu. Bu beyefendi yeni bir koku için gelecek vaat eden bir tarif geliştirmişti. Ama bunu hayata geçirip satmadan önce rakiplerinden biri tarifi çalıp kaçmış. Hırslı adım değiştirmiş ve biz yetişene kadar İtalya’nın yarısını kat

etmiş. Aradaki zamanda bu adam kokuyu üretip satmaya başladı mı başlamadı mı bilemiyorduk. Sonradan anladık ki böyle yapmamış. Adam işine başlamadan önce, asla bulunamayacağı ıssız bir yer arıyormuş.

“İşin özüne hemen ulaşabilmemiz için müşterimiz biz yola çıkmadan önce bana ve Lord Royce’a yoğun bir eğitim verdi. Hangi tip şişelerin nerelerde üretildiklerini, parfüm yapımında kullanılan bitkilerin hangi bölgelerde yetiştiğini, hatta Fransa, Almanya ve Avusturya’da daha süslü şişelere değerli taşlar yerleştirmeleriyle ünlü belli başlı kuyumcuların isimlerini öğrendik.” Hibbert açıklamasını bitirip elindeki şişeye tekrar baktı. “Buradaki tıkaç çok ince bir zevkin ürünü, tıpkı şişenin kendisi gibi. Doğrulaması için Lord Royce’u bekleyeceğim ama bu şişenin Paris’teki üç kuyumcudan biri tarafından yapıldığından oldukça eminim.”

“Öyleyse katilin Fransız parfümlerini tercih ettiğini biliyoruz.” dedi Damen.

“Soru şu, bu adam aynı zamanda Fransız iş ortaklarıyla çalışmayı da tercih ediyor mu?”

“Bu parfümün katilin iş yaptığı kişiden aldığı bir tür hediye olduğunu mu ima ediyorsun?” diye sordu Breanna.

“Daha çok, bunu katilin kendisi satın almış diyebilirim.” Hibbert şişeyi kutusuna koydu. “Bu kadınları satın alan kişi her kimse bir şişe parfümü teşekkür etmek için yollaması zamanını alır. Hem yollamış olsa bile kadın parfümü değil, erkek kolonyası gönderirdi.” Düşünüyordu. “Lord Royce döndükten sonra sanırım, Dover’da kısa bir gezinti yaparım. Bu sabah Calais’den gelen yolcular hakkında bir şeyler öğrenebilir miyim, bir bakarım. Dover Limanı Londra’dan daha sessizdir –şüpheli bir şeyler taşıyorsanız bu liman çok riskli ama İngiltere’ye tek başınıza dönüş yolculuğu yaparken kanaldan geçiyorsanız en uygunu.”

Breanna derin bir nefes aldı. “Katilin gerçekten de Paris’e gittiğini ve parfümü bizzat satın aldığını mı düşünüyorsunuz?”

“Son birkaç gündür ondan haber alamamamızı da kesinlikle açıklıyor bu. Belki de ortağıyla bir iş toplantısı ayarlamıştır. Satacağı kadınlarla birlikte Londra’dan Paris’e gidip onları bizzat teslim etmiştir; sonra ortağıyla buluşup parfümü satın almıştır ve Calais’den ayrılıp Dover’a gelmiştir.”

“Ve şimdi burada. Planının son aşamalarını hayata geçirmeye hazır.”

“Zihninde, evet.”

“Stacie ve Breanna’ya ister malikânenin içinde isterse dışında olsunlar ulaşabileceğini ima ediyor.” dedi Damen, notu gözden geçirirken. “Öyle değil mi?”

Hibbert genç adamla göz göze geldi. “Bilemiyorum Lord Sheldrake.”

“Ama olabileceğini düşünüyorsun.” Damen bunu takip eden sessizlikten cevabını almıştı. “Kahretsin Hibbert. Sen ve Royce eğer dışarı çıkmazlarsa onların güvende olacaklarını söylediniz.”

“Öyleydiler zaten. Yani o zaman. Katil öldürmek için henüz hazır değildi. Sadece Leydi Breanna’yı taciz edip ona işkence çektirmek istiyordu. Ki bunu da hâlâ yapıyor. Ama bu notun havası diğerlerinden daha kaygı verici. Az önce bahsettiğiniz şeyden -yani eğer evde kalırlarsa karınızın ve Leydi Breanna’nın güvende olacağından- bahsederken her zamanki tavrını değiştirmiş. Şimdi bu güvenliği deleceğini ilan ediyor. Ayrıca harekete geçmesine saatler kaldığını söylüyor; önceki gibi yakın gelecekte, herhangi bir zamanda saldıracağını değil. Sabrı tükeniyor. Ve eninde sonunda...” Hibbert derin bir nefes aldı. “Sorun şu ki bu sonun ne zaman geleceğini bilmiyorum.”

Royce Kent’e döndüğünde gergindi.

Bir sürü insanla görüşmüştü ama bunların hiçbiri de son birkaç gündür Londra rıhtımındaki gemilere şüpheli herhangi bir kargonun yüklendiğini görmemişti. Ayrıca rıhtımdan ayrılan on

geminin yük listesini de görmüştü ve gemilerin hepsi de Royce'un aradığı türden bir yükü -yani en az iki tane baygın kadını- saklayabilecek kadar genişlerdi. Belki daha fazla kadın vardı. Katilin bu beş kadını hep birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı gönderdiğini bilemiyordu.

Aradığı özelliklere uyan yük gemilerinin hepsi uzak limanlara gidiyorlardı, Avrupa'da sadece kısa molalar vereceklerdi. Kaptanları ise temiz sicillere sahiplerdi, yüklerinin içeriğini her zaman dürüstçe bildirirlerdi ve onurlu, namuslu kişilikleri gemilerinde kadınları taşımalarına azla izin vermezdi.

O zaman geriye ufak posta gemileri kalıyordu.

Bunların yük listeleri daha kabataslak hazırlanıyordu, bu yüzden sahte isim kullanan biri yükünü buğday, kömür çuvalı ya da eşit derecede masum herhangi bir şey olarak gösterip yasadışı kargosunu göndermeyi başarmış olabilirdi. Ya da belki katil kendi seçtiği -ve işlerini yaptırmak için para ödediği- mürettebatla çalışıyor olabilirdi. Her halükarda tüm yük listeleri üzerinde oynama yapılabilirdi.

Bunu anlamanın imkânı yoktu.

Tabii ki Royce o gemilerin dönüşünü beklemediği sürece. Ama bazılarının Londra'ya aylar sonra dönmesi bekleniyordu.

Breanna aylarca bekleyemezdi.

Dahası Royce'un içindeki bütün sesler aradığı kağonun Calais'ye doğru yola çıktığını haykırıyordu. Bu kesinlikle mantıklıydı. Calais yakındı. Katil işlerinin sonucunu hemen alabilirdi. Her şeyden önemlisi, bu şekilde kendini tatmin ediyor, üstünlüğünü bir kez daha gösteriyordu. Kısacası John Cunnings başarısız olmuştu. George Colby de başarısız olmuştu. Diğer yandan o, başaracaktı.

Güzel. O zaman Calais olası varış noktasıydı. Ama bu kargo

kime gönderiliyordu? Rouge'a mı? Yoksa Rouge'un yerine bir başkası mı geçmişti? Ve Royce bu kişiye nasıl ulaşacaktı?

Rıhtımdan ayrılmadan önce birkaç vinç operatörü ve hamalla da görüştü. Bazıları bu ufak posta gemilerinde çalışan mürettebatı tanıyordu. Bazıları kaptanları da tanıyordu.

Ama Royce'a günün ilk önemli bilgisini veren kişi yaşlı, za-yıf bir balıkçıydı.

Bu yaşlı adam, sadece iki gün önce, gün doğumundan hemen sonra yola çıkan bir posta gemisini hatırlıyordu. Gemiye hatırlamasının nedeni ise -genelde sabah vardiyasında çalışan- liman işçisi arkadaşlarından hiçbirinin bu gemiye binmemiş olmasıydı. Tuhaftı, arkadaşlarından neredeyse hiçbiri bu geminin yola çıkacağından haberdar değildi. Meraklanan adam mürettebatın güverteye birkaç çuval indirmesini, sonra gitmek için çok acele ediyormuş gibi hemen yola çıkmalarını seyretmişti.

Ne yazık ki gemideki adamların isimlerini bilmiyor, sadece suratlarını tanıyordu; bu yüzden Royce'a çok fazla bilgi veremiyordu. Ve geminin varış noktası ya da ne zaman döneceği hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ancak tek bir şey hatırlıyordu ve o da geminin adıydı. *Triumph*.²

Royce hemen harekete geçti. Rıhtımda arada sırada iş verdiği adamlarından birine -yirmi poundluk bir banknot verip- *Triumph* limana döner dönmez kendisine haber vermesini sıkı sıkı tembihledi.

Sadece bir tesadüf de olabilirdi. Diğer yandan onu kaçırılan kadınlara da götürebilirdi.

Sorun şuydu ki katile -en azından onu durdurabileceği kadar hızlı bir şekilde- götüremezdi.

Zaman akıp gidiyordu.

Royce Medford Malikânesi'ne vardığında bir karara varmıştı. Birileri Calais'ye gitmek zorundaydı. Kayıp kadınların eşkâlini bilen bu kişi yeterince dikkat çekmeyecek ve doğru soruları soracak kadar akıllı biri olmalı, bu konuyu kadınları satın alan kişiyi, sonuç olarak da katili bulmak umuduyla diğer tarafta soruşturmalıydı.

Ne yazık ki bu kişi kendisi olamazdı.

Çünkü bu kovalamaca en azından birkaç gün sürerdi; özellikle de bu, ipuçlarını Calais Limanı'ndan bu kadınların götürüldüğü yerlere kadar takip etmek anlamına geliyorken. Ve Royce bu kadar süre boyunca Breanna'yı yalnız bırakamazdı.

Ancak Hibbert bunu yapabiliirdi.

Royce arabasını Medford'un demir kapıları önünde durdurdu.

Mahoney ona sadece geçmesi için işaret etmektense arabaya yanaştı ve aynı anda adamlarına kapıları açmalarını söyledi.

"Bu sabah başka bir paket daha geldi." dedi Royce'a. "Hibbert'a teslim ettim. Bilmeniz gerekir diye düşündüm."

Kısaca başını sallayan Royce Mahoney geri çekilene kadar bekledi. Sonra dizginlerini şaklatıp yoluna devam etti.

Evin önündeki basamakları ikişer ikişer çıkıyordu.

"Döndüğünüze sevindim." dedi Wells, kapıyı açarken.

"Mahoney bana paketten söz etti." dedi Royce, bakışları etrafta gezinip Breanna'yı ararken. "Herkes iyi mi?"

"Evet lordum." Wells lafı dolandırmadı. "Leydi Breanna ve Leydi Anastasia kütüphanede Hibbert ve Lord Sheldrake'le kart oynuyorlar. Kapıda beklerken içim daha rahat ediyordu. Ama madem döndünüz..." Koluyla *buyurun* işareti yaptı. "Size katılıyorum."

Royce koridorda ilerledi ve hemen kütüphaneye girdi, Wells birkaç adım arkasından geliyordu.

Breanna başını kaldırıp baktı ve Royce onu sağ salim ve sakin bir şekilde kart oynarken görünce büyük bir rahatlama duydu.

“Bir şeyler öğrenebildin mi?” diye sordu Breanna, kartlarını masaya bırakırken.

“Somut bir şeyler yok. İlk önce şu paketi konuşalım.”

“Bence de.” Hibbert ayağa kalkıp Royce’a birkaç saat önce gelen kutuyu uzattı. “Fikrinizi almak istiyorum.”

Royce notu iki kez okudu, kaşları gittikçe çatılıyordu. Sonra şişeye döndü, tıkaçı açıp kokuyu burnuna götürmeden önce şişeyi hızlıca inceledi. Tıkaçı yerine tekrar koyup şişeye daha yakından baktı.

“Bu, araştırmamızın kapsamını daraltır.” diye mırıldandı. “Kadınlar Fransa’dalar evet, ama özellikle Paris’teler. Ya da bu şehirden çok da uzakta değiller.”

“O zaman bu şişeyi tasarlayan kuyumcuyu orada bulacağınızdan eminsiniz.”

“Hayır. Bu şişeyi tasarlayan kuyumcuyu orada *sen* bulacaksınız.” Royce Hibbert’a baktı. “Senden bunu benim için yapmanı isteyeceğim. Ben gitmiyorum, şimdi değil. Buradaki durum diğer tarafta olduğundan çok daha acil ve daha tehlikeli.”

Hibbert daha cevap veremedi. Damen ayağa fırladı. “Sen şimdi katilin...”

“Damen sakin ol.” diyerek sakince araya girdi Royce. “Her ne kadar bizim öyle düşünmemizi istese de saldırmasına saatler falan kaldığını sanmıyorum. Ama bence sabrı tükeniyor.”

“O zaman saldırıyı geciktirmesinin nedeni ne?”

“Benim.” Royce başını eğip notu yeniden okudu. “Doğrudan etkilemiyorum ama sonuçta onun çelişki yaşamasına neden oluyorum. Bir yandan benim bu olaya dâhil olmam onu fena halde rahatsız ediyor. Bu şekilde, karşılaştığı zorluğun -ve kazanmanın- tadını çıkarmayı başarıyor. Onun için ben sadece ortadan

kaldırılması gereken başka -ve büyük- bir engelim. Bu yüzden biraz daha bekleyip benim ne yapacağımı görmek isteyecek.”

Royce başını kaldırıp baktı, aklından bir sürü şey geçiyordu. “Bu arada bizim onu Medford’un kadın satması işiyle ilişkilendirdiğimiz de aklına gelmez. Eğer benim tülkeyi terk ettiğimi anlarsa tehditlerine boyun eğdiğimi düşünür. Bir anlığına zafer kazanmış gibi hissetse de sonradan büyük hayal kırıklığına uğrar. Bu da huzursuzlanmasına ve sonra öfkelenmesine neden olur. Tüm öfkesi her şey için suçladığı tek kişiye odaklanır: Breanna’ya. İşte *o zaman* harekete geçer. İşte *o zaman* Anastasia’nın -ve sonra da Breanna’nın- hayatı büyük risk altına girer.” Durdu. “İşte ben bu yüzden burada kalıyorum.”

Anastasia Damen’in ellerini tutup parmaklarını kenetledi. “Bu mantıklı.” dedi genç kadın, Royce’a hitaben ama kocasına doğru konuşarak. “Ve bu da kendimi daha güvende hissetmeme neden oluyor.”

Royce paketin dışındaki kabı inceliyordu. “Bu paket buradan, İngiltere’de bir yerden mi gönderilmiş?” diye sordu Hibbert’a.

“Evet.” Hibbert’ın işvereninin de aynı şeyleri düşündüğünü fark ettiği açıkça görülüyordu. “Ve bu Leydi Breanna’nın iki gün önce aldığı paketten sonra gelen ilk paket.”

“Paris’e gitti. Parfümü oradan aldı.”

“Evet ve şimdi de tekrar İngiltere’de.” Hibbert avuç içlerini birbirine sürterken hızla planlar yapıyordu. “Sizin dönüşünüzü bekliyordum, ondan sonra Dover’a gidip bu sabah gelen gemilerin yük listelerini inceleyecektim. Yine böyle yapacağım. Ardından Calais’ye giden ilk posta gemisine binip oradan da Paris’e geçeceğim. Ve olabildiğince çok bilgiye ulaşacağım.”

“Bunu yapmana yardımcı olacak bir planım var.” Royce’un bakışları tekrar Hibbert’a döndü. “Hibbert, eşyalarımı hazırla.” dedi arkadaşına. “Yanına birkaç resmi kıyafet de al. Detayları sonra açıkla.”

“Peki.” Hibbert Royce’un bu emrivakisine hiç de şaşırمامış görünüyordu. Bunun yerine ilk önce Wells’e, sonra Anastasia ve Damen’a baktı ve boğazını nazikçe temizledikten sonra kapıya yöneldi.

“Hibbert az önce bir şey anlatmak istedi sanırım.” dedi Stacie ayağa kalkarken. “Sanırım kuzenim ve *nişanlısı*,” dedi son kelimeyi vurgulayarak, “yalnız kalmak istiyorlar. Gelin beyler.” dedi Damen ve Wells’e. “İkiniz, oturma odasına giderken bana eşlik edebilirsiniz. Planlarını yapmamız gereken bir evlilik var.” Royce’un yanına gelince durup genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu. “Lordum, çok şanslı bir adamsın. Ayrıca tam Breanna’ya göresin, hep bulması için dua ettiğim adamsın. İkimize mutluluklar diliyorum.” Stacie’nin sesi titriyordu, devam eden korkusunun tek belirtisi buydu. “Umarım zekice taktiklerin başarıya ulaşır da uzun ve mutlu bir geleceği paylaşabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim Anastasia.” Royce genç kadının omzunu nazikçe sıktı. “Ve katılıyorum, inanılmaz derecede şanslıyım. Gelecek ise hepimiz için uzun ve mutlu olacak. Sözüme güven.” Damen’a döndü. “Sen de.”

Damen arkadaşının elini sıktı. “Stacie’yle aynı hisleri paylaşıyorum, yalnız ekleyeceğim bir şey var. Belki şimdi, söz konusu karım olunca neden bu kadar mantıksız davrandığımı anlamaya başlarsın.”

Royce hafifçe gülümsedi. “Çoktan başladım.”

“Ben de tebrik ederim efendim.” dedi Wells, onaylar bir şekilde başını sallarken. “Hakkınızda yanlışmışım. Bayan Stacie’nin sezgilerine kulak vermeliymişim. Siz iyi bir adamsınız. Size ve Bayan Breanna’ya mutluluklar diliyorum.”

“Teşekkür ederim.” Royce minnettarlık ve sevinç duyguları arasında bölünmüştü.

Kapı kapanıp Breanna’yla yalnız kalınca sordu: “Wells’in yarıldığı konu tam olarak neydi?”

Breanna genç adama doğru yürürken gülümsedi. “Ah, Wells senin bana uygun olamayacak kadar haşarı ve serüvenci olduğunu düşünüyordu. Ayrıca senin biraz da çapkın olmandan korkuyordu.”

“Öyle mi?” Royce genç kadına uzanıp onu kendine doğru çekti. “Haşarı ve serüvenci kısmına bir şey diyemem. Çapkın olmama gelince...” İşaret parmağıyla çenesini kaldırdı. “İstediğim tek kadın sensin.” Başını eğip dudaklarını birleştirdi. “Kafayı senle bozmuş durumdayım Breanna Colby.” diye mırıldandı genç kadının aralık dudaklarına. “Tüm gün seni düşünüp geceleri senin için yanıp tutuşuyorum. Ve uzaktayken senin için her dakika endişeleniyorum.”

“O zaman uzaklara gitme.” Kollarını Royce’un boynuna doladı. “Beni bizzat koru. Özellikle geceleri. Bana ne kadar yakın olursan kendimi o kadar güvende hissederim.”

Royce göğsünün derinlerinden gelen bir kahkaha attı. “Öyle mi? O zaman ne kadar yakınına gelebileceğimi görmek zorundayız.”

“Bu gece mi?”

“Bu gece.” diye söz verdi Royce.

“Harika. Çünkü az önce, kutlamamız gereken bir şey olduğunu hatırladım.” Breanna dudaklarını Royce’un dudaklarına sürdü. “Bu gün yılbaşı.”

“Doğru. Öyle ya.” Royce genç kadını daha sıkı sardı ve bedenlerini birbirine bastırdı. “Rihtımların o kadar sessiz olmasına şaşmamalı. Bunu tamamen unutmuşum.”

“Ben de.” Breanna bu yakınlaşmayla ürpermişti. “Ama madem hatırladım, söylemem gerek: Bu kutlama yöntemini, ilk başta düşündüğüm gibi sıraya girmiş taliplerimle geçirmeye tercih ederim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Yoksa bir sürü erkeğe bağırıp çağırmak zorunda kalacaktım.” Breanna’nın vereceği cevabı du-

daklarıyla engelledi, onu kollarında titreyene kadar öpmeye devam etti. “Umarım dün gece biraz da olsa uyumuşsundur. Çünkü bu gece gözünü bile kırpmayacaksın. Ve seni uyutmayan şey korku olmayacak. Ben olacağım.”

“Ne kadar kışkırtıcı.” Breanna’nın gözleri parladı. “Kapımı açık bırakacağım.”

On dakika sonra Hibbert son parça giysisini de koydu ve çantasını kapattı.

“Sizce Paris’e varır varmaz Girard’la iletişime geçmeli miyim?” diye sordu.

“Kesinlikle.” Royce sandalyenin ucunda oturmuştu ve Hibbert’a gerekli talimatları verirken duruşu dikti. “Girard’ın ne kadar iyi olduğunu biliyorsun. İçgüdülerini olağanüstüdür.”

“Neredeyse sizinkiler kadar.” dedi Hibbert, övgü yapmaktan çok bir gerçeği ifade edercesine. “Katılıyorum. Girard bizim o bölgedeki en değerli adamımız. Pekâlâ. Kuyumcuları ziyaret etmeden önce onun yanına uğrarım. Onun olayların ne kadarını bilmesini istiyorsunuz?”

“Yarım saat içinde ne kadarını anlatabilirsen. Ne kendi zamanını, ne de onunkini boşa harcama. Zaten katili biliyor. Ondan bazı yerleri yoklamasını, katilin yaralı elini tedavi eden hekimi bulabilir mi diye bir bakmasını istedim.”

Hibbert dudaklarını büzdü. “Bu aklıma hiç gelmemişti. Ama mantıklı. Yarasını tedavi ettirmek için İngiliz bir doktora gitmeye bile kalkışmamış. Bu çok riskli olurdu.”

“Eğer şüphelendiğim gibi tetiği çeken parmağı yaralandıysa olağanüstü yetenekteki bir doktora -bir uzmana- ihtiyaç duymuş olduğundan bahsetmiyorum bile. O şekilde yaralanmışsa aylarca ortadan kaybolması ve sonra da sadece Breanna’yı öldürmek için geri dönmesi mantıklı geliyor.”

“Belki de yurtdışında iyileşirken şimdiki iş ortağıyla tanışmıştır.” diye bir tahminde bulundu Hibbert. “Belki şansla, belki isteyerek.”

“Büyük olasılıkla isteyerek. Bunu Girard’a da ilet. Sonra ona doktora ek olarak, kadınları satın alan kişinin -bu ister Rouge olsun, ister başka biri- kim olduğunu öğrenmeye çalışmasını söyle. Bu arada parfümün izini sür. Sadece, Girard’ı ne yaptığından haberdar et, böylece seni koruyabilir.”

“Yani Lord Hobson’ı.” diye düzeltti alaycı bir sesle. Eğlenmiş gibi görünüyordu. “Sanırım asilzade rolünü oynamaktan hoşlanacağım.”

“Hoşlanacağına eminim.” Royce planının son adımlarını tekrar düşünürken ayağa kalktı. “O mektuplarda ne diyeceğini biliyor musun?”

“Tabii ki.” Hibbert çantasını sapından tutup yatağın üstünden kaldırdı. “Ben her şeyi hallederim. Siz sadece buradaki herkesi güvende tutun.” Delici bir bakış attı. “Buna siz de dâhilsiniz.”

“Merak etme.” Royce huzursuz gözlerle pencereye doğru baktı. “Adam orada bir yerlerde Hibbert. Bunu hissedebiliyorum. Keşke onu karşıma çıkmaya zorlayıp öfkesini Breanna’dan değil de benden çıkartmasını sağlayabilsem.”

Hibbert suratında düşünceli bir ifadeyle Royce’a uzun uzun baktı. “Bana bunu siz öğretmişsiniz. Bu yüzden bana verdiğiniz bu tavsiyeyi hatırlatmak istiyorum. Biraz endişe iyidir. Bu, sizin zekânızı keskin ve sezgilerinizi bilenmiş tutar.” Derin bir sessizlik oldu. “Ancak sizinki salt endişeden daha fazlası. Bu, korku. Çünkü burada kişisel bir şeyler söz konusu. Hem de çok kişisel. Sevdiğiniz kadının hayatı risk altında. Bu yüzden dehşete kapılmışsınız ve kendi hayatınız pahasına onu korumaya kararlısınız.”

Royce başını birden kaldırdı. “Ve sen bunu onaylamıyorsun.”

“Hayır. Hislerinize hayranlık duyuyorum. Ama burada mesele ben değilim. Mesele katil. Sizin bu hassasiyetinizi kendi yararına kullanacaktır. Eğer sizin Leydi Breanna’ya duyduğunuz hislerin

yoğunluğunu hissederse işler genç kadın için daha zor hale gelir. Onu ne kadar sevdiğinizi katilin bilmesine izin vermeyin. Asla.”

Hibbert’in sözleri Royce’un zihninde tüm gece yankılandı. Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Yapabileceği en kötü şey katili hislerinden haberdar etmektir. Bunun katil için nasıl bir itici güç sağlayacağını ancak Tanrı bilirdi.

Bu da tek bir anlama geliyordu.

Royce Breanna’dan uzak durmak zorundaydı. Sadece dışarı çıkmaya ya da pencere kenarında durmaya cesaret ettiklerinde değil evin içinde oldukları zamanlarda da. Katilin en son mesajı onun eve girip çıkabildiğini açıkça gösteriyordu. Adam blöf yapıyor olabilirdi ama söyledikleri doğru da olabilirdi. Sonuç olarak Royce risk alamazdı. Breanna’yla paylaştıkları anlar sona ermek zorundaydı.

Tek bir yer dışında: Yatak odası.

Royce’un katilin henüz keşfetmediğinden emin olduğu tek detay buydu —o da Breanna’nın farklı bir odada kaldığı gerçeğiydi. Kendisi, Damen ve Wells Breanna’nın odasını o hâlâ içinde yaşıyor gibi göstermeye —özellikle de geceleri— devam ediyorlardı. Görünüşe göre başarılı da oluyorlardı. Katilin eylemleri —daha doğrusu eylemsizliği— bunu gösteriyordu. Eğer bu değişiklikten haberi olsaydı küstahlığı devam ederdi ve bunu öğrendiğini yüzlerine vururdu. Ya Breanna’nın yeni odasına gider ya da en azından notlarında bunu yapacağını korkutucu ifadelerle belli ederdi.

Ama bunu yapmamıştı.

Bu da bilmediği anlamına geliyordu. Ayrıca Royce ve Breanna’nın önlerinde hâlâ geceleri olduğu anlamına da geliyordu. Bu gecedен başlamak üzere...

Royce Breanna’nın kapısının dışına vardığında koridora bir sandalye çekmekle bile uğraşmadı. Hareketsiz oturmak için fazla huzursuz, fazla kıpır kıpır ve enerji dolu hissediyordu.

Ayrıca Breanna'yı kollarında tutmak için de deliriyordu.

Gecenin ilk yarısını kapısının önünde volta atarak geçirdi. Ve ev sessizleşir sessizleşmez kapı koluna uzanıp içeri girdi.

Breanna yatağının üstüne oturmuştu, pencereden gelen ay ışığında karalamalar yapıyordu. Bu ışık ve şömineden gelen alevler de olmasa oda loş ve gölgelere gömülmüş görünüyordu.

Güvenlik için.

Ve kendisi için.

Royce içeri girince Breanna başını kaldırıp baktı, çizim defterini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Gelmene sevindim."

Royce'un nefesi kesildi. Breanna'nın üstünde sadece ince bir gecelik ve sabahlık vardı, ikisi de fildişi renkteki ince ipekten yapılmış ve sabahlığın dantelli ön tarafı gevşekçe bağlanmıştı.

Genç kadın toplanmış saçlarındaki tokalardan ilkini çıkarırken gülümsedi. "Bu görevi sana bıraktım." diye ekledi yumuşak bir sesle.

Royce'un içindeki huzursuz enerji patlayarak katıksız açlığa dönüştü.

Anahtar kilitte öyle bir güçle döndürdü ki bir an bu demir parçasının ikiye bölünüp bölünmediğini merak etti.

Öyle olmasını umdu. O zaman burada, birlikte, sonsuza kadar kilitli kalabilirlerdi.

Breanna'ya bakmayı bırakamıyordu. İçinde yükselen arzu dalgasını kontrol etmek için mücadele etti; tüm gerginliği bir noktaya toplanıp kasıklarında patlıyordu.

"Royce?" Breanna ona doğru bir adım atıp kollarını açtı.

İkisi de kendilerini tutmayı bırakmışlardı.

Royce aralarındaki mesafeyi ne ara kapattığını hatırlamıyordu. Tek bildiği Breanna'yı kendine doğru çekip dudaklarını büyük bir aceleyle onunkilere bastırmasıydı. Royce genç kadının

saçlarından tokaları çıkardı, onu öpmeye devam ederken serbest kalan saçlarını okşuyordu. Breanna'nın sabahlığı yere düştü, onu geceliği takip etti ve Royce onu kucaklayıp yatağa bırakırken teninin enfes ipeksiliğinin tadını çıkardı.

Sonra Breanna'nın parmaklarının yeleşinin düğmelerine gittiğini hissetti ama bekleyemiyordu. Bir adım geri çekilip giysilerini hızla çıkardı ve çıplak kaldığı an genç kadının üstüne uzandı.

Breanna göğüslerini onun güçlü, tüylerle kaplı göğsüne sürerken zevkten yumuşak bir inleme sesi çıkardı. Genç adamın acelesini anlayarak ve paylaşarak ona tutundu; her anın ve tabii ki onun tadını çıkarmak istiyor ama onu içinde hissetmek için de çıldırıyordu.

“Sonra...” diye mırıldandı Royce, genç kadının içinde mücadele eden duyguları cevaplarırken. “Daha sonra yavaş yavaş gideceğiz. Şimdi senle bir olmaya ihtiyacım var.” Bunu söylerken genç kadının bacaklarını aralıyordu.

Breanna onun gerildiğini hissetti, sanki Royce tüm bunların onun için ne kadar yeni olduğunu hatırlamıştı. Genç adamın parmakları onun kadınlığını bulup hazır olduğundan emin olmak için içeri kayınca Breanna'nın nefesi kesildi.

Onun için hazırdan daha fazlasıydı.

Royce onun pürüzsüz ıslaklığıyla karşılaşınca titredi, sonra onu nazikçe okşadı.

Breanna genç adamın bileğinden kavrayıp elini itti. “Sonra...” diye fısıldadı, onun söylediğini tekrarlayarak.

Royce'un bakışları karardı. Ellerini Breanna'nın altına kaydırıp kalçalarından tuttu ve hafifçe kaldırdıktan sonra sertleşmiş aleti onu yoklamaya başladı.

Sonra tek bir yavaş ve sert hareketle girebildiği kadar derine itti kendini.

Breanna inledi, onu karşılamak için belini kavislendirdi, onu içinde tutmak için tüm bedeni yumuşuyor ve rahatlıyordu. Royce

içinden çıktığında genç kadın itiraz edercesine mırıldandı ama tekrar girip ilk seferkinden bile daha kalın bir şekilde içini doldurduğunda zevkten inlemeye devam etti.

“Canın... Yanıyor mu?” diye sorabildi Royce.

Breanna başını sallayıp kollarıyla sımsıkı sardı onu. “Durma.”

“Durmak mı?” Royce tekrar hareketlendi, kalçalarının her bir hareketi genç kadının içinde adeta havai fişekler patlamasına neden oluyordu. “Durursam ölüyorum.”

Ondan sonra kelimeler yoktu artık; sadece kesik kesik nefes alıp verişleri, ateşli öpücükleri ve okşayışları, mırıltıları, hareketleri daha coşkulu, daha çılgınca bir hal almaya başladıkça altlarındaki yatak yaylarının gıcirtısı vardı. Royce kendini onun içinde kaybediyordu ve Breanna başını yastığa bıraktı; hissettiği zevk dayanamayacağı kadar güçlüydü, içindeki sarsılmalar git-tikçe arttı, ta ki ona bu yüzden öleceğini düşündürene kadar.

Sonra hepsi en yükseğe çıktı ve... Birleşmelerinin neden olduğu ve birbiri ardına gelen kasılmalar genç kadının titremesine neden oluyor, kadınlığı Royce’un kalın aletinin etrafında kasılıp genişliyordu.

Royce boğuk bir sesle inledi, başını geriye attı ve karyola başlığına tutundu. Parmakları karyola direklerini kavradı, kendi orgazmı içinde fırtınalar yaratırken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Kalçaları kasılarak genç kadının içinde hareket etmeye devam ediyor, sıcak patlamalarıyla onun kasılmalarını da artırıyordu.

Breanna çığlık atmamak için dudağını ısırıldı. Royce’un, içine boşaldığını hissedebiliyordu; bu his o kadar uyarıcıydı ki kasılmalarını tekrar tekrar tetikliyor, her birinin öncekilerden daha güçlü olmasına neden oluyordu.

Her şey bittiğinde ikisi de yığılıp kaldılar, kıpırdayamıyorlardı. Breanna Royce’un ağırlığının tadını çıkarırken yatağın içine

gömülmüştü; genç adamın istemsiz titremeleri hâlâ devam ediyor, son tohumlarını genç kadının içine akıtıyordu.

“Seni seviyorum.” diye fısıldadı Breanna, dudaklarını genç adamın omzuna bastırırken.

Royce yutkundu, odanın sessizliğinde bu duyulabilir bir sestti. “Sense henüz hiçbir şey görmedin.” diye cevap verdi boğuk bir sesle. “Ne kadar sevdiğimi...” Kollarıyla onu sımsıkı sardı, sanki bu tek hareket onu güvende tutabilecekti. “Bir ömrü bunu sana göstermekle geçireceğim.” Başını kaldırıp Breanna’nın gözlerine baktı. “Bu geceden başlayarak.”

Breanna gülümsedi, Royce’un alnına düşen nemli saç tutamlarını geriye itti. “Olağanüstü bir başlangıç yaptın.”

Royce onun elini tutup avucunu dudaklarına götürdü. “Hepsi buydu –bir başlangıç.” Onu da alıp yana devrildi. “Sadece sana sarılmak, yanımda olduğunu hissetmek istiyorum, bir dakikalığına.”

“Ve sonra?”

“Sonra, seninle hak ettiğin şekilde sevişeceğim, hâlâ bunu başarabilecek kadar kontrol edemiyorum kendimi.”

Mutlu bir şekilde iç çekti Breanna. “Benim şikâyetim yok.”

Genç adamın bakışları yakıcıydı. “O zaman sabaha şikâyetlerin daha da az olacak.”

“Kafam karıştı şimdi.”

“Öyle mi?” Eğilip onu öptü, dudaklarıyla sevişirken genç kadının başını avuçları arasına aldı. Dudakları dudakları üstünde -arada durup tadını çıkararak- yavaşça hareket ediyor, dilini içeri sokmak için onunkileri aralıyordu. Ağzının tüm yüzeylerini canlandırıp hafif, ürpertici dokunuşlarla okşuyordu; Breanna’nın nefesi hızlanana ve hızını artırması için çaresizce kendisine tutunana kadar dili acelesiz, yavaş bir şekilde onun dili üstünde kaymaya devam etti.

Bu tatlı işkencesi bir dakika sürdü.

Her ne kadar aleti Breanna'nın içinde şişmeye başlayıp genç kadına bu ertelemenin Royce için zor olduğunu anlatan bir şekilde zonklasa da genç adam kendini tutuyordu. Ama teslim olmadı, öpücüklerinin ikisini de ateşlemesine izin vermeden önce Breanna'yı çıldırtana kadar bekledi.

Breanna'nın kadınlığı Royce'un aleti etrafında kasılıyor, bedeni daha fazlasını istiyordu.

Royce onu çıldırtmak istercesine istediği şeyi vermiyordu.

Genç kadının arzuladığı ritme başlamaktansa geri çekilip bedenlerini ve dudaklarını ayırdı.

"Royce..." Breanna itiraz edercesine inledi ama Royce onu dinlemiyor, aralık dudaklarıyla genç kadının boynuna, boğazına öpücükler konduruyordu. Omuzlarını, kalbinin deli gibi attığı noktayı, sonra dolgun göğüslerinin üst kısımlarını öptü. Her bir kıvrımın tadını çıkarıyordu, biraz daha aşağı inip ılık nefesinin genç kadının göğüs uçlarını acıyacak noktaya gelene kadar ürpertmesine izin verdi, sonra dudakları ve diliyle bu tepcikleri yalamaya başladı.

Royce merhamete gelip teslim olunca Breanna tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi. Genç adam bir kolunu onun sırtının altına kaydırıp bedenini kendine doğru çekti ve dikleşmiş göğüs ucunu dudakları arasına aldı; bırakıp tekrar ağzına alıyor, bunu tekrarlıyor, sonra diliyle ufak darbeler atmaya başlıyordu. Breanna çarşafın üstünde kıvrınmaya, adını kesik kesik mırıltılarla söylemeye başlayana kadar durmadı, bunlar olduğunda bile yaptığı tek değişiklik diğer göğsüne kaymak, aynı özeni ona da göstermek oldu.

Breanna yaşadığı hislerle sarıp sarmalandığını hissederken inliyor, Royce'un dudaklarının her hareketiyle kadınlığı kasılıyor. Rahatlamak için duyduğu çaresizlikle Royce'un başını elleri arasına alıp yukarı, kendine doğru çekmeye çalıştı. Eğer Royce üstüne çıkıp içini doldurmazsa öleceğini hissediyordu. Royce başını göğüslerinden çekti ama onun dile getirmedeği yalvarışını

umursamadı. Kendi dürtülerine uyararak Breanna'nın bileklerini yakalayıp çekti.

Dudakları yoluna devam etti; belinden aşağı, göbek deliğinden bacaklarının iç taraflarına kaydı.

Breanna'nın düşünecek, hatta merak edecek zamanı bile olmamıştı.

Genç kadının bileklerini bırakan Royce, bacaklarını omuzlarına attı, başını eğdi ve dilini kadınlığına bastırdı.

Breanna katıksız, hayal bile edemeyeceği bir heyecanla sarsıldı ve ağzını yumruk yaptığı eliyle kapattı, çılgılığını bastırmanın başka bir yolu olmadığını biliyordu.

Böyle bir şeyi daha önce hayal bile etmemişti. Ölüyordu sanki. Ölüyordu.

Royce işkencesinin dozunu artırdı; dudakları ve diliyle onunla sevişiyor, tadının keyfine varıyordu. Parmaklarını içine kaydırdı ve genç kadının aldığı zevki artırmak için hareket ettirmeye başladı. Breanna kendini çekmeye, parçalanmasını engellemeye çalışıyordu ama Royce merhamet etmiyor, onun en çok zevk aldığı noktaları bulup daha derinlere iniyordu.

“Royce...” Breanna'nın kendi dudaklarından çıkmasına rağmen tanıyamadığı tuhaf bir sestti bu.

“Bırak kendini.” dedi Royce, arzu dolu bir sesle. “Tanırım... Bu tadın... Bırak kendini.”

Zaten bırakıyordu. Breanna durduramıyordu bunu. İçindeki büyük uğultu dalgası yükseltilere çıkıyor, üstüne vuruyor, onu adeta boğuyordu. Bu dalganın gücüne kendini bırakarak yüksek sesle hıçkırdı; tüm bedeni kasılıyor, kıvranıyordu.

Royce'un, zevkini artırırken kendisini daha sıkı kavradığını, doyuma ulaşmasının her anının tadını çıkardığını hissetti. Sonra üstündeydi, içinde. Genç adam Breanna'nın derinlerine girip sıcak tohumlarını içine akıtırken kontrolünün kaybolduğunu his-

sediyor, her sarsılışında genç kadının adını kesik kesik mırılda-
nıyordu.

Bu sefer kendilerini toparlamaları daha uzun sürdü. Breanna az önce olanlardan, kendi vücudunun tepkilerinin yoğunluğundan şaşkına dönmüş, sersemlemiş gibiydi. *Aman Tanrım*, tek düşünebildiği buydu. *Tanrım...*

Sonunda Royce dirsekleri üstünde doğruldu, genç kadının yüzüne bakarken nefesi hâlâ düzene girmemişti. “Benimsin.” dedi tutkulu bir sesle. “Ve seni seviyorum.”

Breanna’nın gözleri akıtmadığı yaşlarla parlıyordu. “Ben bunun bu kadar, bu kadar...”

“Ben de hayal etmemiştim.”

Royce’un üstü kapalı cümlesi, paylaştıkları şeyi daha derin bir hale getirdi.

“Keşke sabah hiç olmasa...” diye mırıldandı Breanna; bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğinin, ne kadar kendisi gibi olmadığının farkındaydı ama kelimeleri geri alamıyor ya da kendini böyle hissetmekten alıkoyamıyordu. Bir ay önceki gibi değildi artık. Şimdi âşık bir kadındı. Ve kim olduğunu bilmedikleri katilin ortaya çıkıp Royce’la yeni yeni keşfettikleri tüm bu harika şeyleri mahvetmesinden korkuyordu.

Bu ve... Daha kötüsünden.

Royce onu nazikçe öptü, başparmaklarıyla yanaklarını okşuyordu. “Sabaha saatler var daha.”

“Ama gelecek. Ve geldiğinde...”

“Geldiğinde de onu yaşayacağız.” diye mırıldandı Royce. Sırt üstü uzanıp Breanna’yı da üstüne çekti ve başını göğsüne bastırıldı. Parmaklarını saçlarında gezdirip sessizce tavanı seyretti. “Adam benim harekete geçmemi bekliyor. Ve ben de bir şeyler yapacağım –onu tuzağa düşürüp ortaya çıkarmanın en iyi yolunu bulur bulmaz.”

Breanna gerildi, gözleri korkuyla dolu bir şekilde başını kaldırıp baktı. “Ortaya çıkarmak mı? Ama bunu yaparsan...”

“Onu öldürebilirim.” diyerek genç kadının cümlesini tamamladı.

“Ama o usta bir nişancı.” diye karşılık verdi Breanna, alçak ve titrek bir sesle. “Öldürmek onun işi, tutkusu.” Güçlülükle yutkundu. “Eğer sana bir şey olursa... Royce, onun kurşunlarından birini yemeyi tercih ederim. O şekilde daha az acı çekerim.”

“Sus artık.” Royce genç kadının dudaklarını kendininkilere bastırды, tüm korku verici olasılıkları yakıp kül etmek istercesine ateşle öpüşüyordu. “Sana hiçbir şey olmayacak. Bana da. Buna izin vermem.”

Breanna başını salladı, içindeki korkunun dinmesini diliyordu. “Vermeyeceğini biliyorum.” Royce’un çenesini okşayıp gözlerindeki kararlı ifadeyi seyrederken içinden dua etti.

Lütfen bu kâbus sona ersin. Hiçbirimize bir şey olmasın. Ama bir şeyler ters gitmek zorundaya, eğer biri o canavarın ellerinde can verecekse o kişi Royce olmasın. Onu koru Tanrım. Ve lütfen, lütfen Stacie ve bebeğini de. Eğer biri ölecekse bu ben olurum.

Royce Breanna’nın yüzünde gezinen duyguları seyretti ve sanki onun ne düşündüğünü biliyormuşçasına kaşları çatıldı. “Gel buraya.” dedi, onu üstüne tam olarak çekip saçlarını parıltılı bir perde gibi etraflarına dağıtırken. “Sabah hiç gelmesin istemiştin.” diye hatırlattı alçak bir sesle ve yüzünü avuçları arasına aldı. “Şey, ben de bunu istiyorum.” Vücudunun alt kısmını itti ve Breanna’nın kadınlığını doldurup ona sahip olana kadar kalçalarını kaldırdı. Geri çekilip dişlerini sıktı ve genç kadının parlayan gözleri ve tatlı inleyişleri Royce’a onun korkularını -şimdilik- gölgede bıraktığını gösterinceye kadar bekledikten sonra hareketine devam etti. “Ve bunu nasıl başaracağımı biliyorum.”

“Lord Hobson. Bu fikri sevdim.”

Philippe Girard ufak bir kahkaha atıp iki brendi doldurduktan sonra kadehlerden birini Hibbert’a uzatıp masasının arkasındaki koltuğa oturdu. “Lütfen oturun.” Hibbert, şık ofisini süsleyen rahat, iskeleti maun ağacından yapılmış koltuğa oturana kadar Girard bekledi. “Bu yeni kimlik sizin fikriniz miydi yoksa Chadwick’in mi?”

“Lord Royce’un.” Hibbert içkisinden bir yudum aldı, suratında neşeli bir ifade vardı. “Ama buna oldukça alıştım.”

“Belli oluyor. Görebiliyorum.” Girard kadehini masaya bırakırken tekrar kahkaha attı, sonra Hibbert’a dikkatle bakarak öne doğru eğildi. “Üç kuyumcuyu da gördünüz, değil mi?”

“Evet. Bu sabah buradan çıktıktan hemen sonra.”

“O zaman sizinle görüşmediğim için affedin beni.” Girard’ın gülümsemesi silindi ve koyu renk kaşları çatıldı. “Burada olduğunuzu bilmiyordum. Sekreterim yeni, yoksa isminizi bilirdi. Çünkü Royce’unkini biliyor olması lazım. Her halükarda toplantımı bölüp geldiğinizi söylerdi. Bu tekrar olmayacak.”

Hibbert adama özür dilemesine gerek olmadığını anlatmak istiyordu. “Sekreteriniz sadece işini yapıyordu. Gayet de becerikliydi. Adımı aldı, saat iki buçuk için randevu verdi ve beni

kapıya kadar geçirdi. Bu da bana ön araştırmalarımı tamamlama şansı verdi.”

“Peki, aradığınız kuyumcuyu buldunuz mu?”

“Bir saatten az bir sürede hem de. İçgüdülerimi dinleyip De Villiers Sokağı’ndaki Passeur’e gittim. Yanılmamışım.”

Girard’ın dudakları seğiriyordu. “Siz de Chadwick gibi küstahlaşmaya başlamışsınız. Ve onun kadar uyanık davranıyorsunuz. Passeur gerçekten de en seçkin müşteriler için gösterişli şişeler üretir.” Eliyle sinekkaydı tıraşlanmış çenesini sıvazladı. “Neler buldunuz?”

“Şüphelendiğim gibi şişe Passeur’ün imalatı. Ayrıca oldukça da pahalı. Bu şişeleri satın alan sadece beş müşteri var –aslına bakılırsa oldukça düzenli bir şekilde satın alıyorlar. Şans bu ya, hepsi de burada, Paris’te yaşıyorlar.”

“Tabii ki hepsinin ismini aldınız.”

“Aslına bakılırsa onlar benim adıma -daha doğrusu Lord Hobson’ın adına- aldılar.” Hibbert Girard’ın yontulmuş gibi görünen yüz hatlarındaki şaşkın ifadenin tadını çıkardı. “Lord Royce’un güzel fikirlerinden biri daha -zaten Mösyö Passeur de isteğimi bir tek bu şartla kabul etti. Tahmin edilebileceği gibi kuyumcu, müşterilerinin adlarını ifşa etmeyi reddeden, ahlaklı bir adam. Lord Royce’un planı sayesinde bu ilkesinden ödün vermek zorunda kalmadı.”

“Meraklandım şimdi. Devam edin lütfen.”

Hibbert anlatmaya devam etti. “Passeur aracılığıyla müşterilerden her birine ufak bir not gönderdim. Onlara çok hassas ve tatsız bir durumun içinde olduğunu yazdım. Güya adını almayı akıl edemediğim ama kokusunu asla unutamadığım güzel bir kadınla unutulmaz bir gece geçirmiştım. Paris’e yaptığım bu kısa ziyaretim sırasında o kadını tekrar bulma umuduyla parfümün izini sürdüğümü itiraf ettim –bunun ne kadar pahalıya mal olacağı önemli değildi. Notumu, bu kadını tanıyıp tanımadıklarını

sorarak ve eğer tanıyorlarsa onun benle hemen iletişime geçmesini sağlamalarını isteyerek tamamladım. Çünkü Paris'te bir ya da iki günlüğüne kalacaktım. Onlara adımları ve kaldığım hanın adını verdim.”

Bu kez Girard başını geriye atıp kahkahalarla güldü. “Diğer bir deyişle Fransızlara özgü tutkuya hitap etmişsiniz.”

“Evet. Ve suçlulara özgü açgözlülüğe.” Hibbert omuzlarını öylesine silkti. “Karlılarına çok öfkelenmiş birkaç erkekten haber geleceğini tahmin ediyorum.”

“Eminim gelir.”

“Bu şişenin kaynağını bulduğumda sizin yardımınıza ihtiyacım olabilir. Tabii ki kaynağın kim olduğuna bağlı olarak değişir.”

“Merak etmeyin, yardım ederim.” Girard içkisini bitirip boş kadehe baktı. “Şimdi siz bu yolla, kaçırılan kadınları satın alan kişi her kimse ona ulaşacağınızı umuyorsunuz.”

“Aynen.”

Girard başını salladı. “O zaman sanırım bana işiniz düşecek. Bu arada söz konusu kadınların eşkâlleri bende var. Neler bulabileceğime bir bakayım. Ah... Ve Chadwick'in aradığı doktorla ilgili soruşturmalarımın da bugün yarın haber gelir sanırım.”

“Güzel. Çünkü katil ilk önce iş ortağıyla, sonra doktorla tanışmış olabilir ya da tam tersi.”

“Bu mantıklı.” Girard notlarını düzenledi. “Şansımız yaver giderse tüm bu parçalar siz Paris'teyken bulunacak ve birlikte bunları bir araya getirebileceğiz.” Sonra suratında meraklı bir ifadeyle Hibbert'a baktı. “Chadwick normalde böyle çalışmazdı. Ne de böyle sizden ayrı çalışırdı. Sheldrake arkadaşı olduğu için mi böyle yaptı? Yoksa daha fazlası mı var?”

Hibbert'in yüzündeki ifade değişmedi. “Lord Royce ve marki birbirlerini Oxford'daki günlerinden beri tanıyorlar.”

“Evet. Ve Lord Royce ve Leydi Breanna birbirlerini bir aydan daha kısa süredir tanıyorlar. Ama bana öyle geliyor ki Chadwick’in kararlılığının Sheldrake’ten çok bu genç hanımla ilgisi var.”

Her ne kadar Hibbert işvereninin Girard’ın gerçeği bilmesine kızmayacağını bilse de suratındaki ifadeyi değiştirmedii. Yine de ufak bir yem atmak çok daha eğlenceliydi. “Bu soruyu onu gördüğünüzde Lord Royce’un kendisi cevaplarsa daha iyi olur.”

“Ah... Ve bu cevap belki de bir davetiye şeklinde olur?”

“Olabilir.” Hibbert eşyalarını toparlayıp ayağa kalktı. “Eğer bu sorunu çözmeye yardım ederseniz.”

Girard suratında kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı. “Sıkı pazarlık yapıyorsunuz *Lord Hobson*. Ancak Royce’un düğününü kaçırmak istemediğim için ne yapabilirim, bir bakacağım.” Birden tüm şakacılığı kayboldu. “Size araştırmamızda iyi şanslar Hibbert. Ama dikkatli olun. Neyle uğraştığını bilmiyorsunuz –yani henüz. Öğrenince bana gelin.”

Hibbert da aynı ciddiyetle başını salladı. “Gelirim.”

O gün öğleden sonrasının geç saatlerinde Hibbert’in kaldığı hana üç cevap, öfkeli bir koca ve gözlerinde hevesle parlayan, orta yaşlarını çoktan geçmiş, tumbul bir kadın gelmişti.

Kadın hem umutlu hem de ısrarcıydı. Lord Hobson’ı birlikte ateşli bir gece geçirdiklerine –ve ister para karşılığı, isterse parasız bunu tekrarlamaktan büyük heyecan duyacağına- ikna etmeye çalışmak için tam yirmi dakika harcadı.

Hibbert kadını evine, kocasına yolladı.

İkinci gelen ise, kendisini Mösyö Blanc olarak tanıtan ve Hibbert’a onun bildiği –ve bazılarını da anlayamadığı- tüm küfürleri saydıktan sonra karısının sadık olduğuna ve eğer Lord Hobson karısıyla tekrar iletişime geçerse Hibbert’ı vuracağına yemin eden öfkeli bir kocaydı.

Hibbert onu da evine, karısına gönderdi.

Sonra bir brendi isteyip kendisine gelen üç mektubu aldı ve yukarı, odasına çıktı.

İlk mektubu yırtarak açtı.

Mektup saygısız bir kâhya tarafından kaleme alınmıştı ve adam, Lord Hobson'a işverenin notu aldığını ama kişisel nedenlerden dolayı cevap vermemeyi seçtiğini bildiriyordu. Ayrıca Lord Hobson'ın düşüncesizlik yapıp bu meseleyi çok fazla kurcalamasının düğ, karısı ve parfümü satın aldığı metresi için can sıkıcı bir durum ortaya çıkaracağını ekleyerek sözlerini bitirmişti.

Hibbert cevap vermeyi bir kenara bırakmadan önce sadece bir dakika kadar düşündü. Yazdıkları çok fazla dikkat çekmiyordu. İçgüdüleri bu açıklamanın doğru olduğunu söylüyordu. Dahası, bunun doğruluğunu kontrol etmek yeterince kolay olurdu.

Dikkatini diğer iki cevaba verdi.

Biri, parfümü büyükannesi için düzenli olarak, en son da Noel hediyesi olsun diye, satın alan Matmazel Chenille diye biriydi. Lord Hobson'a aradığı cevabı veremeyeceği için üzgün olduğunu söyleyip iyi şanslar diliyordu. Ayrıca iki gün sonra Paris'ten ayrılacağını ve hastanedeki büyükannesini ziyaret ettikten sonra yakında Tanrı'ya yeminlerini sunacağı manastıra döneceğini eklemişti. Ama Lord Hobson'ın başka soruları olursa genç kıza manastırdan ulaşabilirdi. Genç kız mektubunu, ona iyi dileklerini sunarak ve kaldığı manastırın adını ve adresini vererek bitirmişti.

Hibbert yüzünü buruşturup mektubu tekrar katladı. Böyle cevaplar, gerçeği insanların ağzından hile kullanarak aldığı için yaşlı adamın kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Ama o ve Lord Royce'un bu tarz hilelerle korumaya çalıştıkları kişiler yine Matmazel Chenille gibi temiz genç kadınlardı. Yani, sonuçta buna değermişti.

Tabii ki -gerekirse- bu hikâyenin de doğru olup olmadığını anlayabilirdi. Ama onun doğruyu söylediğinden pek de şüphe etmiyordu.

Böylece son mektuba geldi.

Zarfin üstündeki yazı süslü ve kadınsı görünüyordu ve aradığı kokunun izleri burun deliklerine gelince Hibbert'in tüm sıkıntısı uçup gitti, içgüdüleri bunun aradığı cevap olduğunu haykırıyordu.

Mektubu yazan her kimse kâğıda Hibbert'in bahsettiği parfümden sürmeyi ihmal etmemişti. Bu da onun konuyla ilgilendiği anlamına geliyordu.

Sorun şuydu, bunu gönderen bir kadın mıydı gerçekten de?

Parmağını zarf kulakçığının altına kaydırıdıktan sonra mektubu açtı ve okudu:

Lord Hobson, mektubunuz beni çok heyecanlandırdı. Buluşsak iyi olur. Saat yedide Notre Dame'in önündeki merdivenlerde olacağım –üstümde sizin parfümünüzle. –Maurelle Le Joyau.

Maurelle Le Joyau.

Hibbert ismi ve notu tekrar okudu, sonra saatine baktı. Beş buçuktu. Girard ofisinden çıkmadan önce ona yetişecek ve söz konusu kadın hakkında daha fazla şey öğrenecek kadar vakti vardı.

Ondan sonra da katedrale doğru yola çıkacaktı.

* * *

Maurelle Le Joyau sıra dışı güzellikte bir kadındı –bu güzelliği ne kadar övülse azdı.

Arkasında toplanmış siyah, gür saçları narin, kemikli yüz hatlarını ve kocaman, koyu renk gözlerini ortaya çıkarmıştı. Pahalı olduğu belli olan ipek elbisesi ve içi kürklü pelerini son modaya

uygundu ve kısa boyu ve zayıf yapısıyla, pahalı bir malzemeyle sarıp sarmalanmış porselen bir bebek gibi görünüyordu. Genç ve savunmasız görünüyordu –bir erkeğin korumak ve aynı zamanda sahiplenmek isteyeceği türden bir kadındı.

Kadın Notre Dame'ın merdivenlerine yaklaşırken Hibbert sakin bir şekilde onu inceliyor, kendine verilen tüm bilgileri aklına getirince ona haksızlık edildiğini düşünüyordu. Maurelle nefes kesiciydi. Hiç şüphesiz, onu görenler otuz iki yaşında değil de yirmili yaşlarının başında olduğunu sanırlardı. Kadının güzelliği aşikârdı.

Tek falsosu üst kesime hitap eden ve çok pahalı bir Paris genelevinin patroniçesi olmasıydı.

“Lord Hobson?” Hibbert’a baş döndüren bir gülümsemeyle baktı ve başını yana eğip ona doğru yürümeye devam etti.

Hibbert rolüne uygun davranıp büyük bir özlemle ve eşit derecede pişmanlıkla onu süzüyordu. “Bayan Le Joyau?”

“Evet.”

Kibarca reverans yapıp kadının eldivenli elini dudaklarına götürdü. Parfümü... Bu soğuk akşam havasında bile kokuyu alabiliyordu. “Büyülediğim kadar hayal kırıklığına da uğradım.” diye itirafta bulundu. “Daha önce karşılaştığımızı söyleyemeyi ne çok isterdim. Ama ikimiz de biliyoruz ki karşılaşmadık.” Çapkın bir gülümsemeyle baktı. “Gerçi, dürüst olmam gerekirse aradığım kadının siz olmanızı isterdim. Hatırladığım genç kadın sizin parfümünüzün aynısını kullanıyordu. Ama güzellik konusunda sizin yanınıza bile yaklaşamaz.”

Maurelle bu sözler üzerine kızardı, gerçi Hibbert genç kızlara özgü bu tepkinin bir *gösteri* olduğunun farkındaydı. Aslına bakılırsa genç kadın onu cazibesıyla etkilemeye çalışırken aynı zamanda -sıradan erkeklerin asla fark edemeyeceği- bir ustalıklarla süzüyordu.

Ama Hibbert sıradan biri değildi, anlamıştı.

“*Mersi*. Bu ne kadar hoş bir iltifat böyle.” diye mırıldandı, İngilizcesinde yumuşak bir Fransız aksanı vardı. “Ancak, madem şimdi yüz yüze geldik, sizi hiç tanımadığımı üzülerek söylemek zorundayım. Yine de o kadını aramanıza yardımcı olabilirim.” Yüzüne düşen kısa bir tutamı arkaya itti. “Siz İngiliz’siniz. Ama notunuzda bu kadınla Paris’te tanıştığınızı yazmışsınız. Ne zaman olduğunu sorabilir miyim?”

İlginç, *nerede* olduğunu sormadı, diye düşündü Hibbert.

Hibbert kaşlarını yarı umutlu bir şekilde kaldırdı. “Neden? Bu kokuyu kullanan başka bir kadını mı tanıyorsunuz?”

“Olabilir. Ama bunu söyleyecek kadar iyi tanıyorum sizi.”

“Ah, ihtiyatlı davranıyorsunuz.” Hibbert anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Sizi suçlamıyorum. İnsan bu günlerde konuştuğu her kişiden emin olamıyor. Pekâlâ, sizi temin ederim ki ben saygın bir adamım. Yalnız fakat saygın. Ne bilmek istiyorsunuz? Adım Albert Hobson. Surrey’de yaşıyorum ama Yorkshire, Dorset ve Devon’da da evlerim var. Büyük bir servetim var ve söz konusu genç kadının geçimini gayet rahat bir şekilde sağlayabilirim. Bu gizemli hanımla ne zaman tanıştığımıza gelince... Geçen yazdı. İş için Paris’e gelmiştim.”

“Anlıyorum. Sizi epey etkilemiş olmalı, altı ay sonra bile hâlâ düşüncelerinizde olduğuna göre. Ama adını almadınız.”

“Ne yazık ki hayır.” dedi Hibbert ufak bir öksürükle. “Bunu nazik bir şekilde nasıl anlatabileceğimden emin değilim ama bu önceden ayarlanmış bir geceydi. Bir araya geldiğimizde epey içmiştim. Eğer yardımcı olacaksa onu size tarif edebilirim.”

Maurelle bakışlarını yere indirdi. “Çok açık sözlüsünüz.”

“Sizi rahatsız mı ettim yoksa?”

Maurelle Hibbert’in gözlerine baktı tekrar. “Hayır. İçtenliği-nizi kaçamak cevaplar vermenize tercih ederim.” Durdu. “Siz ve aradığınız bu kadın hakkında daha çok şey duymak isterim.”

“Gerçekten mi? Kendim hakkında bilmek istediğiniz her şeyi anlatırım.” Hibbert biraz ürperdi, paltosunun yakasını kaldırıp etrafına bakındı. “Hava soğuk. Sizi konuşabileceğimiz, sıcak bir yere götürebilir miyim?”

Maurette eldivenli ellerini birbirine sürttü, Hibbert’ı -pahalı giysilerini, kültürlü tavırlarını- hâlâ yakından inceliyordu. “Evet lordum.” dedi sonunda. “İyi olur. İşyerime gidebiliriz. Sohbetimize orada devam edelim.”

Le Joyau bir genelevden çok gösterişli bir malikâneye benziyordu.

Tüm iç mekânlar koyu mavi kadife kumaşlarla ve oymalı maun mobilyalarla döşenmişti, sıcacık ve rahat görünen misafir odalarının her birinde şömineler yanıyordu ve yine her biri, lüks kanepeler ve altın brokarlı perdelerle süslenmişti.

Maurette kapıda kendilerini karşılayıp kendini ve Hibbert’ı nazikçe selamladıktan sonra kendilerine içecek bir şeyler getirmek için yanlarından ayrılan hoş bir genç kadına paltolarını verdi ve konuğuyla birlikte bu odalardan birine girdi.

Hibbert ellerini şöminede yanan ateşe uzatırken buraya gelen adamların varlıklı olmaları boşuna değilmiş diye düşündü. Çok ufak bir çabayla, bir gecelik bir hayat kadınından ziyade namuslu bir kadını ziyaret etmeye gelmiş gibi davranabilirlerdi.

“Lordum? Oturmaz mıydınız?”

Hibbert gülümsemesi hiç bozulmadan dönünce Maurette’in kanepenin ortasına oturduğunu gördü. Şimdi bile, kendisinin işletmem diye adlandırdığı bu yerde, sıradan bir genç kadın gibi görünüyordu. Dik duruşu ve düzgün görünen elbisesi ile sevgilisini bekleyen bir kadın gibiydi; ellerini kucağında birleştirmişti ve bakışları ayartıcı değil sadece içtendi.

“Teşekkür ederim.” Hibbert birkaç adım attı ve ondan epey uzaktaki başka bir kanepeye oturdu.

“İlk başta sizi böyle bir yere getirdiğimden dolayı şaşkınlığa uğradınız mı, onu sormam gerekir.” Maurelle kendilerini karşılayan kadına işaret edip içeri girmesini ve getirdiği iki brendi kadehini ve pasta tabağını yanındaki sehpaaya bırakmasını söyledi. Bunları yaparken bakışlarını adamdan hiç ayırmamıştı. “Sormam gerekir ama sormayacağım. Görüyorsunuz ya lordum, ben de sizin kadar açık sözlüyüm. Ve bence birbirimizi çok iyi anlıyoruz, o kadar ki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yaparak konuşmamızı baltalamayacağız. Böyle yapmak sadece zamanınızı harcar –doğru kadınla geçiriyor olmanız gereken zamandan çalar.”

“Anlıyorum.”

“Dahası.” diye ekledi Maurelle, kadehi uzatırken. “Bana ulaşmak için kullandığınız parfüm son derece seçkin olduğu için burada daha önce, muhtemelen ben uzaklardayken, bulunduğu-nuzu tahmin ediyorum. Ne yazık! Ben burada olsaydım memnun kalmanız için bizzat ilgilenirdim konuyla. Ama olmadığım için kızlarımdan birinin size böyle unutulmaz bir gece yaşatabildiğine memnun oldum. Her ne kadar onun adını ya da nerede bulabileceğinizi hatırlayamayacak kadar sarhoş olsanız bile.”

“Doğru.” Hibbert Maurelle kadehini kaldırıana kadar bekledi. “O zaman şerefe diyelim mi? Eski tanıdıklarla yeniden buluşmaya ve yeni arkadaşlıklara.”

Maurelle kadehini kaldırdı ve ikisi içkilerini yudumladılar.

“Şimdi...” diye devam etti Hibbert, gülümseyerek. “Size kendim hakkında başka ne anlatabilirim? Yaşım? White’s ya da Newmarket’taki başarılarım? Yoksa bu referanslar yeterli olur mu?” Hibbert elini cebine attı ve kalın bir banknot destesi çıkardı.

Maurelle’in gözleri parladı. “Harika bir başlangıç yaptınız mösyö. Bu genç kadını neden tarif etmiyorsunuz bana?”

Hibbert düşünceli gözlerle kadehine baktı. Mümkün olduğunca genel detaylardan başlamalıydı. Ondandır... Eğer işler yolunda giderse, ondan sonra durumu daha ilginç hale getirir-

di. “Güzel bir gülümsemesi vardı. Saçları açık renkti –sarı ya da açık kahve. Gözleri de açık renkti –gri, belki de mavi. En çok hatırladığım ise kokusuydu. O ve... Yataktaki becerileri.”

“Anlıyorum. Hatırlayabildikleriniz bu kadar mı?”

“Korkarım ki evet.”

“Hımm.” Maurelle’in ince kaşları sanki şaşkınlığa uğramış gibi çatılmıştı ama Hibbert durumun böyle olmadığını, kadının aklından bir sürü şey geçtiğini görebiliyordu. Görünüşe göre duyduklarından memnundu, Hibbert’in hatırladığı şeyler belli belirsiz olduğu için elindeki bir düzine kadını bu parfüme bulayıp adamın aradığı kadın olarak yutturabilirdi –ufak bir servet karşılığında. “Peki, bu kadını ne kadar süreliğine istiyorsunuz –bir geceliğine mi? Yoksa iki mi?”

İşte beklediği soru. Zamanı gelmişti.

Hibbert kederli bir gülümsemeye konuştu. “Bundan daha uzun bir süreliğine olmasını isterdim. Ancak bahsettiğimiz kadının türünü düşününce, bir gece de yeterli olur.”

“Anlamıyorum.” dedi Maurelle, gerçekten kafası karışmış bir şekilde. “Ben sizin istediğiniz şeyin...”

“İstediğim şey ve bana sunulan şey birbirinden farklı iki şey.” Hibbert brendisini bitirdi, handan ayrılmadan önce -içeceği herhangi bir içkinin etkilerini azaltması gerekebilir diye- karnını güzelce doyurmayı akıl ettiği için memnundu.

Kadehini yavaşça bıraktı, kadının suratındaki kuşkulu ifadeyi süzerken açıklamaya başladı. “Ben gerçekçi bir adamım Bayan Le Joyau. Sizin de dediğiniz gibi içten biriyim. Özelliklerimi ve sınırlarımı biliyorum. Elli yaşımı geçtim. Göze çok da kötü görünmüyorum. Ama güzel, asil bir genç kadının beni arzulamasını sağlayabileceğimi de pek sanmıyorum. Bir oda dolusu kadını satın alabilirim. Ama benim gerçekten istediğim, ne kadar lüks olursa olsun bir genelevde bulunamaz.”

Maurelle'in gözlerindeki ufak bir kıvılcım, Hibbert'a tam da bam teline bastığını gösteren tek işaretti.

Genç kadın önündeki pasta dilimine uzandı ve çatalıyla ufak bir parça alırken sordu: "Peki sizin aradığınız ne türde bir kadındır?"

Hibbert soruyu duymazdan geldi. "Lütfen ama... Burada benim fantezilerimi dinlemek zorunda değilsiniz." Banknot deskesinden birkaç yüz pound çıkarıp Maurelle'in eline tutuşturdu. "Onu nerede bekleyeceğim?"

"Eğer isterseniz hemen buraya getireyim." Maurelle banknotları bir kenara bırakıp Hibbert'ın elini sıktı. "Benim işim sizi mutlu görmek. Eğer istediğiniz daha fazla şey varsa, sadece söylemeniz yeterli."

Hibbert bir kaşını kaldırdı. "Bağışlayın ama ihtiyacım olan, sizin sunabileceğiniz bir şey değil."

"Bırakın da buna ben karar vereyim."

"Pekâlâ." Hibbert bakışlarını kaçırıp şömineye doğru çevirdi. "Oldukça basit. Kendime bir yoldaş arıyorum. Sadece bir günlüğüne, ya da bir haftalığına değil. Uzun bir süreliğine, hatta belki de hayatımın geri kalanı için."

"Ama bedelini ödemeyi reddediyorsunuz." diyerek ufak bir tahminde bulundu Maurelle. "Onun size âşık olmasını istiyorsunuz."

Hibbert şüpheli bir kahkaha attı. "Bu çok hoş olurdu. Ama bunu umacak kadar hayalperest değilim. Hayır, bedelini ödemek sorun değil. Önemli olan aşk değil ki."

"O zaman ne?"

"Soy ve saflık."

Sessizlik.

"Sanırım konuşmamız sona erdi." dedi Hibbert, Maurelle'e pişmanlık dolu bir bakış atarak. "Sizi gücendirmek istemezdim."

Ama sordunuz diye söyledim. Şimdi belki bu konuda konuşmaya devam etmek istenememi anlamışsınızdır.”

“Gücenmedim.” Maurelle Hibbert’in parmaklarını okşadı. “Anladığım kadarıyla mösyö, eğer iyi bir terbiye görmüşse ve hiç el sürülmemişse kızlarımdan birini süresiz bir zaman dilimi için satın almak istediğinizi söylüyorsunuz?”

“Asil bir aileden geliyorsa ve el sürülmemişse.” diye düzeltti Hibbert. “Satın alacağım her kimse benle aynı sınıftan olmalı. Ve aynı zamanda genç ve güzel olmalı.” Suratındaki tüm içtenlik kayboldu. “Umarım benle oynamıyorsunuzdur Bayan Le Joyau. Yalnız olabilirim ama aptal değilim.”

“Sizle oynamıyorum lordum.”

“O zaman neden bu konuyu konuşmaya devam ediyorsunuz?”

“Çünkü tam olarak istediğiniz gibi birini bulabilirim.” Maurelle elini geri çekti, birden işkadını havasına bürünmüştü. “Yüksek bir fiyat karşılığında yani.”

“Birbirimizi anlamış mıyız bakalım?” diye sordu Hibbert. “Ben burada soylu bir kızdaki bahsediyorum. Asiller sınıfından gelen genç birinden. Ve bir bakireden. Daha önce bir erkekle yatmamış birinden.”

“Asaletin ne olduğunu biliyorum lordum. Bakireliğin tanımını da bildiğim gibi.”

“Peki, ben bu özellikleri taşıyan birini bu genelevde neden bulayım?”

“Çünkü tam bu özelliklerde bir genç kız buraya yeni geldi, hatta bu hafta. İlk müşterisine henüz çıkmadı.” Maurelle öne doğru eğildi, görünüşe göre başına talih kuşu konduğunu sezmişti. “Tabii ki size garanti verebilirim. Benim de düşünmem gereken bir şöhretim var.”

Hibbert şüpheyle bakmaya devam etti. “Diyelim ki garanti-nizi kabul ettim. Onun saf olduğuna beni inandırdınız. Peki ya kökleri?”

Maurette hikâyesini uydururken çok kısa bir süreliğine duraksadı. “Kız İngiliz, sizin gibi. Merhum babası vikontmuş. Ölünce ailesini sefalet içinde bırakmış. Yakın zamana kadar kız annesiyle yaşamış. Ne yazık ki annesi de ölmüş. Tek başına ve beş parasız bir şekilde Paris’e gelmiş. Ben de onu evime aldım.”

Hibbert umutlu gibi görünmeye çalıştı –ihtiyatlı fakat umutlu. “Kız neye benziyor?”

“Şanslısınız, tam aradığınız gibi biri. Sevimli. Aramak için geldiğiniz kadın gibi açık renkli saçları ve gözleri var. Daha on sekizinde. Onu bu gece çalışmaya başlatacaktım ama...” Maurette düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırıyor. “Eğer gerektiği gibi ikna edilebilirimse fikrimi değiştirebilirim.”

“Kızın yalnız olduğunu söylediniz.” Hibbert hevesle konuşuyordu. “Bu da onun akrabası falan olmadığı anlamına gelir. Bu anlaşma sürekli olabilir mi?”

“Siz ne kadar süreliğine isterseniz.”

“Onunla bir tanışayım.”

Maurette bir an tereddüt etti, kozların elinde olduğunu biliyordu. “Fiyat konusunda anlaşmadık henüz.”

“Eğer sizin söylediğiniz kadar varsa fiyatı siz belirleyebilirsiniz. Cebimdeki son kuruşa kadar veririm ve geri kalanı için de bir çek yazarım. Eve döner dönmez de bu geri kalan kısım için bankacıma gerekli talimatları veririm. Ama önce kızı görmem lazım.”

Maurette gözleri kazandığı zaferle parlarken Hibbert’in elini sıktı. “Tabii ki. Onu buraya getireyim. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız.”

“Uğramayacağıma eminim.”

Hibbert yerinden kıpırdamıyor, hissettiklerinin dışarıdan anlaşılmasına memnun oluyordu. Büyük bir rahatlamayla birlikte derin bir öfke ve tiksinti duydu. Maurette’in kendisine kimi

getireceğini çok iyi biliyordu. Ayrıca getireceği bu kişinin nasıl bir ruh hali içinde olacağını da çok iyi biliyordu. Onun -kendi iyiliği için- bu halini görmezden gelip onu kapıdan kendisiyle birlikte çıkarana kadar durumdan haberdar etmemek Hibbert'a kalmıştı.

Ondan sonra ona gerçeği anlatır, güven sağladıktan sonra da yardımını isterdi.

Ve bir şekilde, bir süreliğine daha güçlü kalmaya ikna edebilirdi onu.

“İşte geldik lordum.” Maurelle hoş bir genç kızla birlikte içeri girdi –Lord Royce’un Emma Martin için yaptığı tarife tıpa tıp uyan bir kızla. Hibbert genç kızın bembeyaz suratı ve korkmuş ifadesini görünce onun müstakbel alıcısını vazgeçirecek herhangi bir şey yapmaması -yoksa fiziksel olarak zarar göreceği ya da daha kötüsü- konusunda uyarıldığını anlamıştı.

“Bu Emma.” diyerek devam etti Maurelle. “Emma, lütfen Lord Hobson’a merhaba de.”

“Merhaba Emma.” diyerek nazik bir ses tonuyla ve ayağa kalkarak selam verdi Hibbert.

“Efendim.” Emma gözleri yerde, ufak bir reverans yaptı.

“Kendisi biraz utangaçtır.” diye açıklama yaptı Maurelle. “Şu şartlar altında, nedenini anlayabileceğinizden eminim.”

“Anlıyorum.” Hibbert hareket etmek için kendini zorladı. Ellerini arkasında birleştirip Emma’nın etrafında dolaşmaya ve sanki safkan bir atı inceliyormuş gibi ona bakmaya başladı. Her ne kadar genç kızın nasıl titrediğini görmek kusacak gibi hissetmesine neden olsa da gülümsemesini her geçen saniye büyüttü.

“Çok güzel, alımlı bir genç kızsın.” diye iltifatta bulundu. İşaret parmağıyla kızın çenesini kaldırdı. “İngiliz olduğunu öğrendim.”

Emma’nın dudakları titreşti.

“Sana zarar vermeyeceğim.” dedi Hibbert, alçak bir sesle.
“Korkmana gerek yok.”

Tek bir damla genç kızın yanağından kayıp düştü. Hibbert daha fazlasına dayanamayacaktı. Bakışlarını Maurelle’e çevirdi ve kararlı bir şekilde başını salladı. “Eşyalarını toplayın.”

*N*eden bir şey yapmıyordu?

Breanna'nın içi sıkılıyor, çaresizlik hissiyle adeta eziliyordu.

Odasının penceresine yaklaşıp perdesinin kenarından, karan gökyüzünü seyretti.

Katil dışarıda bir yerlerde pusuya yatmıştı. Ama nerede?

Parfümü gönderişinin üstünden iki gün geçmişti. Notunda saldırmasına çok az kaldığını yazmıştı.

O zaman neredeydi?

Hibbert'in neler yaptığını tahmin etmişse nereye gidiyordu ve niçin?

Hayır. Eğer tahmin etseydi bir tepki verirdi.

Kendilerini gizlice seyredip korkularını ölçüyor ve harekete geçmeden önce bu korkularının zirve yapmasını mı bekliyordu?

Bu mutlak sessizliğinin nedeni *bu* muydu? Breanna'nın ıstı-
rabını artırmak için, bilerek mi böyle yapıyordu? Yoksa saldırıya
gececeği anı tahmin ettirecek korkunç bir şeyler mi planlıyor-
du?

Ve saldırırsa, bu ne şekilde olacaktı? Hastalıklı hediyelerinden birkaç tane daha mı gönderirdi yoksa gölgelerin arasından çıkıp Stacie'nin canını almak için uygun zamanı mı beklerdi?

Tanrım, aklını kaybediyordu.

Breanna derin bir nefes alarak avuç içlerini birbirine bastırды, akşam yemeğine inmeden önce kendini toparlamaya kararlıydı. Stacie'nin kendisini bu halde görmesine izin veremezdi. Zavallı kuzeni yeterince korkmuştu, son not geldiğinden beri ise durumu daha da kötüleşmişti. Son iki gün boyunca Breanna kendini bir dakika bile rahat hissetmemiş, kuzeninin hayatına yönelmiş tehlikeden başka bir şeyi düşünmeye kaptırmamıştı. Artık Damen onun yanından hiç ayrılmıyor, hatta tek başına odalarından oturma odasına inmesine ya da Breanna'yı odasında ziyaret etmesine bile izin vermiyordu. Yirmi dört saat onu koruyordu ve uyuduğu nadir saatlerde de Wells'in bu görevi devralmasını istiyordu. Yaşlı kâhya da Damen kadar kararlıydı, bir gölge gibi Stacie'yi takip ediyor, onu koruyordu.

Breanna onları suçlamıyordu. Kendisi de en az onlar kadar endişeliydi.

Ama yine de bir düşünce içini kemirmeye devam ediyordu: Ya katil başka bir yol bulursa? Ya tüm önlemlerine rağmen Stacie'ye ulaşır mı? Ya...

Hayır. Breanna başını salladı. Düşüncelerinin o yöne gitmesine izin vermeyecekti. Eğer verirse tamamen dağılacaktı çünkü.

Odasında dolaşırken, erken saatteki bu ay ışığının mobilyaları aydınlatmasını seyredip bir kış akşamının nasıl hem bu kadar güzel hem de korkutucu gelebildiğini merak etti.

Korkusunu silecek, hayatındaki neşe ve umudu güçlendirecek bir şeyler ararcasına yatağın kenarında durdu. Sevgi dolu bir şekilde parmaklarını karyola direklerinde ve örtülerin üstünde gezdirirken Royce'un kollarında geçirdiği saatlerin anılarına eşlik eden tanıdık bir sıcaklık dalgasıyla yıkandığını hissetti.

Sevişmeleri son iki gecedir, her geçen saatle birlikte daha ateşli olmaya başlamıştı; bu saatlerde ikisi de hiç konuşmadan, sadece bir olmalarının verdiği huzuru ve mutluluğu arıyorlardı. Sonra birbirlerinin kollarında şafak sökene kadar konuşuyorlardı –her şey hakkında, ama en çok korktukları konu hariç. Geçmişleriyle ilgili anıları paylaşıyor, birbirlerini daha yakından tanıyor ve Breanna'nın gerçekleşmesi için dua ettiği bir geleceği planlıyorlardı.

Ne yazık ki sabahın gelişini engelleyemiyorlardı.

Gün ışığınca her şey değişiveriyordu. Her ne kadar Royce kendisini yakından korusa da bir kol boyu uzaklığında duruyor, müstakbel kocasından çok koruması gibi görünüyordu. İkisi asla birbirlerine dokunmuyor, asla yakın oturmuyorlardı. Ama görgü kuralları yüzünden değil. Katil yüzünden. Eğer katil evin içini görüyorsa kendilerini de görebilirdi. Ve Royce birbirlerini sevdiğlerini katilin anlamaması konusunda kararlıydı.

Breanna sorgusuz sualsiz buna uymuştu, gerçi böyle yapmasının nedenleri Royce'unkilerden farklıydı. Royce Breanna'yı koruyordu. Breanna ise Royce'u. Medford'daki gerginlik dayanılmaz olmaya başlıyordu.

Royce davetli listesini gözden geçirmek, sonra adamlarından her gün gelen raporlarla güncellenmiş bilgilerini karşılaştırmak ve ardından liste üstünde değişiklikler yapmak için uzun, yoğun saatler geçiriyordu. Katilin kimliğini saptamak amacıyla bilgileri inceledikten sonra davetlilerden bazılarının isimlerinin üstünü çiziyor, bazılarının yanına soru işareti koyuyordu.

Ev sakinlerinin geri kalanı dağılmaya başlamıştı.

Stacie'nin gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve Damen hasta gibi görünüyordu. Wells uykusuzluktan bitkin düşmüştü. Hatta Mahoney ve adamları bile sinirden hırçınlaşmış, kendilerine durdurmaları için emir verilen saldırganın ortaya çıkmasını, böylece yakalanabilmesini beklemeye başlamışlardı.

Tüm bunlar sinir bozucuydu.

Katilin saldırıya geçmediği her gün evdekilerin dehşetini artırıyordu. Her biri onun nerede olduğunu, ne düşündüğünü, ne planladığını merak ediyordu.

Aynı zamanda cevaplarını bulmaktan da korkuyordu.

Breanna Hibbert'in kendilerini doğru tarafa yöneltecek bir şeyle birlikte kısa süre sonra dönmesi için dua ediyordu.

En çok da Royce'un o katili, katil ona saldırıya geçmeden önce yakalaması için dua ediyordu.

Derin bir nefes alarak odada dolaşmaya devam edip kendisini en çok rahatlatan, somut şeye yöneldi.

Porselen biblosuna.

Ama herhangi birine değil, en değerli olanına. Birlikte çiçek toplayan iki kız çocuğunu tasvir eden bibloya.

İçinde gümüş sikkesinin olduğu bibloya.

Breanna bibloyu eline alıp sikkeye dokundu, büyükbabasının bunu kendisine ve eşi olan altın sikkayı de Stacie'ye verdiği anı tekrar yaşıyordu şimdi.

Büyükbabaları ikisi için de çok şey istemişti. Onların iyi birer geleceği olsun istemişti.

Tanrım... Breanna onun bu dileklerinin gerçek olduğunu görmesini o kadar istiyordu ki...

"Breanna?" Royce kapı eşiğinde durmuştu, ses tonu yumuşacıktı. "Neredeyse akşam yemeği vakti. Birlikte aşağı inelim diyecektim." Durdu. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki." Genç adamın suratına bakmak için dönmeden önce gülümsemeye çalıştı. "Sadece düşünüyordum."

Royce onun bu yapmacık gülümsemesine aldanmamış gibiydi. Odaya girip genç kadının elinde tuttuğu şeye baktı. "Biraz zamanımız var. Biblolarınla ilgili düşündüğün şey her neyse bana anlatmak ister misin?"

“Hepsiyle ilgili değil.” diyerek nazikçe düzeltti Breanna. “Sadece biriyle ilgili.”

“Ah...” Royce biraz daha yaklaşmış çiçeklerin arasında duran iki kız çocuğunu inceledi. “Bu biblonun özel bir anlamı mı var?”

“Evet. Hem de çok özel.” Bu kez gülümsemesi gerçekteki genç kadının. “Sana anlattığım sikkeleri hatırlıyor musun? Büyükbabamın biz altı yaşındayken Stacie ve bana verdiklerini?”

Royce başını salladı. “Seninki gümüş, Anastasia’nınki altın.”

“İkisinin de üstünde Medford Malikânesi’nin kabartması vardı, böylece -engeller olsun ya da olmasın- bir gün eve giden yolu tekrar bulacaktık, hep orada yaşamak üzere. Bu, büyükbabamızın bize neyin önemli olduğunu hatırlatma şekliydi. Ve önemli olan aile.” Sikkeyi eline aldı. “Bunu burada, bu biblonun içinde saklıyorum. Bu kızlar bana Stacie ve beni hatırlatıyor.” Elini uzattı. “Bakmak ister misin?”

“Onur duyuyorum.” Royce sikkeyi alıp avucunda çevirdi. “Bu, sen ve Anastasia için mükemmel bir sembol. Büyükbabanız çok akıllı bir adammış.”

“Akıllı ve sevgi dolu. Her zaman, onun büyükbabam yerine babam olmasını dilemişimdir.” Yutkunup yere baktı. “Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemem. Nedense, Stacie’yi ve kendimi -ve özellikle de onun torununun çocuğu olacak bebeği- tehlikeye atarak büyükbabama hayal kırıklığı yaşattığımı hissediyorum.”

“Bu çok saçma.” Royce gölgelere gömülmüş odaya, sonra da pencereye doğru bakındı. Görülemeyecekleri kadar karanlık olduğuna kanaat getirince Breanna’ya yaklaşmış onu kollarına aldı. “Büyükbaban gurur duymaktan başka bir şey yapmayacaktır. Sen olağanüstü bir kadınsın.”

“Olağanüstü derecede özel...” diye mırıldandı Breanna, anılar zihnine üşüşürken. “Büyükbabam Stacie ve benden bahsederken hep böyle derdi.”

“Ona katılmamak elde değil.”

Breanna başını kaldırıp Royce’a baktı, büyükbabalarının bu sikkeleri verdiği gün yaşadıkları bir diğer önemli olayı hatırlayınca yeniden gülümsedi.

“Ne kadar özel olduğumuzu kanıtlayamam ama her şeye çare bulacak beceriklilikte olduğumuz kesindi.” dedi. “Büyükbabamız bize bunları vermeden dakikalar önce ne yaptığımızı biliyor musun? Bir anlaşma yaptık. Ne zaman ikimizden birinin başı-yer değiştirmemiz halinde kurtulabileceğimiz bir- belaya girerse birbirimizin yerine geçeceğimize dair yemin ettik.”

Royce ufak bir kahkaha attı. “Peki, bu anlaşmanın gereğini, yerine getirdiğiniz oldu mu hiç?”

“Ah, evet. Birkaç kez.” Breanna’nın gözleri parlıyordu. “O gecedен başlamak üzere hem de. O gün büyükbabamızın yaş günüydü. Stacie’yle birlikte dışarı oynamaya çıkmıştık. Benim elbisem çamura bulanmıştı. Babam beni o halde görse öldüresiye kadar döverdi. Stacie’nin elbisesi benimkiyle aynıydı. Beni kursesiz bir şekilde taklit etti.”

“Peki sen? Oymuş gibi yapabildin mi?”

“Evet. Ve her dakikasını çok sevdim. İlk kez, cezalandırılma korkusu olmadan aklımdakileri söyleyebiliyordum.” Breanna güldü. “Ve sadece o zaman yer değiştirmedik. Geçtiğimiz yaz yine yaptık bunu, hem de haftalarca. Damen ve Stacie’nin birbirlerine âşık olmaya başladıkları zamanlardı. Babam Damen’in kur yaptığı kişinin ben olmasını istiyordu. Ve öyle de oldu.”

Royce artık sırıtıyordu. “Ama aslında Anastasia’ydı.”

“Aynen.” Derin bir iç çekti genç kadın. “Kuzenimin saçlarını bozulmadan tutmak işin en zor kısmıydı. Stacie önce saç tellerini, sonra da buklelerini topuzundan çıkarmadan beş dakika bile duramaz. Tam bir umutsuz vaka. Yine de, Damen’la olabilmek uğruna bunu başardı.”

“Başardığına eminim. Keşke burada olup tüm bunları görebilseydim.” Birden, Royce’un tüm neşesi uçup gitti. “Keşke burada olup her şeyi görebilseydim. Baban sana elini bile uzatsa onun çenesini dağıtırdım. Ve Anastasia’yı öldürmesi için kiralanmış katilin işini tek mermiyle bitirirdim.” Royce’un bakışları sertleşti. “O fırsat elime geçmedi ki.”

Breanna midesinin korkudan düğümlendiğini hissediyordu –Royce böyle konuştuğunda hep bu korkuyu yaşıyordu. Farkında olmadan parmakları genç adamın ceketini kavradı. “Bugün sana birkaç rapor geldiğini gördüm.” dedi, kaçmak için uğraştıkları konuya geri dönerek. “Adamların herhangi bir cevap bulmuşlar mı?”

Royce’un elleri iki yana düştü ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde elini saçlarından geçirdi. “Evet ve hayır. Bu süreç öyle yorucu ki... Partinde iki yüz elli davetli vardı, bu da demek oluyor ki bunların iki yüz kırk dokuzu masum. Ben bunların yarısını eledebildim henüz.”

“Adamlarının sağladığı bilgiler sayesinde mi?”

“Hem onlar hem de benim konuklar hakkında bildiklerim var.” Royce avuç içlerini birbirine sürttü, mantık yürütmesinin temelini açıklıyordu. “Mesela, partiye gelenlerin yüz dört tanesi kadın. Kaldı yüz kırk altı. Bunların da yarısından fazlası fizik olarak uygun değil –ya çok kısa, iri yapılı ya da sadece kilolu. Geriye altmış üç kişi kaldı. İşte burada devreye raporlar giriyor. Okuduklarımdan anladığım kadarıyla bu altmış üç adamın büyük bir çoğunluğu işlenen cinayetler sırasında ya da geçen yaz Anastasia neredeyse vurulmak üzere olduğunda başka yerlerde olduklarını kanıtlayabiliyor. Birkaç saatte bir yeni bilgiler geliyor ve ben elimdeki bilgileri yeniliyorum. Şu anda sayıyı otuz dörde indirdim.”

“Sen inanılmazsın.” Breanna başını hayranlıkla sallıyordu. “Ordudayken de bu tarz işler yapıyordun?”

“Evet. Whitehall onların *tümdengelimci* olarak adlandırdıkları becerilerime güveniyordu. Napolyon’la yaptığımız savaş sırasında Londra ve Avrupa kıtası arasında mekik dokudum, bana en çok nerede ihtiyaç duyarlarsa oraya gidiyordum. Savunma Bakanlığı, düşmanların stratejilerini çözmeye iyi olduğumu biliyordu. Tüm bilgileri bir araya topluyor, konuyla alakalı kişileri göz önünde bulunduruyor ve niyetlerine ilişkin tahminler yapıyordum. Ve genellikle de tahminlerimde haklı çıkıyordum.”

“Bu beni şaşırmadı. Sen zeki bir adamsın.” Breanna meraklı bir ifadeyle başını yana eğip sordu. “Savaş bitince ne oldu? Bu işi yapmaya devam etmeye nasıl karar verdin?”

“Kader benim yerime karar verdi diyelim. Görev sürem sonlarına doğru, Fransa’da geçirdiğim aylarda birlikte çalıştığım bir general yanıma geldi. Bir kumandan olarak, hayran olunacak bir insandı. Ona büyük saygı duyuyordum. Kendisi bir insan olarak da boyun eğmez ve otoriter biriydi. Yardımımı istediğinde oğlu için meraktan ölüyordu, bir subay olan oğlu savaş sırasında kaybolmuştu ve cesedi de bulunamamıştı. Bu genç adamı bulmaya çalıştım. Durumu analiz edip silah arkadaşlarıyla görüşüm ve en baştan beri şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu gördüm: Generali oğlu firar etmişti. İngiltere’ye sadık olmadığı için değil ama babasına karşı koymaya gücü olmadığı için.”

“Babası onun kendi ayak izlerini takip etmesini, orduda bir kariyer yapmasını istiyordu.” diye bir tahminde bulundu Breanna.

“Doğru. Ve oğlunun buna cesareti yoktu.”

“Kendini bu işi üstlenmeye zorunlu hissetmenin nedenini sormama gerek yok sanırım.”

“Hayır, yok. Kendi yetiştiriliş tarzıyla bir benzerlik vardı kesinlikle –ama bazı önemli farklılıklarla beraber. General benim babam gibi zalim biri değildi. Bu adam oğlunu gerçekten de seviyordu. Bana geldiği zaman oğlunun kararını kabul edeceğini söylemişti, tek istediği onun sağ salim evine dönmesiydi.

Bu da benim işimi kolaylaştırdı. Genç adamı arayıp bulduğumda Paris'in varoşlarındaki köhne bir geneleve dadanmıştı. Eve gitmeyi reddediyor, firar ettiğini duyacak olursa babasının öleceğini söyleyip duruyordu. Bu yüzden bir anlaşma yaptık. Gerçekte olanları asla açığa vurmamak. Bunun yerine şöyle bir öykü yazdık: Çocuk Fransızlar tarafından esir alınmıştı ama oradan kaçmayı başarıp İngiltere'ye dönmeye çalışırken ben onu bulmuştum. Karşılığında ondan ısrarla istediğim şey ise babasına orduda kalmak istemediğini söylemesi ve sonra da görevinden istifa etmesiydi.”

“Planınız işe yaradı mı?”

“Hem de nasıl... Herkes mutluydu.”

“Sen de dâhil olmak üzere.” Breanna genç adamın çenesini okşadı. “Sen bir sahtekârsın aşkım. Sert ve duygusuz olduğunu iddia ediyorsun ama o gence senin asla sahip olmadığın bir şeyi verince kendini harika hissettiğini biliyorum.” Bakışları şefkat doluydu. “Ben de aynı şekilde hissederdim.”

“Evet.” Royce genç kadının parmak uçlarını öptü. “Sonuç olarak bu olaydan sonra söylentiler ağızdan ağza dolaştı.”

Breanna gülümsedi. “Diğer bir deyişle general herkese senin, oğlunu nasıl kurtardığından hayranlıkla söz etti ve birden bire yüzlerce varlıklı insanın kayıp tanıdıklarını bulman için sana geleceği tuttu.”

“Yüzlerce mi?” Royce kahkaha attı. “Bu biraz abartı olur. Ama evet, olaylar aşağı yukarı bu şekilde gelişti.”

Breanna'nın aklına bir şey geldi. “Hiç başarısız olmadın, değil mi?”

“Asla.”

“Benim hakkımdaki hislerinle mücadele etmek için bu kadar kararlı olmana şaşmamalı. Aşk insanın gözünü korkutur –özellikle de duygularının derinliği olmadığına inanan, asla başarısız-

lığa uğramayan bir erkeğin. Çünkü aşkta başarı garantisi yoktur. Bu da sinir bozucudur ve risklidir.”

Royce elinin dışıyla genç kadının yanağını okşadı. “Risk almaya değdi ama.”

“Risk falan kalmadı artık.” diye mırıldandı Breanna. “Bir kez daha zafer kazandın.”

“Bu kez tamamen şanstın kazandım.” Dişlerini sıktı. “Bir sonrakinde böyle olmayacak.”

Breanna onun düşüncelerinin gittiği yönü çok iyi biliyordu. “Royce...”

“Aptalca bir şey yapmayacağım.” diyerek güvence verdi, ses tonu sertleşmişti. “Ama kaybetmeyeceğim de. Bu kez değil. Bu kez bahisler çok yüksek. Onun kim olduğunu bulacağım. Sonra da onu öldüreceğim”.

Kapının hızlı hızlı vurulması sohbetin birden kesilmesine neden oldu. “Lord Royce?”

Breanna bembeyaz kesildi. “Wells bu. Sesi endişeli geliyor.”

Royce’dan önce davranıp kapıyı hızla açtı. “Wells? Stacie’ye bir şey olmadı, değil mi?”

Yaşlı adam *hayır* anlatımında başını salladı, Breanna’nın odasında Royce’la baş başa olmasının uygunsuzluğuna endişelene-meyecek kadar kaygılıydı. “Baska bir kutu daha geldi. Aşağıda.”

Royce Breanna’nın koluna girdi. “Gidelim.”

Kutu ufak ve bir kitap boyutlarındaydı ve her zamanki gibi Breanna’ya gönderilmişti.

Stacie ve Damen antrede bekliyorlardı, sonra hepsi birlikte oturma odasına girdiler ve Royce paketi açması için Breanna’ya işaret vermeden önce perdeleri çekti.

Breanna uyuşmuş bir halde paketin kâğıt kabını yırttı ve içindeki porselen bibloyu çıkarttı. Biblo önceki gelen gibi iki kadını tasvir ediyordu, sadece kadınlar bu kez bir kanepede yan yana oturmuşlardı. Kucaklarında açık mavi renkli bir örtü vardı ve dantelden bir kenar süsünü bu örtüye dikmek için ellerini havaya kaldırmışlardı.

Hem örtünün, hem de dantelin üstünde kan kırmızısı, mide bulandırıcı renkte bir boya vardı.

Daha fazla kan.

Bu kez kan, kadınların ellerine de bulaşmıştı. Breanna nede-nini hemen anladı.

Her ikisinin de sağ ellerinin işaret parmakları kesilmiş, kesik yerleri kırmızıya boyanmıştı.

Biblonun yanında bir not vardı; her zamanki cüretkâr, kararlı üslupla kaleme alınmıştı.

Dehşete düştüğünü hissedebiliyorum. İntikamımı alıyorum. Buradayım Leydi Breanna. Tabancamın namlusu kuzeninin kalbine yönelmiş durumda. Sheldrake onu kurtaramaz. Ne de Chadwick seni kurtarabilir. Onun beni araması işe yaramayacak. Zaman kalmadı. Bir kurşunun hedefini bulması sadece saniyeler sürer.

Kaderine boyun eğ. Savaşı kaybettin.

Benim parmağım... Senin hayatın.

Hibbert Emma'yı handaki odasına götürene kadar bekledi.

Sonra ona her şeyi anlattı.

Sonraki dakikalar boyunca genç kız inanamaz gözlerle Hibbert'a baktı. Sonra ağlamaya başladı, kâbusunun sona erdiğini anlamıştı, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kendi kendini kollarıyla sardı, ağlamaya devam ederken gözyaşları yanağından aşağı damlıyordu.

"Gel, otur." Hibbert genç kızını sandalyeye oturttu, mendilini uzattı ve güven veren bir tavırla elini omzuna koydu. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Genç kız başını *hayır* anlamında salladı, hıçkırıklarını dindirmek için çabalıyordu. "Affedersiniz." dedi boğuk bir sesle. "Ben hiç... O bana sizin beni satın aldığınızı söyledi. Gerçeği söylersem beni bulacağını ve sonra da..."

"Açıklamana gerek yok ve özür dilemene de. Zamanında gelebilmeme çok memnun oldum. Lord Royce seni almak için Pearson Malikânesi'ne gidip olanları öğrenince çılgına dönmüş."

Emma yutkundu. "O canavar... Annemi öldürdü."

“Kim?” Konu buraya gelince Hibbert kendini tutamamıştı. “Annemi kim öldürdü Emma? Onu görebildin mi?”

“Evet.” Yavaşça başını salladı. “Onu gördüm. Tek gören benim. Diğer dört kadın, yani kocaları öldürülen ve benle aynı odada tutulan dört kadın onu hiç görmemiş. Ama ben gördüm.”

“Bu kadınlar, hepsi de Le Joyau’da mı?”

Yine başını salladı genç kız. “Hepimiz aynı zamanda gelmedik ama evet, hepimiz oradaydık. Yani onlar hâlâ oradalar.”

“Hepsi aynı odada mı?”

“Evet. Maurelle’in kadınlarıyla beraber tutulmuyorlar. Çünkü bu dört kadın satılık. Bir geceliğine değil, uzun süreliğine. Benim gibi yani. Maurelle en yüksek fiyata benim gideceğimi, çünkü benim genç ve el sürülmemiş olduğumu söyledi. Ama diğerleri için de servet değerinde para almayı beklediğini söyledi. Onlar da soylu kadınlar ve benden çok da yaşlı değiller.” Emma suratını ellerine gömdü. “Onları mal gibi satıyor.”

“Onları kurtaracağız.” Hibbert sandalyenin yanına çömeldi. “Emma, hâlâ şaşkınlık içinde olduğunu biliyorum. Ama yardımına ihtiyacım var. Annemi öldüren adam bir sürü kişiyi daha öldürdü. Ve tekrar öldürmekle tehdit ediyor. Onu durdurmak zorundayız. Bu yüzden lütfen, onun hakkında hatırladığın her şeyi anlat bana.”

“Adamı sadece bir dakika kadar gördüm.” dedi, başını kaldırıp o anı hatırlamaya çalışırken. “Ama gözlerini asla unutamam. Sanki buz parçalarıydılar. Acımasız ve boş bakan gözleri vardı.”

“Neye benziyordu? Tarif etsene.”

Genç kız dehşetle irkildi. “Uzun boyluydu. Ve çok sağlıklı görünüyordu. Yaşıtı olan pek çok adam gibi şişman değildi. Daha çok size benziyordu, ama sadece zayıf değil kaslıydı da. Beni sürüklediği zaman gücünü hissedebilmişim.” Gözlerini sımsıkı kapadı. “Başka bir şey hatırlamıyorum. Bir de saçları koyu renkliydi, sadece şakaklarında akları vardı. Simsiyah giyinmiş-

ti.” Güçlkle nefes aldı. “Annemi vururken tabancasının önüne bir battaniye koydu. Sonra bana vurdu. Sonraki hatırladığım ilk şey bir geminin yük ambarında, bez bir torbanın içinde olduğum. Calais’de gemiden indirildim, sonra arabayla buraya getirildim. Beni birkaç kez aşağı indirdi ama gözlerim hep bağlıydı. Bu yüzden onu tekrar göremedim.”

“Peki ya sesi? Tarif edebilir misin?”

Genç kız tekrar titredi. “Soğuk. Kelimeleri yutuyor. Tekrar duysam hatırlarım. Sanırım hepimiz hatırlarız.”

Hepsi. Bu düşünce Hibbert’in aklına tekrar bu konuyu getirdi. O kadınları o genelevden çıkarmak zorundaydı.

Ve bunun için Maurelle’i kilit altına almak zorundaydı. “Adam seni Le Joyau’ya bizzat mı teslim etti?”

“Evet. Orada çalışan kadınlar o adamın ve Maurelle’in arkadaş olduğunu söylüyorlardı.”

“Arkadaş?”

“Arkadaştan daha fazlası.”

“Anlıyorum. Peki ya onu ismiyle mi anıyorlardı?”

“Hayır. Maurelle bile onun adını kullanmıyordu hiç. Ona sadece ‘benim soylu katilim’ diyordu. Bu adlandırmayı çok eğlençeli buluyor gibiydi.”

“Öyle mi?” diye cevap verdi Hibbert, düşüncelere dalmış bir şekilde. Bu, Maurelle hakkında çok şey anlatıyordu yaşlı adama. Demek ki kadın, sevgilisinin ona bu satılık soylu kadınları nasıl getirdiğini biliyordu.

Maurelle Le Joyau şıfıntının tekiydi, hatta tahmin ettiğinden daha fazla.

Seçenekleri düşünmenin zamanı gelmişti. Ne kadar çabuk harekete geçerse o kadar iyiydi. Maurelle o kadınlardan herhangi birini satmadan önce durdurulmalıydı. Ayrıca onu İngiltere’ye

götürmesi gerekiyordu, orada Royce onun ağzından bilgileri -kendilerini bu “soylu katile” götürecektir bilgileri- alabilirdi.

Diğer yandan bunların hiçbirini aceleyle yapamazdı. Hibbert ne yapacağını biliyordu. O kadınları kurtarmadan önce Maurelle’i işkillendirme riskini göze alamazdı. Bu çok tehlikeli olurdu. Eğer Hibbert’in ne planladığını sezerse o kadınları ya başka yere gönderir ya da öldürürdü. Zamanlamayı doğru yapmak zorundaydı. Onu hazırlıksız yakalamalıydı.

Ve yardıma ihtiyacı vardı.

Emma’ya bakınca dişlerinin takırdadığını, yanaklarından hâlâ gözyaşlarının damladığını gördü ve onu tek başına bırakamayacağını anladı. Sadece acıdığı için değil, onun yararı için de. Hibbert, Emma’nın hiçbir şart altında bu odadan ayrılmaması gerektiğini anlayacak kadar kendinde olduğundan emin olamıyordu.

Girard’ı çağıracaktı.

Hemen masaya oturup kâğıt ve kalemını aldı. Girard’ın yerinde olması için dua etti.

Girard gece yarısı olmadan hemen önce Hibbert’in kaldığı hana vardı.

Emma’yı yatakta, neredeyse bir saattir bedenini sarsan titremeyi durdurmak için üstüne örtülmüş iki battaniyenin içinde kıvrılırken görünce gözleri kocaman açıldı.

“Aman Tanrım...” diye mırıldandı, avuç içiyle çenesini sıvazlarken. “Mesajınızın bu kadar acil olmasına şaşmamalı.” Emma’yı inceleyip yaşını, bedenini ve yüz hatlarını aklına yazarken gözlerini kısmıştı. “Tahminimce bu, Royce’un aradığı kız, Lord Ryder’in kızı.”

“Evet.” Her ne kadar Emma rahatsız olmuşsa benzemiyorsa da Hibbert alçak sesle konuşuyordu. Bir haftadan beri cehennem gibi bir hayatın içinde yaşadığıktan sonra şimdi derin bir uykuya dalmıştı ve Girard’ın gelişinden tamamen habersiz olmalıydı. “Onu Maurelle Le Joyau’nun genelevinde buldum.” diye devam

etti Hibbert. “Şu an duygusal bir çöküntünün eşiğinde. Bu yüzden onu burada, tek başına bırakamam.”

“Sizle konuştu mu?”

Hibbert başını salladı. “Kaçırılan kadınların hepsi Le Joyau’dalar. Size detayları veririm. Ondan sonra yapacağınızı söylediğiniz yardıma ihtiyacım olacak.”

“Olmuş bilin.”

Emma kıpırdanıp uyandığında saat neredeyse gece dörttü.

Tek dirseğinin üstünde doğruldu ve birkaç saniyeliğine, bir hafta önceki, katil hayatını mahvetmeden önceki masum genç kızmış gibi hissetti kendini.

Sonra gerçeklik etrafını sardı ve genç kız kaskatı kesildi, nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı.

Masanın yanındaki sandalyede oturan Hibbert’ı görünce büyük bir rahatlama yaşadı.

“Rüya değilmiş. Beni gerçekten de kurtardınız oradan. Tanrım, şükürler olsun.” Bakışları, kapıya yaslanmış başka bir sandalyede oturan Girard’a kaydı.

Emma olduğu yerde oturmaya çalıştı, çatılmış kaşlarından enişelendiği anlaşılıyordu.

“Sorun yok Emma.” diyerek güven verdi Hibbert. “Bu Mösyö Girard. Lord Royce’un bir arkadaşıdır. Burada, Paris’te yaşıyor. Bize yardım etmeye geldi.”

Emma rahatlamıştı. “Fransız mısınız?”

“Evet.” Gülümsemesi yumuşacıktı. “Ve sen de çok güçlü bir genç kızsın. Bir sürü şeye katlandın. Ama hepsi geçti. Hibbert ve ben bundan sonrasını halledeceğiz.”

Emma’nın dudaklarında cılız da olsa bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim.”

Hibbert ayağa kalkıp komodinin üstünde duran tepsiyi aldı ve genç kıza uzattı. “Çay getirmelerini istemiştım. Gerçi biraz soğumuştur ama içsen iyi olur. Ekmek de var. Bir şeyler yemeni istiyorum. Gücünü yeniden kazanman gerek.”

Emma kucağındaki tepsiye baktı. Başını kaldırdığında gözleminde yaşlar vardı. “Umarım babam da sizin kadar iyi bir adamdır.”

Hibbert hiç alışık olmadığı duygular yaşıyordu. “Baban senin gibi kıızı olduğu için çok şanslı. Ve evet, o da iyi bir adamdır. Bence onu seversin. Senin yaşadığını öğrenince çok ama çok sevinecek.”

Emma'nın gözleri merakla parladı. “Vikont Ryder'ı tanıyor musunuz?”

“Lord Ryder'a işlerinde yardım ediyorum. Bu yüzden evet, vikontu tanıyorum.”

“Bana onu anlatır mısınız? Yani tüm bunlar bitip diğer kadınlar da güvende olduğunda?”

Hibbert ve Girard bakiştılar. Emma Martin'in tutunacak bir şeylere ihtiyaç duyması şaşırtıcı değildi. Ne de düşüncelerinin babasına dönmesi ilginçti. Vikont onun için bir yabancı olabilirdi ama sahip olduğu tek yakını da oydu. *Asıl* şaşırtıcı olan tüm yaşadıklarından sonra bile diğerlerini düşündüğü için kendi ihtiyaçlarını erteleyecek kadar düşünceli olmasıydı.

Lord Ryder tahmin ettiğinden de şanslı bir adamdı. “Onları kurtarana kadar beklemeye gerek yok.” diye cevapladı Hibbert. “Daha şafak bile sökmedi. Girard ve ben bir plan yapınca, vikont hakkında bildiğim her şeyi sana memnuniyetle anlatırım.”

Emma'nın yanaklarına renk gelmeye başlamıştı. “Minnettar olurum.” Fincanına biraz çay doldurup birkaç yudum aldı. “Size yardımcı olacak ne anlatabilirim?”

“Üç şey.” diye cevapladı Girard, ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başlarken. “Birincisi, Le Joyau'ya girmek için en iyi zaman

hangisi? Ne zamana kadar beklemeliyiz, yani akşam kadınlar...”
Sustu ve utanarak öksürdü.

“Sorun yok Bay Girard.” diyerek onu rahatlattı Emma, bu sakin ve ağırbaşlı hali insanın kalbini sızlatıyordu. “Bay Hibbert sayesinde kirlenmekten kurtuldum. Yine de o genelevde yaşadıklarımın sonradan büyüdüğümü hissediyorum. Aslına bakılırsa daha önce, yani o hayvan annemi öldürdüğü zaman çocukluğumu kaybettim. Evet, Le Joyau’ya girmek için en uygun zaman Maurelle’in kadınlarının çalıştığı saatler. Gece yarısından önce olmaz, çünkü o saatlerde kadınların pek çoğu hâlâ salonlardan birinde müşterileri eğlendirmekle meşgul olurlar. Ama sonra paralarını kazanmak için odalarına çekilirler.” Yüzünde düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Saat birle üç arasında. Bu şekilde, erkenden çıkıp,” ses tonu burada nefretle doldu, “evlerine, eşlerine dönmeyi tercih eden müşterilerle karşılaşmaktan kurtulursunuz.”

Girard başını salladı, bu iyi kalpli kız için elinde olmadan duyduğu saygıyla bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Sence içeri girmek için en iyi yol neresi?”

Emma acı bir kahkaha attı. “Düşünmeme gerek yok. İçeri girebilmeniz için en iyi yolu *biliyorum*. O odada zaman geçirdiğim günler boyunca her an oradan kaçmanın hayalini kurdum, siz de benim düşündüğüm yolu kullanırsınız.” Hafifçe irkilirken çayından büyük bir yudum daha aldı. “Zemin katın arka tarafında bir pencere var. O pencere depo olarak kullanılan boş bir odaya ait. Katil beni ilk o odaya getirdi. Sonra Maurelle beni koridor boyunca sürükledi ve satmayı düşündüğü diğer kadınların yanına koydu.”

“Koridorda kaç oda geçtiniz?”

Emma kaşlarını çattı, hatırlamaya çalışıyordu. “Çok değil. Evin o kısmı çok sessizdi. Maurelle bu şekilde olmasını istiyordu. Eğer kadınlardan biri ağlarsa müşterilerin hiçbirinin duymayacağından emin olmak zorundaydı.”

Girard'ın duyduklarından tiksindiği belli oluyordu. “Anlıyorum. Söylesene Bayan Martin, depo olarak kullanılan o odanın penceresini görebildin mi?”

“Dediğim gibi en az yirmi kere oradan kaçmayı planladım. Bu yüzden evet, pencereyi ve kilidini inceledim. Aslında kilit değil sürgü. Ama çok sağlam değil. Bir erkek kolaylıkla kırabilir. Ayrıca pencerenin dışı da sarmaşıklarla kaplı. Bu da dışarıdan fark edilmesini zorlaştıracaktır.” Tepsiyi bir kenara koydu. “Ne zaman girmeyi planlıyorsunuz?”

Girard'ın yakışıklı yüz hatlarında şaşkınlık vardı. “Neden sordun?”

“Çünkü ben de orada olmak istiyorum. Size pencerenin yerini ve kadınların nerede tutulduğunu gösterebilirim. Hem oradaki varlığınızı da belli etmem. İçeri ilk girdiğinizde kadınlar korkacaktır. İçlerinden biri bağırabilir. Ama sizden önce girip olanları açıklarsam hazırlıklı olurlar.”

Girard'ın ağız açık kalmıştı. “Bunu yapar mısın? Tüm bu yaşadıklarından sonra oraya geri döner misin?”

“Bunun için mi? Evet.” Genç kız bakışlarını Girard'dan Hibbert'a çevirdi. “Ne zaman gidiyoruz?”

“Bu gece.” Hibbert şimdiden bir sürü şeyi düşünmüştü. “Bu gece olmalı. Maurelle'i ne kadar çabuk yakalarsak o da bizi katile o kadar çabuk ulaştırır. Zaman azalıyor.”

“Bu da bizi üçüncü soruya getiriyor.” diye devam etti Girard, başını sallarken. “Bayan Martin, Maurelle'in odası nerede?”

“Odası evin ayrı bir kısmında. Ama onu orada bulamazsınız. Maurelle gün ağarıp tüm gecenin ücretlerini toplayana kadar odasına çekilmez. Tüm gece ön salonda, Bay Hibbert'la tanıştığım odada, kitap okur. Sadece soylu katili ziyarete geldiğinde istisna yapar. Ama adam şimdi Le Joyau'da değil. Bu yüzden Maurelle odasında değil salonda olacaktır.”

“Ben kadınları alırım.” dedi Girard Hibbert’a. “Eminim ki Matmazel Le Joyau’yu yakalama zevkini siz yaşamak istersiniz.”

Hibbert başını salladı. “Kendisi, İngiltere’ye dönerken bana eşlik edecek. Siz kadınları burada, Paris’te tutun. Onlara güvenli bir yer bulun. Katil yakalanana kadar onların eve dönmesi güvenli olmaz. Onun kadınların kaçtığını fark etmesini istemeyiz. Buna sen de dâhilsin Emma.”

Emma üzülerken omuzlarını silkti. “Bana uyar. Ülkeme dönüp annemin olmadığı bir gelecekle yüzleşebileceğimden emin değilim.”

“Ben ayarlamaları yaparım.” dedi Girard. Bakışları Emma’ya kaydı, gözlerindeki kararlılık ifadesi elle tutulabilecek kadar yoğundu. “Güvende olacaksın.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Emma, bir sorum daha var.” dedi Hibbert. “Katilin gittiğini söyledin. Ne zaman gittiğini ve bu son ziyaretinde Le Joyau’da ne kadar kaldığını hatırlıyor musun?”

Emma gözlerini sımsıkı kapadı. “Bir gün diğerine karışıyordu. Onun gittiğini görmedim. Birkaç gün önce gitmiş olmalı. Ne kadar uzun kaldığına gelince... Evde çalışan kadınların Maurelle’in tüm gün boyunca adamlarla birlikte odasına kapandığının dedikodusunu yaptıklarını duymuştum. Sadece... Onun, bazı acil işlerini bitirdikten sonra, gelecek hafta tekrar geleceğine dair bir dedikodu daha vardı.”

“Acil bir iş.” diye tekrarladı Hibbert. “Bu işin ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Ve bunun olmasını engellemek zorundayız.”

Bir sonraki porselen biblo sonraki akşam, günbatımından hemen sonra geldi Medford’a.

Bu da Canterbury’deki dükkândan -ve birbirine tıpatıp benzeyen iki kadının tasvir edildiği- biblo serisinden çalınan bir par-

çaydı. Bu kez kadınlar bir vazoya içine beyaz çiçekler yerleştiriyorlardı. Sakin, huzurlu bir sahneydi.

Çiçeklerin ve elbiselerin kalplerine gelen kısımlarının kırmızı boyayla lekelenmiş olması dışında...

Son seferki canavarca dokunuşun aynısı.

Kadınların sağ elleri kırmızıya boyanmıştı ve sağ ellerinin işaret parmakları kırılarak koparılmıştı.

Yanındaki notta şöyle yazıyordu: *Leydi Anastasia'nın mezarı için çiçekler. Yanında Sheldrake ve Wells gibi destekler olsa bile o ölecek. Hedefine giden bir yay gibi mermim onların saflarını geçip kuzeninin kalbini bulacak. Tek bir mermi. Sonra senin için. Parçalanan parmağım, parçalanan hayatlarınız.*

Ev sakinleri bu notun etkisiyle hâlâ sarsılmaya devam ederken ertesi gün öğleden sonra başka bir paket daha geldi. Model olarak diğerlerine benzeyen başka bir biblo, yine aynı şekilde tahrif edilmişti ve yine benzer bir not vardı.

Royce'un canı bu olanlar yüzünden gittikçe daha çok sıkılıyordu.

İçgüdüleri ona katilin tüm bibloları bitirinceye kadar bu paketleri göndermeye devam edeceğini söylüyordu.

Adam biblolar bitince saldırıya geçmeyi planlıyordu.

Eğer Barker denen adam yanılmıyorsa toplamda yedi biblo vardı. Bu da demek oluyordu ki göndereceği üç biblo daha vardı.

Zaman tükeniyordu.

Royce'un sabrı da.

Çemberi elinden geldiğince daraltmıştı. Listesinde yirmi beş isim kalmıştı. Şüphelilerle yüzleşmeden önce bu sayıyı yarıya indirecek kadar beklemesi ihtiyatlı bir hareket olurdu.

Ama ihtiyatlılık Royce'un güçlü yönlerinden biri asla olmamıştı. O doğası gereği risk almayı seven biriydi. Sınırları zorlardı, hatta daha fazlasını. Bir çocukken bu şekilde hayatta kalmış ve yetişkinde de bu şekilde başarıya ulaşmıştı.

Bu durumda ise aldığı risk çok büyüktü. Katili saldırgan bir tutumla kovalarsa kendini yürüyen hedef haline getirirdi. Ve katilin kim olduğu hakkında bir fikri olmadan bunu yaparsa kozları karşı tarafa vermiş, kendini saldırıya açık bir hale getirmiş olurdu.

Hayatını tehlikeye atardı.

Eskiden olsa bu zorlukla yüz yüze gelirdi. Ama şimdi Breanna vardı –Breanna ve birlikte yaşayacakları gelecekleri. Bu geleceği nasıl riske atardı? Hayır, atamazdı.

Ama çok yakında bu riski almak zorunda kalacaktı. Başka seçeneği olmayacaktı. Çünkü Breanna'nın hayatı ve kendisinininki arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa düşüneceği bir şey yoktu. O it herifin Breanna'ya zarar vermesine izin vermektense ölürdü daha iyi.

Yani, kalan bibloların hepsi Medford'a gönderilirse ve Royce o zamana kadar araştırmasını bitirememiş olursa harekete geçmek zorunda kalacaktı.

Olayların ortasına dalınca katilin planlarını bozmuş, hızını kesmiş olurdu. Sadece bu da değil, aynı zamanda kendini yem olarak atıp katilin dikkatini kadınlardan kendine çekerti. Ön kapağına gidip Mahoney'ye şüphelilerin sayısını üçe indirdiğini ve hepsiyle yüzleşeceğini söyleyecekti. Bu sinir bozucu haber üzerine katil oradan rüzgâr gibi uçarak gidecekti. Ve önüne et atılmış hırçın bir köpek gibi, hemen ilgilenmesi gereken ve daha tehlikeli olan düşmanına saldırmaya hazırlanmış şekilde Royce'un peşine düşecekti.

Katilin kimliğini hâlâ bilmiyor olacaktı.

Ama katil Anastasia ve Breanna'nın peşini bırakıp kendisini yenmekle tehdit eden adamı durdurmaya odaklanacaktı.

Ve kader anı gelip çatıldığında, o it herif kendisini alt edip öldürmek için ortaya çıktığında Royce onu yok etmek için fırsat bulacaktı.

Tek bir fırsat.

Bu riskti. Büyük bir risk.

Soru şuydu, ilk kim ateş edecekti?

Şartlar eşit olsaydı Royce'un cevabı daha farklı olabilirdi. Ama şartlar eşit değildi. Düşmanın kim olduğu hakkında bir fikri yokken değil. Tüm üstünlük katildeydi.

Eğer birazcık daha zamanı olsaydı... Eğer Royce listeyi mesele beş ya da altı kişiye indirip durumunu güçlendirebilseydi...

O zaman hamlesini yapabilirdi.

Kendine güvenli bir şekilde hem de.

Büyük bir kararlılıkla tahlillerine döndü.

İşkence gibi bir gün daha geçti.

Bir sonraki öğleden sonrası, evin içindeki kasvetli havayla uyumlu olan asık suratlı bir gökyüzü ve buz gibi bir havayla gelmişti.

Breanna oturma odasında dolanıyor, kırlentleri kabartıyor, ahşap mobilyaların üstündeki olmayan tozları siliyor ve sakinleşmeye çabalıyordu.

Bu gerginliğe daha fazla katlanamayacaktı.

Kanepede oturup önündeki kâğıtlara gömülmüş Royce'a baktı ve onun listedeki üç ismin daha üstünü çizdiğini gördü.

Breanna çıldıracaktı.

Pencereye doğru yürüdü ve perdenin kenarından bakıp buz tutmuş yerlere göz gezdirdi.

Hareket eden bir şeyler gözüne ilişince gözlerini kıstı ve kim olduğunu anlayana kadar bekledi.

Gelen kişi, hızlı adımlarla eve yaklaşan Mahoney'ydi.

Tanrım... *Başka* bir paket daha mı gelmişti yoksa? Breanna nefesini tuttu, adamın elinde bir şey var mı diye baktı. Ama yoktu.

Bunun yerine bir mektup vardı. Bu da Royce'un adamlarından birinin ek bir bilgi daha edinip bunu haber verdiği anlamına geliyordu.

Royce'a baktı yine. Genç adam bitkin düşmüştü ve hissettiği gerginlikten dolayı yakışıklı yüzünde çizgiler belirmişti. Breanna onun en son ne zaman deliksiz bir uyku çektiğini hatırlamıyordu. Takıntılı bir şekilde, yorulmak nedir bilmeden çalışıyordu.

Ama sonuçta bir insandı.

Ve Breanna, elinden pek bir şey gelmese de, ona yardım etmek istiyordu.

Ona yardımcı olabilecek tek kişi kendisiydi. Hibbert burada değildi. Stacie katilin ilk hedefiydi. Damen ve Wells -ne olur ne olmaz diye- Stacie'den bir saniye olsun ayrılmıyor ve korumalar da silahlanmış ve hazır bir şekilde görev yerlerinde bekliyorlardı.

Breanna bir şeyler yapmak *zorundaydı*.

Royce'a bakınca Breanna bunun bir fırsat olduğunu, belki de tek fırsatı olduğunu anladı. Genç adam önündeki rapora gömülmüştü, kendisiyle ilgilenmiyordu. Dahası, Royce onun böyle fevri bir şey yapacağını asla düşünemezdi. Çünkü fevriyelik genç kadının doğasında yoktu.

Ama Royce her kuralın bir istisnası olduğunu öğrenmek üzereydi.

Breanna oturma odasının kapısına doğru yavaşça yürüdü. Evin bu kısmında bir tek kendisi ve Royce vardı, Breanna bunu biliyordu. Uşaklar ya mutfakta ya da yukarı katlarda kendi işleriyle uğraşıyorlardı. Stacie şekerleme yapıyordu. Wells Damen'dan

nöbeti devralmak için bir saat önce yukarı çıkmıştı, böylece genç adam biraz uyuyabilecekti. Bekledikleri bir ziyaretçi yoktu, olsa da Mahoney onların içeri girmesine izin vermezdi; bu yüzden antrenin geçici olarak boş kalması sorun değildi.

Ya şimdi ya hiçti.

Breanna fark ettirmeden antreye gitti ve Mahoney çalmadan o kapıyı açtı.

Adam şaşırılmış görünüyordu. “Leydi Breanna?” diye bir tahminde bulundu, genç kadının düzgünce toplanmış saçlarına bakarak. “Neden kapıda bekliyorsunuz?”

“Sorun yok Bay Mahoney.” diyerek adamı rahatlattı. “Herkesin biraz uykuya ihtiyacı vardı. Onları rahatsız etmek istemiyorum.” Mektubu işaret etti. “Lord Royce’a mı geldi? Uyandı mı dakika bunu ona veririm.”

“Evet öyle. Ama...” Mahoney ne yapacağına karar verememiş şekilde kaşlarını çatı. Boş antreye baktı, sonra huzursuzlanmış bir şekilde omzunun üstünden arka tarafına hızlı bir bakış attı. Görev yerini bu kadar uzun süreliğine terk ettiği için endişelenmiş görünüyordu.

Sonunda burada dikilip bu genç kadınla tartışmaktansa ön kapıya geri dönüp asıl işini yapmaya devam etmenin daha iyi olduğuna karar verdi. Zarfi Breanna’ya uzattı. “İşte. Şimdi lütfen içeri girin.”

“Giriyorum.” Breanna minnettarlıkla gülümsedi ve kapattığı kapıya yaslandı.

Zarfi yırtarak açtı.

Bilgi kısaydı ama önemli görünüyordu.

Görünüşe göre Royce teknik anlamda daha bilgili adamlardan bazılarına haber gönderip böyle gelişmiş, sıra dışı -ve dört parmaklı bir adam için tasarlanmış- bir silahı tasarlayacak yetekteki ustayı bulmalarını istemişti. Rogers adındaki bu zeki, güvenilir kaynak böyle bir silah ustası bulduğunu ama adamın artık

-en azından resmi anlamda- böyle işler yapmadığını yazmıştı. Ustanın adı Wilkens'tı ve dükkânı Londra'daydı. Ama Bow Sokağı'nın, suçlulara silahları kendisinin tedarik edip etmediğini araştırdığını öğrenince dükkânını apar topar kapatmıştı. Resmi olarak emekli olduktan sonra birkaç ayı yurtdışında geçirmişti ve şimdi Maidstone'daki evine yerleşmek üzere geri dönmüştü. Adresi de vardı.

Maidstone? Buradan sadece bir saatlik uzaklıktaydı.

Breanna mektubu sehpalardan birine bıraktı ve hemen mantosunu aldı. En sonunda Royce'a yardımcı olabilecek bir şey yapabiliirdi. Gidip Wilkens'la konuşurdu ve katilin tabancasını yapan kişinin o olup olmadığını öğrendirdi. Bunu fark ettirmeden yapacaktı tabii ki, niyetini belli etmeden adama sorular soracaktı. Bunu yaparsa muhtemelen Royce'un gideceğinden daha ileri gitmiş olacaktı. Bu silah ustası -ister kanunsuz olsun, ister olmasın- genç, heybetli bir adamdansa masum bir genç kadına daha çabuk açılırdı.

Kapı koluna uzanırken tereddüt etti.

Katil orada bir yerlerdeydi. Ya kendisini görürse?

Tabii ki görecekti -daha önce görmemişse yani. Breanna'nın işi bunu kendi yararına çevirmektir. Katilin kendisini öldürmeye henüz hazır olmadığını biliyordu. Stacie hâlâ hayattayken bunu yapmazdı. Bu yüzden Breanna öyle bir şey yapmalıydı ki katil genç kızın mecburen ve mantıklı bir nedenden dolayı bunu yaptığına ikna olmalıydı.

Onu ikna etmeyi başarsa çok iyi olurdu -herkesin iyiliği için.

Bu düşünceyle evden çıktı ve kapıyı sessizce kapadı.

Faytonunun getirilmesi için beklerken nefesini tuttu. Dışarıda, izlendiğini bilerek dikilmek ürkütücüydü; Breanna katilin niyetini doğru anlamış olması için dua ediyordu.

Kalp atışları hızlandı ve gerildi, bir yanı bir tabancanın ateşlenmesini ve onu olduğu yere devirmesini bekliyordu. Aynı za-

manda etrafındaki seslere, Royce'un kendisinin evden çıktığını fark ettiğine ve onu tekrar içeri sokmak için fırtına gibi yanına gelmesine işaret edecek gürültülere kulak veriyordu.

Bunun olmaması için dua ediyordu. Çünkü katilin Royce'un -hissettiği duyguları belli ederek- genç kızı kurtarmak için koşturarak geldiğini görünce nasıl davranacağını ancak Tanrı bilirdi. Adam Breanna'nın âşık olduğu adamı öldürerek işkencesine devam etmeye karar verebilirdi ve genç kızın engellemeye çalıştığı şey de tam olarak buydu.

Faytonunun gelmesi hiç bu kadar uzun sürmemişti sanki.

En sonunda geldi –kazasız belasız.

Uşağa teşekkür edip sürücü yerine oturdu, sonra dizginleri eline aldı ve atları ön kapıya doğru sürdü.

Söylediği şey her neyse inandırıcı olmak zorundaydı, sadece Bay Mahoney için değil katil için de.

Babasıyla geçirdiği yirmi yılda öfkesini gizleyerek, dövülme-ten kaçarak öğrendiği bir şey varsa o da en inandırıcı yalanların -işe yaraması için çaresizce uğraştığınız yalanların- gerçeğe en yakın düşenleri olduğuydu. Gerçekten ne kadar uzaklaşırsanız o kadar gerginleşiyordunuz ve hata yapmanız da o kadar kolaylaşıyordu.

O da gerçekten uzaklaşmamaya karar verdi.

Kapılara yaklaşırken kendi kendine cesaret verdi, Mahoney yoluna çıkıp elini kaldırarak geçişini engelleyince yavaşladı.

Adam suratında şaşkın bir ifadeyle faytona yaklaştı. “Leydim, siz böyle...” Sustu, başını yana eğip Breanna'ya baktı, görünüşe göre onun aklını kaybedip kaybetmediğini anlamaya çalışıyordu. Adamın bu çılgınca hareket için getirebildiği tek mantıklı açıklama buydu herhalde.

“Delirmedim Bay Mahoney.” dedi, gerginliğini saklamak için hiçbir girişimde bulunmadan. Gerginliği gerçektir, hem de

bunu katile göstermesi gerekliydi. Bakışları etrafta gezindi; hem kendi güvenliğinden emin olmaya çalışıyor, hem de katilin onun acelesi olduğunu görmesini istiyordu. “Gitmem gerek.” dedi Mahoney’ye. “Getirdiğiniz son mektupta bununla birlikte gelmesi gereken ikinci bir mektup daha olduğu yazıyordu, önemli bir mektup. Postacıya yetişip o mektubu almam lazım.”

Mahoney’nin suratındaki şaşkın ifade geçmedi. “Saygısızlık etmek istemem leydim ama postacının peşinden gitmesi gereken kişi...”

“Bay Mahoney, lütfen!” diyerek adamın sözünü kesti, ses tonu ve elleri titriyordu. “Evde olmam gerektiğinin farkındayım. Ama içerideki erkekleri uyandırmakla zaman kaybetmek istemiyorum. O zamana kadar postacı gitmiş olur. Ve Stacie’yi de gönderemezdim, onun hayatı daha çok tehlikede. O yüzden ben gidiyorum.” Dizginleri biraz daha sıkı kavradı. “Burada tartışarak zaman kaybediyoruz. Eğer gitmeme izin verirseniz birkaç dakikada geri dönerim. Ne kadar beklersek dönmem de o kadar uzun sürer.”

“Adamlarım gider.” dedi Mahoney, eliyle adamlarını çağırırken.

“Hayır!” diye bağırdı Breanna ileri uzanıp adamın kolunu çekiştirirken. “Öyle yaparsanız Stacie’yi koruyan adam sayısı azalır. Ve eğer ona bir şey olursa...” Genç kadın derin bir nefes aldı ve nadiren kullandığı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Bay Mahoney, bu şekilde konuşmak istemiyorum ama ben bu evin hanımıyım. Eğer gerekirse geçmeme izin vermenizi emrederim. Şimdi, o postacı Londra’ya kadar gitmeden önce şu kapıları açın.”

Mahoney bir an tereddüt etti. Sonra razı olup koluyla işaret verdi ve korumalara kapıyı açmalarını söyledi. “Size yarım saat veriyorum.” dedi. “Sonra Lord Royce’a haber veririm.”

Breanna itiraz etmek için durmadı. Sadece başını salladı, sonra da dizginleri şaklattı ve atları yürüttü.

Yol boyunca rüzgâr gibi uçtu; sonra batıya, Maidstone'a döndü.

Katil onun gidişini merakla ve biraz da saygı duyarak seyretti.

Onun bu kadar küstah olacağını beklemiyordu. Ne de bu kadar zeki olacağını. Genç kadın onun planına sadık kalacağını doğru olarak tahmin etmişti. Tuhaf bir şekilde kendisini kıskırtıyordu. Pekâlâ, bu yemi yutup onu tek ve savunmasızken öldürmeye çalışarak onun kazanmasına izin vermeyecekti. Önce kuzeni ölmeliydi –ilk önce ve Leydi Breanna'nın gözleri önünde.

Buna karar vermişti. Yine de fikrini değiştirmiş olsaydı genç kadının aldığı risk çok büyük olacaktı.

Ve hepsi de bir postacının peşinden gitmek, o ikinci mektubu almak içindi.

Ama o mektuptaki bilgiler o kadar önemliyse -risk olsun ya da olmasın- onun böyle düşüncesizce bir hareket yapmasını haklı kılabilirdi. Gerekçesi mantıklıydı.

Ama yalandı da.

Saklandığı gür dalların arasından faytonunun güneybatıya doğru gittiğini görebiliyordu. Londra kuzeybatıdaydı.

Ve Breanna'nın Chadwick'e gelen mektuplardan birini ondan önce okuyup el koymuş olmasına dayanarak nereye gittiğini rahatlıkla tahmin edebiliyordu. Mektup Chadwick gibi güçlü bir rakibin soruşturmasını bekleyeceği türden bir yapboz parçasıyla ilgili cevaplar içeriyor olmalıydı.

Onun nereye ve kime gittiğini biliyordu. Yazık. Wilkens'ın bir süre daha sır olarak kalmasını ummuştü –zavallı dostunu ölümden uzak tutarken bu süreci sona erdirecek kadar uzun süre yani. Şimdi her şey birkaç saat aksayacaktı, Wilkens kadar yaratıcı başka bir silah ustası bulmak zorunda kalacak olmasından bahsetmiyordu bile.

Çaresi yoktu. Leydi Breanna çok çekiciydi; Wilkens'in ise güzelliğe zaafı vardı, kolayca aldanırdı ve bu yüzden onun sır tutacağına güvenemezsiniz.

Yavaşça yere atlayıp diğer ağaçların arasından geçti; yola inip kendi arabasını sakladığı çalılıkların arasına girdi.

Birden aklına gelen düşünce neşelenmesine, gözlerinin beklentiyle parlamasına neden oldu.

Maidstone'a giden arka bir yol biliyordu. Leydi Breanna'dan yirmi dakika önce oraya varıp işini halleder ve ondan -ve korumalardan onun ayrıldığı haberini aldığı dakika aceleyle yola düşen Chadwick'ten -önce de Medford Malikânesi'ne geri dönerdi. Korumalara gelince onlar da delirmiş gibi leydi hazretlerini arayıp, gitmesine izin verdikleri için kendi kendilerine küfürler edeceklerdi.

Malikâneyi saldırıya açık bir halde bırakarak...

“Gitmesine nasıl izin verirsin?”

Royce Breanna'nın ayrıldığını öğrenince Mahoney'ye neredeyse yumruk atacaktı, kendini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Mahoney alnını sildi. “Başka seçeneğim yoktu efendim. Bana emir verip...”

“Sana silah doğrultmuşsa bile umurumda değil.” Royce derin bir nefes alıp öfkesini yenmeye, mantıklı düşünmeye çalıştı. “Nereye gitti?”

“Postacının arkasına.”

“Ne postacısı?”

“Size son mektubu getiren postacının. Mektubu kapıya getirdim ve Leydi Breanna da ondan sonra çıktı zaten.” Mahoney yutkundu. “Kendisi mektubu benden aldı ve uyandıığınızda size vereceğini söyledi.”

“Söylemedi. Ve ben de uyumuyordum zaten.” Royce antreye bakınırken sehpalardan birinin üstünde duran mektubu gördü. Hemen eline alıp çabucak okudu. “Burada başka bir mektuptan falan bahsedilmiyor. Diyor ki...” Maidstone kelimesine gelince ağzı açık kaldı. “Tanrım, hayır.”

Acelesinden neredeyse Mahoney'yi yere devirecekti. "İçeri gir. Sheldrake'e Breanna'nın Maidstone'a gittiğini düşündüğümü söyle. Anastasia'nın odasının dışına birkaç koruma koy. Sonra korumaların geri kalanını aramaya gönder, belki ben yanılıyorumdur ve Breanna başka bir yere gitmiştir. Onu bulmak zorundayız."

Kır evi sessizdi.

Breanna faytonunu durdurdu, Bay Wilkens'a yaklaşımadan önce kendini toparlamak ve yazdığı hikâyeyi gözden geçirmek için bir dakika kadar bekledi.

Zavallı gibi görünmek, babasının tetik çeken parmağını alan trajik kaza hikâyesini anlatırken gerçek gözyaşları dökmek zorundaydı. Olabildiğince çok bilgi verir, babasının dürüst olmayan tiplerle iş yaptığını itiraf ederdi. Çaresizlikten bu bağlantıları kullandığını, Newgate'e kapatılmış ve çaresizce kaçmayı bekleyen babası için yeni bir tabanca üretecek en yetenekli silah ustasını bulmak için alışılmışın dışında adımlar attığını söylerdi.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Babasının ahlaka aykırı işlerinin kendi işine bu kadar yaracağını kim düşünebilirdi ki?

Faytondan inip eteklerini topladı ve kapıya yürüdü.

Kapıyı ilk çalışı cevapsız kaldı.

Tekrar denedi.

Ah Tanrım... Evde olmak zorunda, diye düşündü telaşla. Olmak zorunda.

Asla düşünmediği bir yola başvuran Breanna kapı topuzunu çevirdi ve içeri girdi.

Kapıyı sonuna kadar açmıştı. "Bay Wilkens?" diye seslendi. Cevap yoktu.

Breanna ufak, darmadağınık eve girince adamın ya uyuyor ya da ağır işitiyor olması için dua etti. *Yeter ki evde olsun* diye düşü-

nüyordu. Koridorda ilerlerken adama seslenmeye devam ediyordu. Her bir odanın önünde durup içeri adım atıyor, adamın orada olup olmadığına bakıyordu.

Oturma odasının kapısı kapalıydı.

“Bay Wilkens?” diye seslendi umutla, kolu indirip kapıyı iterek.

Kapı kilitli değildi. Ama yerinden kıvıldamıyordu.

Şaşırان Breanna ahşap kapıyı biraz daha itti ama yine aynı dirençle karşılaştı. En sonunda ağırlığını verince kapı içeri zor da olsa girmesine izin verecek kadar aralandı.

Odanın karşı tarafındaki açık bir pencereden giren soğuk hava Breanna’yı üşüttü.

Ürperen genç kadın içeri girince mantosuna daha sıkı sarındı.

O anda atamadığı bir çığlık boğazında donup kaldı.

Wilkens’in bedeni yerdeydi, göğsünden akan kan yere damlıyor, ufak bir göl oluşturuyordu.

Ölmüştü.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadı, yumruğunu ağzına bastırırken. “Ah, Tanrım...” Geri geri yürüyor, koridora çıkmaya çalışırken gözlerini adamın cansız bedeninden ayıramıyordu.

Birden, güçlü kollar onu arkasından yakaladı.

Bu kez gerçekten çığlık attı ve kendisini yakalayan kişiden kurtulmak için delirmiş gibi çırpınmaya başladı.

“Breanna, benim.” Royce onu kendine çevirip ellerini omuzlarına koydu. Gözleri öfkeden neredeyse siyah olmuştu, yüz hatları ise endişeyle gerilmişti. “İyi misin?”

“Royce.” Kendini ona doğru bıraktı, onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

“Düşüncesiz küçük aptal.” diye mırıldandı, genç kadını göğsüne bastırıp titreyen kollarıyla sararken. “Ödümü kopardın.”

Breanna Royce’un paltosunun yakalarını kavradı. “Ölmüş.” diyebilirdi, oturma odasına işaret ederken. “Diğerleri gibi vurulmuş.”

Bir kolunu Breanna’nın belinden ayırmayan Royce eğilip içeri baktı. Sonra Breanna’yı bıraktı ve kaşlarını çatmış bir şekilde Wilkens’ı kontrol edip öldüğünü doğruladı.

“O it herif bizden önce gelmiş buraya.” dedi ayağa kalkıp açık pencereye işaret ederek. “Ve çok önce değil. Cesedine bakılırsa Wilkens öleli yarım saatten çok olmamış. O pislik bir şekilde, senin nereye gittiğini biliyordu. Kaçmak için de bu pencereyi kullanmış.”

Breanna nefesini düzenlemeye, düzgün düşünmeye çalışıyordu. “Benim gideceğim yeri nasıl bilebilir ki? Roger’ın mektubunu okumadı. Mahoney getirdiğinde mektup mühürlüydü. Postacının arkasından gideceğimle ilgili hikâyeyi anlatırken beni görmüş olmalı.” Sesi titredi. “Bu adamın ölmesi benim suçum.”

“Hayır.” Royce onu kendine çekip saçlarını okşadı. “Roger’ın notu Medford’a geldiği anda Wilkens’in hükmü verilmişti. Mektubu önce ben görseydim ben de aynen senin yaptığını yapardım, Maidstone’a gelip Wilkens’ı sorgulardım. Katil akıllı. Tabancayı yapan ustayı arayacağımı biliyordu. Benim ne yaptığımı anlayıp olabilecekleri tahmin edecekti. Benden önce davranıp ben Wilkens’la konuşmadan onu öldürecekti. Tıpkı senin durumunda yaptığı gibi. Tek fark, o zaman tehlikedeki kişi ben olacaktım. Olması gereken de buydu zaten.”

Royce dudaklarını genç kadının saçlarına bastırdı. “Breanna, bunu bana bir daha asla yapma. Çok korktum.” Durdu, onun titrediğini fark etmişti. “Haydi, eve gidelim artık. Anastasia şimdiye kadar deliye dönmüştür herhalde.”

Bu cümle genç adamın istediği etkiyi yapmıştı.

“Stacie nereye gittiğimi biliyor mu?” diye sordu Breanna, endişe ve şaşkınlıkla.

“Şimdiye öğrenmiştir. Mahoney’ye söylemişim. Tüm ev halkı telaşa düşmüştür muhtemelen. Ve korumalar da seni bulacaklar diye tüm Kent’in altını üstüne getiriyorlardır.”

Breanna genç adamın paltosunu daha sıkı kavradı. “Eğer öyleyse Stacie’yi korumuyorlardır.”

“Hayır, koruyorlar.” Royce onu sakinleştirmeye çalışırken yanaklarını okşuyordu. “Damen ve Wells onun yanında. İkisinin de silahları var. Mahoney’den onun odasının dışına da korumalar yerleştirmesini istedim. Hiç kimse onları aşamaz.”

“Gitmemiz gerek.” Breanna kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Royce onun faytona binmesine yardım etti, sonra kendini buraya getiren atı öne bağlayıp sürücü yerine bindi. “Buraya atla geldim. Gerekli zamanı kazanmak için tek yol buydu. Şimdi birlikte dönelim. Yolda giderken polise uğrayıp Wilkens’in öldüğünü ihbar edelim.”

Breanna hiç ses çıkarmadan başını salladı, Royce faytonu çevirip eve doğru gitmeye başladıklarında adeta uyuşmuş gibiydi.

İçinde bir yerlerde buz gibi bir his yükselmeye başladı.

Bu his yayıldı, Medford Malikânesi’ne yaklaştıkça da sırtına tırmanmaya başladı.

Bu hissi daha önce de yaşamıştı. Geçen ağustos, katil gölgelelerin arasından çıkıp Stacie’ye ateş açtığı an da böyle olmuştu.

Katil etraflarını sarıyor, yarım kalmış işini tamamlayacağı ana yaklaşıyordu.

Birden Royce’un kolundan tuttu. “Royce, eve gitmem gerek. Hemen.”

Royce genç kadının suratındaki korku dolu ifadeyi görünce anında hızlandı. “Ne oldu?”

“Katil. Stacie’ye yaklaşıyor.”

Leydi Anastasia bekleyecekti.

Bulunduğu yerden koridora göz atıp iki korumanın markizin kapısı önünde dikildiklerini görünce katilin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Adamları oraya koymak hiç şüphesiz Chadwick’in işiydi. Kuzeninin arkasından aceleyle gidince Leydi Anastasia’nın güvende kaldığından emin olmak istemişti. Pekâlâ, Chadwick’in endişelenmesine gerek yoktu. Leydi hazretlerinin ölmesi için doğru zaman değildi bu –henüz değildi. O sefil kuzeninin de orada olup onun can verişini seyretmesi gerekiyordu. Böylelikle amacına ulaşacak, intikamını büyük bir zevkle almış olacaktı.

Hayır, bu ziyaretin farklı bir amacı vardı. Bu ziyaret Leydi Breanna’ya son hediyesini vermek içindi.

Malikâneye girmek son derece kolay olmaya başlamıştı.

Korumalar aceleci fareler gibi etrafta koşturuyor, güvenlikte açıklar bırakıyorlardı. Bu kez araziyi boydan boya geçmiş, sonra da çalışanların yaşadığı bölümden içeri girivermişti. Gölgelede bekleyip alanın güvenli olduğuna kanaat getirmişti. Haliyle, Leydi Breanna’nın sadık çalışanları evin altını üstüne getiriyor, hanımlarının nereye gittiğine dair bir işaret bulmak amacıyla oda oda geziyorlardı.

Merdivenlere baktı, sonra koridora çıkıp Lord ve Leydi Sheldrake’in odasına göz atmadan önce sahanlığın altındaki kuytuda oyalandı.

Küçümseyen bakışlarla diğer tarafa yönelirken bu korumaların onun gerçekten de kendileri orada dikilirlerken içeri dalacak kadar aptal ve amatör olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak etti. Belki de adamlar acemiydi. Ama o değildi.

Gizlice Leydi Breanna’nın odasına doğru yürüdü.

Hiç ses çıkarmadan kapı kolunu indirip içeri girdi.

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmesi sadece on saniyesini aldı. Oda eskisine göre çok daha boş görünüyordu, havada terk edilmişlik kokusu vardı.

Odayı hızlıca gözden geçirirken diğer kişisel eşyalar gibi porselen bibloların da gittiğini fark etti.

Leydi Breanna başka odaya taşınmıştı.

Öfkenin içinde kaynadığını hissetti.

O küçük kancık odasını değiştirmiş ve bunu da ona hiç fark ettirmeden başarıyla gerçekleştirmişti. Kızın her akşamki rutini- ni sahnelediği açıktı, böylece o da her şeyin aynı olduğunu düşünmüştü.

Bu zaferinin bedelini ödeyecekti. Hem de acı bir şekilde.

Yeni odası neredeydi?

Cevabı bulmak için çok fazla düşünmesi gerekmedi.

Chadwick. Kızı kendi odasına daha yakın bir yere, ona göz kulak olabileceği bir odaya yerleştirmişti.

Gözleri zafer duygusuyla parladı. İkilinin ufak aldatmacası ortaya çıkmıştı. Şimdi, olacakları şeytani bir zevkle seyretme zamanıydı.

Breanna eve doğru koşuyordu.

Eteklerini toplayıp merdivenleri çıktı ve koridorda koşturup Stacie'nin kapısına vardı.

İki koruma da bu koşturmaya şaşırılmış görünüyordu. Ama bunu yapan kişiyi görünce rahatladılar, Leydi Breanna'nın sağ salim geldiğini görünce sevindiler.

"Kuzenim iyi mi?" diye sordu Breanna.

"Evet madam." dedi korumalardan biri. "İki saatten fazla süredir burada nöbet tutuyoruz."

"Ve kimse içeri girmeye çalışmadı?"

Adam kararlı bir şekilde başını salladı. “Hiç kimse.”

O anda kapı açıldı ve Stacie yanında Damen ve Wells’le birlikte koridora çıktıktan sonra Breanna’ya sınıksık sarıldı. “Sesini duydum. Şükürler olsun, hayattasın.”

Breanna duyduğu rahatlama hissi yüzünden neredeyse ağlayacaktı. “Aynı şeyleri ben de hissediyorum. İçimde berbat bir his vardı. Düşündüm ki...” Durup sakinleşmek için bir nefes aldı. “Neyse, boş ver. Önemli olan senin güvende olman.”

“Benim güvende olmam mı?” diye sordu Stacie şaşkınlıkla. “Dışarı çıkıp Medford Malikânesi’nden ayrılan ve Maidstone’a giden *sendin*. Neden yaptın bunu? Maidstone’da kim vardı ki?”

Breanna cevap vermeden Royce arkasından geldi. “Sorularını cevaplayacağım Anastasia.” dedi alçak sesle. “Bence Breanna’nın biraz uzanması gerek.” O konuşurken bile Breanna dizlerinin titrediğini hissediyordu. Adamın cesedini görüp kuzezinin hayatı için bu kadar endişelendikten sonra güçsüz düşmüştü.

“Ben... Evet, sanırım biraz uzansam iyi olur, birkaç dakikalığına.” dedi, Stacie’nin yüzündeki endişe dolu ifadeyi görünce. “Ben iyiyim. Sadece biraz yoruldu.”

Royce korumalardan birine işaret etti. “Leydi Breanna’ya odasına kadar eşlik edin. Ben gelene kadar da kapısından ayrılmayın.”

“Emredersiniz lordum.”

Breanna minnettarlıkla Royce’a baktı, sonra yanında korumayla birlikte yeni odasına doğru yürüdü. Tek ihtiyacı olan tek başına geçireceği birkaç dakikaydı –uzanmak ve zonklayan başına soğuk bir kompres yapmak için. Sonra kendine gelirdi ve silah ustası artık kendilerine bir şey anlatamayacağına göre işlerin ne hal aldığını tartışmak için hazır olurdu.

Korumaya nazikçe başını sallayıp odasının kapısını açtı ve içeri girip kapattı. Korumanın dışarıda olduğunu bilmek rahatla-

tıcıydı. Ama yine de böyle saklanmaktan nefret ediyordu. Etrafta istediği gibi dolaşacağı günlerin gelmesini ipe çekiyordu.

O günler gelirse tabii.

Birden zihnine Wilkens'in cansız bedeninin görüntüleri doluştu ve kusmamak için kendini zor tuttu.

Bu kâbus sona ermeden önce kaç insan daha ölecekti? Katilin saldırıları daha ne kadar devam edecekti?

Perişan bir halde komodinin yanına gidip kararan havanın etkisini azaltmak için lambasını yaktı.

Ufak bir çığlık attı ve bir an nefesinin kesildiğini hissetti.

Yatağın tam ortasında beyaz bir eldiven vardı. Eldiven bir kılıçla döşeğin ortasına saplanmıştı. Saplandığı yer ise eldivenin işaret parmağına denk gelmişti. Eldivenin her iki tarafında ise birer tane biblo vardı –önceki bibloların geldiği seridendi bu parçalar da. Kadınların yine, sağ işaret parmakları koparılmıştı; sağ elleri ve elbiseleri parlak kızıl bir boyayla lekelenmişti.

Yastığın üzerinde bir not vardı. Şöyle yazıyordu:

Stratejin bir hataydı. Beni atlatmak için odanı değiştirdin. Ama tek yaptığın beni kızdırmak oldu. Ben usta bir avcıyım. Ve sen aptalın tekisin. Kaçamak taktiklerin Leydi Anastasia'nın daha fazla acı çekerek ölmesini garantiledi. Can verirken onun çığlıklarını dinleyeceksin. Kuzeninin zamanı doldu. Kanı senin ellerine bulaşacak. Senin kanın aktığında da intikamımı almış olacağım. Saldırı başlamak üzere.

Öleceksin Leydi Breanna.

Breanna uzun bir süre boyunca orada kalakaldı, büyük bir sarsıntı yaşıyordu. Nota, eldivene, kan gibi görünen kızıl lekeler baktı.

Bir isteri krizine girmek üzere olduğunu hissediyordu.

Sonra tüm setleri yıkıldı ve yüksek sesle ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından damlarken yüzünü elleriyle kapatmıştı.

Tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu, her şey birleşip dayanamayacağı bir düğüm halinde tüm ruhunu boğuyordu sanki.

Daha fazlasını kaldıramayacaktı.

Dizleri üstünde yerdeki halıya çöktü, korku ve ıstırap birleşip içini parçalıyordu. Hıçkırıklarla sarsılıyor, ileri geri sallanıp bir anlamda daha fazla savaşamayacağı şeye teslim olurken alçak sesle, derin nefesler alıyordu.

Sanki çok uzaklarda bir yerden kapının açıldığını duydu.

“Breanna? Tanrım, ne oldu?” Royce kapı eşiğinden geçti, sonra durdu. Neler olduğunu görünce kısık sesle bir küfür savurdu. Dizlerinin üstüne çöküp Breanna’yı kollarına aldı. “Şşş...” diye mırıldandı, onu daha sıkı sarıp gözyaşlarının gömleğini ıslatmasını hissederken. “Ben *buradayım* sevgilim. Yanındayım.”

“Özür dilerim.” dedi gözyaşlarının arasından. “Ben... Ben artık güçlü olamıyorum.”

“Özür dilemek zorunda değilsin.” Royce onu daha da sıkı sarıdı, gözlerini sımsıkı kapattı; genç kadının yaşadıkları yüzünden içi sızlıyordu. Bu inanılmaz derecede güçlü, dirençli kadın; tüm varlığıyla âşık olduğu bu kadın bir insanın dayanabileceğinden fazlasına maruz kalıyordu.

O anda Royce katilden o kadar çok nefret etti ki onu çıplak elleriyle öldürüp parçalara ayırabileceğini hissetti.

“Ben senin düşündüğün kadar... Düşündüğün kadar güçlü değilim.” dedi Breanna fısıltıyla, bu titreşimi Royce’un kalbini paramparça ediyordu. “Ben... Ben seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim.”

“Hayal kırıklığına falan uğratmadın.” dedi Royce kararlılıkla. “Sen gerçekten de, benim inandığım kadar güçlüsün. Ve cesursun. Herkesin bir kırılma noktası vardır Breanna. Herkesin. Senin yerinde olsalar pek çok insan, çok daha önce bu kırılmayı yaşırdı.” Royce’un öfkeli bakışları yatağa kayıp delinmiş eldiveni

görünce karardı. “İçeri girip bunu gördükten sonra sarsılmayacak bir insan yoktur.”

Breanna başını salladı, Royce’un avutucu sesi, kendini saran kolları sayesinde hıçkırıkları dinmeye başlamıştı. “Onun evde do-laşması konusunda haklıymışım.” diyebildi, Royce sırtını yavaş, rahatlatıcı bir şekilde okşarken. “Korumaları görünce Stacie’nin yanına girmekten vazgeçmiş olmalı. Bunun yerine bana bunla-rı...” -titredi- “bırakmaya gitmiş. Ve odamı değiştirdiğimi fark etmiş.”

“Korumalar tek caydırıcı değildi. Onun Anastasia’nın yanına girmesini engelleyen sendin.”

Breanna biraz geri çekildi ve yaşlı gözlerinde merakla ona baktı. “Ben mi?”

“Evet. Senin burada olmayışın.” Royce dudaklarını genç ka-dının yanaklarında gezdirerek gözyaşlarını kuruladı. Tanrım, onu rahatlatmayı, kendi gücünü ona vermeyi o kadar istiyordu ki... “Unutma, o it herif Anastasia’ya nişan aldığında senin de orada olmanı istiyor. Senin Maidstone’a gittiğini biliyordu. Bu yüzden kuzenini öldürmek planlarında yoktu. Bugün buraya gelmesinin nedeni bu değildi.”

“Bu çirkin hediye-yi bırakmak için gelmişti.”

“Evet.” Royce ona biblolar hakkındaki teorisini, yani katilin kalan üç bibloyu da gönderip saldıracağını düşündüğünü anlat-mamaya karar verdi.

Bibloların ikisi şu anda Breanna’nın yatağının üstündeydi.

Geriye bir tane kalmıştı.

“Royce...” Breanna ıslak yüzünü genç adamın omzuna bas-tırdı. “Bu odada kalamam artık. Nereye gideceğimi, ne yapaca-ğımı bilmiyorum.”

“Benle kal.” Ayağa kalkıp Breanna’yı da nazikçe yukarı çekti. “Sadece bu gece değil, bu işkence bitene kadar her gece. Görgü

kurallarının ne dediği umurumda değil. Benim yatağımda, benim yanımda uyuyorsun. Ayrıca Wells de bunu kabul edip kapımızın önünde nöbet tutan korumaları kendi elleriyle seçecek. Ama sevgilim,” diye ekledi, onu biraz olsun rahatlatmak için, “onun odana tekrar girmeye çalışacağını sanmıyorum. Bu onun son gelişiydi.”

Breanna rahatlamaktan çok gerilmişti, gözleri korkuyla bakıyordu. “Beni korkutan da bu ya... Sanki bu son olay bir anlamda bir sondu. Ve eğer öyleyse katil Stacie’yi vurmak üzere.”

“Onu vurmaya denemek üzere.” diyerek düzeltti Royce. “Ama başaramayacak.” Yatağa yürüyüp notu aldı ve tekrar, dikkatle okudu. “Bu notlarla ilgili bir şey beynimi kemirip duruyor.” diye mırıldandı. “Bunların hepsini bir araya getirip yeniden okuyacağım.” Dikkatini yeniden Breanna’ya verdi. “Seni yeni yerine yerleştirdikten sonra tabii.” Tekrar onun yanına gidip çenesini kaldırdı. “Daha iyi misin?” diye sordu yumuşacık bir sesle.

Breanna başını yavaşça salladı. “Daha önce kendimi böyle kaybetmemiştim hiç.” diye mırıldandı, farkında olmadan saçlarını düzeltmeye çalışırken. “Odaya girip benim böyle yerde ağladığımı görünce delirdiğimi falan düşünmüştündür.”

“Kes şunu.” Royce genç kadının elini saçından çektirdi ve dudaklarına götürdü. “Şimdiye kadar, kendimizi böyle aptal görgü kurallarıyla kısıtlamayı bıraktık sanıyordum.”

Breanna bakışlarını yere çevirdi. “Bıraktık zaten.”

“Breanna, bana güveniyor musun?”

Genç kadın başını hemen kaldırdı. “Güvendiğimi biliyorsun, tüm benliğimle.”

“O zaman zayıflıkların konusunda da güven bana. Söz veriyorum, seni hep koruyacağım.”

Breanna’nın gözleri yine yaşlarla dolu dolu olmuştu. “Sen öyle harika bir adamsın ki...” dedi fısıltıyla.

“Ben âşık bir adamım.” Royce genç kadının dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu. “Ve aklıma gelmişken,” diye ekledi göz kırparak, “daha önce de kendini kaybettin. Kollarımdayken her gece yapıyorsun bunu.”

Breanna kızardı, genç adamın bu şakacı yorumu istenen etkiyi yaratıp son bir saatin dehşetini biraz olsun yok etmişti. “Haklısın.”

“Peği, bundan pişmanlık duydun mu hiç?”

“Asla.”

“O zaman bundan da duyma.” Onu kısa süreliğine sarıp sarmaladı. “Hiç kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.” dedi sert bir sesle. “Ne fiziksel ne de duygusal. Sözüme güven.” Onu bıraktı ve kapıya doğru yürüdüler. “Şimdi seni buradan çıkaralım.”

Dışarıdaki katil odanın kararmasını seyretti. Chadwick onu odadan çıkarıyor, başka bir yere saklıyordu. Sorun değildi.

Onun odasına tekrar girmesine gerek yoktu.

Ölümü için farklı bir savaş alanı seçmişti.

*R*oyce Breanna'ya bir kadeh Madeira şarabını içirdikten sonra ikisinin akşam yemeğinin odasına getirilmesini emretti.

Korumalardan ikisine kapının önünde beklemelerini söyledikten sonra Breanna'yı içeride bırakıp olanları ve kendi düşüncüklerini anlatmak üzere Anastasia, Damen ve Wells'in yanına gitti.

Onların gergin hallerini mümkün olabildiğince uygun bir şekilde idare etti, sorularına kısa ve doğrudan cevaplar verdi. Sonra, bu konuyu yarın, Breanna biraz uyuduktan sonra tartışacaklarını söyledi.

"Royce, o iyi mi?" diye sordu Anastasia, endişeli bir sesle.

"Fena halde sarsılmış. Ama onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun." Royce kaşlarını çattı. "Güçlü olmak için ısrar ediyor sanki. Onu görmene izin verirdim ama senin odanda kalmanı istiyorum. Ben katilin gönderdiği notları tekrar gözden geçireceğim. Belki beni doğru yöne iletcek bir şeyler görürüm. Sonrasını kahvaltıda tartışırız."

Bunları söyledikten sonra yanlarından ayrıldı. Wells, Royce'un tahmin ettiği üzere, Breanna'nın nerede uyuyacağını duyunca şaşırırmaktan çok rahatladı. Çok sevdiği yadigârlarının

güvenliği görgü kurallarına uymaktan daha önemliydi. Bayan Breanna'yla ilgilendiği için ona sessizce teşekkür ettikten sonra uşaklardan ikisini çağırıp onlara genç kadının eski odasını derhal temizlemelerini ama Lord Royce'un daha sonra incelemesi için katilin bıraktığı eşyaları ayırmalarını tembihledi.

Royce Breanna'nın ateşin önünde kollarını kendi gövdesine sarmış bir şekilde oturmasını bekleyerek odasına döndü. Ama genç kadın masada oturmuş, katilin notlarını inceliyordu.

Royce içeri girince, başını kaldırıp baktı; duruşu tamamen kendine güvenliydi ve çatık kaşlarından bir şeyler düşündüğü anlaşılıyordu. "Bu akşamki notu ilk okuduğumda sarsılmıştım." diye mırıldandı. "Ama şimdi dingin kafayla bakınca katilin ifadelerinden biri bana bir şeyi hatırlattı –Bay Cunnings'in birahane de buluştuklarında babama söylediği bir şeyi hatırladım."

"Kulak misafiri olduğun buluşmayı diyorsun."

"Evet. Stacie'yi öldürecek kiralık katil için ayarlamalar yapıyorlardı."

"Devam et." dedi Royce.

"Babamın bu katilin becerikliliği hakkında sorular sorduğunu ve Bay Cunnings'in de ona insanların -nerede saklanıyor olurlarsa olsunlar- izlerini sürüp öldürme konusunda daha iyi birini bulamayacağına dair güvence verdiğini hatırlıyorum. Cunnings tam olarak şöyle demişti: Katil usta bir avcı ve çok daha iyi bir nişancıdır."

"Usta bir avcı... Katilin burada kullandığı sözcükler de böyle." Royce bunu aklında tutarak notları yeniden inceledi. "İlginç. Ve belki ilk başta düşündüğüm kadar basit değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk başından beri bu notların bir savaş çağrısı olduğunu fark etmiştim. Ama katilin bunu kendini avcı, seni de av olarak göstermek istediği için, kibrinden dolayı yaptığını sanmıştım. Ama Cunnings'in dediklerine bakılırsa, belki de daha fazlası vardır."

Breanna ona bakmak için başını çevirdi. “Ne gibi?”

Royce gözlerini kıstı, gece mavisi gözleri bir an parladı. “Belki de beni rahatsız eden şey budur. Bu notlar hep askeri terimlerle dolu: Geri çekilmek, destek, arama ve ‘kaçamak taktikler’ ve ‘saldırı başlamak üzere’ gibi ifadeler.”

“Doğru.” dedi Breanna da. “Senin gibi askerlik yapmadığım için bu dediklerini fark etmedim hiç. Ama ben bile savaş, savaşçı ve saf gibi sözcüklerin savaşla ilgili terimler olduğunu biliyorum.”

“O zaman belki de gözümüzün önündeki gerçeği atlıyoruzdur.” dedi Royce. “Belki de bu benzetme seçimleri keyfi yapılmamıştır. Belki de katil bunları kişisel deneyimlerine dayanarak kullanmıştır.”

Breanna yavaşça ayağa kalktı. “Bu eğitimi bir yerlerde almış olmak zorunda. Bunun için ordudan daha iyi bir yer var mı?”

Royce çoktan davetli listesini çıkarıp eline kalemını almıştı. “Kalan yirmi iki ismin bir listesini yapacağım. Yarın ilk iş, adamlarımdan bu isimlerin her birinin geçmişini araştırıp hangilerinin askerlik yaptıklarını öğrenmelerini istemek olacak.” Kaşlarını çatmıştı. “Şimdiden, üç ya da dört ismin bu ölçüte uyduğunu görüyorum. Crompton bir generaldi. Kendisini dinleyen herkese bunu anlatıp durur. Radebrook piyade okulunda subaydı. Lindow da yanılmıyorsam atlı topçu birliğinde birkaç yıl geçirmişti. Maywood Dükü de orduda görev yaptı –sanırım süvariler sınıfında. Askere alınması büyük skandal yaratmıştı, çünkü genç adam veliahttı. Sonunda babası bir yolunu bulup oğlunu askerden gerttiğinde aradan sadece birkaç ay geçmişti.”

“Tüm bunlar ne zaman oldu?”

“On beş yıl ya da daha fazla. Ben küçüktüm, okul yüzünden uzaklardaydım. Tek hatırladığım bu olayla ilgili etrafta dolaşan dedikodular. Bu adamların atıcılıkta ne kadar yetenekli olduklarını hiç bilmiyorum ya da listedeki diğer isimler arasında eşit derecede yetenekli başkaları var mı onu da bilmiyorum. Her is-

min araştırılmasını, orduda görev yapmış herkesin bulunmasını istiyorum. Bu adamların nerede görev yaptıklarını, hangi bölümlerde hizmet verdiklerini, sicillerini bilmek istiyorum. Bilgileri bir araya getirip katil için belirlediğim kişilik özelliklerini bu adamlarinkilerle karşılaştırırım ve mantıklı eşleşmeler çıkıyor mu bakarım. Sonra uygun görünen kişileri ziyaret ederim. Gerekirse tepkilerini ölçmek için hepsini cinayetle suçlayıp elimde kanıtlar olduğunu söylerim. Hepsi yanıma gelir. Sadece biri beni öldürmek için karşıma çıkar. Bunun ne kadar riskli olduğu zerre kadar umurumda değil. Artık değil. Gerçeğe zamanında ulaşabileceğim tek yol bu.”

Breanna tam itiraz edecekti ki aşağıdan bir gürültü duyuldu.

Sesler. Çarpılan kapılar. Ayak sesleri.

Breanna bembeyaz kesildi.

Royce hemen tabancasını çıkardı ve yavaşça kapıya doğru yürüdü. “Burada kal.” dedi Breanna’ya. “Kapıya ya da pencerelere yaklaşma. Ben neler olduğunu öğrenirim.”

Kapıya yaklaştığında dışarıdan bir ses geldi. “Lord Royce?” diye seslendi korumalardan biri. “Bay Hibbert döndü. Sizi hemen görmesi gerekiyormuş.”

Royce ve Breanna bakiştılar. “Hibbert’a doğrudan odama gelmesini söyle.” dedi Royce korumaya.

“Peki efendim.”

Üç dakika sonra Hibbert içeri girdi, yorgun ve darmadağın ama kararlı görünüyordu. “Çok önemli haberler ve daha da önemli bir şey getirdim.” Masaya yaslanmış Breanna’yı görünce sustu. “Leydim.” dedi. Genç kadının korkmuş halini görünce yüzü endişeyle kıvrıldı. “Neler oldu?”

“Bir sürü şey.” diyerek Breanna’nın yerine cevapladı Royce. “Ama hepsi bekleyebilir. Görünüşe göre Paris’te bir şeyler olmuş. O parfümü satın alan kişiyi bulabildin mi?”

“Sadece parfümü değil kadınları da satın alan kişiyi.” diye düzeltti Hibbert.

Breanna'nın ağızı açık kalmıştı. “Ne?”

Hibbert hemen öğrendiği şeyleri detaylarıyla anlattı: Maurelle'in kimliğini, onun katille ilişkisini, kadınların satılmasındaki rolünü. Onlara Emma'yı, onu Maurelle'den nasıl satın aldığı ve diğer kadınları kurtarmada onun kendisine ve Girard'a nasıl yardımcı olduğunu anlattı.

“Kız iyi mi?” diye sordu Breanna. “Ve kaçırılan diğer kadınlar –onlara bir şey olmadı, değil mi?”

“Fena halde sarsılmış olmaları dışında, hayır. Neyse ki onlar gerçek anlamda zarar görmeden oraya varabildik. Yaptığım ilk şey Matmazel Le Joyau'yu yakalamak oldu. Sonra çalışan kadınları sorguladım, ama onlar da katil hakkında Emma'nın bildiğinden daha fazlasını bilmiyorlar. Tarifleri Emma'nınkine benziyor ve onlar da adamın Maurelle tarafından Soylu Katil olarak çağrıldığını biliyorlar.”

“Tanırım...” diyebildi Breanna.

Hibbert avuç içlerini birbirine sürttü. “Matmazel Le Joyau'yu işyerinden çıkarıp Calais'ye kadar arabayla götürdüm –silah zoruyla tabii. Dover'a gelen ilk gemiye bindik. Kaçırılan kadınlara gelince, Girard onları buraya dönmeleri güvenli oluncaya kadar Paris'te tutacak. Ve Maurelle Le Joyau ise,” dedi ciddi bir gülümsemeyle, “yanında üç korumayla birlikte hizmetlilerin bölümünde duruyor. İstedığınız zaman kendisiyle görüşebilirsiniz.”

Royce düşünceli bir şekilde boynunu ovaladı. “O zaman katilin iş ortağı bir kadın. Şu Maurelle Le Joyau'yu anlat bakalım.”

“Fransız olduğu kesin. Ayrıca enfes bir güzelliği var ve çok akıllı. Lord Hobson'a karşı da çok cana yakın davrandı. Özellikle de onun ne kadar varlıklı olduğunu görünce. Hibbert'a ise...” Alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Paris'ten ayrıldığımızdan beri tek kelime bile konuşmadı. Girard onun geçmişi-

ni ve yaptıklarını araştırıyor. Bulduklarını derhal göndereceğini söyledi. Ah, ayrıca katilin parmağını tedavi eden doktor, Helmett diye biriymiş. Adam Alman, son derece varlıklı ve başarılı. El, kol, ayak gibi organların yerine taklitlerini yapmada tam bir dahi. Ayrıca uzun süredir tatil yapıyor. Ama görünüşe göre, hiç kimse onun nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini bilmiyor.”

“Güzel. O zaman onu bulmak için uğraşmamıza gerek olmayacak. Ne de olsa Matmazel Le Joyau elimizin altında. Kadın bizi bu katile daha hızlı ulaştıracaktır.” Royce’un yüz hatları gerildi, sert duruşuyla bir koyunun üstüne atlamak üzere olan kurdu andırıyordu. “Sen Breanna’yla kal.” dedi Hibbert’a. “Onu burada tut, kapının önünde de korumalar dursun. Matmazel Le Joyau’ya gelince, onu görmek istiyorum. Hem de hemen.”

Hibbert başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Royce bir adım atmıştı ama durdu, can sıkıcı bir olasılık gelmişti aklına. “Matmazel Le Joyau’yla birlikte gelirken üstü açık bir araba mı kullandın?”

“Hayır.” Hibbert bu sorunun geleceğini tahmin etmişti anlaşılan. “Kapalı bir araba kiraladım. Ve Medford Malikânesi’ne yaklaştığımızda da Matmazel Le Joyau’ya karşı koltuğa uzanıp birkaç battaniyenin altına girmesi konusunda ısrar ettim. Bundan çok hoşlanmadı. Ama tabancam sayesinde işbirliğine razı oldu. Onu arka kapıdan, yine battaniyenin altında içeri soktum. İnanın lordum, hiç kimse onun geldiğini görmedi.”

“Mükemmel.” Royce’un gözleri parladı. “Bu da demek oluyor ki onun Medford’daki varlığı bizim ufak sırrımız. İyi iş çıkardın Hibbert. Bu da hallolduğuna göre matmazole ufak bir ziyarette bulunmanın zamanı geldi demektir. Hizmetlilerin katında onu nerede bulabilirim?”

“Wells’in odasının yanındaki boş odada.” Hibbert şakacı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Bunu kabullenmekten nefret ediyorum ama Wells kuvvetli olduğunu, pratik bir zekâya ve sağlam içgüdülere sahip olduğunu kanıtladı. Tabii, eğer birisi çıkıp bunları

kendisine söyleme hatasını yaparsa,” dedi, Breanna’ya kısa bir bakış atarak, “söylediklerimi inkâr ederim.” Gülümsedi. “Her neyse, Wells’in yeteneklerini düşününce, Matmazel Le Joyau’yu onun -yani Leydi Sheldrake’in kapısında nöbet tutmadığı zamanlarda- göz kulak olabileceği bir yere saklamamızın en iyisi olacağını düşündüm.”

“Katılıyorum.” Royce sadece Breanna’nın yanına gidip yüzünü avuçları arasına alacak kadar durdu. “İdare edebilir misin?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Çok gecikmem.”

“Merak etme.” diyerek güvence verdi genç kadın, Hibbert’in şakacı yorumlarından sonra gerçekten gülümseyebilmişti. “Hibbert benle ilgilenir. Ve ben de ona o gittiğinden beri olanları anlatırım. Şimdi git. Maurelle Le Joyau’nun neler söyleyeceğini çok merak ediyorum. Eğer konuşursa tabii.”

Royce dişlerini sıkıyordu. “Ah, bir sürü şey söyleyecek –o pislik herifin adından başlamak üzere. Çünkü söylemezse...” Derin bir nefes aldı. “Sonuçlarından hoşlanmayabilir diyelim.”

Royce hizmetlilerin bulunduğu kanattaki ufak odaya girerken -güç kullanmak zorunda kalsa bile- Maurelle Le Joyau’yu korkutup her şeyi anlattırmaya kararlıydı.

Ama iki şey onu durdurdu.

Birincisi, onun sıradan bir kadın olmadığını anlamasıydı.

Kırılgan görünümüne rağmen Maurelle yukarı kaldırdığı çenesi ve ona ve ağzından laf almak için yapacağı girişimlere şimdiden alaycı bir ifadeyle bakan koyu renk gözleriyle çelik kadar dayanıklı görünüyordu. Royce’un içgüdüleri -şiddet uygulasa bile- bu kadının teslim olmayacağını söylüyordu. Şiddet onu korkutamazdı. Royce onun katille ilişkisini bildiği için, muhtemelen buna -tanık olmaya ve katlanmaya- alışık olduğunu tahmin ediyordu. Bu yüzden tehditler işe yaramazdı.

Ve sonra, ikinci şey...

Royce bu kadını daha önce görmüştü.

Nerede gördüğünden emin değildi. Ama Maurelle Le Joyau'yu gördüğü an bundan emin olmuştu.

Ama o kendisini tanımamıştı.

Kadının yüzünde, Royce'u tanıdığına dair en ufak bir kıpırtı belirmemişti. Sadece sandalyenin ucuna oturup ellerini kucağında birleştirmişti ve alaycı bakışlarıyla Royce'u elinden gelenin en kötüsünü yapmaya davet ediyordu.

Royce bir anda ilk baştaki planından vazgeçti; zamanları azaldığı için mümkün olan en sert, en doğrudan yoldan gitmekten caymıştı.

Bu kadında farklı bir yaklaşım deneyecekti –onun alışık olmadığı bir yaklaşım. Dolaysız bir yaklaşım. Hileler olmayacaktı. Kadının cevaplamaktan kaçınacağı, sıradan sorular ve kesinlikle sertlik olmayacaktı.

Bu şekilde kadının ağzından daha çok bilgi alabilirdi.

Ve bu arada onunla daha önce nerede karşılaştığını hatırlamaya çalışırdı.

“Merhaba matmazel.” diye selam verdi, kapattığı kapıya yaslanırken. “Adım Royce Chadwick.”

Kadın biraz meraklanmış gibiydi. “Ah, demek meşhur Lord Chadwick sizsiniz.” Başını yana eğip genç adamı süzdü. “Hiç de beklediğim gibi değilsiniz.”

“Gerçekten mi?” Royce sert duruşunu bilerek takınmamıştı, Maurelle'in tam karşısına bir sandalye çekti. “Ne bekliyordunuz?”

“Daha yaşlı bir adam. Daha öfkeli ve daha az cazibeli.”

Royce sandalyede arkasına yaslanıp uzun bacaklarını üst üste attı. “Bu yargıya nereden ulaştınız? Hibbert'in anlattıklarından mı?”

Maurelle'in dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi, Royce onun tuzağa düşmeyecek kadar kurnaz olduğundan emin ol-

muştı. “Hayır. Bay Hibbert ve ben sizin hakkınızda hiç konuşmadık. Tam tersine lordum, sizin konuşulmaya ihtiyacınız yok. Ününüz sizden önce geliyor. Tüm Kıta Avrupası’na -hatta Le Joyau gibi işletmelere bile- yayılıyor.”

“Gururum okşandı.” dedi Royce, kadının sesini hatırlamaya çalışarak. Bu sesi daha önce de duymuştu -kısa süreliğine. Ama daha çok yüzünü hatırlıyordu. Onu nerede görmüştü?

“Maurelle... Size Maurelle diye hitap edebilir miyim?” diye sordu nazikçe.

“Tabii ki.” Omuzlarını kaygısızca silkti. “Keyfiniz bilir. Burada patron sizsiniz.”

“Sizin Le Joyau’da olduğunuz gibi.”

“Kesinlikle.”

Royce parmak uçlarını bacağına vuruyordu hafifçe. “Kedi fare oyunu oynamaktan hoşlanmam Maurelle. Sizin de hoşlandığınızı sanmıyorum. Bu yüzden neden size hakaret edeyim? O soylu katilin adını istiyorum. Ve siz de bana bu ismi söyleyeceksiniz.”

Maurelle gözünü bile kırpmadı. “Eğer bunu yapacağıma inanıyorsanız delirmiş olmalısınız.”

“Neden?” diye sordu Royce. “Bir çeşit yarışmada falan mıyız? İradeler savaşı gibi? Tıpkı arkadaşınız gibi siz de beni yenmeye mi çalışıyorsunuz?”

“Kendi kendinizi övüyorsunuz lordum. Benim için de, onun için de siz hiçbir anlam ifade etmiyorsunuz. Siz bir engelden daha fazlası değilsiniz. Bu yüzden hayır, sizi yenmeye çalışmıyorum. Ona gelince... Amaçlarımız oldukça farklı diyelim. Onunki farklı, benimki farklı.”

“Peki, sizinki ne?”

“Onu korumak. Bana ne yaparsanız yapın onu koruyacağım.” Maurelle ayağa kalkıp elbisesinin eteğini salladı ve Royce’un önüne dikildi, sanki şiddetli bir dövüşe hazırlanıyordu. “*Eminim*

ki bunu kanıtlamam gerekiyordur. Bu yüzden durmayın. Elinizden geleni arınıza koymayın. Sözüme sadık olduğumu anlayacaksınız.”

Royce şaşırılmış gibi yaptı. “Sadece bir sevgiliyi korumak adına fiziksel şiddete katlanacağınızı mı söylüyorsunuz?”

Maurelle’in gözlerinden öfke fışkırıyordu. “O sadece bir sevgili değil. Aslına bakılırsa ‘sadece’ sözcüğü ona uygun bir şey değil. O asla ‘sadece’ olmamıştır. O olağanüstüdür.”

“Ona âşiksınız.”

Kırılğan görünüyordu Maurelle. “Benim gibi kadınların âşık olamayacağını mi düşünüyorsunuz? Yıllar boyunca yüzlerce erkekle birlikte olunca, aralarından birinin bizim için gerçekten bir anlam ifade edemeyeceğini mi sanıyorsunuz? Eğer öyleyse aptallık ediyorsunuz.”

“Ben aptal değilim Maurelle.” Royce ayağa kalkıp kadının gözlerine baktı. “Ben sadece bir yorumda bulundum, yargıya varmadım. Siz bu adama âşiksınız.”

“Evet. Şimdi eskisinden de çok.”

Şimdi eskisinden de çok? Gerçekten de ilginç bir ifade seçmiydi.

Bu ikisi birbirlerini ne kadar süredir tanyıyorlardı ki?

Royce bu soruyu kadını tehdit etmeyecek bir açıdan sordu. “Yüzlerce erkekle yatmanıza gelince... Ben sizin Le Joyau’nun patroniçesi olduğunuzu sanıyordum. Bir de müşterileri mi eğlen-diriyorsunuz?”

“Sadece onu. Hayatımın o diğer kısmı yok artık.”

Tam da Royce’un istediği cevaptı.

O zaman Maurelle Le Joyau şimdiki daha zengin durumuna yükselmeden önce hayat kadınlığı yapıyormuş. Bu gelişmeler şimdi Le Joyau olarak bilinen işletmede mi yoksa başka bir yer-

de mi yaşanmıştı? Ve kadın, katille nerede tanışmıştı –durumu değişmeden önce mi değiştikten sonra mı?

Royce bu cevaplara ulaşabilmek için sorularını dikkatle sormalıydı.

“Söylesenize Maurelle, soylu katiliniz sizin bir zamanlar herkesin ulaşabileceği bir hayat kadını olduğunuzu bilse nasıl hissederdi?”

Maurelle gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. “Sizi temin ederim ki ben hiçbir zaman herkesin ulaşabileceği biri olmadım –bulduğum yer ne kadar köhne olursa olsun. Ben her zaman bir hazinedim. Gıpta ile bakılan bir hazine –bir erkeğin sahip olduğu her şeye ve daha fazlasına değecek bir hazine. Benim gibisini asla bulamazsınız. Ne eskiden, ne şimdi, ne de bundan sonra. Hiç kimse bunu ondan daha iyi anlayamaz.”

Maurelle Royce’a iki sorunun cevabını da vermişti. Hayat kadını olarak çalıştığı günlerini başka bir yerde geçirmişti. Daha köhne, eski bir yerde. Ve katil onu o zamanlarından beri tanıyordu.

“O zaman sevdiğiniz adam sizin kim olduğunuzu biliyor.” dedi Royce, bu hiç de önemli bir bilgi değilmişçesine. “Peki, siz Maurelle? Onun ne yaptığını biliyor musunuz? Size getirdiği kadınları nasıl ele geçirdiğini?”

Maurelle’in alaycı bakışları geri gelmişti. “Ah, sert bir darbe vurmaya umuyorsunuz. Onun adını ağızımdan kaçırmam için beni şaşırtmak istiyorsunuz. Zahmet etmeyin. Evet Lord Chadwick, onun ne yaptığını biliyorum. Sattığım kadınları aile bağlarından nasıl kurtardığını biliyorum. Ve arkadaşınız Leydi Breanna için niyetini de biliyorum. Ölüm –kalbine tek bir mermiyle.” Alaycı bir ses tonuyla ve tek kaşını kaldırarak sordu: “Harika bir nişancı, sizce de öyle değil mi?”

Royce yüzündeki ifadeyi normal tutmaya çalışıyordu, Maurelle’in kendisine duygusal bir tepki verdirilmeye çalışıldığının farkındaydı. “Gerçekten de öyle. İğrenç hayvanın teki ama harika bir nişancı.”

“Şimdi de siz beni tahrik etmeye çalışıyorsunuz mösyö. Bu taktik sizin üstünüzde nasıl işe yaramadıysa bende de yaramayacak.”

“Etkilendim doğrusu. Zorlu bir rakipsiniz.” Royce kadının suratına odaklanıp onu daha yakından inceledi. Ne vardı bu kadında? Yüz hatları, ifade tarzı. Duruşundaki sonsuz özgüven.

Bulduğum yer ne kadar köhne olursa olsun... Ben her zaman bir hazineydim. Gıpta ile bakılan bir hazine...

Birden, Royce’un aklında bir resim belirdi –daha genç, daha sade bir Maurelle ama yine de Maurelle.

Parçalar bir araya geldi ve o sahne en başından en sonuna tekrar yaşandı zihninde.

Royce cevabını almıştı.

Şimdi bununla bir şeyler yapma zamanıydı.

Royce’un düşüncelerinin ne tarafa gittiğinden habersiz olan Maurelle genç adama sataştığını sanırken aslında onun ekmeğine yağ sürüyordu.

Ellerini başının üstüne kaldırıp gerindi ve sonra esnemesini bastırmak için eliyle ağzını kapadı. “Eğer beni dövmeyecekseniz ya da herhangi bir şekilde zarar vermeyecekseniz biraz uyumak isterim.” Alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Bu sorgulamaya yarın devam edebilir miyiz?”

Royce neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktı. Maurelle onun sinirlenip konuşmasını, bir şeyler anlatmasını bekliyordu. Aslına bakılırsa Royce da bu isteği yerine getirmekten mutlu olurdu. Bu odadan çıkıp hatırladığı şeyler üstüne çalışmak için sabırsızlanıyordu.

Ama bunu Maurelle’e belli etmemesi gerekiyordu.

Yalancıkdan sinirlenmiş gibi yapıp başıyla kısa bir selam verdi. “Nasil isterseniz. Ama burada *yarın* çok erken başlar. Çok fazla uyumayı beklemeyin.”

Maurelle eğlenmiş görünüyordu. “Ben çok az uykuyla da idare edebilirim lordum. İşim için gerekli bir beceri bu. *Bonne nuit*³.”

Hayır Maurelle, dedi Royce içinden. Hizmetlilerin olduğu kısımdan çıkıyordu. *Bonne nuit değil*.

*Fini*⁴.

Uğradığı ilk yer Damen ve Anastasia'nın odası oldu.

Onlara durumu birkaç kısa cümleyle özetledikten sonra Damen'in yardımını istedi. Damen da hemen kabul etti.

Mesaj yazıldı ve on dakika sonra Damen'in en hızlı ulağına yetiştirilmek üzere uşağın ellerine verildi. Damen eklediği notunda Royce'un yazdığı mesajın hemen Fransa'ya iletilmesi talimatını vermişti.

Mesaj sabaha Paris'e ulaşırdı.

İşlerin yolunda gitmesine sevinen Royce doğrudan yukarıya, Breanna ve Hibbert'in gözleri kapıda, Royce'un gelişini gözleyerek son birkaç günün olaylarını tartıştıkları odasına çıktı.

İçeri girince ikisi de yerlerinden kalktılar. “Maurelle bir şeyler söyledi mi?” diye sordu Breanna hemen.

Royce'un gözleri zafer duygusuyla parladı. “Fark ettiğinden daha fazlasını hem de.”

“O zaman katilin kim olduğunu anlamana yetecek kadar şey söylemiştir?”

“Kesinlikle hayır. Maurelle Le Joyau söylendiği kadar dayanıklı. Ve akıllı. Ölse de katili ele vermez. Özellikle de ona âşık olduğu belliyken.”

Breanna Royce'un suratındaki zafer dolu ifadeden dolayı şaşırmıştı, başını salladı. “Ne anlattı tam olarak?”

3 Fr. İyi geceler.

4 Fr. Bitti.

Royce Maurelle'le yaptıkları sohbeti hızlıca anlattı.

Bitirdiğinde Hibbert bile şaşkın görünüyordu. “Sorularının amacını anlıyorum. Onun geçmişini, katille ne zaman ve nerede tanıştığını öğrenmeye çalışmışsın. Girard bunu bizim için yapar.”

“Ah, kesinlikle yapar. Az önce gönderdiğim mesajın da yardımıyla bunu gayet kolayca yapar.”

“Not mu?” diye tekrarladı Breanna, bu bilginin Royce’u bu kadar cesaretlendiren şeyle doğrudan ilişkili olduğunu sezmişti. “Ona ne yazdın?”

“Matmazel Le Joyau’yla bu gecedan önce de karşılaştığımızı. Ve bunun nerede ve ne zaman olduğunu tam olarak hatırladığı mı.”

Hibbert bile şaşırıldı. “Karşılaştınız mı?”

“Resmi olarak tanışmadık. Ki bu daha iyi oldu; çünkü o beni hiç hatırlamıyor ama ben onu gayet iyi hatırlıyorum. Maurelle bir zamanlar Paris’in en aranan, en beğenilen kadınları arasındaydı –en azından benle birlikte İngiltere’ye ve endişeli babasına dönmeye gönüllü olmayan, kafası çok karışık bir genç adam için. Çocuğu o genelevden sürükleyerek çıkarmak zorunda kalmıştım; para vererek birlikte olduğu kadının güzelliğine ve cazibesine o kadar kapılmıştı yani. Kadının adını hiç öğrenemedim –tanıştırılmamıştık. Ama gördüğüm bir yüzü asla unutmam. Maurelle o kadın, eminim.”

Breanna şimdi anlamıştı. “İlk işin hakkında konuşuyorsun, bana anlatmıştın hani. Subay olan gencin babası bir generaldi. Genci Paris’in varoşlarındaki köhne bir genelevde bulmuştun.”

“Maison Fleur.” dedi Royce. “Genelevin adı buydu. Bu yer hâlâ duruyor mu bilmiyorum. Ama o zaman Maurelle Le Joyau orada çalışıyordu. Mekanın müşterileri genelde askerlerden oluşuyordu.”

“Katil de dâhil olmak üzere.” dedi Breanna.

“Doğru.” Royce ellerini birbirine sürttü. “Damen mesajımı Girard’a ulaştırmak için en hızlı ulaklarından birini görevlendirdi. Birkaç gün içinde Matmazel Le Joyau’nun tüm geçmişini öğreniriz. Bu arada yarın, adamlarımdan da davetli listesindeki, orduda görev yapanlarla ilgili bilgiler gelmeye başlar –böylece Paris’in yakınlarında bulunmuş kişileri ve ne zaman orada bulduklarını öğreniriz. Bununla Girard’ın göndereceği bilgileri bir araya getirince katilin kimliğini tespit edebiliriz.”

“Ama bunu zamanında yapabilecek miyiz?” diye sordu Breanna.

Royce huzursuz olmuştu, genç kadının olayların ne kadarını anladığını çıkarmaya çalışıyordu.

“Royce, beni korumaya çalıştığını biliyorum.” Yumuşak bir sesle, genç adamın dile getirmediği sorusunu cevapladı. “Ama ben aptal değilim. O hayvan bu porselen bibloları göndererek bizi taciz ediyor –bibloları Canterbury’deki bir dükkândan çaldığını söylemiştin. Eğer koleksiyonda sadece yedi biblo varsa o zaman sonuncusu kaldı bir tek. Ve ondan sonra da...” İrkildi. “Ondan sonra beklemesi için bir neden kalmayacak.”

“Ona bir neden vereceğiz.” Royce genç kadının yanına gidip omuzlarını yumuşak ama kararlı bir şekilde sıktı. “Şunu unutma sevgilim. Artık elimizde onun istediği bir şey var –onunla pazarlık yapabileceğimiz bir piyonumuz var.”

“Maurette.”

“Doğru. Tahminimce o da Maurette’e en az, kadının kendisine bağlı olduğu kadar bağlı. Bu da demek oluyor ki Maurette onun zayıf noktası. Ve onun zaafı bizim silahımız olacak.”

“Katilin kim olduğunu bilmiyorken ona Maurette’in elimizde olduğunu nasıl haber verebiliriz ki?” diye sordu Breanna.

“Birkaç yolu var.” diye cevap verdi Royce, gerekirse Maurette Le Joyau’yu ön avluda silah zoruyla gezdirmeyi, katilin dikkatini çekmek için onu rehin aldığını bağırmasını düşünüyordu. “Bu

yollardan bazıları diğerlerinden daha riskli. Ama acele etmeye-
lim. Son biblo henüz gelmedi. O gelene kadar zamanımız var. Bu
zamanı iyi değerlendirelim. Belki o zamana kadar cevaplarımıza
ulaşırız.”

“Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Maurelle Le Joyau’yu sorgulayacağım. Ufak da olsa bir şey-
ler öğrenirim kesin. Belki Cunnings’in, hatta babanın ismini ve-
ririm. Maurelle onlar hakkında bir şeyler biliyor olabilir.”

“Nasıl?”

Royce boğazını temizledi. “Erkeklerin bir kadının yatağın-
dayken daha savunmasız oldukları bilinir. Daha rahat konuşur-
lar. Maurelle seni biliyor –katil arkadaşının seni tek bir mermiyle
öldürmeyi istediğini söyleyerek beni kızdırmaya çalıştı. Bu da
demek oluyor ki katil ona sadece planlarından değil ikimizin ara-
sında bir şeyler olduğunu düşündüğünden de bahsetmiş. Yoksa
başka türlü benim senin başına geleceklere tepki vermeme neden
beklesin ki?”

“Anlıyorum.”

“Davetli listesinden birkaç isim daha verirsem yeterince şey
öğrenebilirim. Aynı zamanda adamlarıma da bu gece ve yarın
olabildiğince çok mektup göndereceğim. Böylece eve bir sürü
postacı gidip gelecek ve bu da katilin neler döndüğünü merak
etmesine neden olacak. Ayrıca onun malikâneye yaklaşmasını da
engelleyebiliriz belki. Zaman kazanıyorum Breanna. Sadece bir
ya da iki gün. O zamana kadar ihtiyacım olana ulaşacağım.”

“Tabii ki son biblo önce gelmedikçe. O zaman zamanımız tü-
kenmiş olur.”

Royce dişlerini sıktı. “O zaman katilin de zamanı tükenmiş
olur.”

26

Sonraki gün aşırı bir koşuşturma ve gerginlik içinde geçti.

Gece olduğunda yirmi kadar mektup gönderilmiş, beş tanesine cevap gelmişti ve yeni bir paket yoktu.

Dikkat dağıtma işi başarıya ulaşmıştı.

Maurelle'e gelince... O her zamanki gibi inatçıydı. Sevgilisini tartışmaktan ısrarla kaçınıyor, sadece onun ne kadar zeki olduğunu ve ona sadık olduğunu söyleyip Juruyordu.

Yine de Royce onun direncini içten içten kırıyor, katille ilişkisi hakkında bilgi parçacıkları topluyordu. Bu sayede bu ilişkinin uzun soluklu olduğunu, yıllar içinde bu şekli aldığını ve Maurelle'in aşk olarak gördüğü hastalıklı bir meşgale etrafında geliştiğini öğrenmişti.

Bir katil ve kadınları satan kalpsiz bir kahpe arasındaki aşk...

Tüm bunlar Royce'un midesini bulandırıyor.

Maurelle'i sorgulamayı bitirdiğinde gecenin geç saatleriydi. Ondand sonra adamlarının gönderdiği ilk bilgileri bir araya getirdi. Bilgiler kabataslakta ama Royce'un, orduda görev yapmamış on ismin üstünü çizmesine yardım etti. Geriye on iki isim kalmıştı.

Olası şüphelilerin kapsamlı geçmişleriyle ilgili raporları okumak için sabırsızlanıyordu. O raporlar birazcık şansla, yarın geç saatlerde Medford Malikânesi'ne ulaşırdı.

En sonunda yatağına girdiğinde saat üç buçuktu.

Breanna uyanıktı ama uyumaya çalışırken dönüp durmaktan geceliği toplanmıştı.

Royce kollarını uzatıp genç kadını kollarına aldı ve sımsıkı sardı.

“Bir daha uyuyabilecek miyim merak ediyorum.” diye fısıldadı Breanna. “Ya da bu adamın beni sonsuza kadar takip edip etmeyeceğini.”

“Etmeyecek. Neredeyse bitti.” Royce dudaklarını genç kadının parlak saçlarına bastırdı, yeni yeni tanımaya başladığı o korumacılık ve ihtiyaç hissiyle doldu yine. “Ve bittiği an seni bir kiliseye sürüklüyorum ve evleniyoruz.”

Breanna gülümsedi. “Beni sürüklemene gerek kalmayacak. Ben de senin kadar hevesliyim.” Şu anı unutup gelecek umutlarına tutunmak için konuşmaya devam etti. “Buradan bir buçuk kilometre kadar uzaklıkta, ufak bir kilise var. Babam evde olmadığı zamanlarda oraya sık sık yürürdüm. Aslına bakılırsa ben çocukken büyükbabamla keşfetmişim orayı. Büyükbabam beni oraya ilk defa ben sekiz yaşındayken götürmüştü. O zaman babamla birlikte Medford’u ziyarete gelmiştik ve babam yine öfke nöbetlerinden birine tutulmuştu. Ondan kaçmayı çok istiyordum. Bu kilise o kadar huzurlu ve güzel ki... O sessiz ve asaletli hali bana büyükbabamı hatırlatıyor. Oraya gittiğimde büyükbabamla ilgili özel anılar canlanıyor. Orada evlenmeyi çok isterim.”

“O zaman biz de orada evleniriz.” Royce genç kadının çenesini kaldırıp dudaklarını onunkilere sürttü. “Bu kâbus sona erdiği an oraya gidip papazla konuşuruz. Gerekirse özel bir evlenme izni alırım. Wells ve Anastasia hak ettiğin gibi bir düğünün hazırlıklarını tamamlar tamamlamaz evleniriz.”

Breanna yutkundu. “Geleneksel bir şeyler isteyecek kadar akılsız olduğumu mu sandın?”

“Akılsız olduğumu asla düşünmedim. Ben hep güzel olduğumu düşündüm. Ve bence her gelinin hayalini kurduğu en mükemmel düğünü hak ediyorsun.”

Son birkaç günün getirdiği yeni duygular bir araya gelip içine doldu ve Breanna bunları yeniden yaşamak, sadece Royce’un sağlayabileceği bir şekilde kendini kaybetmek için ani bir istek duydu. “Royce...” diye mırıldandı sesi titreyerek. “Seviş benimle. Lütfen.”

Royce’un derin bir nefes aldığı, kendi duygularının onda da yankılandığını hissetti. Genç adam Breanna’nın geceliğinin düğmelerini açıp aşağı indirdikten sonra yere bıraktı. Sonra onu kendine doğru çekti ve altına alırken büyük bir istekle öpmeye başladı.

“Her şeyi unut.” diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Seni ne kadar sevdiğimi ve bedenlerimiz bir olduğunda bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşün sadece.”

Breanna kollarını ona dolayıp bedenini ona açıyordu.

Gecenin geri kalanı ikisine aitti.

Raporlar öğle yemeğinden sonra gelmeye başladı.

Beş çayı servis edildiğinde dört ismin daha üstü çizilmişti.

“Kaldı sekiz isim.” dedi Royce, oturma odasındakilere bakarak. Hibbert kapıdaydı; Breanna, Anastasia ve Damen ise oturuyordu. “Hepsi de zayıf, şakaklarında aklaşmış saç telleri var ve kırk beş-elli yaş civarındalar.”

Damen Stacie’nin elinden tutarken başını salladı. “Her birini tahlil edelim, katilin hangisi olabileceğine dair akıllıca bir tahmin yapabiliyor muyuz bakalım.”

“Hayır.” Royce başını kararlılıkla salladı. “Bunu yapmaktan bilerek kaçındım. Bu adamların hangisini düşünersek düşünelim

görüşlerimiz tarafsız olmayacak. Katil her kimse aldatmacada bir usta. Bizi ve yüksek sosyetenin geri kalanını kandırmayı başardı. Bunu ne kadar süredir yaptığını ise ancak Tanrı bilir. Şimdi tüm bilgileri bir araya toplayalım. Sonra tahlil yaparız.”

Damen huzursuz bir şekilde başını salladı. “Haklısın. Sanırım aklımı yitiriyorum.”

“Bir şeylerin çok yakınında olduğumuzu hissediyorum.” diye mırıldandı Anastasia. “Nedeninden emin değilim ama böyle hissediyorum.”

“Ben de.” dedi Breanna. “Öyleyse doğru olmalı.”

On dakika sonra Wells elindeki zarfı sallayarak aceleyle odaya girdi.

“Lord Royce,” dedi, mektubu uzatarak. “Bu mektup Fransa’dan az önce geldi. Lord Sheldrake’in ulaşı getirdi. Arkadaşınız Bay Girard’dan.”

“Güzel.” Royce mektubu alıp zarfı yırtarken gerilmişti.

Yazılanları okurken önce şaşkınlıkla gözleri kocaman açıldı, sonra olanları anladı. “Kahretsin.” dedi, nefesini sesli bir şekilde bırakıp ayağa kalkarken. “Buna inanamıyorum.”

“Ne yazıyor?” Damen da ayağa fırladı. “Girard Maurelle Le Joyau hakkında neler bulmuş?”

“Onun Maison Fleur denen genelevde çalıştığını doğruluyor mu?” diye sordu Anastasia merakla.

“Evet.” Royce mektubu tekrar gözden geçirdi, sonra kendisine merakla bakan beş çift gözün sahiplerine baktı. “On yıldan fazla bir süre boyunca Maison Fleur’de çalışmış, dört yıl önce bırakmış. Kariyerine orada başlamış, onlu yaşlarını süren genç bir kızken. Şanı Wellington erkekleri arasında yürümüş. Sonraki on bir yıl boyunca bu erkeklere yatakta hizmet vererek büyük bir servet kazanmış. Şimdi Le Joyau olarak hizmet veren konağı satın alacak ve baştan aşağı yeniden döşeyip lüks bir yere çevire-

cek kadar büyük bir servet. Kendisi kadar revaçta olan kızları işe almış ve Paris'in en lüks genelevini açmış.”

“Ve?” diye sordu Breanna, Royce'un suratındaki ifadeyi görünce hikâyenin geri kalanını duymak için sabırsızlanmıştı.

“Bu son mesajımı yollamadan önce Girard'ın onun geçmiş hakkındaki bilgilere ulaşamamasına şaşmamalı. Kadının Maison Fleur'de çalıştığını bilmeden geçmişi hakkında tek bir bilgiye bile ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Maurelle deneyimli bir suçlu gibi, gittiği yolların üstünü kapatmış. Sanki dört yıl önce bir anda ortaya çıkıvermiş.” Royce durdu, en önemli ayrıntıya gelmişti. “Çünkü Le Joyau'yu açtığı zaman bu ismi aynı zamanda soyadı olarak kullanmaya başlamış.”

“Gerçek ismi Maurelle Le Joyau değil mi?” diye sordu Breanna.

“Hayır.” Royce başını salladı, gece mavisi gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. “Gerçek ismi Maurelle Rouge.”

Royce'un bu cümlesinden sonra bir saniye kadar sessizlik oldu. Sonra gerçek anlaşıldı ve herkes bir anda konuşmaya başladı.

“Maurelle Rouge. M. Rouge.” dedi Breanna nefes nefese. “Tanrım, hep oymuş aslında.”

“Adamlarımın George'un Paris'teki ortağını bulamamalarına şaşmamalı.” dedi Damen. “Hiçbirimiz bu ortağın bir kadın olduğunu düşünemedik.”

“Doğru.” Royce'un dudakları dümdüz bir çizgi haline gelmişti. “Görünüşe göre Maurelle Maison Fleur'den ayrıldıktan sonra Rouge soyadını bırakmış. Bunu sadece kadınları alıp satarken kullanıyor. Diğer insanlar ise onu Maurelle Le Joyau olarak tanıyor.”

“Bekleyin.” dedi Anastasia elini kaldırıp. “Eğer bu doğruysa, yani Maurelle Rouge'sa ve katil onunla o gerçek adını kullanıyorken yakın bir ilişki içindeyse o zaman şimdi tekrar bir iş

ilişkinde girmiş olmaları mantıklı geliyor. Katil John Cunnings'ı öldürdüğü gece Cunnings M. Rouge'a göndereceği bir kadın arıyordu -M. Rouge'un kim olduğunu bilmeseydi bile."

"Ama katil biliyordu." diyerek onun yerine bitirdi Breanna. "İsmi görünce tanımış olmalı. Cunnings'ın notlarını oradan almıştır. Ve Fransa'ya gittiğinde Maurelle'in izini sürmeye karar vermiştir."

Stacie kaşlarını çattı. "Bu teorideki tek sorun şu: Royce katil ve Maurelle arasındaki ilişkinin uzun soluklu olduğuna, onların öyle birkaç kez görüşmediklerine inanıyor. O zaman katil, kadının neler çevirdiğini anlamak için neden Cunnings'ın notlarına ihtiyaç duymuş olsun ki? Yani kadın neden sevgilisine ne yaptığını söylemesin? Ne de olsa onun tüm pis işlerini biliyor gibi görünüyor. Neden adam da kadınınkini bilmesin?"

"Tabii..." Royce düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Maurelle katile duyduğu hislerin eskisinden de güçlü olduğunu söyleyip duruyor. Onu eskisinden daha çok sevdiğinin altını çiziyor, sanki ondan ayrı zaman geçirmiş de hislerinin ne kadar derin olduğunu fark etmiş. Belki de bir noktada bağları kopardılar. Ne zaman ya da ne kadar süreliğine ayrı kaldılar bilmiyorum ama belki de birbirlerini kaybetmişlerdir. Belki de katil -Cunnings'ın notlarını görüp M. Rouge'a aramaya başlayana dek- onu hiç Maurelle Le Joyau olarak bilmemişti. Belki de birbirlerine yakın zaman önce yeniden kavuşmuşlardır."

"Ama madem bu kadar yakınlardı, neden bağlarını kopardılar?" diye düşündü Breanna, yüksek sesle. "Katil Maurelle'i korutmuş olabilir mi?"

"Hayır." Royce başını salladı. "Maurelle de an az onun kadar soğukkanlı. Öyle kolay kolay korkmaz. Eğer bir süreliğine bile olsa bir şeyleri bitirmişlerse bu, Maurelle'in korkması yüzünden değildi. Belki de sebepleri olan kişi katildi. Bilemiyorum. Ama bu kesinlikle başka bir bakış açısı kazandırdı bana. Maurelle'in sadece katille değil, Vikont Medford'la da olan bağı konusunda. Belki de sattığı zavallı kadınların kaderini de öğrenebilirim."

Royce içeri girdiğinde Maurelle okuduğu romanın sayfasını çeviriyordu.

Genç adamın gelişine ilgisiz kaldı, sonra ayaklarını altına top-
layıp okumasına devam etti.

Royce kapıyı sertçe kapadı. “Kitabı bırakın.”

Buz gibi ses tonu kadının durmasına neden oldu.

Tek kaşını kaldırıp baktı, genç adamın sıkığı çenesinden, gözlerindeki sert ifadeden onun öncekinden daha öfkeli ve daha kararlı olduğunu tahmin ediyordu.

“Peki.” Kitabı bir kenara bıraktı ve meraklı gözlerle Royce’a baktı.

“Düzgün oturun.” dedi Royce sert bir sesle.

Maurelle söyleneni yaptı, ayaklarını yere sallandırıp etekle-
rinin katlarını düzeltti. “İşte. Böylesi sizi memnun eder mi mös-
yö?”

“Sizin hakkınızdaki hiçbir şey beni memnun etmez.” diye cevap verdi Royce, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Ama tüm bunlar değişmek üzere. Çok bilgilendirici bir konuşma yapacağız sizinle.”

Kadının yüz ifadesi sertleşti. “Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Onun adını size vermeyeceğim.”

“Onun ismini unutun. *Sizinkini* konuşalım –Matmazel Rouge.”

Maurelle telaşlanmadıysa bile şaşırılmıştı. “Güzel. İşte şimdi etkilendim lordum. Bu ününüzü nasıl kazandığınızı anladım.”

“Ve ben de sizinkini nasıl kazandığınızı anladım –on beş yıl önce Maison Fleur’de başlamak üzere.” Royce birkaç adım atıp bir sandalye çekti ve doğrudan kadının karşısına oturdu. “Sevgi-
linizle o zaman tanıştınız, siz bir hayat kadınından fazlası değil-
ken. Yıllar boyunca onun -ve diğer yüzlerce askerin- dikkatini çekmeye devam ettiniz.”

Maurelle'in sessizliği ve çenesini gururlu bir şekilde kaldırması Royce'a haklı olduğunu anlatıyordu.

"O zaman daha yakın geçmişteki bir konuyu konuşalım." dedi buz gibi bir sesle. "Vikont Medford'un Paris'teki ortağı sizdiniz. Vikont satmanız için size kadınlar gönderiyordu."

Maurelle kendini beğenmiş bir tavır takındı. "Medford zavallıydı. Gönderdiği mallar da öyle. Hepsi de düşkünler evinden çıkma kadınlardı –sıradan ve kaba. Daha da kötüsü gençlikleri, güzellikleri ve canlılıkları uçup gitmişti. Kısacası, verebilecekleri bir şey yoktu. Hangi varlıklı müşteri böyle çerçöpe para öder ki?"

"Ama onları satın alacak kişileri bulabiliyordunuz."

"Birkaç tane evet. Hiçbiri için zahmet çekmeye değmez."

Royce dişlerini sıktı, Maurelle'i kendinden geçene kadar sarsmamak, ona burada tartışıkları şeyin insanlar olduğunu fark ettirmemek için kendini zor tutuyordu. Bu dürtüye karşı koydu. Kontrolünü kaybetmek sadece zayıf düşmesine neden olurdu. Dahası, insanlığı savunmak bu kahpe kadın için hiçbir anlam ifade etmezdi.

"Onların isimlerini öğrenmek ister misiniz mösyö?" diye sataştı Maurelle, Royce'un öfkesini biraz da olsa sezebildiği kesindi. "Mutlulukla söyledim size. Ve kim bilir? Belki de iş yaptığım ayaktakımını bulup Medford'un gönderdiği zavallı kadınları onların şehvet düşkünü ellerinden kurtarabilirsiniz."

"Artık ayaktakımıyla iş yapmıyorsunuz." diye karşılık verdi Royce hemen, sesi duygudan yoksundu. "Medford'la yaptığınız son yazışmadan beri aristokrat alıcılarla çalışıyorsunuz."

"Mallarımın ve müşterilerimin kalitesini artırdım. Ama Medford'un sayesinde değil. O bana hiçbir şey vermedi. Sıkıcı aptalın teki. Newgate'te çürümeyi hak ediyor."

"Bu yüzden siz de sevgilerinize döndünüz. Sevgileriniz sizin için duyduğu arzular yüzünden bu görevi ve insanları öldürmeyi ka-

bullendi. Kazandığı paradan vazgeçecek kadar zengin. Ne şanslısınız. Muhtemelen kazandığı parayı son kuruşuna kadar size veriyor. Ne yazık ki bir ara bağları kopardınız yoksa en başından beri iş ortağınız olarak size hizmet ederdi. O zaman Medford gibi zayıf bir adamla iş yapmak zorunda kalmazdınız hiç.”

Bunları söyledikten sonra Royce alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Görünüşe göre cazibeniz düşündüğünüz kadar güçlü değilmiş. Sevgili katiliniz yıllarca sizden ayrı yaşamış. Sorun neydi Maurelle? Mevki olarak ondan daha mı alt seviyedeydiniz? Onun sizi Maison Fleur’de bırakıp ilişkinize yol vermesinin nedeni bu muydu?”

Maurelle’in gözleri öfkeyle parlıyordu. “Kendinizi kurtarmak için her şeyi söylüyorsunuz. Ayrıca bana hakaret ediyorsunuz. Bu yüzden sizin bu kırıcı cümlelerinizi dinlemektense bu konuşmayı sonlandırıyorum. Bu ilişkiyi bitiren bendim, o değil. Aptal degıldim. Bir asilzadenin malı olmak istemedim. Ortadan kayboldum. Sonra o beni buldu. Bu hatayı tekrar yapmayacağım. Sanırım bunlar sorunuzu cevaplıyor, değil mi?”

Royce bu bilgiyi özümserken gözlerini kıstı. Onun ne kadar şeyi açıkladığını düşünmesine fırsat bırakmadan daha önceki ve daha az önemli olan konuya dönüş yaptı. “Medford’la çalışmaya nasıl başladınız?”

“Başlatmadık. Ben başlattım. O aptal bırakın benle tanışmayı, kim olduğumu bile bilmiyordu. O sadece M. Rouge adını biliyordu. Böyle olmasını ben istedim. Onu nasıl bulduğuma gelince... Bu mantıklı bir karardı. Ben para getiren işi yapıyordum. Onun da bağlantıları vardı ve para kazanmak için her şeyi yapacak durumdaydı.”

“Peki, onun bu durumunu nasıl öğrendiniz?”

Maurelle’in alaycı gülümsemesi geri geldi. “Söz konusu tutku olunca erkekler aptallaşiyor. Kızlarım müşterilerini dinlerler ve onları konuşmaları için teşvik ederlerdi hep. Öğrendikleri şeyler, Lord Medford’un aklındaki iş için harika bir aday olduğuna dair

ikna etti beni. Adam, kendisine gemi ve mal sağlayabilecek nüfuz sahibi kişileri tanıyordu. Borç batağına saplanmıştı ve kayıplarını telafi etmek için aptalca riskler alıyordu. Ona bu durumundan kurtulması için bir fırsat sundum. O da balıklama atladı.”

“Peki, onun Bow Sokağı tarafından yakalandığını duyunca?”

Omuzlarını silktilti. “M. Rouge’un ortalıktan kaybolması için her şeyi ayarlamıştım. Lord Sheldrake her yeri arıyor, benim kim olduğumu öğrenmeye çalışıyordu. Medford’un Newgate’e tıkulması kararımı sadece daha da kesinleştirdi. Rouge için tatile çıkma zamanı gelmişti.”

“Ama bu şekilde olmadı. Bunun yerine sevgiliniz ortaya çıktı ve bu rolü, yani kadınları satma işini yeniden ortaya çıkarmanıza yardım etti. Ama artık kadınların kalitesi daha yüksek bir seviyedeydi –ve onları ele geçiriş yöntemi de değişip cinayete dönüştü.”

“Evet. Sizce de heyecanlı değil mi?”

“Bence ahlaksızca.”

O anda kapı kararlı bir şekilde çalındı. “Evet?” diye seslendi Royce.

Hibbert içeri girdi. “Beklediğiniz teyit edici belgeler az önce geldi lordum. Bilmek istersiniz diye düşündüm.”

“Geliyorum.” Royce çoktan kapıya yönelmişti. Döndü ve suratında zafer kazanmış bir ifadeyle Maurelle’e döndü. “Kısa süre sonra devam edeceğiz Matmazel Rouge.”

Hizmetlilerin olduğu kısımdan oturma odasına doğru yürürken Royce gülümsüyordu. “Blöfümüz çok iyi işe yaradı. Geldiğinden beri Maurelle’i ilk kez bu kadar endişeli gördüm.”

“Bunun blöf olmayacağını umuyorum efendim. Eğer bu raporlar beklediğimiz şeyleri verirse cevaplarımıza ulaşırız. O zaman Bayan Le Joyau’nun bunları sadece onaylaması kalır geriye.” Kaşlarını çattı. “Bunu gönüllü bir şekilde yapmayacaktır. Çok ikna edici olmamız gerek.”

“Olacağız.” Royce oturma odasına yaklaşmıştı. “Ve o da tam olarak ihtiyacımız olan şeyi anlatacak bize. Sevgilisine duyduğu sadakat bunu kesinleştirecek.”

Raporlar kapsamlıydı.

Kalan on iki adamın sekizi askere gitmişti. Ancak üçü yanlış yıllarda ya da yanlış yerlerde görev yapmıştı ve görev yerleri de Paris’ten çok uzaklardaydı.

Geriye beş adam kalıyordu.

Damen Royce’un yanında durmuş, bu beş ismi düşünüyordu. Wells ve Hibbert ise kanepede oturup merakla bazı cevaplar bekleyen Anastasia ve Breanna’nın iki yanında ayakta duruyorlardı.

“Maywood? O kendi gölgesinden bile korkar.” diye mırıldandı Damen. “Babası, öldüğü güne kadar onu sindirmeye devam etmişti. Maywood bırakın insan hayatını, para kaybetme riskinde bile ürker. Hayır. Bence o değil. Ve Crompton ise iyi nişancıdır ama çok da acayip biridir. Generallik yaptığı günleri hakkında o kadar çok konuşuyor ki anılarını hepimiz ezbere anlatabiliriz. Eğer Maurelle gibi bir kadınla ilişkisi olsaydı bunu hikâyelerinin ana konusu yapardı. Soğukkanlı bir katil? Onu hayalimde canlandıramıyorum. Radebrook, ondan emin değilim. Adam çok sessiz. Kendisi hakkında çok konuşmaz. Burada atıcılığımın çok iyi olduğu yazıyor. Belki de...”

“Adam evli.” diyerek araya girdi Royce. “Mutlu bir evliliği var hem de. Ayrıca üç çocuğu var ve çocuklardan ikisi evde kalacak kadar ufaklar. Bu da onu bu grup arasındaki en zayıf aday yapıyor. Katilimiz yalnız bir adam. Aile babası değil. Ne de Maurelle aile kuracak bir tip. Radebrook’u diğer herkesi vuracağımdan daha kısa sürede vurabilirim.”

“Güzel. O zaman geriye, karıncayı bile incitmekten sakınan Arthur Landow ve bu listede olmasını beklemediğim James Fairwood kalıyor. Fairwood her zaman bahriyeli olduğunu söyler.”

“Öyleydi zaten.” Royce sayfaları tekrar okuyordu. “Napolyon bizim donanmayı hezimete uğrattınca o da kara ordusuna geçti. Görünüşe göre o da usta bir nişancı.”

Damen yumruğunu şömine rafına geçirdi. “O zaman buradan hangi sonuca varıyoruz? Hangisinin doğru kişi olduğunu nasıl anlayacağız?”

“Bunu biz yapmayacağız.” Royce raporları dikkatlice etiketlenmiş beş ayrı dosyaya ayırmaya başladı. “Maurelle’in bizim dedektifimiz olmasına izin vereceğiz.”

Damen şaşırmişti. “Royce, son iki günü bize Maurelle’in söz konusu şey sevgilisini ele vermek olunca ne kadar sadık davrandığını anlatarak geçirdin. Bu beş dosyayı önüne atınca onu gerçekten de katilin adını ağzından kaçırmaya ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır.” Royce her raporun en can alıcı sayfalarını üste koyduktan sonra dosyaları kapattı. “Bu dosyaları onun önüne atarak onu sevgilisini korumaya ikna edebileceğime inanıyorum.”

Breanna başını kaldırdı birden. “Maurelle’in sevgilisine duyduğu aşkı kullanarak onu ele vermesini sağlayacaksın. Bu dosyalarla onu odada baş başa bırakacaksın. O da elinde olmadan sevgilisiyle ilgili dosyayı okuyacak. Kendine hâkim olamayacak. Senin topladığın bilgileri, sevdiği adamı bulmaya ne kadar yakın olduğunu bilmek isteyecek.”

“Aynen.” Royce Breanna’ya hayranlıkla baktı. “Git gide daha iyi bir dedektif oluyorsun sevgilim.”

“Beni iyi eğittin. Çok iyi.” Breanna ayağa kalkıp Royce’un yanına gitti. “Royce, bu bir hata. Ama fikir değil, uygulaması hata. Eğer o dosyaları Maurelle’in odasına öylece bırakırsan senin bir şeyler çevirdiğini anlar. O dosyaların yanına bile yaklaşmaz. Hem sen ne yapacaksın? Kapının önüne diz çöküp tüm gece boyunca onun pes etmesini umarak kapı deliğinden onu mu gözetleyeceksin?”

Royce şaşırmişti. “Başka bir önerin mi var?”

“Evet.” Breanna başını salladı, yapmasına artık herkesin alıştığı bir hareketle çenesini kaldırdı. “Oraya gidip ihtiyacımız olan sonuçları almama izin ver.”

“Hayır.” Royce başını sallayıp duruyordu. “Kesinlikle hayır. O pislik kadının yakınına dahi yaklaşmıyorsun.”

Breanna genç adamın koluna elini nazikçe koydu. “Sadece bir şansımız var. Eğer yapmaya çalıştığımız şeyi anlarsa bize bir şeyler anlatacağından asla emin olamayız. Ben onu hazırlıksız yakalayabilirim. Ama sen yakalayamazsın. Sen o odaya girdiğin anda kadın savunmaya geçiyordur. Sen bir erkeksin –ve zeki bir erkek. Bense bir kadın –narin, kırılgan, akh kıt.” Breanna kendi tanımına gülümsedi. “Maurelle beni hafife alacaktır. Benim bocaladığımı, dağılmanın eşiğinde olduğumu sanacaktır. Ben de bunu kendi yararına kullanacağım.”

Anastasia canlandı ve aynı görüşte olduğunu göstermek istemesine başını salladı. “Breanna haklı. Maurelle zekâsını erkeklerle yarıştırmaya alışık, kadınlarla değil. Onun -bırakın Breanna gibi tatlı dilli, kendi halinde birinin- herhangi bir kadının kendisi kadar güçlü olduğuna inandığından şüpheliyim. Eğer Maurelle’e yanıldığını kanıtlayacak herhangi biri varsa o da kuzenimdir.”

“Royce.” diye ısrar etti Breanna, yeşim gözleri genç adamın gece mavisi gözlerine bakarken. “İhtiyacımız olan şeyi öğreneceğim.”

Royce yutkundu. “Nasıl?”

Breanna gülümsedi. “Benim çizimlerim çok iyidir. Ve az önce senin de dediğin gibi çok iyi bir detektif oldum. Bu ikisini kullanarak... Bir plan yaptım.”

Kapı açıldığında Maurelle huzursuz bir şekilde odayı arşınıyordu.

Lord Royce’la karşılaşmayı bekleyerek, bir saat önce odadan ayrılırken suratında beliren küstahça sırtışa neden olan şeyin ne

olduğunu anlamak için genç adama sorular sormaya heveslenerek döndü.

Adamın gerçekten de katilin kim olduğunu teyit eden belgeleri mi vardı yoksa Hibbert yalan söyleyip kendisine tepki verdirmeye mi çalışmıştı? Yaşlı adam mükemmel bir aktördü. Kendisini bir kez kandırmıştı. Ama ikinci sefer olmayacaktı.

Lord Royce odaya girerken, o da kendini kayıtsız görünmeye, öylesine bakıyormuş gibi yapmaya zorladı.

Ama içeri giren Lord Royce değildi.

Bir kadındı. Çok hoş, çok kibar görünen genç bir kadındı ve sıra dışı renkleri ve suratındaki korkulu ifade onun kim olduğuna dair çok az şüphe bırakıyordu.

“Evet.” Maurelle kollarını göğsünde kavuşturup sevgilisinin asıl hedefi olduğunu bildiği kadını inceledi. Göğsüne bastırıldığı birkaç dosya vardı ellerinde –ama bunları tuttuğunun farkında değilmiş gibiydi.

İlginç.

“Leydi Breanna Colby, değil mi?” diye sordu Maurelle.

“Evet.” Breanna kafasını uzatıp kapıdan dışarı baktı. Etrafına bakındı, sanki birilerini arıyordu. Sonra sihirli bir şekilde ortaya çıkan ve kapının önüne gelen o sefil kâhyasına işaret verdi. “Gözcülük yap.” dedi fısıltıyla. Maurelle onun, “Lord Royce’ün burada olduğumu bilmesine izin verme. Benim mantıksız davrandığımı, duygularıyla hareket ettiğimi düşünüyor. Ama anlamıyor. Bunu denemem lazım. Denemeliyim.” dediğini duyabildi. Genç kadın derin bir nefes aldı. “Eğer buraya yaklaştığımı görürsen kapıya iki kez vur.”

Kâhyasının olur işaretini vermesinin ardından Leydi Breanna kapıyı kapadı ve Maurelle’le göz göze geldiler.

“Sizi görmek zorundaydım.” dedi, alçak ve titrek bir sesle. “Lord Royce ne derse desin ben hiçbir kadının başka bir kadının

ıstırap çekmesine sessiz kalabileceğine inanmıyorum. Böyle bir durumda değil. Yani eğer olayı tam olarak anlarsa.”

Maurelle yüz ifadesini dikkatle korudu, gerçi bakışları Breanna'nın sınıksız tuttuğu dosyalara kaymıştı. Ne vardı bu dosyalarda? Bir çeşit tuzak falan mıydı?

Bunu öğrenmek zorundaydı –sevgilisinin iyiliği için.

“Devam edin.” diye cevapladı dikkatle. “Dinleyeceğim.”

Breanna yutkundu, kendini sakinleştirmeye çalıştığı açıktı. “Bu adama âşık olduğunuz için sizi kınamayacağım. Sadece, onun benim gördüğüm tarafını sizin hiç görmediğinizi tahmin edebiliyorum. Buraya sizinle onun bu tarafını paylaşmaya geldim. Umuyorum ki onun neler yapabileceğini anlarsınız ve onu durdurumama yardım edersiniz.” Gözleri dolu dolu oldu. “Ölmek istemiyorum Maurelle. Yirmi bir yaşındayım. Hayatım daha yeni başlıyor. Lütfen, bana yardım edin.”

“Bu davayı savunmak için benle neyi paylaşmayı düşünüyorsunuz? Kelimelerini mi, korkularını mı?”

“Hayır. Kanıtlarımı.” Breanna yürümeye başladı.

Yarı yolda durup hâlâ sınıksız tuttuğu dosyaları hatırladı. Tikintiyle bunları elbise dolabının yanındaki sehpa bırakmış, masaya doğru yürürken elinde sadece birkaç ayrı kâğıt vardı.

“Kanit mı?” Maurelle de onu seyrediyordu, koyu renk gözleri Breanna'nın masanın üstüne yaydığı kâğıtlara kaydı.

“Evet. Onun bana gönderdiği mektuplar. Bana ve kuzenime neler yapacağını anlattığı mektuplar. Kuzenim hamile Maurelle. Ve sevgiliniz de bunu biliyor. Onun doğmamış çocuğunu öldürmeye niyetli. Bunu da açık açık söylüyor.”

“Öyle mi?” Maurelle neşelendiğini belli etmedi; bakışları zaten bildiği mektuplardan Breanna'nın dolabın yanına bıraktığı dosyalara kaydı. “O dosyalar, onlar da kanıt mı?”

Breanna başını kaldırıp Maurelle'in baktığı yere baktı ve tekrar irkilmiş gibi yaptı. "Onlar Lord Royce'un kanıt diye adlandırdığı şeyler. İçlerinde bilgiler, tarihler ve en kötüsü benim incelemem için çizimler var." Sesi titredi. "Bunu yapamıyorum. Çok acı verici bir şey. Özellikle de onun yüzünü yeniden görmek. Lord Royce aramasını beş kişiye indirdi ve ben katilin kimliğini tespit edecek tek kişiyim. Emma da var ama bırakın annesini öldüren adamla yüzleşmeyi konuşamıyor bile. Sersemlemiş bir durumda."

"Onu gerçekten de gördünüz mü?" diye sordu Maurelle, korktuğunu belli etmemeye çalışarak.

"İki kez." Breanna yere baktı, konuşurken tüm bedeni titriyordu. "Onu vurduğum gece ve ikinci kez de, birkaç gün önce araziden ayrılırken. İlk gördüğümde hava karanlıktı, bu yüzden bir tek boyunu posunu çıkarabilmişim. Ama geçen gün yüzünü, yüz hatlarını, gözlerindeki soğukluğu gördüm. Buna tekrar cesaret edemem. Onu Lord Royce'a tarif ettim. Bu tarifim onun bulduğu beş asilzadeden birine uyuyor mu bilmiyorum. Ona tekrar bakmaya gücüm yetmiyor."

"Bakman gerekmesi de tuhaf zaten." dedi Maurelle dikkatle. "Madem onu bu kadar detaylı gördün neden tanıyamadın? Herhalde partilerin ya da toplantıların birinde onunla tanışmışsındır."

"Lord Royce da aynı şeyi dedi –on kez falan. Ama ona da dediğim gibi babam bana tecrit hayatı yaşatıyordu. Londra sezonlarında düzenlenen balolara hiç katılmadım. Bu yüzden resmi olarak sosyeteye takdim de edilmedim. Bu dosyalardaki yüzler... Hepsi birbirine karışıyor."

"Anlıyorum." Maurelle'in aklından bir sürü şey geçiyor, bunu kendi yararına kullanmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Yavaşça, elbise dolabına doğru geri geri gitmeye başladı.

Kendi acısıyla uğraşan Breanna yüzünü ellerine gömmüştü ve konuşurken bir yandan da ağlıyordu. "Size yalvarıyorum Maurel-

le. Bu mektupları okuyun. Adamın ismini söyleyin bize. Bunlarla daha fazla uğraşmak zorunda bırakmayın beni. Lütfen... Kurtarın beni. Kuzenimi kurtarın. Ve en önemlisi hiçbir suçu olmayan, yaşama şansını hak eden bebeği kurtarın. Lütfen.”

Maurelle dosyaların yanında durdu. “Şu mektupları okuyun.” dedi. “İlk elden duyayım ben de. Âşık olduğum adamın doğmamış bir çocuğu öldürebileceğine inanamıyorum.”

Breanna hevesle, mendilini alıp gözlerini kuruladı ve notlardan ilkinin alıp yüksek sesle okuyacak kadar kendini topladı.

En son mektuba geldiğinde Maurelle incelemesini ve işini bitirmişti –zaman elverdiğince sessiz, hızlı ve kapsamlı bir şekilde.

Göz atabildiği bilgiler beş adam için de benzer görünüyordu. Bunların herhangi biri onun soylu katili olabilirdi.

Çizimler ise tamamen başka bir meseleydi.

Görsel tasvirlerin ne kadar doğru olduğunu, Leydi Breanna’nın bu benzerliğe bakarak kendisinin peşindeki katili tespit etmesinin ne kadar kolay olacağını fark ettiğinde tüm bedeni korkuyla ürperdi.

Çizimi yok etmek imkânsızdı. Yüz hatlarını değiştirmek için üstünde oynama yapmak da. İki durumda da Chadwick onun dosyaları kurcaladığını anlardı. Korumaya kararlı olduğu adama yönlendirmesini söylemiyordu bile.

O zaman onu nasıl kurtarabilir, bu işgüzar şıfıntıyı öldürüp ortadan kaybolması için ona nasıl zaman kazandırabilirdi?

Tek bir yolu vardı. Riskliydi ama bunu göze almak zorundaydı. Ne de olsa bu velet bu beş adamı birbirinden ayırt edemeyecekti.

Tek bir çabuk hareketle sevgilisinin dosyasını açtı, çizimi çıkarıp bir alttaki dosyanın içine koydu. Sonra raporların yanından ayrıldı.

Leydi Breanna son notun son cümlesini okuyordu. Bu, Maurelle'e dikkatleri üstüne çekmeden masaya geri dönecek zamanı olmadığını hatırlattı, sonuçta genç kadın onun hâlâ yanında dikildiğini sanıyordu. Leydi Breanna gibi sinirleri bozuk bir aptal bile onun sevgilisini suçlayan bir raporun bu kadar yakınında olduğunu görse şüphelenebilirdi. Ve Maurelle'in istediği son şey leydi hazretlerinin şüphesini uyandırmaktı.

O an aklına gelen ilk şeyi yaptı.

Elbise dolabına uzanıp eline geçen ilk kıyafeti aldı. Bir gecelik. Güzel. Büyük bir üzüntüye kapılmış, az önce duydukları onu derinden yaralamış gibi yaptı, sanki öylece durup buna katlanamayacaktı. Dağılmaktan kurtulmak için bir şeylerle meşgulmuş gibi yapıyordu.

Ve bu kederinden kurtulmak için gece kıyafetlerini giyip acısını gömmek üzere yatağına gitmekten daha mantıklı hangi yol olabilirdi ki?

Breanna elindeki kâğıtlara bakıyordu, ağlamamak için kendini tutarken nefes alıp verişleri düzensizleşti. En sonunda başını kaldırıp baktığında Maurelle'in, suratında şaşkın bir ifadeyle ve sersemlemiş, sarsak hareketlerle elbisesinin düğmelerini açtığını gördü.

"Şimdi anlıyor musunuz?" diye yalvardı Breanna.

"Evet." Maurelle sesinin alçak ve titrek çıkmasına dikkat ediyordu. "Nasıl anlamayayım?" Elbisesi yere düşünce kombinezonunun kurdelelerini çözdü. "Ben hiç..." Soyunmayı bitirdi, sonra titreyen ellerle kendisi için bırakılmış yeni geceliği giyindi. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." diye itiraf etti. "Ona ihanet etmek... Bu sadece aşk değil. Korkuyorum."

"Sizi koruruz." dedi Breanna hemen. "Sevdiğiniz adam yakalanıncaya kadar sizi güvende tutarız. Lütfen bana yardım edin. Benim için değilse bile Anastasia'nın bebeği için."

Görünüşe göre bu kadının kararını perçinlemişti.

Maurelle başını salladı, güzel yüz hatları acıyla gerilmişti. “Yardım edeceğim.” Ellerini birbirine bastırırken tüm cesaretini topladı. “Doğmamış hiçbir çocuk hayatı tatmadan ölmeyi hak etmez.” Durdu. “Adı Arthur.” diye fısıldadı, zorlukla konuşarak. “Arthur Landow.”

Breanna'nın yüzündeki rahatlamayı gördü.

Yavaşça, içinden ona kadar saydı.

Dürüstçe gibi görünen hamlesini yapma zamanı gelmişti.

“Lord Royce sizin de onaylamanızı isteyecektir.” dedi Breanna'ya, göz yaşlarını kurularken. “O bir erkek ve sizin bu çizimleri görmek istememenizi anlamayacaktır. Ama ben bir kadıyım. Sizi anlıyorum. Bu yüzden, size söylediğimi onaylamanız gerektiğini biliyorum ama bunu -en azından tek başınıza yapmak zorunda olduğunuzu sanmıyorum.” Sehpaye yürüyüp Landow'un dosyasını aldı ve üstünde kalın harflerle yazılmış ismi görmesi için Breanna'ya uzattı. “İşte. Bunu şimdi yapın. Yanınızda sizi rahatlatacak bir kadın varken. Sonra, bunu bir daha yapmak zorunda kalmazsınız.” Landow'un dosyasının en üstüne koyduğu çizimi çıkardı ve Breanna'nın korku dolu gözlerine tuttu. “Bu adam o değil mi?”

Breanna çizime dikkatle baktı. Bakışları Maurelle'in şefkat dolu bakışlarına kaydı ve ağlamamak için kendini zor tutarken irkildi. “Evet. O.” Arkasını döndü. “Kaldırın şunu. Onu daha fazla görmek istemiyorum.”

“Tabii ki. Anlıyorum.” Maurelle aceleyle dosyaların yanına gidip soylu katilinin çizimini asıl yerine gizlice bıraktı ve üstüne de Landow'un dosyasını koydu.

Maurelle tüm dosyaları eline aldı. “Neden bu dosyaları kâhyanıza vermiyorsunuz? O bunları doğrudan Lord Royce'ya verir ve siz de Arthur'un yüzünü bir daha görmek zorunda kalmazsınız.” Durdu. “Tıpkı benim görmeyeceğim gibi.”

Breanna ayağa kalkıp notları topladı ve Maurelle'e yürüdü. "Teşekkür ederim Maurelle." dedi minnettarlıkla ve dosyaları elinden aldı. "Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama doğru şeyi yaptınız. Tam tahmin ettiğim gibi." Kapıyı açtı ve yaklaşması için Wells'e işaret etti. "Bunları al." dedi. "Lord Royce'a götür. Ona istediği şeyi öğrendiğimi söyle. Bu çizimleri tekrar görmeme gerek kalmayacak."

Breanna ve Wells içeri girdiklerinde herkes oturma odasında toplanmıştı.

Breanna'nın yüzündeki solgun ifade artık rol icabı değil, gerçektir.

"Bitti." dedi, sesi titremiyordu ama boşluğa düşmüş gibi hissediyordu. "En sonunda onun kim olduğunu biliyoruz." Bakışları odadaki herkesin üstünde dolaştıktan sonra Royce'ta takılı kaldı. "Vikont Crompton." dedi. "Katil o."

"Eminsin." Royce soru sormaktan çok bir gerçeği ifade ediyor gibiydi.

"Evet." Breanna başını salladı, parmaklarını birbirine sımsıkı kenetlemişti. "Maurelle ilk önce onun dosyasına gitti. Bir kez diğerlerine bakmadan önce ve ikinci kez de baktıktan sonra. Ardından benim Crompton çizimimi dosyasından aldı ve Arthur Landow'unüne koydu. Landow'un dosyasını bana getirdi, üstünde adını gördüğümünden emin oldu ve Crompton'ın çizimini gösterip Arthur Landow'un gerçekten de aradığımız adam olduğunu kabul etti. Ben de onay verince çizimi asıl yerine koydu ve buna bir daha bakmama asla gerek olmayacağını söyledi."

Breanna nefesini yavaşça bıraktı. "Crompton."

Royce Breanna'nın yanına gelip onu kucakladı. "Sen inanılmazsın." diye mırıldandı. "Seninle gurur duyuyorum." Çenesini kaldırdı. "İyi misin?"

"İyiyim." diye cevap verdi Breanna. "Biraz şaşkınım ama iyiyim."

"Crompton." diye tekrarladı Damen. "Onun bunları yapmak için bırakın soğukkanlılığa, zekâya sahip olduğuna bile inanmazdım."

"Sana söylemiştim." dedi Royce. "Bu katil, aldatmaca işinde uzman. Crompton senin onun suçlu olamayacak kadar acayip olduğunu düşünceğini tahmin etmişti. Haklıydı. Hiçbirimiz tahmin edemedik."

"Onu eldivensiz gördüğümü hiç hatırlamıyorum." diye yorum yaptı. "Ne Breanna onu vurmada önce, ne de vurduktan sonra. Gerçi, görmemem için bir neden de yoktu. Onu ya balolarda ya da dışarıda görüyordum."

"Atıcılık." diye açıkladı Breanna.

"Evet, atıcılık... Hayır, bekle. Öyle değil." Anastasia birden doğruldu.

"Onu eldivensiz mi gördün?"

"Hayır, ama Medford'un dışında gördüm. Damen ve ben George amcamı ifşa etmek üzere olduğumuz zamandı. Crompton Lockwood Bankası'nda..." Bakışlarını kocasına çevirdi. "John Cunnings'le görüşüyordu. Bu aklımda kalmış çünkü Cunnings Crompton'ın evrak çantasını ararken senin odana gelmişti."

"Crompton, John'la sık sık görüşürdü." dedi Damen da. "Aslına bakılırsa epey sık. Büyük yatırım kararları için bana danıştı-ğı olurdu ama Cunnings'le her gün görüşürdü."

"Görünüşe göre mali işlerden daha fazlasını tartışıyorlarmış." dedi Royce sert bir sesle.

“Peki, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Damen. “Katilin kim olduğunu biliyoruz. Neden hemen evine gidip onu yakalamıyoruz?”

“Bu, yapılabilecek en kötü şey olur.” diyerek itiraz etti Royce. “Her şeyden önce Crompton bu günlerde evinde çok fazla zaman geçirmiyor. Burada Breanna’yı takip ediyor. Ve onu yakalamak için yola çıktığımızı anlarsa son sefer yaptığı gibi ortadan kayboluverir.” Durdu, endişeli bakışları Breanna’dan Anastasia’ya, sonra yeniden Breanna’ya kaydı.

“Sonra da başladığı işi bitirmek üzere ne zaman yeniden ortaya çıkacağını ancak Tanrı bilir.” diyerek Royce’un düşüncelerini dillendirdi Breanna.

“Evet.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Damen yutkundu. “O zaman, onu nasıl durduracağız?”

“Üstümüze gelmesi için ona yem atacağız. Sataşım onu öfkelendireceğiz ve bu ufak kedi fare oyununu tersine çevireceğiz.”

Stacie meraklanmış görünüyordu. “Nasıl?”

Royce duruşunu dikleştirdi, gözleri yine o kararlılıkla parlıyordu. “Maurelle’le bir görüşme daha yapacağım. Kim bilir? Belki de dili çözülmüşken birkaç detay daha öğrenebilirim –ne de olsa Maurelle ihanet ettiği kişinin Landow olduğunu sandığımızı düşünecek. Ve her şey bitince onun Breanna’yı ne kadar hafife aldığını anlamasını sağlayacağım. Crompton’dan bahsedip onu şaşırtacağım. Sonra giysilerinden birini -tercihen özel bir kıyafetini- alacağım ve kendisini korumamızın emin ellerine teslim edeceğim.”

“O giysiyi de Crompton’a göndereceksin.” diye mırıldandı Breanna. “Ona Maurelle’in elimizde olduğunu haber vermiş olacaksın.”

“Aynen öyle yapacağım. Bu gerçeği olabildiğince kaba bir üslupla sunacağım. Onun değer verdiği tek şeyin kutsallığını

bozduğumu, kıymetli Maurelle'yle yattığımı düşünmesini sağlayacağım. Buna tepki verecektir. Eminim. Öfkeden deliye dönecektir. Tüm dikkati dağılacak, parlak stratejisi falan kalmayacak. Coşkulu duyguları mantığının önüne geçecek. Hatta sana duyduğu nefreti bile geçici olarak unutacak. Maurelle'i kurtarıp benim boğazımı kesmek isteyecek. Ve bunu denediğinde ben hızır olacağım.”

Breanna çenesini biraz daha kaldırıp Royce'un yüzünü inceledi. “Her şey buraya varacaktı zaten, değil mi?” diye sordu yumuşak bir sesle. “En başından beri. Onunla senin aranda geçecek bir savaşla son bulacaktı her şey. Başka türlüünü kabul etmeyecektin.”

“Evet, etmeyecektim.” Royce genç kadının gözlerine baktı. “En başından beri? Belki. Belki değil. Bilemiyorum. Ama sana âşık olduğum günden beri? Kesinlikle evet. Bu yüzden her şeyi onunla yüz yüze gelebileyim diye, onun sefil hayatını sonlandırmak için tetiği bizzat çekebileyim diye ayarlayıp ayarlamadığımı soruyorsan cevabım evet. Üstünlük bana geçinceye kadar beklemek istedim. En sonunda o zaman geldi. Crompton ölü bir adam artık.”

“Anlıyorum.” dedi Breanna titrek bir sesle. “Ama Royce, ben seni seviyorum.” Avucunu genç adamın çenesine koydu. “Seni kaybedemem.”

“Kaybetmeyeceksin.” Breanna'nın parmak uçlarını dudaklarına götürdü. “Sevgilim, bunu kendimi beğenmişliğimden falan yapmıyorum.” Bunları söylerken ses tonu yumuşamıştı. “Gerçek şu ki Crompton yaşadığı sürece sen ve Anastasia asla güvende olmayacaksınız.”

“Biliyorum.” Breanna dudaklarını ıslattı ve kelimelerini dikkatle seçerek konuştu. “Mektubun ikna edici olmak zorunda. Maurelle'in kıyafeti, üstünde kendi kokusu olsa bile, yeterli olmayacaktır. Hatırlasana, aynı parfümün şişesini bana kendisi göndermişti. Onu kullanarak da Maurelle'i yakalamışsınız gibi yapabiliriz.”

“Doğru.” Royce başını salladı, Breanna’ya bakarken onun önemli bir şeye parmak bastığını görebiliyordu. “Zarfa saçından bir tutam koymayı düşünüyorum. Çok riskli olmasa onun görmesi için Maurelle’i ön avluda dolaştırırdım. Ama içinde bulunacağı çılgınlık haliyle gördüğü herkesi vurabilir. Bu riski alamam.”

“Almana gerek yok.” Breanna sakin, kararlı bir ses tonuyla konuştu. “Kombinezonu ve saç tutamını gönder. Mektubu elinden geldiğince tahrik edici bir üslupla yaz. Ayrıca Maurelle’in sağ göğsündeki doğum lekesinden de bahset. Bu sadece bir sevgilinin bilebileceği bir şey.” Kızardı. “Mektubu yazarken sana tam yerini söylerim. Ama bu ona senin istediğin tepkiyi verecektir.”

Royce şaşkınlık içinde Breanna’ya baktı. “Bu nereden aklına geldi?”

“Gelmedi. Maurelle dosyaları kurcaladığımı saklamak için soyunma yolunu seçti. Ben odadayken üstünü çıkarıp geceliğini giydi. Doğum lekesi çok dikkat çekiyordu.”

“Bir de bana zeki diyorsun.” Royce zafer kazanmışçasına, etrafındaki seyircilere aldırmandan genç kadını öptü. “Neredeyse sona geldik.” dedi, başını kaldırıp diğerlerine bakarken. “Biraz daha dayanın.”

Royce Maurelle’in odasına girip kapıyı kapadı. Maurelle genç adamın gözlerindeki zafer ifadesini görünce içinden güldü. Üçkâğıdı işe yaramıştı. Chadwick, Arthur Landow’un onun soyul katili olduğuna inanıyordu artık. Harika.

“Size nasıl yardımcı olabilirim mösyö?” diye sordu, yatak örtüsünü karyolanın ayakucuna doğru katlarken. “Ben de uyumak üzereyim.”

Royce cebinden saatini çıkarıp baktı. “Daha akşam yemeği saati bile değil.”

“Yorgunum.” Maurelle eliyle çarşafı düzeltti. “Arkadaşınız Leydi Breanna beni çok yordu.”

Royce'un çenesi kasılmıştı. "Leydi Breanna'nın sizi görmeye geldiğini duydum. Ve böyle bir şeyle uğraşmış olmasını istemem de sonucundan memnun kaldığımı inkâr edemem."

"Ben de memnun kalacağınızı düşünmüştüm zaten."

"Tuhaf, hiç de merhamet duygularına seslenilerek etkilenecek birine benzemiyorsunuz."

"İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildirler."

"Doğru, değildirler." Royce durdu, avuç içlerini birbirine sürttü. "Her halükarda, merhamete gelmenize sevindim. Böylesi herkes için daha kolay olacak."

"Buraya bu yüzden mi geldiniz?" diye sordu Maurelle, yatak direğine tutunurken. "Korkularımın yersiz olduğunu söyleyip beni rahatlatmak için mi?"

"Hayır. Açık konuşmak gerekirse korkularınız zerre kadar umurumda değil."

Maurelle gülümsedi. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum mös-yö. Öyleyse söyler misiniz, sizin için ne yapabilirim?"

"Birkaç soruma cevap verebilirsiniz. Onu tutuklaması için Bow Sokağı'mı harekete geçirmeden önce Landow'a karşı olduğunu bildiğince fazla delil toplamak istiyorum."

Maurelle'in kafasında uyarı çanları çalıyordu, bakışları ürkekleşti. "Ne tür deliller?"

"Cunnings'le olan ilişkisi mesela. Ne biliyorsunuz bu konuda?"

Ah, şu konu. İçten içe rahatladı. Cunnings ölüydü. Landow'un suçlu olmadığını söyleyemezdi. Bu yüzden gerçeğe ne kadar sadık kalırsa o kadar iyi olurdu.

"Arthur, John Cunnings'i uzun süredir tanıyordu." diye cevap verdi.

“Leydi Breanna da Cunnings’in babasına böyle söylediğine tanık olmuş. Cunnings katilin... Yani Landow’un başarılarına yıllardır tanık olduğunu söylemiş.”

“Doğru. Arthur’un söylediklerine bakılırsa üstlendiği işleri ayarlayacak birine ihtiyacı varmış.”

“Kadınları bulmasını diyorsunuz.”

“Evet. Cunnings bu iş için biçilmiş kaftandı. Lockewood Bankası’ndaki işi sayesinde yüzlerce insanı tanıyordu. Sözde saygın adamların ve kadınların kendileri ve servetleri arasında duran aile üyelerinden kurtulmak için ne kadar hevesli olduklarını bilseniz şaşardınız.”

“Bundan şüphem yok.”

“Banka bu iş için uygun bir buluşma yeri idi. Hiç kimse bu görüşmeler sırasında ahlaka aykırı bir şeyler döndüğünden şüphelenmiyordu. Ne de olsa Arthur bir müşteriydi –hem de iyi bir müşteri.” Gülümsedi. “Ve de akıllı. Cunnings’in konuşmalarına, onun para için şerefini tehlikeye atacağını anlayacak kadar kulak misafiri olmuştu. Bu gerçeği etraftan bilgi toplayıp Cunnings’in elindeki paradan daha fazlasını harcadığını, pahalı mücevherlerle kadınlara kur yaptığını, gücünün yetmediği evler satın aldığını öğrenerek teyit etmişti. Kısacası, John Cunnings bu pahalı alışkanlıklarına para yetiştirmek için her şeyi yapmaya hazırdu. Arthur da ona bu fırsatı sundu.”

“Hımm.” Royce düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. “Bir diğer deyişle Cunnings, Landow’un havale ettiği müşterilerden yüzde alıyordu?”

“Aynen.” Maurelle iç çekti. “Mösyö Cunnings’in ölmek zorunda kalmasına üzuldüm. Onun kalbimde özel bir yeri vardır. Ne de olsa Arthur onun sayesinde hayatıma geri döndü.”

“Yani Landow Cunnings’in notları sayesinde size ulaştı?”

“Evet.” Maurelle bakışlarını yere çevirdi; kendi kendine, sevgilisine ihanet ettiği için suçlu hissediyor görünmesi gerektiğini

hatırlattı. “Arthur doğrudan Paris’e gelmedi. İlk önce Almanya’ya, başarılı doktor Helmett’i ziyaret etmeye gitti. Wilkens, yani silah ustası da onlarla orada buluştu. Arthur ameliyat oldu.” Aklına bir fikir geldi ve Landow’un masumiyetini kanıtlayabileceği en hızlı ve en mantıklı yolu ortadan kaldırdı. Ansel’e -işini bitirip ortadan kaybolması için- zaman kazandırmak zorundaydı. “Ameliyat o kadar başarılı oldu ki parmağı eskisi kadar iyi durumda.”

“Öyle mi?” Royce şaşırılmış görünüyordu. “O zaman intikam almak için neden bu kadar hevesli?”

“Çünkü parmağının kontrolünü kazanması zamanını aldı. Ve kontrolü elinde tutmak Arthur için her şeyden önemlidir. Aylarca kötü durumdaydı. Wilkens’in ürettiği yeni silahı kullanmada ustalashmak zorundaydı. Ayrıca, yenilme düşüncesine, hele hele de bir kadın tarafından yenilmeye, katlanamıyor.”

“Anlıyorum.” Royce başını sallayıp bu kelimelerin doğruluğunu kabullendi. “Helmett nerede şimdi?”

Maurelle yutkundu. “Arthur onu öldürdü. Başka seçeneği yoktu. Arthur Leydi Breanna’yı öldürme planlarından bahsedince Doktor Helmett’in bu kadar sert tepki vereceğini beklemiyordu.”

“Ah. Demek iyi kalpli doktor Arthur’u yetkililere haber vermekle tehdit etti?”

“Evet.”

Royce başını yana eğdi. “Bu arada Wilkens da öldü. Bunu biliyor muydunuz? Sevgiliniz birkaç gün önce onu da öldürdü.”

“Hayır, bilmiyordum. Ama şaşırmadım.”

“Şaşırmamanızı beklemiyordum. Sevgiliniz kendisini ele verebilecek herkesi ortadan kaldırma konusunda oldukça yetenekli görünüyor.”

“Öyledir.” Dudağını ısırđı. “Çok korkmamın nedeni de bu zaten. Eğer ona ihanet ettiğimi öğrenirse...”

“Ah, öğrenecek.” dedi Royce neşeyle. Tekrar saatine baktı. “Tam da bu gece, aslına bakılırsa.” Bir adım yana kayıp kapıyı açtı. “Hibbert, yardımına ihtiyacım olabilir.”

“Zevkle.” Hibbert içeri girip Maurelle’in kollarını arkasında bitişirdi. “Devam edin lordum.”

Maurelle Royce’un elindeki jileti görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Delirdiniz mi? Bilmek istediğiniz her şeyi anlattım size, karşılığında boğazımı mı keseceksiniz?”

“Hayır. Buna değmezsiniz.” Royce Maurelle’in önünde durup saçlarından bir tutam kesiverdi. Tutamı mendiline sarıp odaya bakındı ve Maurelle’in elbise dolabının yanındaki sandalyenin üstüne yığıldığı kıyafetleri gördü. Sandalyeye doğru yürüdü ve kadının kombinezonunu bulana kadar kıyafetleri karıştırdı. “Bu iş görür.” Kıyafeti dertop edip kolunun altına sıkıştırdı. “Bırak onu Hibbert.”

Hibbert söyleneni yaptı ve pis bir böcekmişçesine Maurelle’i bir tarafa itti. Kapıya yürüdü ve Royce da onu takip etti.

“Ah Maurelle...” Royce kapı eşiğinde durup tek kaşını kaldırarak kadına baktı. “Merak ediyorsunuzdur diye söylüyorum, kombinezonunuzu ve saç tutamınızı çok kışkırtıcı bir mektupla beraber göndereceğim.” Dişlerini gösteren bir gülümsemeye baktı. “Gece yarısı olmadan Crompton’ın eline geçer. Bu arada, Arthur Landow değil Ansel Crompton olacak. Ama zaten bunu biliyorsunuzdur siz. Onu kurtarma girişiminiz cesurca bir hareketti. Lafı açılmışken, Leydi Breanna size teşekkür etmemi istedi. O çizimlerin yerini değiştirmeniz çok makbule geçmiş. Leydi Breanna’nın ekmeğine yağ sürdünüz ve Crompton’ın batışına yardım ettiniz.”

Royce’un başka bir kanıtı daha ihtiyacı varsa da Maurelle’in suratındaki paniklemiş ifade emin olmasına yetmişti.

Royce ve Hibbert ilerlerken kadının acı dolu bir sesle “Ansel” diye bağıışı koridorda yankılanıyordu.

Postacı dörtnala gelerek araba yolunda durduğunda Crompton son porselen biblonun kırmızı boyasında son dokunuşları yapıyordu.

Kaşlarını çattı, gecenin bu saatinde onunla iletişime geçmek isteyen kim olduğunu merak etti.

Ah, Maurelle'dir, diye düşününce rahatladı. Hiç şüphesi yoktu, sevgilisi kendisini çağırıyor, onu yine kollarında, yatağında görmek için sabırsızlanıyordu.

Pekâlâ, çok fazla beklemek zorunda kalmayacaktı. Yarın bu saatlerde Leydi Anastasia ve Leydi Breanna ölmüş olacaklardı ve kendisi de Paris yolunda olacaktı.

Bibloyu kendinden uzaklaştırıp yaptığı el işçiliğine hayranlıkla baktı. İki kadın bir kitabın üstüne eğilmiş, birlikte okuyorlardı. Ve gülümsüyorlardı –ama ölümcül yaralarını ve kesik parmaklarını düşününce bu gülümsemeler çok abes ve sakin duruyordu.

Memnuniyetle gülümsedi. İki kadının da sağ işaret parmaklarını koparmıştı, ellerine ve kitabın sayfasına kan rengi boya sürüp kalplerinin olduğu yere de yine kırmızı bir leke kondurmuştu.

Leydi Breanna'ya son hediyesi. Gecenin bir yarısı eline geçmişti.

Yarın sabah, tam zamanıydı.

Her şeyi dikkatle planlamıştı. Korumalar sabah altıda nöbet değiştiriyorlardı. Her zamanki gibi, arazinin uzak ucunda görev yapan tıknaz, kaba saba koruma gece yarısından sonra gizli bira zulasından içmeye başlar ve sabah beş buçuktan önce de sızardı. Bu da ona yarım saat veriyordu –bu süre, gidiş gelişleri için kullandığı büyük meşe ağacına tırmanmak ve müstemilata girmek için yeterliydi. Oradan malikâneye doğru ilerleyip sık çalılıkların içinde saklanır ve en sonunda oturma odasının müsait olduğunu görür görmez içeri girerdi.

Sonra beklerdi.

Saat onla on yirmi arasında bir yerlerde, hem Leydi Breanna hem de Leydi Anastasia ortaya çıkarlardı –yanlarında Chadwick, Sheldrake ve iki moruk Hibbert ve Wells’le birlikte.

İçlerinden biri gerçekten de onu yıldırabileceklerini -hatta daha gülünç bir düşünceydi bu- silahını ateşlemesini engelleyebileceklerini düşünmüş müydü acaba?

Eğer düşünmüşlerse, hepsi de tahmininden daha aptaldı. Şimdiye kadar saldırmadıysa bunun nedeni onlar değildi. Savaş planı yüzünden beklemişti. Her şeyi tasarlamıştı. Ve bunları hayata geçirmeye kararlıydı.

İlk adım Leydi Breanna’yı dehşete düşürmektir. Bu adım tamamlanmıştı.

Şimdi sıra ikinci adımdaydı. Leydi Anastasia ölmek zorundaydı –kuzeninin gözleri önünde. Bunun için on beş saniyeden daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Ve Sheldrake karısının yanından bir adım ayrılır ayrılmaz bu saniyeleri kullanacaktı.

Leydi Anastasia on buçuk sularında ölmüş olacaktı.

Sonra işin alengirli kısmı gelecekti –üçüncü adım.

Leydi Breanna’yı diğerlerinden ayırmalıydı. Onu öldürmek yeterli değildi. Eğer öyle olsa kuzenini öldürdükten sonra kendisinin de işini hemen bitirirdi. Hayır, ilk önce Leydi Breanna’nın kendisinin kim olduğunu, ona ne yapmayı planladığını anlamasını istiyordu. Avına gizlice yaklaşan bir kaplan gibi onu köşeye sıkıştırmak, hayatının sona ermek üzere olduğunu fark ettiğinde gözlerinde beliren saf dehşeti görmek zorundaydı.

Onun süründüğünü, kendisini öldürmemesi için yalvardığını, merhamete gelmesi için ağladığını görmesi gerekiyordu.

Sonra uzun süredir beklettiği tek bir mermiyle hayatına son verecekti.

Onu tek başına yakalamak zor olmayacaktı. Leydi Anastasia ölünce evde bir hengâme yaşanacaktı. İnsanlar etrafa dağılacaktı. Chadwick katili bulmaya kararlı bir şekilde dışarı fırlayacaktı.

Güvenliğini sağlamak amacıyla Leydi Breanna'yı da yanına alarak tabii.

İşte o zaman hamlesini yapacaktı. Chadwick sırtını döner dönmez Leydi Breanna'nın işini bitirecekti.

Hayır, bu o kadar da zor olamazdı.

O anda çalınan kapı düşüncelerini bölüp ona postacının gelişini hatırlattı.

Çalışma masasının çekmecesine bir mendili dikkatlice yaydı, sonra bibloyu yerleştirdi ve çekmeceyi kapadı. Notu sonra yazacaktı. Şimdi Maurelle'in aşk sözcüklerini okumak istiyordu.

Çalışma odasından çıkıp antreye gitti.

Kâhyası postacının getirdiği ufak paketi almıştı ve kapıyı kapatıyordu. Başını kaldırıp bakınca vikontun yaklaştığını gördü.

“Size gelmiş efendim.” dedi.

“Harika. Teşekkür ederim.” Crompton çalışma odasına geri dönerken pakete bakıyordu. Bir mektup beklemişti. Maurelle hediye falan mı göndermişti yoksa?

Odanın kapısını kilitledi, kanepeye oturdu ve paketi açtı. Maurelle'in kokusu burun deliklerine ulaşınca şehvetle gülümsedi. Parfüm kokan kombinezonu kaldırıp bakınca Maurelle'in hiç de huyu olmayan bu kızlara özgü jestine güldü. Onun özleminin de kendisinininki kadar yoğun olduğu açıktı. Ama bunu anlatmak için böyle uç hareketlerde bulunmasına gerek yoktu ki. Kendisinin böyle baştan çıkarıcı şeylere ihtiyacı olmadığını o herkesten daha iyi bilirdi. Söz konusu Maurelle olunca yani. Ona duyduğu arzu bir dürtüydü ve azalacağına hiç benzemiyordu.

Kombinezonu yüzüne bastırıp kokuyu derin derin çekti içine ve vücudunun canlandığını hissetti. Bir gün daha. Hepsisi bu kadardı. Sonra onunla birlikte olacaktı. Ve kısa süreliğine değil. Hayatlarının geri kalanı boyunca.

Kombinezonu kutuya geri koymak niyetiyle indirdi.

Ama giysisinin katları arasından bir saç tutamı düştü.

Kaşlarını merakla kaldırdı. Maurelle'in saçı? Bu da ne demek oluyordu?

Gözüne bir not takıldı. Düzgün bir yazıydı ama Maurelle'in el yazısı değildi.

Kafasında uyarı zilleri çaldı ve kâğıdı eline alırken gerildi.

Crompton, yazıyordu. Manevraların iyiydi. Ama benimkiler daha iyiydi. Zafer, ganimetleriyle beraber gelir. Bu durumda ganimet, sahip olduğum esir. Ve sahip olduğum derken ciddiyim. Bir kez de değil, defalarca. Kadının bedeni dayanılamayacak kadar harika –özellikle de sağ göğüs ucunun hemen altındaki doğum lekesi insanda öyle cinsel istekler uyandırıyor ki... Kadınlar konusundaki zevkin için sana saygılarımı sunuyorum. Maurelle Rouge asla satacağım bir kadın olmazdı. O sıra dışı. Doyumsuz ama sıra dışı yine de. Sürekli daha fazlasını istiyor, benim cazibemin seninkinden daha fazla olduğu konusunda ısrar ediyor. Bir başka zafer de bu, sence de öyle değil mi?

Crompton'ın beyni o kadar zonkluyordu ki düşünemiyordu bile. Tüm bedeni var olduğundan bile haberdar olmadığı bir öfkeyle titriyordu.

Maurelle Chadwick'in elindeydi. Onu bu kadar iyi tarif etmesi hiç şüphe bırakmıyordu. O pislik herif onun Maurelle'yle yatıyordu.

Kahretsin. Kahretsin.

Crompton gömleğinin yeniyle alnını sildi, okumaya devam etmek için kendini zorlarken yüzünün iki yanından terler akıyordu.

Bow Sokağı'ni çağıracağımı mı sandın? Tekrar düşün. Aracılar olsun istemiyorum. Sadece sen ve ben, Crompton. Ama şimdi rollerimiz değişti. Sen faresin, bense kedi. Seni arayıp buldum. Şimdi senin Leydi Breanna'ya işkence ettiğin gibi ben de sana işkence edebilirim. Daha şimdiden elinden her şeyini aldım –gize-

mini, kusursuz başarı sicilini, hatta kadını. Yenilgiyi kabullen. Ya da ellerimde can ver. Savaş bitti. İyi olan kazandı.

Chadwick

Crompton her şeyi inkâr edercesine bağırdı. Ayağa fırlayıp notu buruşturdu ve kutuyla birlikte odanın diğer tarafına fırlattı.

Ne olduğunu, *nasıl* olduğunu anlamak için çabalarken odayı arşınlamaya, ellerini saçlarından geçirmeye başladı.

Chadwick kendisinin kim olduğunu biliyordu. Maurelle'in kim olduğunu biliyordu. Onu Maurelle *Rouge* olarak adlandırmıştı. Daha da kötüsü onu kaçırmış, zorla orospusu yapmıştı. Maurelle asla kendi isteğiyle gitmiş olamazdı. Chadwick ona şiddet uygulamış olmalıydı.

Sevgilisinin, yani kendinin, adını söylemesi için de mi zor kullanmıştı?

Hayır. Maurelle kendisine ihanet etmezdi. İşkence yapılsa bile.

O zaman Chadwick nasıl çözmüştü bunları? Mesela Maurelle'i nasıl ele geçirmişti?

Hibbert.

O sefil, aptal moruk Paris'e gitmiş olmalıydı. Le Joyau'yu bulup Maurelle'i orada yakalamış olmalıydı.

Bu da kadınları bulduğu anlamına geliyordu. *Tüm* kadınları.

Emma Martin. Onu ele veren o olmalıydı. Yüzünü gören tek kişi oydu çünkü.

Onu sonra öldürürdü. Diğerlerinin icabına baktıktan sonra.

Odayı arşınlamayı bırakıp derin derin nefesler almaya zorladı kendini. Düşünmek zorundaydı, bir plan yapmalıydı. Chadwick Bow Sokağı'nı buraya göndermiyordu. Fazla fiyakacı, fazla ukalaydı.

Fazla akıllı.

Bow Sokağı'nı buraya gönderirse aradığı adamın bir şekilde kaçacağını, ortadan kaybolacağını ve sonuç olarak olaylara hâkim bir şekilde geri döneceğini biliyordu. Bunun yerine kendisini ortaya çıkarmaya çalışıyor, tuzağa düşmesini bekliyordu.

Ah, ortaya çıkacaktı, tamam. Ama Chadwick'in beklediği gibi gözünü karartıp değil.

Stratejisini yeniden düşünecekti. O eve girecekti. Maurelle'i kurtaracaktı.

Ve sonra hepsini öldürecekti.

İlk başta planladığı gibi sabah beş buçukta Medford'a vardı.

Tüm gece beklemek, fırlayarak oraya gidip ön kapıyı kırmamak, Maurelle'i bulana kadar önüne çıkan herkesi öldürmemek için tüm gücünü kullanması gerekmişti.

Ama Chadwick de bunu yapmasını bekliyordu zaten. O pislik herif pusuya yatmıştı.

Sonuç olarak yapılabilecek tek şey onu köşeye sıkıştırmaktı.

Ah, en iyi adam kazanacaktı işte.

Ve Chadwick ölecekti.

Crompton meşe ağacından yavaşça atladı, başını çevirip arkasındaki uyuyan korumaya baktı. Küçümseyen gözlerle adamın elindeki yarısı boşalmış şişeye baktı.

Zavallı aptal.

Tekrar dönüp araziye sürünerek geçti, gecenin bu son saatlerinde siyah giysileriyle görünmez gibiydi.

Malikâneye ulaştı.

İlk baştaki stratejisi burada sona eriyor, yenisi başlıyordu.

Çalılıkların arasında çömeldi, ilk başta planladığı gibi yavaş yavaş ön tarafa yaklaşmaktansa arka tarafta durmaya devam etti.

Dış duvar boyunca yan yan ilerledi, mutfak penceresine gelince biraz doğruldu. Ev çalışanlarının kahvaltı hazırlıklarına başlayıp başlamadıklarına bakmak için içeriye inceledi.

Bir aşçı ve iki yamağı mutfakta dolanıyor, sabah rutinlerini yerine getiriyorlardı.

Harika. Amaçlarına ulaşmasına yetecek kadar çok ama girişini engellemeyecek kadar az insan.

Sessizce yere çöktü ve arka girişe bitişik, uygun bir yer seçti –her daim yeşil kalan çalılık grubunu uygun bulmuştu. Daha gür bir kısmı seçmek işine yaramazdı. Amacı kargaşa yaratmaktı, tüm malikâneyi yakmak değil.

Kibriti çaktı.

Alevlerin görülecek kadar büyümesi ve duman kokusunun pencere ve kapı altlarından içeri girip duyulması için iki dakika yetmişti.

Mutfak çalışanları hemen tepki verdiler.

Yamaklardan biri çığlık attı ve dumanları işaret ederken elindeki kızartma tavasını düşürdü.

Aşçı bir tencere su aldı ve etrafı suladı ama sonradan yangının dışarıda olduğunu fark etti.

Hemen kapıyı açtı ve alevleri görünce çaresizlikten ne yapacağını bilemedi.

Arkasında duran iki yardımcısını oradan uzaklaştırıp koridoru işaret etti.

Üç uşak ev sakinlerine haber vermek için içeri koşturdular.

Crompton on saniye bekledi. Ne daha fazla, ne daha az. Sonra içeri girdi, doğrudan kilere yöneldi ve içerideki loş, kullanılmayan bir köşede saklanmaya başladı.

Bir tabure alıp oturdu. Tetikte ama kıpırdamadan önündeki uzun saatler boyunca oturmak üzere yerleşti.

Pusuya yatmada bir uzmandı. Bu kadar iyi bir general olmasını sağlayan yeteneklerinden biri de buydu. Düşmanından daha uzun süre nasıl dayanacağını, tehlikenin geçtiği yanılsamasını onlara nasıl yaşatacağını biliyordu.

Sonra saldırıya geçerci.

Saat yedi olduğunda alevler söndürülmüştü.

Onda korumalar araziye aramaktan vazgeçmişlerdi. Etrafta gezinen bir şüpheli göremedikleri için yangının gerçekten de kayıyla çıktığına ve aradıkları katille bir alakası olmadığına kanaat getirmişlerdi.

Chadwick o kadar emin değildi.

Çalılıkları inceleyerek ve kendisine dışarıda eşlik eden Hibbert'le konuşarak yangın yerinde dolandı.

En sonunda mutfaktan içeri girdiler.

“Breanna'nın yanına git.” dedi Chadwick yardımcısına. “Onun yalnız kalmasını istemiyorum.”

Hibbert kaşlarını çattı. “Bunu Crompton'ın yaptığından mı şüpheleniyorsunuz?”

“Bilemiyorum. Mevsim kış. Hava soğuk ve kuru. Mutfaktan gelen bir kıvılcım da yangını başlatmış olabilir. Yani bu tesadüf olabilir. Ama risk alamam. Eğer bu işin arkasında Crompton varsa hâlâ arazidedir. Mahoney'nin adamlarına sadece evin yakınlarını değil, tüm araziye aramalarını söyleyeceğim. Ondan sonra hizmetlilerin olduğu kısma gidip Maurelle'in ne âlemde olduğuna bakarım. Eğer Crompton Medford'a gelmişse bunun nedeni o kadın.”

“Katılıyorum.” Hibbert başını salladı. “Ben Leydi Breanna'ya göz kulak olurum. Lord Sheldrake karısıyla beraber. Wells de, ne olur ne olmaz diye, Maurelle'in odasının önünde bekliyor. Uyanıldığından beri orada.”

“Güzel. Maurelle’i onun odasının bitişiğine koymak akıllıcaydı. Onu daha iyi göz kulak olabiliyor.” Chadwick yürümeye başlamıştı bile. “Sonra görüşürüz.”

“Peki.”

İki adam ayrıldı. Ortalık sessizleşti. Gün devam etti.

Günlük akış yavaş yavaş devam etti, saatler ilerledi ve başka bir olay olmadı.

En sonunda gün battı.

Karanlık ocak akşamı alışıldık sabırsızlığıyla malikânenin üstüne çöktü.

Akşam yemeği servis edildi. Mutfak çalışanları işlerini tamamlayıp yemeğin son tabaklarını da yıkadılar ve ışıkları söndürdüler.

Alt kat sessizliğe bürünmüştü.

Tam kilerin üstündeki kütüphanede tüm aile sohbet ediyordu. Leydi Breanna’nın iniş çıkışlı ses tonu ve kuzeninin Amerikan aksanı aşağı kata geliyor, arada Sheldrake ve Chadwick’in bariton sesleri onlarınkine karışıyordu.

Zamanı gelmişti.

Saklandığı daracık yerde Crompton ayağa kalkıp kollarını ve bacaklarını esnetti. Bu serin odada geçirdiği uzun günün ardından zonklamaya başlayan parmağındaki acı irkilmesine neden oldu.

Çok yakında bu acının intikamını alacaktı. Sonra güneşin bu fiziksel işkenceyi ortadan kaldıracığı ılık iklimlere yelken açacaktı.

Ama önce Maurelle’i kurtarmak zorundaydı.

Sevdiği kadın şimdi yalnızdı. Evi, akşam rutinini bilecek kadar gözlemlemişti. Wells girişte olurdu -özellikle de bu noktada, yani son biblonun geleceğini tahmin ediyorlarken- ve Hibbert Wells ile aile arasındaki koridorda durup güvenliği pekiştirirdi.

Güzel. Bu iki adam hedefinde yoktu –henüz.

Tabii ki, Chadwick'in Maurelle'in kapısına koruma dikme olasılığı her zaman vardı. Ancak bu da düşük bir olasılıktı, çünkü sabahki tehdit ortadan kalkmıştı ve soylu katilin bırakın Maurelle'i kurtarmanın eşiğinde olmasına, ona yakın bir yerlerde olduğuna inanmak için bile bir neden görünmediğinden dolayı Chadwick adamlarını boşa harcamak istemezdi. Bunun yerine onları arazinin etrafında devriye gezdirir ya da Leydi Anastasia ve Leydi Breanna'nın yanında tutardı.

Crompton'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Dikkatlice kilerden çıktı, mutfaktan geçip hizmetlilerin kaldığı kısma yürüdü.

Bu kanat sessizdi. Şaşırılmamıştı, çünkü çalışanlar ya yatmak üzere odalarına çekilmişlerdi ya da yukarıda işverenlerinin odalarını gece için hazırlıyorlardı.

Yine de tabancasını sımsıkı kavradı, özellikle de kâhyanın kaldığı odaya giden köşeyi dönerken.

Wells'in odası sessizdi. Görünüşe göre yukarıda, görevinin başındaydı.

Crompton tutuşunu gevşetti ve Wells'in odasının bir yanındaki odaya yürüdü.

Kapı kilitliydi.

Emin olmak için çok hafifçe kolu oynattı. Evet. Kesinlikle kilitliydi.

Etrafa bakıp yalnız olduğundan emin oldu. Sonra kapıyı çaldı, çok ses çıkarmadan. Cevap yoktu.

Tekrar, bu kez daha güçlü bir şekilde, çaldı kapıyı.

“Anahtarınızı mı kaybettiniz mösyö?” İçeriden Maurelle'in buz gibi sesi geliyordu. “Yenisini yaptırmakla uğraşmayın. Size anlatacak başka bir şeyim yok.”

Crompton'ın tek ihtiyacı olan buydu.

Cebinden bir bıçak çıkarıp anahtar deliğine soktu ve sertçe ittirdi.

Ufak bir ses, amacına ulaştığını gösterdi.

Kapı kolunu indirdi ve içeri girdi.

Maurelle yüzündeki sert, inatçı ifadeyle oturduğu sandalyeden bakıyordu. "Size az önce de söyledim..." Birden sustu ve gelenin kim olduğunu anlayınca büyük bir şaşkınlık yaşadı. "Ansel." Hemen koşup adamın kollarını tuttu ve omzunun üstünden kapıya baktı. "Delirdin mi? Böyle yaparak Chadwick'in ekmeğine yağ sürüyorsun."

"Hayır. Aynısını o benim için yapıyor." Crompton kapıyı kapadı, Maurelle'in çenesini eldivenli eliyle tutup kaldırdı ve suratını inceledi. "Seni zorlamak için hangi yollara başvurdu? Öldürmeden önce, sana sahip olduğu her sefer için işkence çektireceğim ona!"

Maurelle şaşırmişti. "Neden bahsediyorsun böyle? O benle yatmadı ki. Mektubunda öyle mi yazmış? Sana tuzak kuruyordu Ansel. Saçımndan bir tutam kesti ve kombinezonumu aldı. Ama bana elini bile sürmedi."

Crompton'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Doğum lekeni tarif etmiş. Buradakini." Göğsüne dokundu.

"Doğum lekem." Maurelle şaşkınlıkla göğsüne baktı. "Ama o nasıl..." Birden başını kaldırdı, gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Leydi Breanna denen kahpe. Ben üstümü değiştirirken o da buradaydı. Lekemi o tarif etmiş olmalı." Endişesinin yerini öfke almıştı.

"Chadwick ayarladı bunu. O zaman senin burada olduğunu biliyordur. Seni öldürür."

"Hayır. Benim burada olduğumu bilmiyor ve hayır, beni öldüremez." Crompton öfkesinin sert dalgalar halinde içine çarptı-

ğını, Chadwick'in kendisini nasıl üçkâğıda getirdiğini anlayınca daha da öfkelenildiğini hissediyordu. "Beni yenmesine izin vermek gibi bir niyetim yok."

"Ama tüm bunları ayarladı ve..."

"Evet." O gün olanları tekrar değerlendirirken Crompton'ın güveni tazelenmişti. "Beni kandırmayı başardı. Ama onu alt ettim. Bu sabah benim içeri girdiğimden şüphelendi. Ama onu aksine ikna ettim. Şimdi o, tüm ev halkının güvende olduğunu düşünüyor. Bu da bana üstünlük sağlıyor."

Crompton Maurelle'i elinden tutup kapıya götürdü. "Chadwick'in amatörce taktikleri bitti artık. Seni buradan çıkarıyorum. Sonra tekrar gelip bütün işlerimi bitiriyorum. Leydi Anastasia'yı geçen ağustosta yapmam gerektiği gibi öldüreceğim. Sonra o sefil kuzenini merhamete gelmesi için yalvartacağım. Onu kalbinden, tek bir kurşunla Chadwick'in gözleri önünde öldüreceğim, böylece o da Leydi Breanna'yı koruma girişimlerinde ne kadar başarısız olduğunu görecek."

"Ya Chadwick?" Maurelle'in gözleri bu olasılıklarla parlıyordu.

"Sonra o ölecek." diye yemin etti Crompton, yüzünden ve ses tonundan nefret akıyordu. "O anın tadını çıkaracağım. Sonra Wells ve Hibbert'tan ve Sheldrake de dâhil olmak üzere önüme çıkan herkesten kurtulacağım." Durdu, ağzında zaferin tadını duyabiliyordu. "Zaten Lockewood Bankası'na da daha fazla ihtiyacım olmayacak. Sen ve ben bu gece yola çıkacağız."

Maurelle başını hevesle salladı. "Evet. Sabırsızlanıyorum."

Yan odadaki Wells, eli kapı kolunda hazır bir şekilde bekliyordu.

Kendini beklemeye, Lord Royce'un talimatlarına uymaya zorladı.

Crompton'ın Maurelle'le birlikte çıkışına kulak verdi, ayak seslerinden evin arka tarafına doğru gittiklerini anlıyordu. Sonra sesler kesildi.

Hemen odasından çıkıp yukarı, kütüphaneye koşturdu.

“Onu kurtardı lordum.” dedi Royce’a, nefes nefese kalmış bir şekilde. “Az önce çıktılar. Arka çıkıştan sanırım.”

“Harika.” Royce gözleri parlarken tabancasını kontrol etti. “Onlara bir dakika süre verelim. Crompton’ın malikânedен biraz uzaklaşmasını istiyorum, Breanna ve Anastasia’nın iyiliği için. Sonra, gerisi bana kalmış.”

“Hayır.” Damen da tabancasını çıkarıp ayağa kalktı. “*Bize* kalmış. Onun ölmesini en az senin istediğin kadar istiyorum ben de. Dahası, onu kıskırtan sensin. Eğer seni götürse intikam almak için peşinden gelir. Yardıma ihtiyacın olacaktır.”

Royce başını *olur* anlamında salladı.

Breanna endişeyle dudağını ısırды ve Stacie’yle göz göze geldi.

İki kadın da konuşmadan Hibbert şöyle dedi: “Wells ve ben de geliyoruz.” Tabancasını çıkardı.

“Kesinlikle.” Wells Hibbert’in verdiği tabancasını çıkardı. “Burada sadece şerefınızı düşünemezsiniz lordum.” dedi Royce’a. “Vikont her yerde olabilir. Arazi çok geniş. Ve ben bu araziyi herkesten iyi biliyorum.”

“Haklısın.” dedi Royce. Breanna’nın yanına gidip omuzlarından tuttu. “Sen ve Anastasia yukarı, benim odama çıkın. Korumalardan ikisine kapının önünde durmalarını söyleyin. Hiçbir yere kıpırdamayın. Orası güvenli olan taraf, çünkü Crompton sizin kütüphanede olduğunuzu sanıyor. Ama şu an sizi değil Maurelle’i düşünüyor. Bu yüzden malikânedен uzaklaşacak, buraya gelmeye çalışmayacaktır.”

“Peki.” diye mırıldandı Breanna.

Stacie bu uysal role bir dakika bile katlanamayacaktı. Sandalyesinden fırladı. “Ama Royce ben...”

“Stacie.” Breanna’nın bu üstü kapalı azarı onu susturdu. “Bırakalım erkekler yapmak zorunda oldukları şeyi yapsınlar. Yoksa

Crompton kaçacak.” Kuzeniyle göz göze geldiler ve konuşmadan anlaştılar. “Böylesi en iyisi.”

“Pekâlâ.” Stacie itiraz etmeyi bırakmıştı.

Breanna parmak uçlarında yükselip Royce’un dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu. “Dikkatli ol.”

“Olurum.”

Breanna endişeli gözlerle müstakbel kocasının kendisi için büyük anlam ifade eden üç erkekle birlikte gidişini seyretti.

Stacie’yle baş başa kalana kadar bekledi. Sonra hemen kuzenine döndü.

“Ne planlıyorsun?” diye sordu Stacie.

“Crompton’ı durdurup sevdiğimiz adamları korumayı planlıyorum.”

“Nasıl?”

“En iyi yaptığımız şeyi yaparak.” Breanna ön kapının kapandığını duyunca Stacie’nin kolunu kavradı. “Hadi gel. Çabuk olmalıyız.”

Hemen antreye koşup kendisine ve Stacie’ye ait olan koyu renkli iki mantoyu aldı. “Bunu giy.” dedi Stacie’ye, kendisi de diğerini giyerken. “Ondan sonra ikimiz...” Birden durdu, kendi kendine kızıyordu. “Ne düşünüyordum ki?” diye mırıldandı bakışları Stacie’nin karnına kayınca. “Bebegin. Onu tehlikeye atamam.” Kararlı bir ifadeyle salladı başını. “Bunu tek başıma yapacağım.” Ellerini saçlarına götürüp tokalarını çıkarmaya, saç tutamlarını açmaya başladı.

“Hayır, yapmıyorsun.” Stacie de kendi mantosunu giydi, onun ne yapmaya çalıştığını anlayınca kararlılığı geri döndü. “Yer değiştiriyoruz.” dedi, tahmin etmekten çok bir gerçeği dile getirir gibiydi.

Breanna tereddüt etti.

“Breanna, planladığın şey her neyse bana ihtiyacın var. Hem...” Elini bebeğini korumak istercesine karnına koydu. “Crompton’ın peşinden gitmem bebeğimi tehlikeye atmayacak. Onu kurtaracak. O adamı ortadan kaldırmak bebeğime sunabileceğim tek gerçek koruma. Şu anda bu bebek risk altında. Bu riski kaldırmak benim sorumluluğum. Kısacası, senin bana ihtiyacın var ve benim de bunu yapmaya ihtiyacım var. Bu yüzden söyler misin, saçlarımı toplayayım mı? Yer değiştiriyoruz, değil mi?”

“Evet ve hayır.” dedi Breanna teslim olarak. “İkimiz de aynı kişi oluyoruz.”

Stacie mantosunu iliklerken durdu. “Anlamadım şimdi.”

Breanna ona bakıp derin bir nefes aldı. “Crompton Medford’dan asla temelli ayrılmayacaktır. Biz yaşadığımız süreçte bunu yapmaz. Bu yüzden eğer Maurelle’le kaçarsa biz sürekli bir korku ve endişe içinde yaşayacağız demektir. Bunun düşüncesine bile katlanamıyorum. Ne de Royce ve Damen onu bulmadan o ikisini bulursa neler yapacağı düşüncesine. Bu olasılığı ortadan kaldırmak zorundayız.”

“Nasıl?”

Breanna yine durdu. “Stacie, bu plan biraz riskli.”

“Crompton’ın kaçmasına izin vermek kadar riskli olamaz. Ona izin vermek ölüm fermanını imzalamak olur –hem benim, hem de bebeğim için.”

“Sen emin misin?”

“Eminim.”

Breanna başını salladı, Stacie’nin fikrini değiştirmeyeceğini ve eğer hamile olan kendisi olsaydı onun da -çocuğunun iyiliği için- aynı şekilde davranacağını biliyordu. “Onu buraya tekrar çekeceğiz. Vikonta tam olarak istediği şeyi vereceğiz: İkimizi. Tek sorun, o hangimizin hangimiz olduğunu bilemeyecek. Ve bu da planını sonlandırmasının önündeki büyük bir engel olacak.

Hatırlasana, ilk seni öldürmek istiyor. Tek bir mermiyle. Hata yapmadan.”

“Doğru.” dedi Stacie de, anlamaya başlıyordu. “Ve ateş açtığı kişinin ben olduğunu -tam olarak- kesinleştirmedikçe bunu yapamaz. İlk önce seni öldürürse tüm planı baltalanır. Düzeni bozulur ve sana benim ölmemi izlettirip bundan zevk almaktan mahrum kalır. Bu kadar ince ince plan yaptıktan sonra böyle bir şeye izin veremez.”

“Aynen. Crompton gibi bir adam için emin olmak her şey demektir. Ve nasıl emin olabilir? Sonuçta iki tane Anastasia görecek: Seni,” Breanna sesini değiştirip Stacie’nin Amerikan aksanını taklit etti, “ve beni.” Saç tutamlarını açıp omuzlarına bırakma işini bitirince aynı Stacie gibi göründü. “Bu riskli ama sevdiğimiz adamları korumanın ve Crompton’ın ortadan kaybolup bizi korkutmaya devam etmeyeceğinden emin olmanın tek yolu bu.”

“Katılıyorum.” Stacie başını salladı, aklından bir sürü şey geçiyordu. “Crompton’ın ikimizin de tek başımıza olduğumuza inanması için aramıza yeterince mesafe koymalı, ama hemen bir araya gelecek kadar da yakın olmalıyız –böylece Crompton önce hangimizi görürse görsün birimiz diğerinin yanına hemen gidebilir.”

“Doğru.” Breanna hazırlıklarını tamamladı. “Bunu yaptıktan sonra onu fazla kızdırmadan kibrine meydan okumak zorunda kalacağız. Ona sadece şunu hatırlatacağız: Eğer iddia ettiği gibi usta bir nişancıysa hangimizin hangimiz olduğunu anlayabilmeli. Ona, planını istediği gibi sonlandırabilmesi için önce seni öldürmesi benim de bunu seyretmek zorunda kalmam gerektiğini anlatmalıyız –ve ikimizi birer kurşunla öldürmek zorunda.” Çenesini kaldırdı. “İkimiz de birer tabanca alacağız. Crompton ikimizden birinin yanında olduğunda boşa kalan Anastasia tabancasını ateşleyecek.” Breanna kuzeninin gözlerinin içine bakıyordu. “Stacie, bu soruyu günler önce kendi kendime sordum

ve cevabımı verdim. Şimdi sana soruyorum –birini öldürebilir misin? Ben öldürebilirim.”

Stacie elini yine karnına götürüp doğmamış bebeğini okşadı. “Ah, evet Breanna. Söz konusu kişi Vikont Crompton’sa öldürebilirim.”

*B*reanna arazinin güney kısmındaki ağaçların arasında ya-
vaşça yürüyordu.

İçgüdüleri ona Crompton'ın kaçmak için bu yolu kullanacağını söylemişti. Stacie de aynı düşüncede idi.

Eğer Medford Malikânesi'ni Wells'ten daha iyi bilen birileri varsa onlar da kendileriydi. Burada çocukken oyunlar oynayan, saklanacak yerler bulup ağaçlara tırmananlar ikisiydi. Ve birilerinin saklanmak için seçeceği en yoğun ağaçlıklı bölgeyi de biliyorlardı.

Mantolarının kukuletalarını bilerek indirdiler. Parlak kahverengi saçları ay ışığında parlıyor, gecenin karanlığında bile fark ediliyordu.

Tabancasını kavrayan Breanna adımlarını dikkatle atıyor, ıssız araziye göz gezdirirken kalbi deli gibi çarpıyordu. Titreşen her bir yaprak, rüzgârın ufak bir ışıltısı sızmasına neden oluyor, giriştiği işi düşündükçe midesi düğümleniyordu.

Daha da kötüsü Stacie'yi de sokmuştu bu işte.

Kuzeni hamileydi. Ya bu plan ters giderse? Ya Crompton artık kendi planına sadık kalmamaya karar vermişse? Ya öfkesine kapılıp ikisini birden vurursa? Ya...

Hayır. Dişlerini sıkı ve bu şekilde düşünmemeye çalıştı. Bu planı hayata geçirseler de geçirmeseler de Stacie'nin bebeği tehlikede idi ve Crompton yaşadığı sürece bu tehlike devam edecekti.

Onu durdurmak zorundaydılar.

Arka tarafındaki bir dal çıtırdayınca Breanna'nın içindeki her şey uyuştu. Korkunç bir şeyler olacağına farkındaydı, biliyordu.

Hesaplaşma vakti gelmişti.

Sanki bir rüyadaymışçasına döndü, Vikont Crompton'ı bir ağaca yaslanıp sakin bir şekilde kendisini seyrederken görünce hiç şaşırılmıyordu.

"İşimi çok kolaylaştırdın." dedi, Breanna'nın titreyen eliyle tabancasını kaldırmayı serinkanlılıkla seyredip eldivenlerini düzeltirken. "Komik olma. O tabancayı bırak ateşlemeyi, doğru düzgün tutamıyorsun bile." Kolunu kaldırdı ve genç kadının kalbine nişan alınca tabancası parladı. "Ama ben..." Gülümsedi ve Breanna onun gözlerindeki delirmiş ifadeyi görebildi. "Bense mükemmel bir nişancıyım."

Genç kadının, arkasındaki alana bakındığını görünce düşüncelerini kolayca okudu. "Maurelle'i arıyorsun. Yoksa onun başına tabancanı dayayıp beni dizlerimin üstünde yalvartmayı mı düşünüyordun? Zahmet etme. Daha nişan almadan ölmüş olurdun. Dahası Maurelle arazinin dışında. Seni ve Leydi Breanna'yı öldürmeye gelmeden önce onun arabama güvenli bir şekilde yerleştirdiğinden emin oldum." Yüz ifadesi sertleşti. "Şimdi o silahı indir. Yoksa ölümünü uzatıp daha acılı bir hale getiririm, ölmek için yalvarırsın."

Orta parmağı tetiğin üzerinde gezindi. "Hemen ölebilirsin. Ya da işkence gibi gelen bir yavaşlıkla da ölebilirsin. Karar senin. Seç birini."

Breanna olmayan seçeneklerini düşündü. Onu vurmaya denebilirdi ama bu intihar olurdu. Ağacın arkasına geçip mermiden

kurtulabilirdi ama adam usta nişancılığı sayesinde onu yine de vuracaktı. Tek umudu tabancasını yere bırakmak ve Stacie gele- ne kadar onu konuşturmaya devam etmekte.

“Peki.” Tabancasını çimenlere bıraktı.

“Akıllıca bir seçim.” dedi Crompton. “Aksini seçip korkunç bir şekilde ölebilirdin. Çünkü ben asla başarısız olmam.”

“Geçen ağustos oldun ama.” diye hatırlattı Breanna, Anastasia’nın sesini taklit ederek. “Amcam beni vurman için seni kiraladı ama sen başarısız oldun.”

Crompton’ın yüzü öfkeyle buruştu. “Senin sefil kuzenin yüzünden. Bu arada, o nerede?” diye sordu, orta parmağını tetiğe daha da yaklaştırdı. “Sen buradaysan o da uzaklarda olamaz. Ve onun bunu izlemesi konusunda kararlıyım.”

Sanki kendi sorusuna cevap gelmişçesine başını çevirdi ve bir adım geri çekilip tabancasını sola çevirdi ama Breanna’yı da takip ediyordu. “Gelsene Leydi Breanna.” dedi buz gibi bir sesle, Stacie’nin geldiği tarafa bakmak için başını eğmişti. “Seni duyabiliyorum. Ah, şimdi görebiliyorum da.” dedi büyük bir memnuniyetle. “Böylece, seni buraya gelmeye daha iyi ikna edebilirim.” Bunu söyledikten sonra tabancasını ateşledi ve Breanna çığlığını bastırarak yerinden zıpladı. Aman Tanrım. Stacie...

Ne yapmıştı bu adam?

Patlamanın ardından şaşkınlık dolu bir çığlık ve tok bir ses duyuldu ve Crompton Stacie’nin öne çıkması için işaret ederken gaddarca gülmüsedti. “Gördün mü?” diye sataştı, hırçın bir ifadeyle. “Bunu senin aksine, parmağını koparmadan da yapabiliyorum.” Dişlerini sıktı. “Şimdi buraya gel ve kuzenine katıl.”

Anastasia bir adım attı, yaralanmamış ellerine şaşkınlıkla baktı ama tabancası gitmişti.

Crompton’ın atışı tabancasını yere düşürmüştü.

Buna rağmen Breanna Stacie’nin zarar görmediğini anlayınca büyük bir rahatlama yaşadı. Başları beladaydı. Ama hayattaydılar.

Birileri bu patlamayı duymuş olmalı diye düşündü. Erkekler her neredeyse Stacie'nin ve onun yardımına koşarlardı.

Crompton bu gerçeği düşünemeyecek kadar takıntılıydı. Bu yüzden, yardım gelene kadar onu oyalamak ikisine düşüyordu.

“Seni görebileceğim bir yere gel.” diye emretti Crompton Stacie'ye. “Leydi Anastasia'nın yanına.”

Breanna Stacie'nin kendini toparladığını, kendisiyle aynı sonuca ulaştığını anladı. Stacie Crompton'ın dediğini yaptı, başını dik tutup yavaş adımlarla yürümeye başladı. “Leydi Anastasia'nın yanına mı? Leydi Anastasia benim zaten.”

“Yoksa ben mi?” diye sordu Breanna, Crompton'a cesurca meydan okuyarak.

Crompton ilk kez iki kadının görüntü ve ses benzerliklerinin farkına vardı ve bir ona, bir diğerine bakarken tereddüt etti. “Nasil çocukça bir oyun oynuyorsunuz?”

“Oyun yok lordum.” Breanna ona karşı gelmek için bu gücü nereden bulduğunu bilmiyordu. Ama güçlü hissediyordu –tıpkı geçen yaz babasına karşı geldiği zamanki gibi.

“Gerçek bu.” diye devam etti, kendi sesini duyarken –hayır, Stacie'nin sesi ama kendi ağzından çıkıyordu. “Sadece ikimizden birinin Anastasia olabileceğini söylüyoruz. Breanna da olabilir. Ve bu da sizin için bir sorun. İkimizi de birer kurşunla öldüreceğinizi söyleyerek övünüyordunuz –ve ilk kurşun Anastasia içindi. Pekâlâ, hangimizin o olduğunu bilmeden bunu nasıl başarmayı düşünüyorsunuz?”

Crompton gözlerini kıstı. “Sizin yaşınızdan daha fazla bir zamandır usta bir nişancıyım ben. Asla yenilmedim, ne savaşta ne başka bir işimde. Gerçekten de beni alt edebileceğinize inanıyor musunuz? Değersiz iki veletten başka bir şey değilsiniz.”

“Seni alt etmeye çalışmıyoruz.” dedi Breanna, küstahlığın gizleyerek. “Sadece merak ediyoruz. Not üstüne not gönderip üstünlüğünden, niyetinden ve yeteneklerinden bahsettin. Bu karşı

saldırı sonrasında planını nasıl yürüteceğini merak ediyoruz. Bu karşı saldırı değersiz iki veletten gelmiş olsa bile.”

Crompton’ın yanağında bir kas seğırdi ve öfkeli bakışlarını Breanna’ya çevirdi. “Kendini ele verdin. Breanna korkak farenin tekidir. Sen kesinlikle Anastasia’sın.” Durup Breanna’nın tepkisini bekledi.

“Belki öyleyim.” dedi Breanna.

“Ama belki de değildir.” diyerek şaşırtmayı denedi Stacie. “Ne de olsa amcam aylardır hapiste. Breanna bu süre içinde kendini buldu. O zaman benim Anastasia olmadığımından nasıl emin olabilirsin? Bizi hayal kırıklığına uğrattın lordum. Sen cevaplara ulaşmak için karşındakine arka arkasına sorular sormak gibi kalitesiz taktiklere asla güvenmezdin. Her zaman kendi cevaplarını kendin bulurdun. Başkası olsa şanslı bir tahminde bulunabilir. Ama siz her zaman çok emin olursunuz.”

“Her şey senin insafına kalmış.” diyerek kabullendi Breanna, omuzlarını üzüntüyle silkerek. “Bunu biliyoruz. İkimiz de öleceğimizin farkındayız. Sadece, ününüze zeval vermeden bizi nasıl öldüreceğini bilmek istiyoruz.”

Crompton’un gözleri öfkeyle parladı. “Kahretsin! Mevkiimi ve becerilerimi kaybetmeyeceğim. En iyi nişancı benim. Herkesi yenebilirim.”

Durdu, alnından terler akıyordu. Sapkın fakat zeki beyni cevaplar ararken kolundaki gerginlik biraz hafiflemişti.

Breanna bir anlığına kazandıklarını, adamın gözleri önünde gerçekten de çökeceğini düşündü.

Crompton tekrar kendine geldiğinde Breanna yerdeki tabancasını almayı düşünüyordu. Ama adam zafer kazanmış gibi gülümsedi, kendine güveni yeniden gelmiş ve öfkesi dinmişti. Kolunu kaldırdı, parmakları tabancayı öncekinden daha sıkı kavriyordu.

“Pekâlâ.” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Sizin istediğiniz gibi yapalım şunu. Üçüncü bir insan daha kattım aranız. Ne de olsa burada düşünmemiz gereken üçüncü biri daha var.” Tabancasını biraz indirip Breanna’nın karnını hedef aldı. “İlk mermim senin çocuğuna gidecek. Doğmamış çocuğuna.” Bileğini biraz yana kaydırıp tabancasını Stacie’nin karnına doğrulttu bu kez. “Annesinden önce ölecek. Bu yüzden ona elveda deyin.” Kolunu ileri geri götürüp hedefini değiştiriyordu.

Tepki veren, doğmamış bebeğini korumak için içgüdüsel olarak ellerini karnına koyan Stacie’ydi.

Crompton alaycı bir övgüyle başını yana eğdi. “Bu annelere özgü korumacılığınız insanı duygulandırıyor Leydi Sheldrake. Benim için de zekice bir taktik oldu bu. Şimdi eminim işte.” Tabancasını Stacie’ye doğrultup dik durması için işaret etti. “Artık üstünlüğümü kanıtladığıma ve bu şakacı aldatmacayı çözdüğümü göre işimi bitirip gidebilirim.”

Kolunu biraz daha kaldırıp genç kadının kalbini hedef aldı.

Breanna hiç düşünmeden sola kayıp kendini Stacie’nin önüne attı. “Beni öldürmeden kuzenimi öldüremezsin.” dedi kendinin bile tanıyamadığı tehlikeli bir sesle. Ellerini arkaya uzatıp Stacie’nin yerinde kalmasını sağladı. “Beni öldürmeni engelle-yemem. Ama bunu senin istediğin şekilde gerçekleştirme zevkini yaşatmayacağım sana. Başaramayacaksın Lord Crompton. En azından bu anlamda. İlk önce ben öleceğim. Geçen yazın hatasını telafi edemeyeceksin. Ne de ben Stacie’nin ölüşünü izleyeceğim. Bu yüzden bir kez daha alt edileceksin.”

Crompton küfürler savurarak yürüdü ve Breanna’yı boğazından tuttu, yere iterken parmaklarını tenine batırıyordu. “Hayır, seni küçük kahpe, alt edemeyeceksiniz beni!” Breanna’nın doğrulmasına, hatta nefes bile almasına izin vermeden çabucak hareket etti. Çizmeli ayağını Breanna’nın göğsüne bastırıyor, acı çekmesini istiyordu. “Bu yüzden kuzenine elveda de.” dedi, tabancasını kaldırıp Anastasia’ya doğrulttu. “Anastasia ölmek

üzere. Ve sonra, *en sonunda* senin hayatına son verme zevkini yaşayacağım.”

“Tekrar düşün Crompton.”

Birden duyulan bu ses Royce’a aitti ve Crompton başını anında çevirdi.

Royce tabancasını ateşlediğinde o hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Mermi Crompton’ın göğsüne isabet edip geri geri gitmesine neden olmuştu.

Buna inanamıyormuş gibi bir ifade vardı suratında.

Sonra yere, Breanna’nın bir metre kadar yakınına yığıldı.

Royce tabancasını hazırda tutarak Crompton’un yanına yürüdü. Eğilip onun gerçekten ölüp ölmediğine baktı. Öldüğünden emin olunca Breanna’nın ayağa kalkmasına yardım etti ve Crompton’ın paltoşundan sızan kana bakarken onu sınıksız kucakladı.

“Kalbine tek bir mermi, seni it herif.” diye mırıldandı. “Şimdi cehennemde çürü.”

*R*oyce'un yatak örtüsünün altı üstüne gelip darmadağınık olmuştu.

“Uyumak istemediğine emin misin?” diye mırıldandı, sonra dirseklerinin üstünde doğrulup gevşemiş ve doymuş bir şekilde altında uzanan Breanna'nın kızarmış yanaklarını öptü.

Genç kadın iç çekti, harika gülümsemesi verdiği tek cevaptı.

Korumalar Crompton'ın cesedini ortadan kaldırıp arabadan kaçmaya çalışan Maurelle'i yakaladıklarından beri, ikisi saatlerdir sevişiyordu. Tüm aile içleri rahatlamış şekilde malikâneye dönüp birbirlerine anlayışla ve bitkinlikle bakmışlardı. Sonra Breanna ve Anastasia arasındaki birkaç duygusal kucaklaşmadan sonra herkes uyumak üzere odasına çekilmişti.

Yarın, olanları tartışmak için bol bol zamanları olacaktı.

Bu gece, konu kapanmıştı. Ve toparlanma zamanıydı –toparlanma ve yenilenme. Breanna Stacie ve Damen'in da kendisi ve Royce'un aklındaki iyileşme yolunu -yani birbirlerini- kullanacaklarını tahmin ediyordu. Ve sadece tensel arzular yüzünden olmayacaktı bu. Hayatlarının ve aşklarının hâlâ devam ettiğini birbirlerine kanıtlamak için duydukları büyük ihtiyaç yüzünden de olacaktı.

Şimdi, saatler sonra bile bu ihtiyaç azalmış değildi.

“Biraz uyumak istemez miydin?” diye tekrarladı Royce, dudaklarını onunkilere sürterken.

“Uyumak mı?” dedi Breanna, sanki bu kelimenin anlamını bilmiyormuş gibi.

“Hı hı. Neredeyse şafak sökecek.”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Eminim.” diye fısıldadı Breanna. Gözlerini açtı ve Royce’u daha derinine çekmek için kıpırdanıp kollarını genç adamın boynuna doladı. “Neden soruyorsun? Seni yordum mu yoksa?”

Royce ufak bir kahkaha attı. “Asla. Ne şimdi, ne bundan sonra.”

“Mmm, buna sevindim.” Başını biraz kaldırıp Royce’un boynundaki nemli çukuru öptü. “Bu gece ne kadar kahramanca davrandığını söylemiş miydim daha önce?”

“Evet.” Royce bedeninin ürpermesine neden olan zevke rağmen kaşlarını çattı. “Bu gece ne kadar tedbirsiz davrandığını söylemiş miydim daha önce?”

“Defalarca.” Breanna kalçalarını kaldırıncaya, âşık olduğu adamın inlemesine neden oldu. “Bu konuyu tekrar tekrar konuşmayı bırakabilir miyiz? Bitti artık. Ve sayende ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz.”

Royce hissettiği tutkuyla elini Breanna’nın saçlarına kaydırdı, bakışları yakıcıydı. “Seni ne kadar sevdiğimi bir bilsen...” dedi, duygulandığı için sesi boğuklaşmıştı. “Ya da senin tehlikede olduğunu, kendini tehlikeye attığını fark ettiğimde ne kadar korktuğumu... Tanırım... Breanna.” Genç kadını büyük bir açlıkla öptü. “Bunu bana bir daha yapma.”

“Yapmayacağım.” Breanna sevdiği adamın sırtını okşadı, parmak uçlarını nemli teninde gezdirdi. “Eskisi gibi suskun ve hanım hanımcık olacağım. Ama sonra.” Royce’un dudaklarını kendininkilere çekerken gözleri parladı. “Çok sonra.”

Bu *çok sonra, çok çok sonraya* döndü ve Breanna en sonunda dinlenmeye razı olduğunda güneş gökyüzünde yükseliyordu.

Pencerenin dışındaki günün iyice aydınlanmasını seyrederken ve bundan sonra her gün, sevdiği adamla birlikte bunun tadını çıkaracağını bilmenin katıksız neşesiyle şükürler ederken Royce'un kollarında sessizce kıvrıldı.

"Bu öğleden sonra bana bahsettiğin kiliseye gideriz." dedi Royce, sanki Breanna'nın aklını okuyormuşçasına. "Bir hafta içinde izni alırım. Düğün hazırlığı için ne kadar süreye ihtiyacın var?"

Breanna gülümsedi. "İki hafta." diye karar verdi birden. "Bize eşlik etmek için planlarımı değiştiremeyecek olan davetliler bu olayı kaçırmak zorunda kalacak. Ama keyifleri bilir. Evlenmemiz," dedi yumuşak bir sesle, "ve bunun getireceği mutluluk bize yeter."

Royce derin bir nefes aldı, sonra genç kadının yüzünü görmek için çenesini kaldırdı. "Ne istediğimi biliyorsun." dedi. "Karım olmanı istiyorum, hem de mümkün olan en kısa sürede. Ama senin ne istediğini de biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Resmi bir tören istiyorsun, geleneksel ve zarif. Şimdiye kadar mahrum bırakıldığın her şeyi telafi edecek bir tören."

"Her şeyim var artık –daha da fazlası hatta. Sen varsın, benimsin. Ne kadar görkemli olursa olsun, hiçbir düğün töreni bu mutluluğu artıramaz."

Royce emin değildi. "Sevgilim, emin misin?"

"Hem de çok." Breanna genç adamın çenesini okşadı. "Sanki hayatımı bana yeniden vermişler gibi hissediyorum. Ve bu hayata hayal edilebilecek en mükemmel şekilde -karın olarak- başlamak istiyorum. En kısa sürede Bayan Royce Chadwick olmak istiyorum. Davetlilere gelince, sevdiğim herkes bu çatı altında zaten. Her zaman bizimle olan büyükbabam da dâhil olmak üzere. Sen

ve ben bu yeni hayatımıza etrafımız sevgiyle çevrilmiş bir şekilde başlayacağız. Gerisi önemli değil.”

“Tam da duymak istediğim şeyler.” Royce Breanna’nın parmak uçlarını, bileğinde atan damarı öptü. “Şimdi böyle düşününce, iki hafta sonsuzluk gibi geliyor. Belki de şunu on güne indirmeliyiz.”

Breanna güldü. “Stacie ve Wells onlara hazırlık yapmaları için zaman tanımazsak kırılırlar. Hem bence evlilik haberi herkesin neşesini yerine getirecek bir şey. Bırakalım da bu iki hafta bu haberin tadını çıkarınsınlar. İki hafta gerçekten de katlanılamayacak kadar uzun bir bekleme süresi mi?”

“Evet. Ama senin hatırın için dayanmaya çalışacağım.” Royce Breanna’nın avucuna bir öpücük kondurdu. “Bu kolay olmayacak. Mümkün olan her şekilde bana ait olmana ihtiyacım var.”

“Sana aidim. Bundan sonra da böyle olacak. Ve sonra...” Breanna sustu, can sıkıcı bir düşünce gelmişti aklına. “Royce, nerede yaşayacağımızı konuşmadık hâlâ.”

Royce şakacı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Doğru, yeterince oda değiştirdik. Hangi odanın bize ait olmasını isterdin?”

Breanna’nın gözleri büyüdü. “Senin için gerçekten de fark etmez mi?”

“Ne fark etmez mi?”

“Burada yaşamak. Medford Malikânesi’nde. Biliyorum, buraya ait anıların tam olarak hoş sayılmaz. Ve Bond Sokağı’nda bir evin de var. Korkarım...”

Royce dudaklarına bir öpücük kondurarak onu susturdu. “Seni gerçekten de büyükbabanın hayalinden uzaklaştıracağımı mı düşündün?” dedi dudaklarına doğru. “Asla. Benim evimi şehir merkezine indiğimizde kullanırız. Medford’la ilgili anılarıma gelince... Bunlar harikadan da öteydi. Mucize gibiydi. Burada senle tanıştım, burada sana âşık oldum, burada senle ilk kez seviştim. Tüm bunlar her şeyden daha ağır basıyor, Crompton’dan

bile. Burada her şeye yeniden başlayacağız, evin ikimiz için de yeni olan bir kısmını seçeceğiz. Tamamen gözlerden uzak, özel bir oda olacak. Kötü anıların hepsini sileceğiz, geriye sadece özel ve güzel olanlar kalacak. Yeni mobilyalar alıp odayı yeniden dekore edeceğiz. Duvarlar için yepyeni çizimler ve kanaviçeler yaparsın sen de. Ve porselen biblolarını teker teker yeni odamıza taşıyıp içinde gümüş sikkenin olduğu bibloyu başucu sehпамıza koyacağız. Nasıl olur sence?”

Breanna'nın gözleri dolmuştu. “Harika olur.”

“Anastasia ve Damen'in evi bahara hazır olur. Bebekleri de kısa süre sonra doğar zaten. Ve büyükbabanızın hep istediği aile oluşmaya başlamış olur.” Royce'un gece mavisini gözleri karardı. “Bana kalırsa bu aile onun beklediğinden de hızlı bir şekilde büyür.”

Breanna gözyaşlarının arasından gülümsedi. “Belki bu dileği gerçek olmaya başlamıştır.”

Royce şaşırmişti. “Breanna, sen şimdi...”

“Bilemiyorum.” Yuvarlanarak genç adamın üstüne çıktı, yeşim rengi gözleri umut doluydu. “Ama evlendiğim büyüleyici adamı ve dönüştüğüm teklifsiz kadını düşüncecek olursak çocuğumuzun da geleneklere pek uymayacağını tahmin ediyorum. Evlilik yeminlerimizi etmeye karar verdik. Bebeğimiz neden etmesin?” Eğilip Royce'u öptü, kestane rengi dalgalar ikisini parlak bir kozanın içine hapsediyordu. “Belki de kızıma ya da oğluma tam da bu gece hamile kalmışımdır.”

“Belki de.” Royce güçlkle konuşuyordu. Breanna'nın kendi çocuğunu taşıması düşüncesi o kadar inanılmazdı ki... Bedeni buna hemen tepki gösterdi, neredeyse acı verecek kadar sertleşmişti. Breanna'yı kalçalarından kavrayıp sertleşmiş aletine yaklaştırmak için aşağı çekti. “Hamile kalma olasılığını artırmaya ne dersin?” diye sordu, tutkudan boğuk çıkan bir sesle.

“Şimdi mi?” diye sorabildi Breanna, sesi titrerken.

“Hemen şimdi.” Kalçalarını kavradı ve bedenlerini birleştirdi.

Breanna'nın nefesi kesilmişti. Royce'un büyüsüne kapılmış bir şekilde başını salladı. “Evet, şimdi çok iyi olur.”

Kapanış

Medford Malikânesi
Kasım, 1824

*A*ltı yaşındaki iki kız çocuğu, yemek odasının kapısından içeri merakla bakıyordu.

Masanın üstünde porselen ve gümüş takımlar vardı ve yedi yetişkin, kristal kadehlerini şerefe kaldırırken altın varaklı şamdanlardan gelen ışık bu kadehlerin üstünde dans ediyordu. Gece'nin tek konuğu olan Lord Ryder'ın ağzı kulaklarındaydı ve ev sahipleri Lockewood ve Chadwick ailelerine bu günü mümkün kılmak adına yaptıkları her şeyden dolayı teşekkür ediyordu. Sonra ayağa kalkıp Hibbert ve Wells'in önünde durduğu büfeye doğru döndü ve Hibbert olmasaydı Emma'sına asla kavuşamayacağına dair bir şeyler söyledi.

Hibbert her zamanki zarıflığıyla cevap verdi. Sonra o ve Wells içkilerini içtiler, bu kutlamaya katılmak için bu gece haretle tartıştıkları konu her neyse onu gerçekten bırakmış görünüyorlardı. Uşaklar herkesin içkisini tazeledi ve sohbet kaldığı yerden devam etti. Royce herkesin kahkaha atmasına neden olan bir şey mırıldandı ve suratında hınzır bir ifadeyle yanakları kızarmış Breanna'ya baktı. Ama genç kadın kocasının söylediği şey yüzünden utanmaktan çok neşelenmişti. Royce nazik bir şekilde onun eldivenli elini alıp dudaklarına götürdü.

“Daha Noel gelmedi.” Holly Lockewood yeşim rengi gözle-riyle içerideki yetişkinleri incelerken kestane rengi lülelerinden birini işaret parmağına dolamıştı. “Anne babalarımız bir şeyi mi kutluyorlar?”

“Öyle herhalde. Hep kakhaha atıyorlar.” Kuzeni Joanna Chad-wick onun baktığı yere bakıp olanları anlamaya çalıştı. “Lord Ryder da gülüyor. Wells ve Hibbert bile tartışmalarının arasında gülümsüyorlar. Önemli bir kutlama olmalı.”

“Belki. Belki de değil. Anne babalarımız her zaman kakhaha atıyorlar. Ve bir de öpüşüyorlar. Pek çok büyük insandan daha fazla öpüşüyorlar hem de.” Holly kuzenine bilmiş bir tavırla bak-tı. “Annem bunun özel bir sihir olduğunu söylüyor.”

“Sihir mi? Nasıl bir sihir?”

“Bilmiyorum. Büyüyünce anlayacağımı söylüyor.” Holly su-ratını ekşitti. “Neden hep büyümek için beklemek zorundayız ki? O zamana kadar yapacağımız hiçbir şey yok.”

“Belki de sihir, büyük büyükbabamızın annelerimize verdiği sikkelerden geliyordur.” dedi Joanna, hâlâ Anastasia teyzesinin Holly’ye ne anlattığını merak ederken.

“Mantıklı.” Holly meraklanmış görünüyordu, hayalperest doğası aklından bir sürü olasılık geçirmesine neden oluyordu. “Kakhaha için altın ve öpücükler için de gümüş.” Alnı kırıştı. “Bu fikri Cody üstünde denemeliyiz, annemin kendisini emzir-mesi için beklerken avucuna altın olanı sıkıştırmalıyız.” dedi mı-rıldanarak. “Belki açken bu sayede gülümser. O kadar yüksek sesle ağlıyor ki kulaklarım ağrıyor.”

“Doğru.” dedi Joanna da. “Ama sen yine de benden daha şanslısın. En azından senin kardeşin yürüyemeyecek kadar kü-çük. Benimki etrafta koşturup duruyor. Ve annem bakmadığı za-manlarda, çizdiğim resimleri karalıyor.”

Holly sırttı. “Belki de hem Cody’yi hem de Quinn’i uyandı-rıp aşağı indirmeliyiz. Bakalım Lord Ryder sürekli ciyaklayan

bir bebekle ve yemek odasının altını üstüne getiren ufak bir çocukla ne yapacak?"

"Holly." Daha gerçekçi olan Joanna ellerini kalçalarına koyup başını salladı. "Bu sadece başımızı belaya sokar."

"Ama ben sıkıldım. Bir saattir Lord Ryder'ın yeni doğan torununu anlatmasını dinliyoruz burada. Kutladıkları şey bu değildir herhalde. Sonuçta o bir bebek. Ve bebekler kendileri için kutlama yapılamayacak kadar çok bağıryorlar. Hem zaten iki tane daha torunu var. Paris'e her gidişinde onları ziyaret ediyor."

"Belki kızı, kocası ve çocuklarıyla beraber Noel için buraya geliyordur!" Joanna neşelenmişti. "Onlar gelince çok güzel oluyor. Mösyö Girard ve babam çok heyecanlı hikâyeler anlatıyorlar."

"Özellikle de Mösyö Girard'ın karısını o kötü cadıdan nasıl kurtardığını anlattığı hikâye." Holly'nin gözleri romantik hayallere daldığı her zamanki gibi parlıyordu. "Ve sonra evlendiler ve Emma babasını, Lord Ryder'ı buldu. Peri masalı gibi."

"İçeri girip Girard ailesinin gelip gelmeyeceğini sorabiliriz."

"Evet. Ama gelecek olsalar bile şimdi yine de sıkılacağız biz." Holly'nin omuzları düştü. Koridora girip yürümeye başladı, sıra dışı bir şeyler yapmak için bir şeyler arıyordu.

"İşte buradasınız." Bayan Carter, Chadwick ailesinin dadısı, yanlarında bitivermişti. "Joanna, uyku zamanı. Senin için de Holly." dedi diğer kıza, aslında Joanna'ya dönüp. İkisini karıştırmıştı. "Anne ve baban bu gece burada uyuyabileceğini söyledi, çünkü saat çok geç oldu. Ama evine gidip kendi yatağında da yatabilirsin. Wells'ten seni evinize götürmesini isteyebilirim."

Holly iç çekip dadının kolunu çekti. "Holly benim Bayan Carter." dedi. "Ve burada kalmayı tercih ederim. Ama Joanna ve benim uykumuz yok daha. Bir süre daha büyüklerle beraber olmak istiyoruz."

“Ya.” Bayan Carter sürekli yaptığı bu hatadan bezmiş bir şekilde bir o çocuğa, bir diğerine baktı. Ama tüm çalışanlar yapıyordu bunu -Wells ve Hibbert hariç. Gerçekten de Joanna ve Holly’yi birbirlerinden ayırt etmek imkânsızdı. Aralarında sadece dört ay olan bu iki kız, benzerlik konusunda ikizlere bile taş çıkartabilirlerdi, tıpkı anneleri gibi.

Holly’nin isteğine gelince, Bayan Carter ikisinin de anne ve babasının çocuklarının her zamankinden daha geç bir saatte uymasına itiraz etmeyeceklerini biliyordu. Aslına bakılırsa onların etrafta koşuşturmalarından hoşlanıyorlardı. Chadwick ve Lockewood aileleri ve çocukları arasındaki gerçek sevgi bağına görmek bir zevkti. “Peki, belki biraz daha kalabilirsiniz.” dedi en sonunda. “Ama biraz.”

“Teşekkürler Bayan Carter.” dedi Joanna. “Biraz daha durup yukarı çıkarız.” Dadı giderken derin bir nefes aldı. “Bizi hâlâ karıştırıyor.”

“Herkes karıştırıyor.” dedi Holly, omzunu silkerek.

“Hibbert ve Wells hariç. Onlar her zaman anlıyorlar. Anne ve babalarımız da.”

Holly’nin yüzü aydınlandı birden. “Buldum!”

“Neyi?”

“Eğlenmek için ne yapacağımızı. Annemin Breanna teyzemle oynadıklarını söylediği oyunu hatırladın mı? Hadi, elbiselerimizi değiştirelim. Sonra da yemek odasına gidelim ve herkesi kandırmaya çalışalım. Sen ben olacaksın, ben de sen. Tıpkı annelerimizin yaptığı gibi.”

“Wells’i bile kandırmışlar.”

“Biz de kandırırız. Herkesi kandırırız.”

Kızlar koridorda koşturup mavi salona girdiler ve hemen elbiselerini, ayakkabılarını, hatta saç kurdelelerini bile değiştirdiler.

“Saçını dağıt biraz.” dedi Holly. “Benimki asla seninki kadar düzgün olmuyor.”

Joanna başını sallayıp kurdelesini bağladı ve kestane rengi tutamlardan birkaçını çıkarıp yanaklarına düşürdü. “Nasıl böyle?”

“Mükemmel.” Holly’nin gözleri parladı. “Şimdi yanlarına gidelim. Bu saç tutamlarını parmağına dolamayı unutma. Babam bunu hep yaptığımı söylüyor.”

“Sen de yeni çizdiğim resmi al yanına.” dedi Joanna. “Küçük gölü çizmiştim ya. Anneme bunu yarın kendisine göstereceğime söz vermiştim. Ama bu gece daha iyi olur.”

Holly hevesle başını salladı. “Mürekkebinin kuruması için kütüphanede bırakmıştın. Yemek odasına giderken oraya uğrayalım. Haydi.”

Beş dakika sonra Joanna ve Holly başlarını yemek odasının kapısından içeri uzattılar –yirmi sene kadar önce Breanna’yı babasının gazabından korumak için uğraştıkları zaman annelerinin baktıkları yemek odasından çok daha farklı bir odaydı burası. Aslında mobilyalar Stacie ve Breanna büyükbabalarının altmışıncı yaş günlerini kutladıkları zamankinden daha farklı değildi. Ama içindeki insanlar değişmişti. Bu yüzden ortamdaki hava da. Bu gece burada gerginlik, tartışma, güceniklik yoktu.

Bu gece sadece sevgi, kahkaha ve mutluluk vardı.

“İyi geceler dilemeden önce içeri girip birazcık sizi dinleyebilir miyiz?” diye sordu Joanna.

Kahvesinden bir yudum alan Damen ufak bir kahkaha attı. “Birazcık mı? Bir saattir dinliyorsunuz zaten, sadece kapının önündeysiniz.”

Masanın diğer tarafında oturan Anastasia da güldü ve girmeleri için kızlara işaret etti. “Tabii ki. Gelin de Lord Ryder’ın yeni doğan torunu hakkında anlattıklarınızı dinleyin. Bebek sadece birkaç aylık.”

Joanna yüzünü buruşturdu, Holly gibi davranması gerektiğini hatırlamıştı. “Kutladığınız şey bu mu?”

Anastasia başını evet anlamında salladı, gerçi bunun ardından ne geleceğini biliyordu.

“Yani bu onun da Cody kadar yüksek sesle bağıracağı anlamına mı geliyor?” diye sordu Joanna, daha açık sözlü olan kuzen rolünü oynamaktan oldukça zevk alıyordu.

Lord Ryder öksürdü, ama sanki kıkırdamasını engellemek için böyle yapmıştı. “Geçen hafta yaptığım ziyarette gördüğüm kadarıyla evet, onun da bağırıldığını söyleyebilirim. Ama çok sık değil ve kesinlikle çok yüksek sesle de değil.”

“O zaman farklı.” Joanna Lord Ryder’a güven verici bir bakış attı. “Bence endişelenmenize gerek yok. Muhtemelen iyi olacaktır. Cody erkek çocuğu. Onlar daha fena oluyorlar.”

“Her zaman değil.” diyerek araya girdi Royce. “Joanna ne zaman ağlamaya başlasa tüm ev çalışanları uykusundan sıçrayarak uyanırdı.”

“Tuhaf, Holly’de de aynısı olurdu.” dedi Damen da. “Sanırım aradan o kadar yıl geçmiş ki kızlarımız bebekken neden oldukları kulak çınlamalarını hatırlayamıyorlar.”

Kızlar duyduklarına inanamıyormuşçasına bakiştılar.

Ryder’ın dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi ve Holly olduğunu düşündüğü kıza bakarak başını salladı. “Teşekkür ederim. Bu bağırıp çağırmanın en az düzeyde olacağını duyduğuma sevindim. Eminim ki Emma’m da sevinecek.”

“Noel için buraya gelecekler mi?” diye sordu gerçek Holly.

“Aslında evet.” dedi Ryder, kocaman gülümseyerek. “Tüm aile üç hafta içinde burada olur.”

“Ve uzun süre bizim misafirimiz olacaklar.” diyerek araya girdi Breanna, kızının bunu isteyeceğini tahmin ederek. “Eminim ki Mösyö Girard ve baban sabahın erken saatlerine kadar hikâyeler

anlatarak sizi uyutmayacaklar.” Gözlerini devirdi. “Ve Quinn de neredeyse üç yaşında olduğuna göre o da Emma’nın büyük çocuklarıyla birlikte uyumak istemeyecektir. Oldukça neşeli bir toplantı olacak.”

“Damen ve Wells’i unutma.” dedi Anastasia, sırtarak Breanna’ya bakarken. “Tıpkı çocuklar gibi onlar da her kelimeyi can kulağıyla dinliyorlar. Ve Hibbert daha da kötü. Her hikâyeye kendi kişisel dokunuşlarını da ekliyor.”

O ve Breanna kahkahalarla güldüler.

Kendisine ve Hibbert’a brendi doldurmakla meşgul olan Wells ciddiyetle baktı. “İkinizin uyumaya gittiğini sanıyordum.” dedi Joanna ve Holly’ye. Biraz da olsa disiplini korumaya çalışıyordu. “Bayan Carter nerede?”

“Yukarıda. Holly ve bana biraz daha burada kalabileceğimizi söyledi.” Holly elinde kuzenin çizimiyle, yaşlı adama gülümsedi. “Lütfen kızma Wells. Sadece neyi kutladığımızı öğrenmek istemiştik. Ve Girard ailesinin Noel için Kent’e gelip gelmeyeceğini soracaktık. Ah, bir de anneme bunu göstermek istiyordum.” Elindeki kâğıdı havaya kaldırıp salladı.

Wells sert görünmeye çalışsa da başaramadı. “Pekâlâ. Ama geç oldu. Sen ve Bayan Holly on dakika daha kalabilirsiniz.”

“Belki on beş dakika.” diyerek araya girdi Hibbert, sonra Wells’e meydan okurcasına baktı. Wells de somurtarak kendisine bakınca yeni bir tartışmaya daha tutuştular.

Royce masanın baş köşesindeki yerinden kalktı. “Çizimini hepimiz görmek isteriz kızım. Gel buraya.”

Royce’un yanındaki Lord Ryder da ayağa kalktı, yanından geçen Holly’nin saçlarını okşadı. “Kızın bir harika Chadwick.” dedi Royce’a. “Annesi gibi güzel ve yetenekli.” Sonra sevgi dolu bakışlarını Joanna’ya çevirdi. “Ve Holly de senin kadar baş dönürücü ve atılgan, Anastasia. Tek bir evde, birbirine böyle benzeyen anne ve kızların olması inanılmaz olmalı.”

“Size katılıyorum.” Royce Holly’nin yanağını okşadı. “Damen ve ben şanslı erkekleriz. Karılarımız ve kızlarımız eşi benzeri olmayan hazineler.” Çizimi aldı, Breanna ve diğer herkesin görebilmesi için masaya koydu.

“Küçük gölü çizmişsin.” diye mırıldandı Breanna gülümseyerek. “Çok güzel. Her şeyi çizmişsin, geçen hafta orada gördüğümüz iki yavru ördeğe kadar. Bunu çerçeveletiriz. Herkesin hayranlıkla bakması için oturma odasına asabilirsin.”

Joanna’nın içi gururla doldu ama bunu kendi yerine Holly’nin göstermesi gerekiyordu.

“Teşekkürler anne.” dedi Holly, kuzeninin zarafeti ve tavrıyla. Joanna tıpkı annesi gibi doğuştan hanımefendiydi. Ve yine tıpkı annesi gibi inanılmaz derecede yetenekli bir sanatçıydı. Holly onun, çizimleriyle gurur duyduğunu biliyordu. Bunu aklında tutarak Breanna teyzesinin övgüsünü Joanna’nın hissettiğini bildiği bir zevkle kabul etti. “Bu benim de en sevdiğilerimden biri oldu. Bu hafta şehre inip bir çerçeve seçebilir miyiz?”

“Gitmememiz için bir neden göremiyorum.” Breanna Royce’a baktı.

“Yarın olur mu?” diye sordu Royce.

“Harika olur.” Holly gülümsedi ama aklı başka bir yerdeydi.

Joanna nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Damen’a bakarak, “Babacığım...” dedi ahenkli bir sesle. “Ben de onlarla gidebilir miyim? Cody doğduğundan beri Lockwood Bankası’na gitmedim. Bay Graff bana günün sonunda paraları nasıl saydığınızı göstereceğine söz verdi. Şimdi biraz daha büyüdüğüm için bu gerçekten de çok iyi olur. Annem de gelebilir.” diye ekledi, daha iyi ikna edebilmek için. “Cody’yi de getirebilir. O senin çalıştığın yeri görmedi daha.”

Damen eğlendiğini gizleyemiyordu. “Anlıyorum. Ama söyler misin, ya kardeşin orada da bağırıp çağırmaya karar verirse? Müşterilerim ne derler sonra?”

“Bayan Stacie ve çocuklara ben eşlik ederim.” dedi Wells. Holly olduğuna inandığı kıza gizlice göz kırptı. “Eminim ki Bayan Holly ve ben küçük beyi bağırmasını engelleyecek kadar eğlendirebiliriz.”

“Ve ben de Bayan Joanna’ya çerçeve seçmesinde yardım ederim.” dedi Hibbert Royce’a. “Bu konularda çok zevkliyimdir ve siz ve Leydi Breanna da oğlunuzun dükkânı darmadağın etmesini engellemekle meşgul olursunuz.”

“Güzel plan.” dedi Royce. “Tamam, böyle yapıyoruz.” İki küçük kız sevinçten zıplamamak için kendilerini zor tutarken o sırttı. “Şimdi, ikiniz de yukarı çıkıp uyusanız iyi olur. Yarın gezintiniz sırasında uyuyakalmanızı istemeyiz.”

İki kız hiç itiraz etmeden anne babalarına iyi geceler dilediler—hangisinin hangisi olduğunu anlamamaları için dört yetişkinle de kucaklaştılar ve Lord Ryder’a reverans yaptılar. Sonra kapıya doğru koştular. Holly birden durdu, böyle harika bir akşamın aynı harikalıkla son bulması gerektiğine karar vermişti. Joanna’nın koluna dokunup yavaşlaması için işaret etti.

Joanna da durdu ve iki kız tekrar Hibbert ve Wells’in yanına gittiler.

“Bizi yukarı götürür müsünüz?” diye sordu Holly, masum bir yüz ifadesiyle. “Bayan Carter bizi beklememiş olabilir ve Holly’yle ben masal dinlemeden uyuyamıyoruz.”

Wells gülümsedi. “Tabii ki Bayan Joanna. Memnuniyet duyarım.”

“Sen de Hibbert.” dedi Joanna. “Sen ve Royce amcam Mösyö Girard’la nasıl tanıştınız, dinlemek istiyorum.”

Hibbert ayağa kalktı. “Bu benim en sevdiğim hikâyelerden biri. Bunu sizle paylaşmak benim için bir zevktir.”

Holly Wells’in, Joanna da Hibbert’in elini tuttu.

Ufak kabile odadan ayrılırken kızlar birbirlerine bakıp gizli-den gizliye gülümsüyorlardı.

Royce onlar gidene kadar bekledi.

Sonra sandalyesinde arkaya yaslandı, kakhaha atarken omuz-ları sarsılıyordu. “Bu inanılmazdı.”

“Sıra dışı bir gösteri.” dedi Damen da, aynı şekilde göğsünün derinlerinden kopup gelen bir kakhahayla. Sırıtarak karısına bak-tı. “Kime çektiklerini merak ediyorum.”

“Bunun bizimle alakası yok.” diyerek inkâr etti Anastasia, kakhahalarının arasından konuşmaya çalışarak.

“Doğru.” Breanna gülümseyerek bakıyordu. “Bunu tamamen kendi başlarına yaptılar.”

“Sizin onları cesaretlendiren kışkırtıcı hikâyeleriniz olma-dan.” diyerek sataştı Royce.

Anastasia ve Breanna bakiştılar ve yine kakhahalara boğul-dular.

“Bu kızlar çok fena olacaklar.” dedi Anastasia, peçetesiyle gözlerini kurularken. “Sadece Wells’i değil Hibbert’ı da kandır-dılar.”

“Hibbert’ı kandıran biri çıkmış mıydı daha önce?” diye sordu Breanna kocasına.

“Şimdi düşünüyorum da, hayır.” Royce gözlerini devirdi. “Tanrı yardımcımız olsun.”

Lord Ryder şaşkın gözlerle etrafına bakınıyordu. “Ne hakkın-da konuştuğunuzu sorabilir miyim?”

“Tabii ki.” dedi Royce. “Kabalığımızı bağışlayın. Az önce tanık olduğunuz şey zekice yapılmış bir taklitti. Daha doğrusu taklitler. Holly sandığımız kız aslında Joanna’ydı ve Joanna da Holly. Doğruyu söylemem gerekirse çok ikna ediciydiler.”

Ryder gözlerini kırptırdı. “Kızlarımızın yer değiştirdiklerini mi söylüyorsunuz? Ve bizi... Yani bazılarımızı kandırdıklarını?”

“Aynen bunu söylüyoruz.” Royce sırtıyordu. “Ve Hibbert kandırıldığını öğrenecek olursa, bundan sonra asla eskisi gibi olamaz.”

“Kızların ona söyleyeceğini sanmam.” dedi Breanna. “Bu sırlarının tadını çıkarmak isteyeceklerdir.”

“Katılıyorum.” dedi Anastasia da.

Royce tek kaşını kaldırarak sordu. “Oyunlarını fark ettiğimizi onlara söyleyelim mi?”

“Hayır.” İki kadın da aynı anda cevap vermişti.

“Sanırım cevabımızı aldık.” dedi Damen gülümseyerek.

“Sanırım evet.” diyerek kabullendi Royce da. Breanna uzanıp kocasının elini tuttu. “Stacie ve benim hayallerimiz vardı. Ve hepsini gerçekleştirdik. Bırakalım da kızlarımız da gerçekleştirsinler. Hayaller insanı ileri taşır. Büyükbabamızın hep söylediği gibi.”

Yukarı katta, iki kız geceliklerini giyerlerken kıkırdıyorlardı. Wells ve Hibbert sabırsız bir şekilde içeri çağrılıp hikâyelerini anlatmak için beklediğinden dolayı ikisi seslerini alçak tutmaya dikkat ediyorlardı. “Başardık.” dedi Holly. “Hibbert ve Wells’i bile kandırdık.”

“Annelerimizi bile geçtik bu konuda.” dedi Joanna gururla. “Onlar sadece Wells’i kandırabilmişlerdi.”

“Uyuyana kadar bunu yapmaya devam edelim. Böylece *gerçekten de* büyük bir başarı olur bu. Eğer oyunumuzu fark ederlerse Wells ve Hibbert’ı yanlarında dikkatlerini dağıtacak bir oda dolusu insan olmadan da kandırmış olacağız. Ama fark etmeyecekler. Ve onlara söylemeye karar verirsek de...” Holly gülümsedi. “Ne kadar eğlenmiş olacağımızı düşün.”

“Tamam.” Joanna’nın gözleri parladı, Wells ve Hibbert’i kandırma düşüncesi Holly’ye olduğu kadar ona da cazip geliyordu. Ancak aklına daha az cazip bir düşünce gelince bu neşesi biraz azaldı.

“Oyunumuza uyuyana kadar devam edebiliriz.” dedi burnunu kırıştırarak. “Ama yarın ben kendim oluyorum. Tüm günü bana kadada geçirmek istemiyorum.”

“Bana uyar. Galerilerden nefret ediyorum ve bir çerçeveyi diğerinden ayırt edemiyorum, hepsi aynı geliyor.” Hiç tereddütsüz cevap vermişti Holly. “Bu yüzden sabah olunca kendimiz oluyoruz.”

“Anlaştık.”

Geceliğini giyen Joanna pencereye doğru yürüyüp annesinin yıllardır baktığı araziye baktı. Ama annesinin çocukken yaşadığı korku ya da yalnızlığı ya da yirmi bir yaşında genç bir kadıncın yaşadığı dehşetten eser yoktu gördüğü şeylerde.

Onun gördüğü şey Medford Malikânesi'nin gerçek sihri, büyük büyübabalarının birer sikkeyle Anastasia ve Breanna'ya geçmesini umduğu sihir, onların da çocuklarına ve torunlarına geçirmelerini istediği sihirdi.

Gökyüzünde çok yükseklerde, gümüş rengindeki ay parlıyor, yanındaki altın rengi yıldızlar göz kırpiyordu. Onların altın ve gümüş rengi ışıkları dünyaya ışık ve aşk serpiyordu.

Holly de kuzeninin yanına geldi ve dirseklerini pencere kenarına dayayıp Joanna'nın gördüğü mucizelerin tadını çıkardı.

İki küçük kız güveni görüyorlardı. Doğdukları, büyüdükleri ve hayatın getireceği tüm değişikliklere rağmen her zaman geri gelecekleri yere bakıyorlardı.

Büyük büyübabalarının görmeleri için her zaman dua ettiği şeyi görüyorlardı.

Yuva denen şeyi...